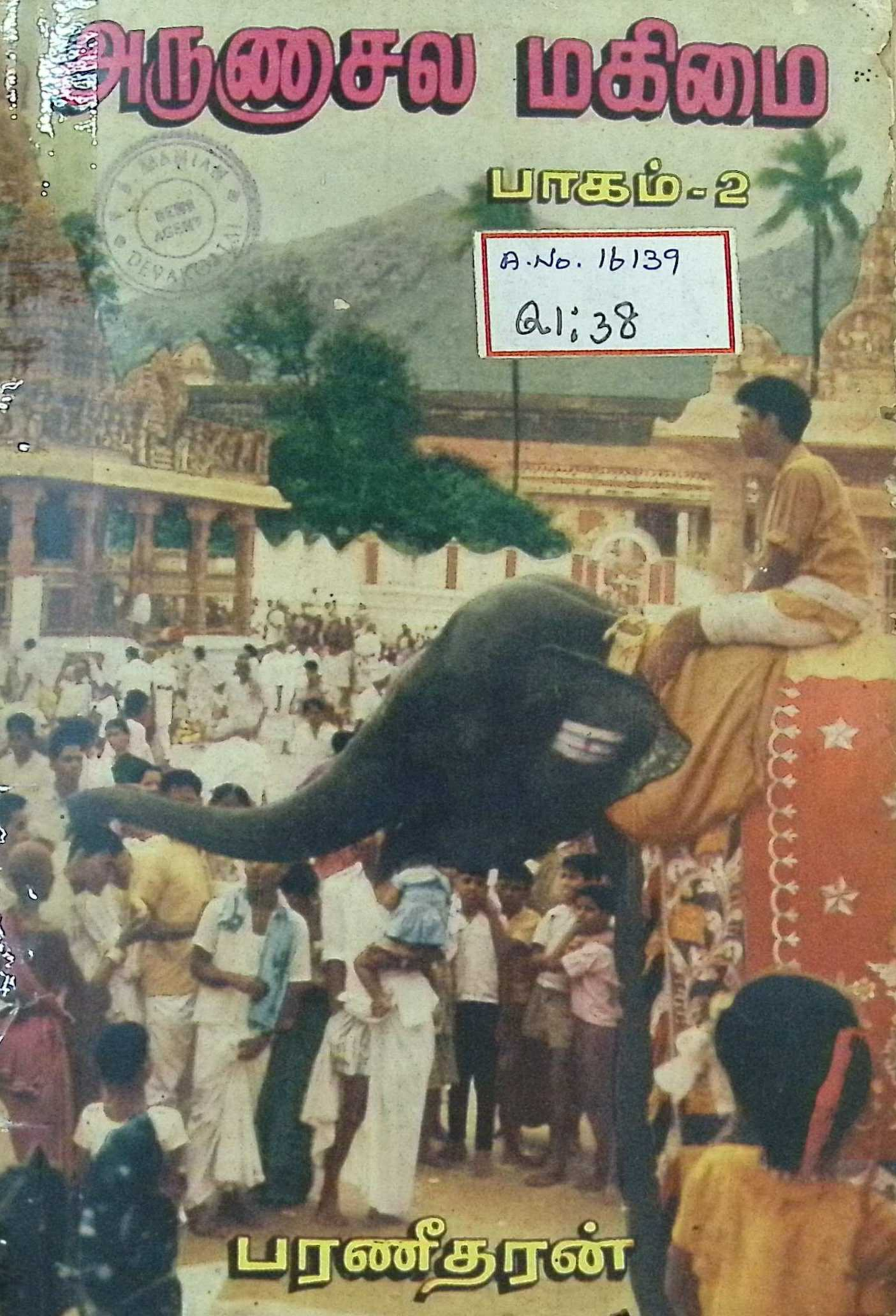

அருணாசல மகிமை
பாகம் - 2
பரணீதரன்

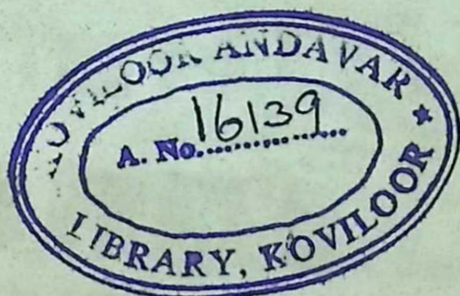

திருப்புகழைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

அருணாசல மகிமை

பாகம் – 2

ப ர ணீ த ர ன்

ஒரு விகடன் பிரசுரம்

முதற் பதிப்பு — ஜூன் 1972

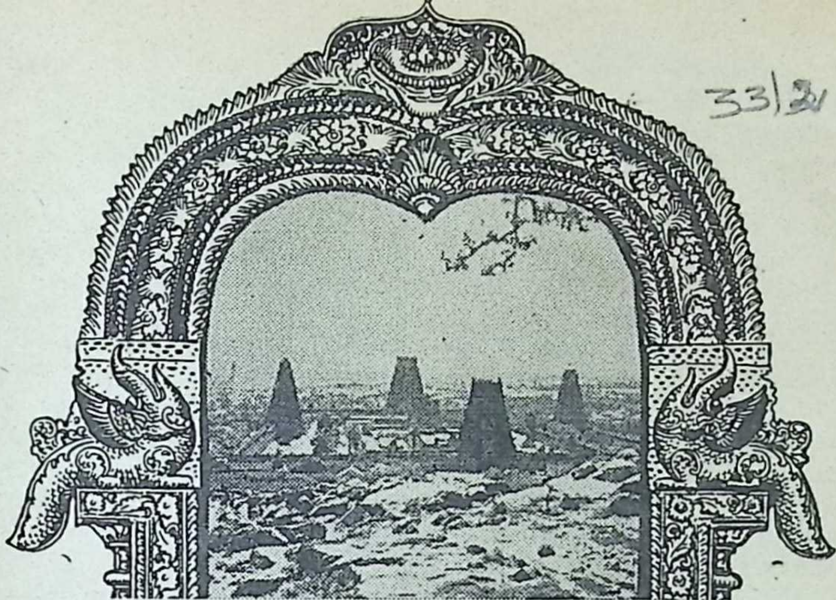
அட்டைப் படம் :—

ஸ்ரீ அருணாசலேச்வரர் ஆலயத்தில்
கார்த்திகை தீபத் திருவிழா

வண்ணப்படம் : பாபு

விலை ரூபாய் 2-50

ஆனந்த விகடன் அச்சகம்,
151, அண்ணா சாலை, சென்னை - 2.

அருணாசலத்திலிருந்து ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் ஆலயத் தோற்றம்

தன்னந் தனியாக வீட்டை விட்டு வெளியேறி, அருணாசலத்திற்கு வந்து, சமாதி கூடி, ஆத்மானுபவத்தில் லயித்து, சச்சிதானந்த சொரூபமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த பால ரமணரைத் தரிசிக்க வரும் அன்பர்கள் நாளும் பெருகிக் கொண்டு வந்ததால், கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்த அவரோடு யாராவது இருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாயிற்று. குருமூர்த்தத்திற்கு வந்த பிறகு அண்ணாமலைத் தம்பிரானும், உத்தண்டி நயினாரும் அவருக்குத் தொண்டு புரிந்து வந்தனர். ஒரு நாள் அண்ணாமலைத் தம்பிரான் தமது மடத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். பின்னர் ஒரு வருடத்திற்கு அவர் திரும்பி வரவேயில்லை. அவர் அங்கு இல்லாத போது காவல் காத்து வந்த உத்தண்டி நயினாரும் தம் மடத்திற்குச் சென்று விட்டார். அச் சமயத்தில் தான் மலையாளி அன்பரான பழனிசுவாமி அருட்தொண்டு புரிய குருமூர்த்தத்திற்கு வந்தார்.

பழனிசுவாமி, ஐயன்குளம் விநாயகர் கோயிலில் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். பூஜை முடிந்ததும், கணபதிக்குப் படைத்த நைவேத்தியத்தையே உண்பார். அந்த ஒருவேளை உணவுதான். அதில் உப்பு கூட

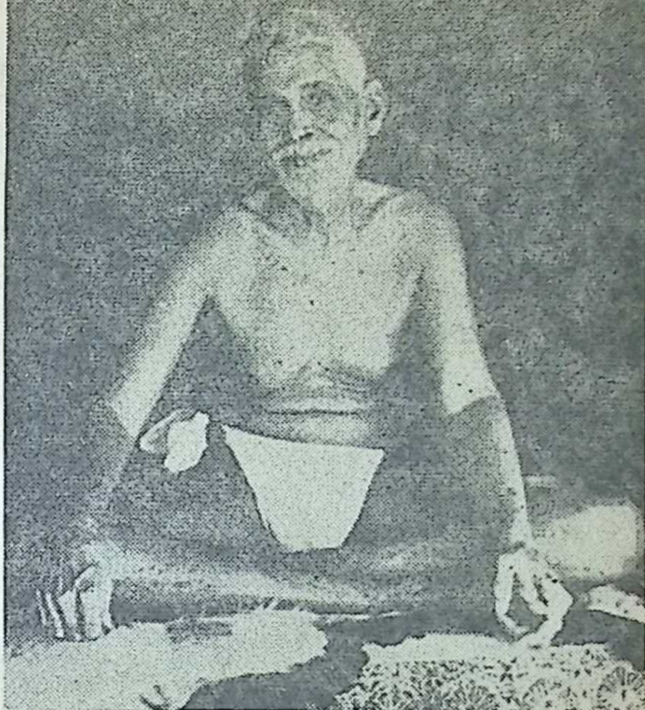
இருக்காது. பழனிசுவாமியிடம் ஒரு நாள் சீனுவாச ஐயர் என்ற அன்பர் வந்தார். ''சுவாமி, நீங்கள் இந்தக் கல்லுச் சாமிக்கு இத்தனை வருடங்களாகத் தொண்டு புரிந்து வருகிறீர்களே, என்ன பிரயோஜனம்? குருமூர்த்தத்தில் ஓர் உயிருள்ள சாமி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கார். துருவனைப் போல் மாசில்லா தவத்தில் அவர் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அவருக்குத் தொண்டு புரிய தற்போது ஒருவருமில்லை. நீங்கள் அங்கு போய் சேவை செய்து வாருங்கள். போகிற வழிக்காவது புண்ணியமுண்டு'' என்று கூறினர். அதைக் கேட்ட பழனிசுவாமி ஒரு நாள் குருமூர்த்தத்திற்குச் சென்று பால ரமணரைத் தரிசித்தார். அந்தக் கணமே அவருக்கு அடிமையானர். தம் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அன்னாருடைய சேவைக்கே அர்ப்பணித்து விடுவதென்று உறுதி பூண்டார். சிறிது நாட்கள் கோயிலுக்கும், குருமூர்த்தத்திற்குமாக அலைந்து கொண்டிருந்த பழனிசுவாமி, இறுதியாக அந்தப் பாலயோகியிடமே தஞ்சமடைந்து விட்டார். அந்த ஞான குருவை சம்சாரக் கடலைக் கடக்கும் ஓடமாகக் கருதி; நிழல்போல் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார். சுமார் இருபத்தோரு வருடங்கள் அவருக்கு உள்ளத் தூய்மையுடன் கைங்கர்யம் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றார்.

பக்தர்கள் கொண்டு வரும் உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து பகவானுக்கு ஒரு கவளம் கொடுத்து விட்டு, மீதியைச் சுற்றியிருப்பவர்களுக்குப் பிரசாதமாகக் கொடுக்கும் பழக்கத்தை பழனி சுவாமிதான் தொடங்கினர். பால ரமணருடைய தவத்திற்கு ஓர் இடையூறும் ஏற்படக் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்த பழனிசுவாமி, சில சமயங்களில் அவரை உள்ளே வைத்துப் பூட்டி விட்டுப் போய் விடுவார்.

குருமூர்த்தத்தைச் சுற்றிலும் நிறைய புளியமரங்கள் உண்டு. ஒரு நாள் ஒரு மரத்தடியில் பால ரமணர் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அங்கு புளியம்பழத்தைத் திருடுவதற்கு இரண்டு பேர் வந்தார்கள். அதில் ஒருவன் கல்நெஞ்சுக்காரன். ஒரு ஜீவனுக்கும் எந்தவிதத் தீங்கும் நினைக்காமல் சாந்த மூர்த்தியாக அமர்ந்திருந்த ரமணரைக் கண்டான் அவன். அவனுக்கு விபரீத எண்ணம் ஒன்று தோன்றியது. அதை நண்பனிடம் கூறினன்: ''அதோ கொட்டு கொட்டுன்னு முழிச்சிகிட்டுப் பேசாமெ உட்கார்ந்துகிட்டிருக்கு பார். வா, கள்ளிப் பாலைக் கொண்டு வந்து அதோட கண்லே ஊத்தலாம். அப்போதாவது பேசுதா பார்க்கலாம்''— அவன் உள்ளத்தில் புகுந்த பேய், பயங்கர யோசனையைக் கூறிற்று. ஆனால், நண்பனே சற்று இரக்கம் உள்ளவன். அவன் சொன்னன்: ''வேண்டாம்டா, பாவம்! அந்தப் புள்ளே நம்மை என்ன செய்யுது? நாம வந்த காரியத்தை முடிச்சிகிட்டுப் போவோம்.''

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும் பரப்பிரும்மமாக அமர்ந்திருந்தார் பால ரமணர். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேள்வியுற்ற பழனிசுவாமிக்குக் கவலை அதிகரித்தது. அதைவிடப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு ஞானகுருவை அழைத்துச் சென்று விட வேண்டும் என்று அப்போதே முடிவு செய்துவிட்டார் அவர்.

அது மட்டுமல்ல; வரவர பால ரமணருக்கு உடல் சக்தி குறைந்து கொண்டே வந்தது. உட்கார்ந்தால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. எழுந்து நின்ருல், நாலடி கூட நடக்க முடிவதில்லை. சுருண்டு சுருண்டு விழுந்தார். அப்போதெல்லாம் பழனிசுவாமிதான் கீழே விழுந்து விடாமல் அவரைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொள்வது வழக்கம்.

ஸ்ரீ ரமண பகவான்

பால ரமணருக்கு ஒய்வு கொடுக்கவும், பார்க்க வருபவர்களின் தொந்தரவைக் குறைக்கவும் பழனிசுவாமி அவரை அருகிலுள்ள மாந்தோப்பிற்குள் அழைத்துச் சென்ருர். அங்குள்ள பரணில் இருவரும் குடி புகுந்தனர். தோப்பின் சொந்தக்காரரான வெங்கடராம நாயக்கரின் அனுமதியின்றி ஒருவரும் உள்ளே நுழைய முடியாதாகையால், ஞானத் தவயோகிக்குத் தேவையான தனிமை கிடைத்தது.

மாந்தோப்பில் இருந்த ஆறு மாதங்களையும் பயனுடன் கழித்தார் பழனிசுவாமி. ஊருக்குள் சென்று நூல் நிலையத்தினின்று கைவல்ய நவநீதம், யோக வாசிஷ்டம், விவேக சூடாமணி போன்ற புத்தகங்களை எடுத்து வந்து, ஒவ்வொரு வரியாக நிதானமாகப் படித்துக் கொண்டிருப்பார். பால ரமணர் அதை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார். சில சமயங்களில் அப்புத்தகத்தை வாங்கி, ஒரு புரட்டுப் புரட்டுவார். அதில் புதைந்துள்ள கருத்துக்களெல்லாம் படம் பிடித்தாற் போல் அவரது மனத்தில் அப்படியே பதிந்து விடும். சுய உணர்வாலும், ஆன்மிக அனுபவத்தாலும் பரிபூரண ஞானம் பெற்றவருக்குப் படித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுமேயில்லை. இருப்பினும், உணர்வோடு ஒன்றிவிட்ட தன் அனுபவங்களுக்கான விளக்கங்களை அவர் படித்த அந்த நூல்களில் கண்டார். எண்ணக் குவியல்களின் வடிவங்கள் எழுத்தில் பொறித்திருக்கக் கண்டார். தம்மை நாடி வந்தவர்களின் சந்தேகங்களைப் போக்கவும், உணர்ந்து விட்ட தெளிந்த ஞானத்தை, உலகத்தாரின் உள்ளத்தில் எளிதாகப் பதிய வைப்பதற்கும் அந்நூல்களில் மேற்கோள்கள் பரவியிருக்கக் கண்டார். இவ்வாறே புலமை மிக்கவர்களோடு பால ரமணர் பழகப் பழக,

சமஸ்கிருதத்திலும், மலையாளத்திலும் பிரமிக்கத் தக்க தேர்ச்சி பெற்று தம் கருத்துக்களை அம் மொழிகளில் எடுத்துரைக்கவும் தொடங்கினார்.

மதுரையில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேங்கடராமன், திருவண்ணாமலைக்கு ஓடி வந்து இரண்டாண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. இதுவரையில் ஓர் உறவினராவது அவரை வந்து பார்க்கவில்லை. எப்படிப் பார்ப்பார்கள்? 'ஓடிப் போனவர்' எங்கிருக்கிறார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தால்தானே?

'என் தகப்பனாரைத் தேடிக் கொண்டு அவருடைய உத்தரவின்படி இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விட்டேன்' என்று சாதாரணமாக ஒரு கடிதத்தை எழுதி வைத்துவிட்டு, மூன்று ரூபாய் பணத்துடன் வேங்கடராமன் எளிதாக ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டார். ஆனால், சிறிய தந்தையையும், சித்தியையும், மூத்த சகோதரர் நாகசாமியையும் அச்செய்தி இடியெனத் தாக்கியது. படிப்பதற்காகத் தன் பராமரிப்பில் விட்ட பையனை வீட்டைவிட்டு வெளியேறும்படி விட்டு விட்டோமே என்று சுப்பய்யர் தவியாய்த் தவித்து விட்டார். மன்னி அழகம்மாளுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறோம் என்று துடித்துப் போனார். எங்கெல்லாமோ சென்று தேடினார். போலீசில் எழுதி வைத்தார். யார் யாருக்கோ கடிதம் எழுதினார். ஒன்றும் பயனில்லை.

அண்ணன் நாகசாமியின் மனச் சாட்சி உறுத்தியது. 'நாம் கடிந்து பேசியதால்தானே தம்பி ஓடிவிட்டான்! இப்படிச் செய்வான் என்று தெரிந்திருந்தால் அப்படிப் பேசியிருக்க மாட்டேனே... அப்படி என்ன தான் பேசி விட்டேன்? சாதாரணமாகத் தினம் சொல்வது போலத்தானே சொன்னேன்! ஓர் அண்ணனுக்கு இந்த உரிமை கூடக் கிடையாதா?... எங்கே போய் விடப்போகிறான்? கையிலிருக்கும் பணம் தீர்ந்ததும் திரும்பி வந்து விடுவான்.... ஒரு வேளை தம்பி வராவிட்டால்...? அம்மாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? அவள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது...? ஈச்வரா! எனக்கு இப்படி ஒரு சோதனையா?'

அப்போது அழகம்மாள் மானாமதுரையில், மைத்துனர் நெல்லையப்பையர் இல்லத்தில் இருந்தார். அந்த அம்மாளுக்குச் செய்தி எட்டியதும் வேதனையால் வெதும்பினார். நெஞ்சு குமுறினார். வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டார். வாய்விட்டு அலறினார். எப்படியாவது குழந்தை இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்து, அவனை அழைத்து வரும்படி மைத்துனர்களிடமும், பிள்ளையிடமும் வேண்டினார். எந்நேரமும் ஏக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தார். உணவு செல்லவில்லை. உறக்கம் கொள்ளவில்லை.

திருவனந்தபுரத்தில் முகாமிட்டிருந்த ஒரு நாடகக் கம்பெனியில் வேங்கடராமன் சேர்ந்து விட்டதாக யாரோ சொன்னார்கள். அது அழகம்மாளின் காதில் விழுந்தது! பெற்ற மனம் பித்தாயிற்றே! உடனே நெல்லையப்பையரைத் திருவனந்தபுரம் போய்த் தேடிப் பார்க்கச் சொன்னார். பையன் அங்கு இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை அவருக்குச் சிறிதும் இல்லை. என்ன செய்வது? மன்னியின் ஆசைக்குக் குறுக்கே நிற்க முடியுமா? திருவனந்தபுரம் போய் இரண்டு நாள் சுற்றிவிட்டு வந்தார். நாடகக்

கம்பெனிகளிலெல்லாம் ஏறி இறங்கினர். எங்குமே வேங்கட ராமனைக் காண முடியவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்தார். அந்த ஏமாற்றச் செய்தியைத் தாயாரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தானே நேரில் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுவது என்று முடிவு செய்தார். தாயின் உணர்ச்சிக்கு யார் தடை போட முடியும்? துணைக்கு யாரையோ அழைத்துக் கொண்டு திருவனந்தபுரம் புறப்பட்டு விட்டார். பிள்ளைப் பாசம் லேசானதா?

ஸ்ரீ அழகம்மாள் 33/3

தெருவில் அலைந்து கொண்டிருந்த அழகம்மாள் ஒருகணம் திடுக்கிட்டு நின்ருர். 'அது யார்? ஆமாம், சந்தேகமில்லை. அது வேங்கடராமனே தான். அதே உயரம், அதே நிறம், அதே சுருண்ட கேசம்!' ஒரே பாய்ச்சலில் அவனருகில் ஓடினுர். ''வேங்கடராமா... டேய், வேங்கடராமா.''—கன்றைத் தேடித் திரியும் பசு போல் கதறினுள்.

தன்னை யாரோ அழைப்பதைக் கேட்டுத் திரும்பினன் அந்தப் பையன். அழகம்மாளுக்கு வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது போலாயிற்று. அது வேங்கடராமன் இல்லை. வேறு யாரோ? ஏமாற்றத்தின் எல்லைக்கே போய்விட்டார் அவர். அழுது புலம்பினுர். உடன் வந்தவர்கள் பரிதாபப் பட்டார்கள். தாயன்பைக் கண்டு அவர்கள் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார்கள்.

இப்படி எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள். எல்லோரும் எங்கெல்லாமோ தேடிப் பார்த்து ஓய்ந்து விட்டார்கள்.

இரண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. சுப்பய்யர் காலமானுர். அதற்காக உறவினர்கள் மதுரையில் கூடி யிருந்தார்கள். சடங்குகளில் கலந்து கொள்ளுவதற்காக திருச்சுழியிலிருந்து வந்த ஓர் இளைஞன்தான், வேங்கடராமன் திருவண்ணுமலையில் இருக்கும் செய்தியை முதன் முதலில் எல்லோருக்கும் தெரிவித்தான்.

அவன் முதல் நாள் மதுரையிலுள்ள திருஞானசம்பந்தர் மடத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு வந்திருந்த குன்றக்குடி ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த அண்ணுமலைத் தம்பிரான், குருமூர்த்தத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பாலயோகியின் மகிமையைப் பற்றி யாரிடமோ உணர்ச்சிப் பெருக்குடன்

பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பெயர் வேங்கடராமன் என்றும், அவர் திருச்சுழியைச் சேர்ந்தவர் என்றும் தம்பிரான் கூறியதைக் கேட்ட இளைஞன், மறுநாள் அந்தத் தகவலை உறவினர்களிடம் கூறியிருக்கிறான்.

சகோதரரின் இறுதிச் சடங்குகள் முடிந்ததும் நெல்லையப்பையர் நண்பர் ஒருவருடன் திருவண்ணாமலைக்குப் புறப்பட்டுப் போனார்.

அவர்கள் இருவரும் வந்த போது, பால ரமணர் மாந்தோப்பில் இருந்தார். சொந்தக்காரரின் அனுமதியின்றி ஒருவரும் உள்ளே நுழைய முடியாது என்று அறிந்த நெல்லையப்பையர், வெங்கடராம நாயக்கரிடம் தன் உறவைக் கூறி, பாலயோகியைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தார். ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை எடுத்து, "**மானாமதுரை வக்கீல் நெல்லையப்பையர் தரிசனம் செய்ய விரும்புகிறார்**" என்று எழுதி, நாயக்கரிடம் கொடுத்து, "இதைக் கொண்டு போய் அவரிடம் காட்டுங்கள். அவர் வரச் சொன்னால், உள்ளே விடுங்கள்" என்று கூறினார். அந்தச் சீட்டை எடுத்துக் கொண்டு போய் பால ரமணரிடம் மரியாதை யுடன் கொடுத்தார் நாயக்கர்.

அந்தச் சீட்டை வாங்கிப் பார்த்த பால ரமணர் அவரை உள்ளே அனுமதிக்கும்படிக் கூறினார்.

உள்ளே நுழைந்ததும், 'வேங்கடராமன்' இருந்த கோலத்தைக் கண்டு நெல்லையப்பையருக்குக் கண்கள் கலங்கி விட்டன. வாடிய வயிறு, எலும்புகள் தெரியும் அங்கங்கள், சடை விழுந்த முடி, நீண்டு சுருண்ட நகங்கள். தன் சகோதரனின் பிள்ளை ஞானநிலை அடைந்து விட்டானே என்ற பூரிப்பு ஒருபுறம்; அநாதை மாதிரி கிடக்கிறானே என்ற அஞ்ஞானத் துயரம் ஒருபுறம். 'சுவாமி' களிடம் என்ன பேசுவது என்றே புரியவில்லை அவருக்கு. வெங்கடராம நாயக்கரையும் பழனிசுவாமியையும் பார்த்துப் பேசினார். "எங்கள் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவர் சந்நியாசியாகி யோக நிலையில் இருப்பதைக் குறித்து எங்களுக்கு மகிழ்ச்சிதான். இருந்தாலும் இன்னும் கொஞ்சம் வசதிகளோடு இருக்கலாமே என்பதுதான் எங்கள் ஆசை. இவர் துறவு வாழ்க்கையை விட வேண்டாம். நான் வசிக்கும் மானாமதுரையில் ஒரு மகானின் சமாதிக் கோயில் இருக்கிறது. அங்கு வந்து தாராளமாகத் தங்கலாம். நாங்கள் எல்லா செளகரியங்களையும் கவனித்துக் கொள்கிறோம்."

நெல்லையப்பையர், ஒரு கண்ணால் 'வேங்கடராம'னைப் பார்த்துக் கொண்டேதான் பேசினார். ஆனால், அதில் ஒரு வார்த்தையாவது பால ரமணரின் இதயத்தைத் தொட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர் கற்சிலையைப் போல, ஒருவித முகபாவமுமின்றி அமர்ந்திருந்தார். கண்ணால்கூட தன் மனத்தில் இருந்ததைத் தெரியப் படுத்த வில்லை. அவருடைய திட சித்தத்தையும் வைராக்கிய யோகத்தையும் நன்கு புரிந்து கொண்ட நெல்லையப்பையர் வேறு வழியில்லாமல் ஊர் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. அழகம்மாளிடம் நடந்ததை யெல்லாம் சொன்னார். அவருக்கு மைத்துனரின் சாமர்த்தியத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லை. தானே புறப்பட்டுச்

சென்று, அன்புடன் அழைத்தால், மகன் தன்னுடன் புறப்பட்டு வந்து விடுவான் என்று நினைத்தார். மூத்த மகன் நாகசாமியை அழைத்துக் கொண்டு திருவண்ணாமலைக்குப் புறப்பட்டார். ரயிலில் போகும் போது அந்தத் தாயின் உள்ளத்தில் நம்பிக்கையொளி படர்ந்திருந்தது.

தனிமையை நாடி குருமூர்த்தத்தை யடுத்துள்ள மாந்தோப்பிற்குள் புகுந்த பால ரமணருக்கு அங்கும் நிம்மதியில்லை. சிறிய தந்தை நெல்லையப்பையர் வந்து போனதிலிருந்து, அங்கிருந்து ஓடி விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவரிடம் வேரூன்றத் தொடங்கி விட்டது. தம் அருகில் பழனிசுவாமி கூட இருக்க வேண்டாம் என்று தோன்றியது. ஒரு நாள் அவரை அழைத்து, ''நீங்க ஒரு திசையில் போய்ப் பிச்சை யெடுங்க. நான் வேறொரு திசையில் போய்ப் பிச்சை யெடுக்கிறேன். ரெண்டு பேரும் ஒண்ணாயிருந்தது போதும்'' என்றார். பழனிசுவாமி ஏதோ சொல்வதற்கு முயன்றார். அதற்குள் பால ரமணர், ஒன்றுமே பேசாமல் அங்கிருந்து கிளம்பினார். வேறு வழியில்லாமல் பழனிசுவாமியும் வேறொரு திக்கில் நடையைக் கட்டினார்.

மாந்தோப்பை விட்டுக் கிளம்பிய பால ரமணர், ஐயன் குளத்தருகில் உள்ள அருணகிரிநாதர் ஆலயத்தில் போய் அமர்ந்து விட்டார். அன்றிரவே பழனிசுவாமி பகலில் பிச்சை யெடுத்த சோற்றுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். குருவின் பாதங்களில் விழுந்தார். அவரது கண்ணீர், தரையை நனைத்தது. ''சுவாமி, என்னை உதறித் தள்ளாதீர்கள். தங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு கதியேது? தங்களது அருள் நோக்கைக் காணாது நான் வாழ முடியாது'' என்று கதறித் தீர்த்து விட்டார். மௌன குருவும் இளநகை புரிந்து, தம்முடன் இருக்க அவருக்கு அனுமதி தந்தார். சரணாகதி அடைந்தவனை குருவும் தெய்வமும் என்றுமே கைவிட்டதில்லை!

சில வாரங்கள் அருணகிரிநாதர் ஆலயத்தில் தங்கிவிட்டு, மீண்டும் அண்ணாமலையார் ஆலயத்தில் குடியேறினார் பால ரமணர். அங்குள்ள கோபுரங்களில் தங்கி, சமாதி கூடினார். பூந்தோட்டத்திலும், அவ்வப் போது வந்து அமர்ந்து, தவமியற்றினார். அங்கும் நிம்மதி குலையவே, பவழகிரீச்வரர் உறையும் பவழக்குன்றிற்குக் குடி பெயர்ந்தார். அன்று கௌதம முனிவர் தவம் புரிந்த குன்றில், குமரனும் ரமணப் பெருந்தகை அருந்தவம் ஆற்றப் புகுந்தார்.

அன்பு மகன் இருக்குமிடம் அறிந்து அன்னை அழகம்மை மூத்த மகன் நாகசாமியுடன் பவழக் குன்றுக்கு வந்த போது, பால ரமணர் பரட்டைத் தலையுடன், வாடிய வயிற்றோடு, கோவணாண்டியாக ஒரு பாறையில் படுத்திருந்தார். அதைக் கண்ட தாயின் வயிறு பற்றி எரிந்தது. துயரம் தாங்காது, தொண்டைக் குழியில் பேச்சு அடைத்துப் போக, பீறிட்ட கண்ணீருடன் கலக்கமுற்று நின்றார் அழகம்மை! தம்பியின் 'பரிதாப' நிலை கண்டு உள்ளம் குமைந்தார் நாகசாமி. அவர்களிருவரையும் பார்த்துவிட்டு, ஒருவித முக பாவமுமின்றி தன்னில் லயித்திருந்தார் மௌன குரு.

அழகம்மாள் மகனுடன் பேசினர், கெஞ்சினர், குழைந்தார், குமுறினர், குழந்தையைப் போல் தேம்பித் தேம்பி அழுதார். ''அப்பா, என் கண்ணே, செல்வமே, உன்னை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்கவா பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றேன்? எனக்குக் கல் மனசுடா. இல்லாவிட்டால் உன்னை இரண்டு வருஷம் பிரிந்து இருந்தும் நான் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேனு? நீ கல் தரையில் படுத்திருக்கும் போது, நான் பாயில் படுப்பேனு? நீ பட்டினி கிடக்கும்போது நான் வயிறு புடைக்கத் தின்பேனு? இனிமேலும் என்னுல் தன்னந்தனியாக இருக்க முடியாது. நீ என்னுடன் புறப்பட்டு வந்து விடு. நீ வராமல் நான் ஊர் திரும்பப் போவதில்லை.'' —உணர்ச்சி கொப்பளிக்க, அடி வயிற்றிலிருந்து கதறினுள் அன்னை. அருள் மகன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தவ மலைமீது, தாய்ப் பாசம் முட்டி, மோதி, தோல்வியே கண்டது.

மூன்று நாட்கள் முயன்று பார்த்தாள் அன்னை. முற்றும் துறந்த முனிவனைப் பாச வலையில் சிக்க வைக்க முடியவில்லை. கருணையே வடிவானவர், மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு பாச அலைகளைத் தாங்கிக் கொண்டார். உள்ளம் இளகவில்லை. அன்னைக்கு ஆறுதலாக மறுமொழியும் கூறவில்லை.

அருணுசலமாகவே அமர்ந்திருந்த அருமை மைந்தனை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை தாய்க்கு. தன் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்க்காத மகன், பிறர் பேச்சுக்கு இரங்கலாம் என்று நினைத்தார். அங்கிருந்தவர்களிடம் பரிதாபமாக முறையிட்டார்.

''நான் இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றவள். எத்தனை கதறியும் என்னுடன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச மாட்டேன் என்கிருன். நீங்களாவது எனக்காகப் பரிந்து பேசக் கூடாதா? மூன்று நாட்களாகத் தூக்கமின்றி, அன்ன ஆகாரமின்றி, அழுது புலம்பிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, உங்கள் மனமும் கல்லா?'' என்று உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டார் அன்னை அழகம்மாள்.

அங்கிருந்தவர்களில் பச்சையப்பப் பிள்ளை பச்சையுள்ளம் படைத்தவர். தாயின் கண்ணீர் அவரை உலுக்கி விட்டது. குருநாதரிடம் சென்ருர். பாதங்களில் விழுந்தார். கண்ணீருக்கிடையே விசும்பினர்.

''சுவாமி, உங்கள் வைராக்கியம் எங்களுக்குப் புரிகிறது! பெற்ற தாய்க்குப் புரியுமா? நீங்கள் தாயோடு ஊருக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டாம். உங்கள் மனத்தில் உள்ளதையாவது தெரிவிக்கக் கூடாதா? உங்கள் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் இந்த அம்மாளுக்கு ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தையாவது பேசக் கூடாதா?''

இதைக் கேட்டு லேசாகப் புன்முறுவல் பூத்தார் பால ரமணர்.

அதன் பொருளைப் புரிந்து கொண்டார் பச்சையப்பப் பிள்ளை. தொடர்ந்து பேசினர்:

''சுவாமி, நீங்கள் இதற்காகத் தங்கள் மௌன விரதத்தைக் கலைக்க வேண்டாம். உங்கள் தாய்க்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் இரண்டு வரிகளாவது எழுதிக் காட்டுங்களேன்'' என்று பேப்பரையும் பென்சிலையும் அவரிடம் கொடுத்தார்.

அதை வாங்கித் தவப் புதல்வர் தெளிவாக எழுதினர்:

> அவரவர் பிராப்தப் பிரகாரம் அதற்கானவன் ஆங்காங்கிருந்து ஆட்டுவிப்பன். என்றும் நடவாதது என் முயற்சிக்கினும் நடவாது. நடப்பதென்றடை செய்யினும் நில்லாது; இதுவே திண்ணம். ஆகலின், மௌனமாயிருக்கை நன்று.

'முற்பிறவியின் நல்வினைத் தீவினையை யொட்டி நம்மை யெல்லாம் ஒரு சக்தி ஆட்டுவிக்கிறது. நாம் நடக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது நடக்காது. நடக்கப் போவதைத் தடுத்து நிறுத்த ஒருவராலும் முடியாது. இது நிச்சயம். எனவே, மௌனமாயிருப்பது நல்லதே.'

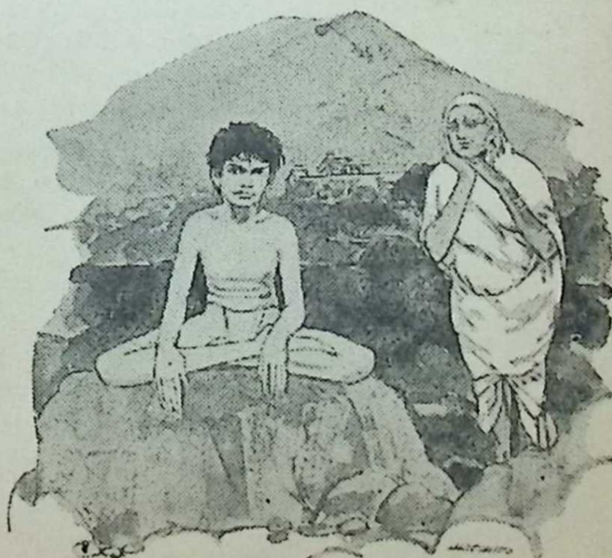
மகன் எளிதாகக் கூறிவிட்டான்.அவன் அடைந்த பக்குவ நிலையைத் தாய் இன்னும் அடையவில்லையே!

மகன் கூறிய சமாதானம் தாயின் உள்ளத்தைத் தொடவில்லை. இருப்பினும் அவர் மனத்தை மாற்ற முடியாது என்பது அந்தத் தாய்க்கு நன்றாகப் புரிந்து விட்டது. இனி அங்கிருப்பதில் பயனில்லை என்று உணர்ந்து, நாகசாமியை அழைத்துக் கொண்டு மானமதுரைக்கே திரும்பி விட்டார்.

அழகம்மாளின் துயரத்திற்கு முடிவு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு பிள்ளையை அருணசலம் அழைத்துக் கொண்டு விட்டார். திருவண்ணமலையிலிருந்து திரும்பிய ஓராண்டுக்கெல்லாம் மூத்த மகன் நாகசாமி இறந்து விட்டார். சம்பாதித்துத் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பிள்ளை போய் விட்டான். அன்னையின் வேதனைக்கு அளவேயில்லை.

இனி அவளுக்குக் கடைசிப் பிள்ளை நாகசுந்தரம்தான் கதி. கோயிலில் கணக்குப் பிள்ளை உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். அண்ணனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஒருநாள் அவருக்கு ஆவல் பிறந்தது. உடனே திருவண்ணமலைக்குப் புறப்பட்டு வந்தார்; சகோதரரைக் கண்டு மனம் கலங்கினர். கண்ணீர் பொங்க அவரைத் தழுவிக் கொண்டார். அந்நேரத்திலும் பால ரமணர் உணர்ச்சி வசப்படவில்லை.

தாயும் சேயும்

அப்போது பால ரமணர் பவழக்குன்றை விட்டு அருணசலத்தின் குகையொன்றில் வாசம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதற்கு சத்குரு சுவாமி குகையென்று பெயர். விருபாட்ச தேவர் குகையிலிருந்து அங்கு வந்திருந்தார். விருபாட்ச குகையில், ரமணரைக் காண வருகிறவர்களிடமிருந்து அதன் நிர்வாகிகள் பணம் வசூல் செய்தார்கள். தன்னைக் கருவியாக்கிக் கொண்டு பணம் சம்பாதிப்பதை இளம் சுவாமிகள் வெறுக்கவே, அங்கிருந்து புறப்பட்டு இந்தக் குகைக்கு வந்தார். மலர்த் தேனை நாடி வரும் வண்டுகள் போல் அங்கும் பக்தர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

தம்பி நாகசுந்தரம், அண்ணனேடு தங்கிச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினர். தம் விருப்பத்தை அண்ணனிடம் தெரிவித்தார். அவர், 'கூடாது' என்று தலையை அசைத்து விட்டார். அண்ணன் அபிப் பிராயத்திற்குத் தலை வணங்கிவிட்டு, தம்பியும் ஊர் திரும்பி விட்டார்.

பின்னர், அழகம்மாளும் இதர உறவினர்களும் ஓரிரு முறை திருவண்ணமலைக்கு வந்து போனர்கள். ஒரு சமயம் காசி யாத்திரை சென்றபோது, மகனைத் தரிசித்து விட்டுப் போனர். 1914-ம் வருடம் வேங்கட ரமண சுவாமியைத் தரிசிக்கத் திருப்பதி சென்று திரும்பிய போது, திருவண்ணமலையில் இறங்கி, விருபாட்ச குகையில் இருந்த பால ரமணருடன் சில நாட்கள் தங்கினர். அப்போது அழகம்மாளுக்கு டைபாயிடு காய்ச்சல் கண்டது. அன்னையின் உடல்நிலை கண்டு அண்ணல் வேதனைப்பட்டார். பெற்ற தாயைப் பொறுமையுடனும் அக்கறையுடனும் பேணிக் காத்தார்.

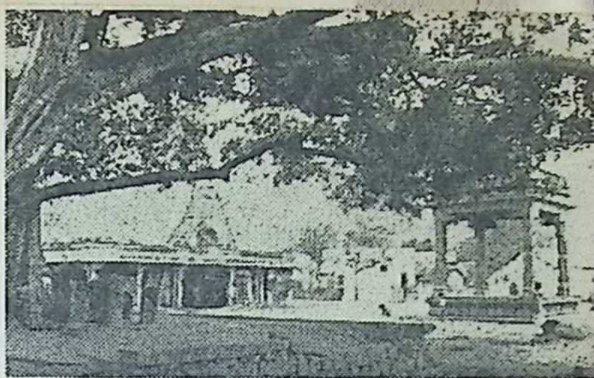
ஒரு சமயம் தாயின் உடல்நிலை மோசமாகியது. நிலைமை கவலைக்கிடமாகி விட்டது. அத்தருணத்தில் தெய்வ மகன், அப்பன் அருணசலேசனைக் குறித்துப் பிரார்த்தித்தார். அது தீந்தமிழ்ப் பாக்களாக மலர்ந்தது.

1. அலையா வருபிறவியத்தனையு மாற்ற
மலையா யெழுந்த மருந்தே—தலைவாநின்
ருள்கதியாய் வாழுமென் ருய்தாப மாற்றியே
யாள்வதுவு முன்கடனே யாம்.

2. காலகா லாவுன் கமல பதஞ்சார்ந்த
பால னெனையீன்ருள் பாலந்தக் காலன்ருன்
வாரா வகையுன்கால் வாரிசமே காட்டுவா
யாராயிற் காலனுமே யார்?

3. ஞானங்கி யாயோங்கு நல்லருண வோங்கலே!
ஞானங்கி யாலன்னை நல்லுடலை—ஞானங்க
மாகச்செய் துன்பதத்தி லைக்கியமாக் கிக்கொள்வாய்
சாகத் திமூட்டுவதேன் சாற்று.

4. மாயா மயக்கமதை மாற்றருண மாமலையென
ருயார் மயக்கற்றத் தாமதமேன்—ருயாகித்
தன்னையடைந் தார் வினையின் ருக்கறுத்தாள் வாருலகி
லுன்னையலா லுண்டோ வுரை!

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் ஆலயம் (திருவண்ணுமலை)

ஞான மகனின் வேண்டுகோளுக்கு ஞானத் தந்தை செவி சாய்த்தார். அன்னையின் உடல் நிலை தேறியது. மகனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பி விட்டார் அழகம்மை.

பாசத் துடிப்புடன் மகனை நாடிப் போன தாயை அருணுசல ஞானமலை தன் வயப்படுத்திக் கொண்டு விட்டது. மகனை அழைத்துக் கொண்ட தந்தை, அன்னையையும் அழைத்துக் கொள்ளத் திட்டம் வகுத்து விட்டார். அதற்கான சூழ்நிலையும் விரைவில் உருவாகியது. அழகம்மாளின் குடும்பத்திற்குப் பெரும் ஆதரவாக இருந்த நெல்லையப் பையரும் இறைவனடி சேர்ந்தார். அதையடுத்து, நாகசுந்தரத்தின் இளம் மனைவியும் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். மரணம் அடுத்து அடுத்து கொடுத்த அடி, அன்னையின் விரக்திக்கு வித்தூன்றியது. அது வைராக்கியச் செடியாக வளரத் தொடங்கியது.

வாழ்க்கையில் இனி அழகம்மாளுக்கு என்ன இருக்கிறது? இறுதி நாட்களை அருமை மகன் சேவையில் கழிக்க நினைத்தார். திருவண்ணுமலைக்குப் பயணமானுர். எச்சம்மாள் என்ற லட்சுமி அம்மாளுடன் தங்கி, விருபாட்ச குகையில் இருந்த மகனை அடிக்கடி தரிசித்து வந்தார். அன்னை மீண்டும் வந்த செய்தி பக்தர்களுக்கு அச்சத்தை அளித்தது. உறவு ஒட்டிக் கொண்டுவிடுமோ என்று அஞ்சி உத்தம குரு வேறு எங்காவது சென்று விடுவாரோ...?

சேஷய்யா என்ற பக்தர் இதைப் பற்றி அழகம்மாளிடம் மனம் விட்டுப் பேசினுர். சொந்த மகனிடமிருந்து தன்னைப் பிரிக்க நினைக்கும் விதியை நினைத்து மனம் குமுறினுர் அன்னை. அருணுசலேசன் விரைவிலேயே விதியைத் தகர்த்தெறிந்தார். இறுதியில் அன்னையின் ஆசை நிறைவேறியது. மகனிடம் போய்த் தங்கியவர், விருபாட்ச குகையிலிருந்த ஆச்ரமத்தோடு இணைந்து விட்டார்.

தாய்க்கு எல்லாக் குழந்தைகள் மீதும் அன்பும் பாசமும் இருப்பது இயற்கைதானே! தன்னந் தனியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்த நாகசுந்தரத்திற்கும் ஆள்விட்டு அனுப்பித் தன்னிடம் வரவழைத்துக் கொண்டார். எந்தக் குடும்பத்தைவிட்டு வேங்கடராமன் பிரிந்து வந்தாரோ, அந்தக் குடும்பம் அவரைத் தேடி வந்து விட்டது! ஆனுல், நிலைமை முற்றிலும் தலைகீழாக மாறிவிட்ட நிலையில்தான் இந்தச் சேர்க்கை ஏற்பட்டது. எல்லாமே ஈச்வரனின் லீலைகள்தானே!

நாகசுந்தரம் அண்ணனின் பக்தர்களில் ஒருவரானுர். நாளடைவில் காஷாயம் ஏற்றுக் கொண்டு நிரஞ்சனுனந்த சுவாமிகளானுர்.

அன்னைக்கு ஆச்ரமத்தில் வேலை சரியாக இருந்தது. தன் பிள்ளைகளுக்கும், தனக்கும், அங்கு வரும் அன்பர்களுக்கும் அவர்தான் சமையல் செய்தார். ரமணாச்ரமத்தில் இன்றும் நடந்து கொண்டிருக்கும் அன்ன வேள்வி, அன்னை அழகம்மாள் எழுப்பிய அக்னியாகும்.

அன்னை வந்த சில மாதங்களுக்குள் ரமணர், மேலேயுள்ள ஸ்கந்தாச்ரமத்திற்கு இடம் மாறி விட்டார். இன்றுள்ள ரமணாச்ரமத்திற்கு அடிகோலியது ஸ்கந்தாச்ரமம்தான்.

அங்கிருந்த ஆறு ஆண்டுகளும் அன்னைக்கு ஞான பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. விரக்தி ஏற்பட்ட நிலையிலும் அவருக்கு அஞ்ஞானம் முழுமையாக மறையவில்லை. பாசத்திரை, சத்திய தரிசனத்திற்குத் தடையாக நின்றது. உலகிற்கெல்லாம் ஞான குருவாக விளங்கியவரை இன்னும் 'தன் மகன்' என்றே நினைத்தார். தன்னிடம் தனி அன்போடு மகன் பழக வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தார்.

தன் அன்னையின் மனத்திலிருந்து 'சொந்த பந்த' எண்ணங்களை அகற்றுவதில் முனைந்திருந்தார் ரமணர். தாயிடம் அவர் நேராகப் பேசுவது கிடையாது. எச்சம்மாள் போன்றவர்களுடன் மட்டும்தான் பேசுவார். இது அன்னையை வாட்டியது. ஒரு நாள் ஆதங்கம் தாங்க முடியாமல் மகனிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்டும் விட்டார். அதற்கு ரமணர், ''எல்லாரும் எனக்குத் தாயார்தான். நீ மட்டுமல்ல'' என்று பதில் கூறினார். அன்னையை ஆன்மிகத் துறையில் படிப்படியாக உயர்த்திக் கொண்டிருந்தார் அந்த உத்தம மைந்தன்.

இளம் வயது முதற்கொண்டே தெய்வ பக்தியில் திளைத்திருந்த அழகம்மாளுக்குச் சிறுகச் சிறுக வேதாந்த மனப்பான்மையும் ஏற்பட்டது. அதற்கேற்ப, அவரது உள்ளம் மாறியது. உடையும் மாறியது. அவரும் காஷாயம் தரித்துக் கொண்டார். அந்தக் குடும்பத்திற்கும் காவியுடைக்கும் மிக நெருங்கிய உறவு இருந்ததே!

சத்தியப் பொருளைத் தரிசித்து விட்ட ஆத்ம ஞானிகள் கருணைக் கடலாகக் காட்சி தருவார்கள். தங்களை நாடிவரும் எல்லா ஜீவன்களிடமும் வேற்றுமையின்றி மாசற்ற அன்போடு பழகுவார்கள். 'அனைவருக்கும் ஞானம் வர வேண்டும். அதனால் துயரம் தீர்ந்த பெருவாழ்வு வாழ வேண்டும்' என்ற பேரன்போடு ஆசி வழங்குவார்கள். உபதேச மொழிகள் கூறி நம்மை உயர்த்துவார்கள்; கண்ணால் பார்த்தே கரையேற்றுவார்கள்; கரத்தால் தீண்டி நற்கதி யருளுவார்கள்.

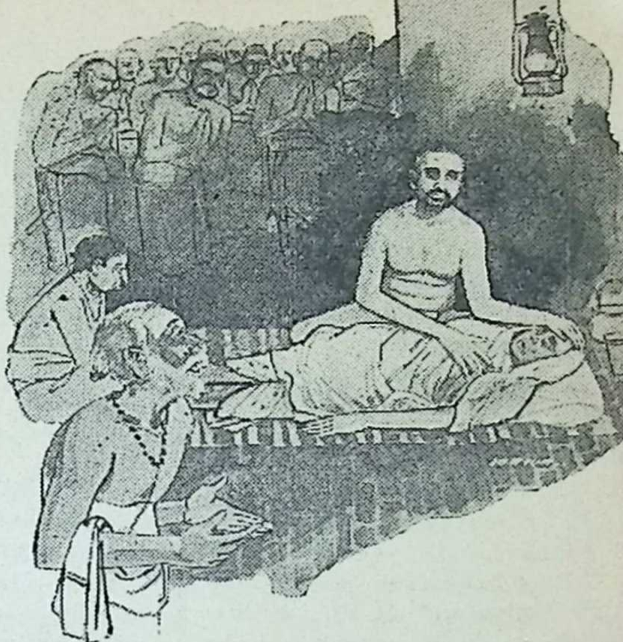
பாசத்தோடு பெற்று வளர்த்தவளின் உரிமையோடும் தம்மைத் தேடி வந்த அன்னை அழகம்மாளின் மீது ஸ்ரீ ரமணர் எல்லையற்ற

கந்தாச்ரமம்

கருணையைப் பொழிந்தார். தாயின் அஞ்ஞானத்தைக் களைவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். அருள் விழியாலேயே, மௌன மொழியாலேயே அன்னையை மேலான நிலைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

குமரக் கடவுளும் தந்தைக்குத்தான் ஞான உபதேசம் செய்தார். அன்னைக்கு உபதேசம் செய்யும் உரிமை தெய்வத்திற்கே இல்லாதபோது, மானிடப் பிறவியெடுத்தவர்களுக்கு அந்த உரிமை இருக்க முடியுமா? அதனால் தான் ரமணரும் தம் தாய்க்கு நேரடியாக உபதேசம் செய்யவில்லை போலும்!

அன்னையின் முக்தி

ஆச்ரமத்திற்கு வருபவர்களிடம் ரமணர் பேசுவதை அழகம்மை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார். சஞ்சலத்தோடும் சந்தேகங்களோடும் தம்மிடம் வருபவர்களுக்கு, உலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு, தியானத்தாலும், தியாகத்தாலும் ஞானநிலை எய்தும் வழிமுறைகளை மகன் எடுத்துக் கூறும்போது, எல்லா அறிவுரைகளும் தனக்காகத்தான் என்று அந்தத் தாய் நினைப்பாள். உள்ளத்தில் எழும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் உறுதியான விடை கிடைப்பதை உணர்வாள்.

தன் மகனை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகலாம் என்ற சுயநல எண்ணத்தோடு வந்த அழகம்மாளுக்கு, ஆச்ரமத்திலுள்ள அனைவருமே தன் பிள்ளைகள் என்ற எண்ணம் ஏற்படும்படி செய்தார் ரமணர். 'நீ மட்டும் எனக்குத் தாய் இல்லை; நான் மட்டும் உனக்கு மகன் இல்லை' என்று தாய்க்கு உணர்த்தியதன் மூலம் மாபெரும் தத்துவத்தையே விளக்கி விட்டார்.

ஞானச் செல்வனின் அமிர்த மொழிகளைக் கேட்டு, பற்றும் பாசமும் மெள்ள மெள்ள விலகி, 'நான்' 'எனது' என்ற அகங்காரம் நீங்கி, 'தாய்' 'மகன்' என்ற மாயத்திரை அகன்று, தோத்திரப் பாடல்களில் மூழ்கி, அழகம்மாள் எந்நேரமும் ஆத்ம தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். தவச் செம்மலை ஈன்றெடுத்த தெய்வத்தாய், தன்னையும் அறியாமல் மெய்த் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

தன்னில் ஆழ்ந்து, தன்னலமற்ற தொண்டு புரிவதும் ஞானப் பெரு வாழ்வுக்கு ஒரு சாதனமே. எனவேதான், ஆச்ரமத்திலிருந்தவர்களுக்கும்

தரிசனத்திற்கு வருபவர்களுக்கும் உணவளிக்கும் அருந் தொண்டாற்றி வந்தார் அழகம்மை. அன்புப் பணி, அவருடைய ஆன்மிக மலர்ச்சிக்குப் பெருந் துணையாய் நின்றது.

உள்ளம் உறுதியாய் இருந்த போதிலும், மூப்பின் அயர்ச்சியும் உடலின் தளர்ச்சியும் அவரது அன்றாட அலுவல்களில் நன்றாகத் தெரியத் தொடங்கின. தென்பு குறைந்தது. அசதி மேலிட்டது. உடல் நலம் குன்றியது. தன் இறுதிக் காலம் நெருங்கி விட்டது என்பதை அன்னை ஒருவாறு உணரத் தொடங்கினார். பற்று அற்று விட்டதால் மரணத்தைக் குறித்து அவர் சிறிதும் சலனப்படவில்லை. 'நம் உடல்தான் மடிகிறது; உண்மைப் பொருளுக்கு அழிவே யில்லை' என்று உணர்ந்தவர்களிடம் காலன் தோல்வியுற்று ஓடவேண்டியவன்தானே?

அன்னை இறுதிக் காலத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது ரமணருக்குத் தெரிந்து விட்டது. சில மாதங்களாகவே, தாய் அசதியால் சுருண்டு சுருண்டு படுப்பதையும், ஆயாசம் தாங்காமல் பெருமூச்சு விடுவதையும் அவர் கவனித்து வந்தார். அவ்வப்போது தாயின் உடல் நிலைபற்றி அன்புடன் விசாரிப்பார். ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறுவார். அருகில் அமர்ந்து பணிவிடைகள் செய்வார். தம் உடலைப் பற்றிப் பகவான் கவலைப்படவேயில்லை. ஆனால், பிறருக்கு உடல் நலம் சரியில்லை யென்றால் அவரால் தாங்கவே முடியாது.

அழகம்மாளுக்கு மருத்துவ சிகிச்சையளிக்கப்பட்டது. அவை யெல்லாம் தாற்காலிக நிவாரணமாக இருந்ததே தவிர, பிணியைக் குணப்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. அன்னையின் உடல்நிலை வரவர மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. தெய்வ மகனின் கவனிப்பு அதிகமாகிக் கொண்டே போயிற்று. இரவெல்லாம் கண் விழித்திருப்பார். 'ஏம்மா முனகுகிறாய்? வலிக்கிறதா? எங்கேம்மா வலிக்கிறது?' என்று பரிவோடு விசாரித்துத் தடவிக் கொடுப்பார்.

1922-ம் ஆண்டு, மே மாதம், *19*-ம் தேதி. ஸ்கந்தாச்ரமத்தில் எல்லோரும் அன்னையின் உடல் நிலையைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'இன்று இரவு தாண்டுவது கஷ்டம்தான்' என்று ஒருவருக்கொருவர் ரகசியமாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். இனி மருந்துகளால் பயனில்லை. மனித முயற்சியும் முடிவடைந்து விட்டது. தற்போது இயற்கையின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தாள் அன்னை.

ரமண பகவான் பொறுமையே உருவாக அருகில் அமர்ந்திருந்தார். கர்மவினையில் முழு நம்பிகை யிருந்தும், பறந்து செல்லும் உயிரைப் பிடித்து வைக்க முடியாது என்று தெரிந்தும் அன்னைக்கு அருட் தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்தார் அவர். 'அருணாசலா, அருணாசலா' என்று வாய் முணுமுணுக்க, 'பெற்றவள் பேரமைதியுடன் மெள்ள மெள்ள அடங்குவதை அண்ணல் அருள் நோக்கோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

காலன் மிக நெருங்கி வந்து விட்டான்.

ஆச்ரமத்தின் மீது துயர மேகம் சூழ்ந்திருந்தது. செய்து வைத்த சமையலை அன்று ஒருவரும் சாப்பிடவில்லை. பகவான் நீராகாரம்கூட உட்கொள்ளவில்லை.

அன்னைக்கு சுவாசம் கண்டு விட்டது. அடங்கிப் போகும் பிராண சக்தி மெள்ள மெள்ள ஒடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இறுதி மூச்சு மார்புக் கூட்டினுள் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சுற்றிலும் நின்றிருந்த சீடர்கள் ராமநாம தாரக மந்திரத்தை உரக்க ஜபித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஓரிருவர் வேதம் ஓதிக் கொண்டிருந்தனர். தேவார திருப்புகழ் பஜனை ஒருபுறம் ஒலித்தது. தாயுமானவர், பட்டினத்தார் பாடல்களை அன்பர் ஒருவர் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அருணுசலத்திற்குப் பின்னுல் அருணனும் மறைந்து விட்டான்.

அருணுசல ஜோதியோடு அழகம்மாளின் ஜீவன் கலந்து கொண்டிருந்தது.

அன்னையின் புனித ஜீவனை முக்திபுரிக்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார் ரமணர். தெய்வங்களும், தேவர்களும் ஆசி வழங்க அங்கு அருவமாக எழுந்தருளி யிருந்தார்கள்.

மணி எட்டு அடிக்க ஐந்து நிமிடங்கள்.

பகவானின் வலக்கரம் அன்னையின் இதயக்கமலத்தில் இருந்தது. இடக் கரம் நெற்றியில் பதிந்திருந்தது. திருக்கரங்களிலிருந்து அருட்சக்தி பாய, அன்னைக்கு 'ஹஸ்த தீட்சை' அளித்துக் கொண்டிருந்தார் அருணை வள்ளல். ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்தார். உயிரீந்தவள் உயர் நிலையடைய உதவிக் கொண்டிருந்தார். மாமுனிவருக்குக்கூட தாயை மிஞ்சிய தெய்வமில்லை என்று உலகிற்கு உணர்த்திக் கொண்டிருந்தார் அந்த உத்தம மைந்தன்.

மணி எட்டு. ஜோதியோடு ஜீவன் கலந்து, உள்ளுக்குள்ளே ஒடுங்கி விட்டது.

அன்னை அழகம்மாள் புனிதனைப் பெற்றதனுல் புண்ணியவதியானுள். இறுதிக் காலத்தில், ஜீவன் முக்தரின் அருட்கரம் தீண்டப்பட்டதால், புண்ணிய லோகம் பெற்றுள். மாதவத்தின் பயனுய் மகனையே குருவாகப் பெற்ற அந்த மாதரசி, மரணத்தை வென்று, மாத்ருபூதேச்வரர் ஆனுர்.

அன்னை அடங்கிய பிறகுதான் அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்தார் பகவான். மரணத்தின் உண்மை நிலையை உணர்ந்திருந்த மகானுக்கு மன சஞ்சலம் இருக்கக் காரணம் இல்லை. ஒரு தெய்வப் பணியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்ட நிம்மதியை அவர் திருமுகத்தில் காண முடிந்தது.

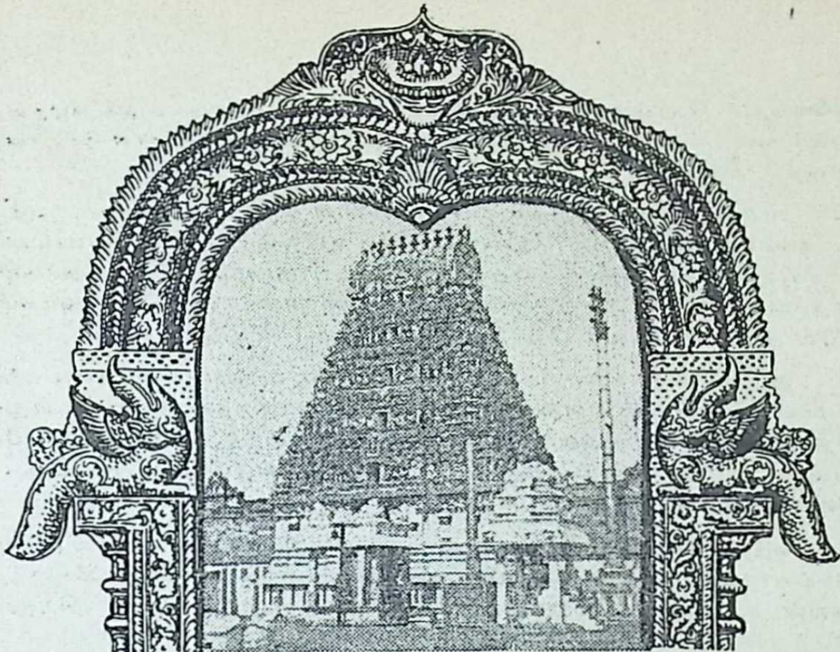
பின்னர், எல்லோரையும் அழைத்து, ''வாருங்கள், சாப்பிடுவோம். அழுவதற்கோ துக்கம் கொண்டாடுவதற்கோ ஒன்றுமில்லை. நமக்குத் தீட்டும் கிடையாது'' என்று கூறிய போது, அவர் எந்த நிலையிலிருந்து அப்படிப் பேசுகிறுர் என்று புரியாமல் சிலர் திகைத்துப் போனுர்கள்.

முதலிலேயே தகவல் போய்ச் சேர்ந்து விட்டிருந்ததால் ஊரிலிருந்து உறவினர்கள் எல்லோரும் அங்கு வந்து கூடி யிருந்தார்கள். சீடர்கள் அன்னையின் திருமேனியைச் சுமந்துகொண்டு மலையிலிருந்து இறங்கி, தெற்கில், பாலி தீர்த்தத்தின் அருகில் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். துறவியாக வாழ்ந்த அன்னையின் உடலுக்கு எரியூட்டாமல், அடக்கம் செய்வதுதான் முறை என்று மகரிஷி கொண்டிருந்த கருத்தை அறிந்தவர்கள் அவ்வாறே செய்யத் தீர்மானித்தார்கள்.

சமாதிக் குழியில் சடலம் இறக்கப்பட்டு, அதில் விபூதி, கற்பூரம், உப்பு, சாம்பிராணி எல்லாம் நிறைக்கப்பட்டது. ரமணர், தாமும் ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து அதில் போட்டார். பின்னர், பகவானின் முன்னிலையில், சாத்திர முறைப்படி அன்னை அடக்கம் செய்யப்பட்டார். அதன் மீது ஒரு கட்டடம் கட்டப்பட்டு, சிவலிங்கம் ஒன்றும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. அதைக் கருவறையாகக் கொண்டு, பின்னர் மாத்ருபூதேச்வரர் ஆலயம் எழும்பியது. நிரஞ்சனனந்த சுவாமிகளின் இடையருத நன்முயற்சியினுலும், ரமண பகவானின் நல்லாசியாலும் அக் கோயில் சிறுகச் சிறுக வளர்ந்தது.

அன்னை அடக்கமான ஆறு மாதங்களுக்கெல்லாம், ரமணரின் மலை வாசமும் முடிவுற்றது. அவ்வாண்டு இறுதியில், ஸ்கந்தாச்ரமத்திலிருந்து புறப்பட்டு, அன்னையின் ஆலயத்தின் அருகிலேயே வந்து தங்கி விட்டார் அவர்.

அருணசலத்தின் இதயக் குகைகளில் வாசம் செய்த நாட்களில்தான், 'பிராம்மணசுவாமி' என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த வேங்கடராமன், 'பகவான்' ஆனர். ரமணர் என்றும், ரமண மகரிஷி என்றும் உலகிற்கு அறிமுகமானர். அத் திருநாமங்களை அவருக்குச் சூட்டியவர் காவ்யகண்ட கணபதி சாஸ்திரிகள் என்ற முனிவர். வேத உபநிடதங்களிலும், சகல சாஸ்திரங்களிலும், காவியங்களிலும், இதிகாச புராணங்களிலும் ஈடு இணையற்ற பண்டிதராக விளங்கிய அவர், பகவானுடன் தொடர்பு கொண்டு உன்னத நிலையடைந்தது மறக்க முடியாத வரலாறு ஆகும்.

ஸ்ரீ தியாகராஜசுவாமி ஆலயம் (திருவொற்றியூர்)

சுமார் இருநூறு வருடங்களுக்கு முன், கும்பகோணத்திற்கு அருகிலுள்ள வலங்கைமானிலிருந்து கௌண்டின்ய கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம் ஆந்திராவில் குடியேறியது. அக் குடும்பத்திற்கு 'அய்யல ஸோமயாஜி' என்ற குலப் பெயர் வழங்கப்பட்டது.

அப்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸ்ரீவித்யா உபாசனை உண்டு. அவர்கள் ஜோதிஷ சாஸ்திரத்திலும், தந்த்ர சாஸ்திரத்திலும், ஆயுர் வேதத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். வேத சாஸ்திரங்களிலும் கரை கண்டவர்கள்.

அந்த வம்சத்தில் வந்தவர் நரசிம்ம சாஸ்திரியார். அவர் விசாகப் பட்டணத்திற்கு அருகில், பொப்பிளி சமஸ்தானத்தில் 'கலவராயி' என்ற சிற்றூரில் வசித்து வந்தார். ஒரு சமயம் அவர் தமது மனைவியுடனும், மூத்த மகனுடனும் காசிக்குச் சென்றார். அங்குள்ள ஒரு விநாயகர் கோயிலுக்குத் தரிசனத்திற்காக நரசிம்ம சாஸ்திரியார் சென்றிருந்தார். அப்போது மூலஸ்தானத்திலிருந்து ஒரு குழந்தை மெள்ள இவரை நோக்கித் தவழ்ந்து வந்தது. அதை அப்படியே வாரி

அணைத்துக் கொள்வதற்காகக் குனிந்தார் அவர். ஆனல், அக் குழந்தை அவர் கண்களிலிருந்து மறைந்து விட்டது. அந்த நிகழ்ச்சி சாஸ்திரியாரை உலுக்கி விட்டது.

ஊருக்குத் திரும்பியதும் சாஸ்திரியாரின் மனைவி கருவுற்ருள். பத்து மாதங்கள் கழித்து ஓர் ஆண் மகவை ஈன்ருள் அந்தப் பெண்மணி. காசியில் நடந்த அதிசயத்தை மறக்க முடியாத சாஸ்திரியார், அக்குழந்தைக்குக் கணபதி என்று பெயரிட்டார். ஸ்ரீ மகா கணபதியின் அம்சமாகவே அந்தக் குழந்தை பிறந்திருப்பதாக அவர் நம்பினர்.

ஆறு வயது வரையில் அந்தப் பாலகன் சரியாகவே பேசவில்லை. மழலைச் சொல்லில் உளறிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான். எப்போதும் ஏதாவது ஒரு நோய் அவனை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே வலிப்பு வந்து கஷ்டப்படுவான். அதைக் கண்டு பெற்ருேர் பெரும் வேதனைக்குள்ளானர்கள்.

எந்த மருந்தினலும் குணமாகாத நோய்க்கு அசுர வைத்தியம் செய்தார்கள். அவன் உடம்பில் சூடு போட்டார்கள். மறுநாளிலிருந்து அவன் உடல்நலம் தேறியது. தங்கு தடையின்றிப் பேசும் திறனும் பெற்ருன்; பொழிந்து தள்ளினன்.

எட்டாவது வயதில் சமஸ்கிருதத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்ருன். இலக்கண நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தான். பத்தாவது வயதிலேயே குலத்திற்குரிய சாஸ்திரங்களில் வல்லவனுனன். பஞ்சாங்கம் கணிக்கும் அளவுக்கு ஜோதிஷத்திலும் கணிதத்திலும் திறமை பெற்ருன்.

பின்னர், காவியங்களிலும் இலக்கிய நூல்களிலும் கணபதியின் மனம் நாட்டம் கொண்டது. காளிதாசனின் படைப்புக்களில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தான். கவியின் மேக சந்தேசத்தைப் போலவே 'பிருஞ்க சந்தேகம்' என்ற நூலை இரண்டு காண்டங்களாகப் பாடி முடித்தான்.

பதினன்காவது வயதில், வியாகரணத்திலும் அலங்கார சாஸ்திரங்களிலும் பயிற்சி பெற்றுவிட்டு, ராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் ஆராய்ச்சி நோக்கோடு பலமுறை படித்து முடித்தான்.

பதினெட்டாவது வயதில் விசாலாட்சி என்ற உத்தமியைக் கணபதி கரம் பற்றினர். அவள் பஞ்சதசி மகாவித்தையை அறிந்தவள். பராசக்தியின் அருள் பரிபூரணமாக நிரம்பப் பெற்ற நல்லாள். கணவனின் அருள் வாழ்வுக்கு உற்ற துணையாக நின்ற தூயவள்.

இள வயதிலேயே தந்தையிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்ருர் கணபதி. அப்போதிருந்தே ஜபதபங்களில் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டு. மந்திரஜபத்தினல் பல ஸித்திகளைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது. தவசக்தியால் துருவனைப் போலவும் விசுவாமித்திரரைப் போலவும் உன்னத நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற வேட்கை அவருள் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. அந்த எண்ணத்துடன் ஒருநாள் வீட்டை விட்டே வெளியேறி விட்டார்.

கோதாவரி, கங்கை, யமுனை முதலிய புண்ணிய நதிகளின் கரையோரங்களிலுள்ள ஆலயங்களில் அமர்ந்து, சிவபஞ்சாட்சரி மந்திர ஜபம் செய்தார். அதன் பலனாக, பல சாஸ்திரங்களில் இவருக்குப் பிரமிக்கத் தக்க புலமை ஏற்பட்டது. பல மந்திரங்களின் பொருள் விளங்கியது.

புவனேச்வரத்தில் அவர் தங்கியிருந்த போது, ஒருநாள் கனவில் ஒரு பெண்மணி வந்து இவர் நாவில் தேன் துளிகளைச் சொட்ட விட்டுச் சென்றாள். கலைவாணி கருணை மழை பொழிந்தாள். கவிதை வெள்ளம் கரை புரண்டோடியது. கணபதி, ஆசு கவியானார்.

சமஸ்கிருத புலமையும் சாஸ்திர ஞானமும் கவிதைத் திறனும் உடைய கணபதி, பண்டிதர்களைப் போற்றி வணங்கும் காசித்தலம் சென்றார். அங்கிருந்த சிவகுமார பண்டிதர் இந்த 'சிவகுமார'ருக்குப் பழக்கமானார். அப்போது வங்காளத்திலுள்ள நவத்வீபத்தில் நடைபெற விருந்த வித்வத் சபைக்கு கணபதியை அனுப்புவது என்று முடிவு செய்த சிவகுமார பண்டிதர், அந்தச் சபையின் காரியதரிசிக்கு சிபாரிசுக் கடிதம் கொடுத்தனுப்பினார். அதை எடுத்துக் கொண்டு வங்காளம் சென்றார் சாஸ்திரி. அப்போது அவருக்கு வயது இருபத்தொன்று.

வயதில் சிறியவராகவும் உடலமைப்பில் மெலிந்தவராகவும் இருந்த கணபதி, சபையினுள் நுழையும்போதே தன்னை மிஞ்ச இங்கு ஒருவரும் இல்லை யென்ற தன்னம்பிக்கையுடன் கம்பீரமாக நடந்து சென்றார். அங்கு அனைவரையும் பரீட்சை செய்ய வீற்றிருந்த ஆசு கவியான அம்பிகா தத்தரைச் சுட்டிக் காட்டி, 'இவர் யார்?' என்று வினவினார். அதைச் செவி மடுத்த அந்த வயதான பண்டிதர், ''நான் கௌடன், சீக்கிரமாகக் கவிதை புனைவதில் சூரியனைப் போன்று பிரகாசிப்பவன். அம்பிகாதத்தன் என்று பெயர்'' என்று ஓர் அழகான அனுஷ்டுப் விருத்தத்தில் கூறினார்.

அதற்கு ஆரியா விருத்தத்தில் 'பட்'டென்று பதில் கூறினார் கணபதி. ''நான் கணபதி. தெற்கு தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்.'' - அதாவது 'நீ கேவலம் அம்பிகையின் தத்துப் பிள்ளைதானே! நான் அம்பிகையின் சொந்தப் பிள்ளையாயிற்றே' என்ற பொருள் அவர் வாசகத்தில் தொக்கி நின்றது. பிரமித்துப் போனார் அம்பிகாதத்தர்.

பின்னர் சில சுலோகங்களின் இரண்டாவது அடியைக் கூறி அதற்கு முதல் அடியைக் கற்பனை செய்யும்படி கணபதியைப் பார்த்துக் கூறினார் அம்பிகாதத்தர். உதாரணமாக—

அம்பிகா:—எறும்புகள் சந்திர மண்டலத்திற்குச் சென்றன.

கணபதி:—தட்சனின் யாகத்திற்கு பார்வதிதேவி சென்ற சமயத்தில் பிரிவாற்றாமையில் சிவபெருமான் துயரத்துடன் படுத்துக் கொண்டிருந்த போது, அமிருதத்தை சாப்பிடுவதற்காக எறும்புகள் அவர் முடியிலிருந்த சந்திரனிடம் சென்றன.

பின்னர் காவிய பிரகாசத்திலிருந்து ஒரு சுலோகத்தையும், ரகுவம்சத்திலிருந்து ஒரு சுலோகத்தையும் கூறி, பொருள் கேட்டார் அம்பிகா தத்தர். அவற்றுக்குப் பிழையின்றி விளக்கம் கூறினார் கணபதி சாஸ்திரி.

கணபதி சாஸ்திரியின் எல்லையற்ற புலமையைக் கண்டு அம்பிகா தத்தர் அதிசயித்த போதிலும், அவரைத் திணற அடிப்பதற்காக அவரிடம் ஓர் இலக்கணப் பிழையைக் கண்டு பிடித்தார். 'சர்வாஸாம்' என்று பெண்பாலில் உபயோகிக்க வேண்டியதற்கு மாருக 'சர்வேஷாம்' என்று ஆண்பாலில் பயன்படுத்தி விட்டார். அதைச் சுட்டிக்காட்டி ''உனக்கு அம்பிகையின் அருள் இருக்கிறது என்று கூறுகிருயே, இந்தப் பிழை எப்படி வந்தது?'' என்று கேட்டார் அம்பிகாதத்தர். அதற்கு நேரடியாகப் பதில் கூருமல், அம்பிகாதத்தரின் கேள்வியிலேயே ஒரு தவற்றைக் கண்டு பிடித்து மடக்கினுர் கணபதி சாஸ்திரி: ''தாங்கள் மகா பண்டிதர் ஆயிற்றே. 'ஸார:' என்று இருக்க வேண்டிய ஆண்பாலுக்குப் பதில் 'ஸாரா' என்ற பெண்பாலை எதுகைமோனைக்காகப் பயன்படுத்தி விட்டீர்களே. உங்கள் வாக்கில் இந்தப் பிழை எப்படி வந்தது? தங்களுக்கு ஈச்வரனின் அருள் இல்லை போலும்'' என்று ஏளனம் செய்தார்.

அம்பிகாதத்தருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ''யானையைப் போல் மதம் பிடித்து அலையாதே. உன் மண்டையைப் பிளந்து மாமிசத்தை உண்ணக் காத்திருக்கும் சிங்கம் நான்'' என்று கர்ஜித்தார். அதைக் கண்டு கணபதி சாஸ்திரி பயந்து விடவில்லை. அம்பிகாதத்தரின் அந்த சுலோகத்திலும் வியாகரணத்தின் அடிப்படையில் ஒரு பிழையைச் சுட்டிக்காட்டினுர்.

இவ்வாறு இவ்விரு கவிகளுக்கிடையே வாக்குவாதம் வலுக்க ஆரம்பிக்கவே, சபையின் காரியதரிசி குறுக்கிட்டு, நடுவராக நின்று இருவருக்குமிடையே சமாதானம் செய்து வைத்தார்.

இறுதியாக அம்பிகாதத்தர், கணபதி சாஸ்திரியை அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், ''தெற்குத் தேசத்தவர்கள் கள்ளைக் குடித்து விட்டுத் திண்ணையில் உருண்டு கொண்டிருப்பார்கள்'' என்று ஒரு சுலோகமாகப் பாடினுர். அதைப் பூர்த்தி பண்ணுவது போல் கணபதி சாஸ்திரி, ''கௌடர்கள் உயிர் போனுலும், செல்வத்தை இழந்தாலும் மீன் தின்னும் பழக்கத்தை மட்டும் ஒருபோதும் விடமாட்டார்கள்'' என்று ஓர் அடியை எடுத்துச் சொன்னுர்.

அம்பிகாதத்தர் திணறிப் போய் விட்டார். பண்டிதர்கள் நிறைந்த சபை கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்தது.

வாக்குவாதத்தின் போது தாம் அவமரியாதையாக நடந்து கொண்டதற்குத் தலைவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார் கணபதி சாஸ்திரி. ''கடைசி சுலோகத்தில் நீ பயன்படுத்திய 'அமீ ந மீனம்' என்ற இரண்டு 'மீ'க்களும் உன் குறைகளை யெல்லாம் மறைத்து விட்டன'' என்று கூறிய அம்பிகாதத்தர், மகிழ்ச்சியில் திளைத்துப் போய் கணபதி சாஸ்திரியைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டு, அவருக்கு 'காவிய கண்டர்' என்ற விருதைக் கொடுத்து, உளமாரப் பாராட்டி அனுப்பி வைத்தார்.

காவிய கண்ட கணபதி சாஸ்திரிகள், பின்னர் தமிழ் நாட்டை நோக்கிப் பயணமானுர். ஸ்ரீ காமாட்சியின் அருளாட்சி நடக்கும்

காஞ்சிக்கு வந்தார். அங்கிருந்து, அன்னே தவமிருந்து ஐயனின் இடப் பாகம் பெற்ற அருணுசலத்திற்குச் சென்ருர்.

1903-ம் வருடம் அருணேயின் கருணே நிழலில் வந்து தங்கிய கணபதி சாஸ்திரிகள், புத்துணர்ச்சி பெற்ருர். அருணேசனின் தரிசனம் அவரைப் பரவசப்படுத்தியது. அதனுல் அவருக்கு ரமணரின் தரிசனம் கிடைத்தது.

மலே மீதுள்ள விருபாட்ச குகையில் மெய்த்தவம், இயற்றிக் கொண் டிருந்த பிராம்மண சுவாமியைப் பற்றி யாரோ ஒருவர் அவரிடம் கூற, அம்மகானேத் தேடிச் சென்ருர் கணபதி சாஸ்திரிகள். அங்கு தட்சிணு மூர்த்தியாக அமர்ந்திருந்த குருநாதரைக் கண்டதும் விநாயகமூர்த்திக்கு உரிய வணக்கத்தைக் கூறினுர்:

சுக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம்
ப்ரஸன்ன வதநம் த்யாயேத் சர்வவிக்நோப ஸாந்தயே!

இந்த மந்திரம் பிராம்மண சுவாமிகளுக்கும் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளதை விளக்கினுர் கணபதி சாஸ்திரிகள்.

சுவாமிகளும் வெள்ளே ஆடையைக் கோவணமாகக் கட்டி யிருக்கிருர்; பிரும்ம சொரூபமாக இருப்பதால் எங்கும் வியாபித் திருக்கிருர். நிலவைப் போன்ற தேக காந்தியுடன் சோபிக்கிருர். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் நான்கையும் வசப்படுத்தி அடக்கி யிருக்கிருர்; இன்முகத்துடன் கூடியவராயிருக்கிருர்; ஆத்ம தரிசனத்துக்கு இடையூராக இருக்கும் நம் சந்தேகங்களேக் களேகிருர். தம்மை நாடி வருபவர்களுக்கு மனச் சாந்தியளிக்கிருர்.

இதை யெல்லாம் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் ரமணர். அருள் வெள்ளம் பொங்கிப் பாய்ந்தது. கணபதி சாஸ்திரிகளின் வாக்கில் கலேவாணி நர்த்தனம் புரியத் தொடங்கினுள். அடுத்த கார்த்திகை தீபப் பெருவிழாவின் போது காவிய கண்டர், அருணுசலேச்வரரின் மீது பக்திப் பரவசத்தில், பல கவிதைகள் இயற்றினுர்.

அருணேயில் ஓராண்டு காலம் வசித்த பிறகு வேலூர் கல்லூரியில் தெலுங்கு ஆசிரியராகப் பணி புரியச் சென்ருர் கணபதி சாஸ்திரிகள்.

ஆசிரியராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த நேரத்திலும் தல யாத்திரை போவதை அவர் விட்டு விடவில்லே. பல ஆலயங்களுக்குச் சென்று, தியானத்தில் அமர்ந்தார். சக்தி உபாசனே அவருக்கு ஆத்ம சக்தியைக் கொடுத்தது. ஆனுல், எதிர்பார்த்தது போல் அவருக்குத் தெய்வ தரிசனம் கிட்டவில்லே. தாம் புரியும் தவத்தில் ஏதோ குறை இருக்க வேண்டும் என்று மனச்சஞ்சலமுற்ருர். பக்தன் துயருற்ருல் பரமன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பானு? அருணுசலேசனிடமிருந்து அவருக்கு அழைப்பு வந்தது. அடுத்தகணம் வேலேயை ராஜினுமா செய்து விட்டு மீண்டும் அருணுசலத்திற்கே வந்து சேர்ந்தார்.

அருணுசலத்தில், அருணுசலேசனே மனத்தில் இருத்தி, சிவ பஞ்சாட்சரி மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு கடுந் தவம் மேற் கொண்டார் காவிய கண்ட கணபதி முனிவர்.

அன்று கார்த்திகை மாதம் சோம வார புண்ணிய நாள். தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்த கணபதி முனிவரின் இதயக் குகையில், 'அருணசலா அருணசலா' என்ற தெய்வ ஒலி எழும்பி, 'புறப்படு புறப்படு' என்று அவருக்கு ஆணையிட்டது. சட்டென்று எழுந்தார். அருணசல மலையை நோக்கி ஓடினர். கரடு முரடான பாதையில் வேகமாக ஏறினர். விரூபாட்ச தேவர் குகையில் கோவணாண்டியாக, தனிமையில் வீற்றிருந்த பிராம்மண சுவாமியின் மலரடிகளில் சரணகதியாக விழுந்து கும்பிட்டார்.

எப்போதும் பக்தர்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் சுவாமிகள் அன்று தம்மை எப்படியோ தனியனாக்கிக் கொண்டிருந்தார். தவயோகத்தைப் பற்றி கணபதி சாஸ்திரிகளுக்குத் தனிமையில் உபதேசம் செய்தாக வேண்டுமே! தூய பக்தனின் ஏக்கத்தைப் போக்க கடவுள் ஓடோடி வருவார். அன்புச் சீடனின் துயரைத் துடைக்க குரு, கருணையோடு காத்திருப்பார். இது சத்தியம்!

முதல் தரிசனத்திலேயே ஞான குருவை விநாயகனோடு ஒப்பிட்டு மகிழ்ந்த கணபதி சாஸ்திரிகளின் உள்ளம் தற்போது பாகாய் உருகியது. கண்ணீர் பெருகியது. தமது இடக் கையால் ரமணரின் இடப் பாதத்தையும், வலக் கையால் அவரது வலப் பாதத்தையும் பற்றிக் கொண்டு, சாஸ்திர முறைப்படி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தார். பின்னர் மெள்ள எழுந்தார். கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, ஏதோ பேச முயன்றார். அழுகைதான் வந்தது. பேச்சு வரவில்லை.

அன்புக் கனல் தெறிக்க சாஸ்திரிகளை ஒருகணம் நோக்கினர் ரமண சுவாமிகள். அருளொளி இவரை ஆட்கொண்டது. ஆனந்த சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது.

நாத் தழுதழுக்கப் பேசினர் கணபதி சாஸ்திரிகள்:

''சுவாமி, நான் வேத வேதாந்தங்களையும் சகல சாஸ்திரங்களையும் கசடறக் கற்றிருக்கிறேன். இதிகாச புராணங்களைக் கரைத்துக் குடித்திருக்கிறேன். நான் போகாத ஆலயம் இல்லை; தரிசிக்காத தெய்வம் இல்லை. அந்த சந்நிதிகளிலெல்லாம் அமர்ந்து கோடிக் கணக்கில் மந்திர ஜபம் செய்திருக்கிறேன். சிரத்தையுடன் தவத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன். இத்தனை இருந்தும் என் மனத்தில் சாந்தி ஏற்படவில்லை. தவத்தின் பலனை நான் அனுபவிக்க முடியவில்லை. உண்மையான தபஸ் என்ன வென்றே எனக்குப் புரியவில்லை. தாங்கள், தவமலையாக, அருணசல மாகவே எனக்குக் காட்சி தருகிறீர்கள். தபஸ் என்றால் என்ன வென்று சுவாமிகள் இந்தச் சிறியேனுக்குச் சொல்லி அருள வேண்டும்.''

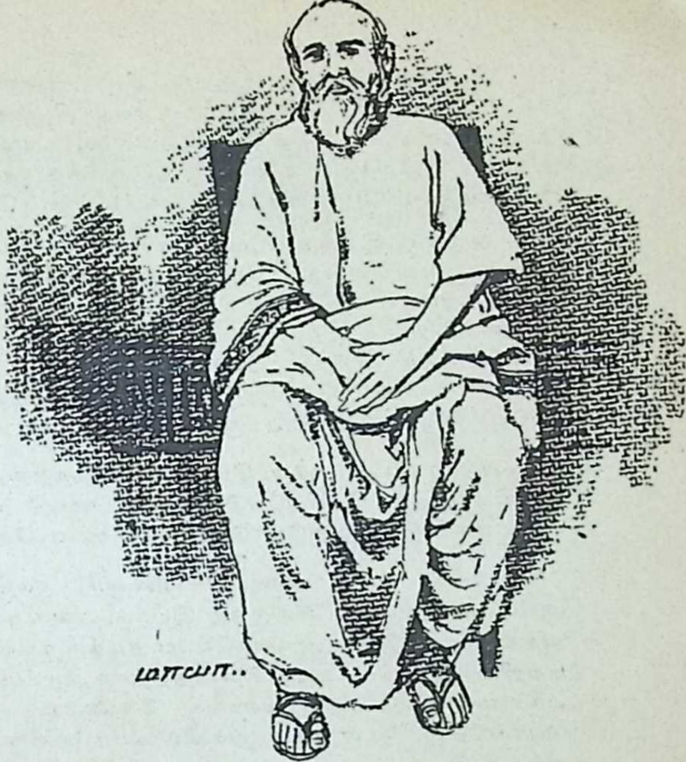
ஞான மலையின் எதிரில் சிறு அறிவுக் குன்றாக, உடல் குன்றிப் போய் நின்றிருந்தார் கணபதி சாஸ்திரிகள்.

குருநாதனின் கமலக் கண்கள் கருணையைப் பொழிந்தன.

பின்னர், மௌனத்தைக் கலைத்துத் தேனினும் இனிய குரலில் குழந்தையைப் போல் பேசினர் பகவான்.

பகவத் கிதையில், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான், குழப்பமுற்றிருந்த அர்ஜுனனுக்கு வேத சாரத்தையும், வேதாந்த தத்துவத்தையும் பிழிந்து ஞான ரச மாகத் தந்தருளினர். அது உலக மக்களுக்குச் சாந்தி தரும் அரு மருந்தாக அமைந்தது.

ஸ்ரீ ரமண பகவான், கலக்கமுற்றிருந்த காவிய கண்ட கணபதி முனிவருக்கு, தவயோகத்தின் உண்மைப் பொருள் பற்றி நல்லுபதேசம் செய்தார். அதில் வேதசாரம் அடங்கி யிருந்தது. உபநிடதங்களின் தத்துவம் மிளிர்ந்தது. அருணசலத்தின் ஞான ஒளி பளிச்சிட்டது. உலக மாந்தர் ஆன்ம விடுதலே பெறும் அருமருந்தாக அது அமைந்தது.

ஸ்ரீ காவியகண்ட கணபதி முனிவர்

பகவான் சொன்னர்:

'நான்' 'நான்' என்பது எங்கிருந்து புறப்படுகிறது என்பதை உன்னிப்பாகக் கவனித்தால், அந்த இடத்தில் நம் மனம் லயித்து விடும். அதுதான் தபஸ்.

ஒரு மந்திரத்தை உச்சரிக்கும்போது, அந்த மந்திரத்தின் ஒலி எங்கிருந்து புறப்படுகிறது என்பதை உன்னிப்பாகக் கவனித்தால், அங்கே நம் மனம் லயித்துவிடும். அதுதான் தபஸ்.

இரண்டே வரிகளில், இதுவரை இத்தனே தெளிவாக யாருமே சொல்லாத வகையில் தபசின் பொருளேயும் பயனேயும் ஞான குரு எடுத்துரைத்து விட்டார். அதைக் கேட்ட சீடர் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று விட்டார். காதால் கேட்ட சொற்களே விட, அச்சொற்களில் அடங்கி யிருந்த சத்தியப் பொருள் அவர் உள்ளத்தை நிறைத்தது. ரமண பகவானின் அருள் நோக்கும், ஆன்ம ஒளியும் சீடருக்கு அப் பொன்மொழிகளேப் புரிய வைத்தது, அவர் மனத்தில் பசுமரத்து ஆணிபோல் பதிய வைத்தன.

உபதேசம் பெற்ற உத்தமச் சீடர், ஞான குருவின் சந்நிதியிலேயே வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தார். வாய் திறந்து பேசவோ, வேறெதுவும் கேட்கவோ அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அவரது சந்தேகங்களெல்லாம் அறவே மறைந்து, உள்ளத்தை அரித்த சஞ்சலமெல்லாம் ஒழிந்து, பேரமைதியும் பேரானந்தமும் அவரிடம் குடிகொண்டன.

அருகில் இருந்த பழனிச்சாமியிடம் பிராம்மண சுவாமியின் திரு நாமம் என்னவென்று கேட்டார் கணபதி முனிவர். 'வேங்கடராமன்' என்று அவர் ரகசியமாகச் சொல்ல, அக்கணமே கணபதி முனிவர், 'ரமணன்' என்ற புதுப் பெயரைச் சூட்டினார். ஆனந்த மயமாகவே ஆகி விட்டவருக்கு எத்தனை பொருத்தமான பெயர் அமைந்து விட்டது! 'ரமண மகரிஷி' யென்றும், 'ரமண பகவான்' என்றும் அழைத்து, அந்தத் திருநாமமே நிலைக்கும்படி செய்தவர் கணபதி முனிவரே.

பகவானிடம் தாம் பெற்ற உபதேசத்தைத் தமது சீடர்களுக்கும் உறவினருக்கும் தெரியப்படுத்தினார் கணபதி முனிவர். அவர்களையெல் லாம் மகரிஷியிடம் ஈடுபாடு கொள்ளும்படி செய்தார்.

காவிய கண்ட கணபதி முனிவர், சக்தி உபாசகர். சக்தியின் ஆவேசம் அவரை உள்ளிருந்து இயக்க, அவர் கவிதை மாரி பொழிந்தார். அந்த பராசக்தியின் அருளாலேயே தமக்கு ரமணரின் தரிசனமும், தபசை பற்றிய அரிய விளக்கமும் கிடைத்ததாக அவர் நம்பினார். உலகநாயகியின் மகிமையைப் போற்றி வணங்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவருள் பொங்கியது. மூன்று வாரங்களில் உமாதேவியைப் பற்றி ஆயிரம் சுலோ கங்கள் இயற்றுவது என்று முடிவு செய்தார். கவிதை ஊற்றுப் பெருக் கெடுத்தது. அருட்பாக்கள் பிறந்தன. சீடர்கள் அப்படியே எழுதிக் கொண்டார்கள்.

பத்தொன்பது நாட்கள் பக்தி மழை பொழிந்தது. எண்ணூறு சுலோகங்கள் உருவாகிவிட்டன. மறுநாளுக்குள் ஆயிரம் முடித்தாக வேண்டும். ஒரு நாளுக்குள் இருநூறு சுலோகங்கள் எழுதியாக வேண்டும்.

அப்போது மாரத்து குகையில் பகவான் அமர்ந்திருந்தார். அவர் சந்நிதியில் பாக்கியுள்ள சுலோகங்களை இயற்றலாம் என்ற எண்ணத்துடன் அங்கு சென்றார் கணபதி முனிவர்.

கண்களை மூடி, நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருக்கும் பகவானின் எதிரில் அமர்ந்து கொண்டார் கணபதி முனிவர். நான்கு சீடர்கள் மாறிமாறி எழுதிக் கொள்ள, சுலோகங்களை வேகமாகக் கூறினார். அவரா கூறினார்? எந்தச் சக்தியாலோ உந்தப்பட்டு, கவிதை ஊற்று வெள்ளம் போலப் பாய்ந்து வந்தது. இரவு எட்டு மணிக்குத் தொடங்கி, பன்னிரண்டு மணிக் குள் இருநூறு சுலோகங்களை இயற்றி விட்டார் அவர். கடைசி சுலோகம் முடிந்ததும், உவகை மேலிட, நிறைவு பெற்ற மனத்துடன், ரமண மகரிஷி யின் பாதங்களில் விழுந்து எழுந்தார். பகவான் லேசாகக் கண்களைத் திறந்து, ''என்ன சாஸ்திரிகளே, முடிந்து விட்டதா? நான் சொன்னதை யெல்லாம் எழுதி விட்டீரா?'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

குருநாதரின் கருணையை எண்ணி எண்ணிப் பரவசமானுர் கணபதி முனிவர்.

அந்த ஆயிரம் சுலோகங்களும் 'உமாசகஸ்ரம்' என்ற பெயரில் ஒரு தெய்விக நூலாக உருவெடுத்தது. அதற்கு, கணபதி முனிவரின் மாணவ மாமணியான கபாலி சாஸ்திரிகள், சமஸ்கிருதத்திலேயே மிக அருமை யான விளக்கவுரை ஒன்று எழுதி யிருக்கிருர்.

'உமாசகஸ்ரம்' உருவான மறு வருடம்- அதாவது 1908-ம் ஆண்டு, முதல் மூன்று மாதங்கள் கணபதி முனிவர், ரமண மகரிஷியுடன் பச்சை யம்மன் கோயிலில் தங்கி யிருந்தார். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சுலோகங்களை அங்குமிங்கும் சற்றுத் திருத்தி யமைத்து, 'உமாசகஸ்ர'த் தைப் பூர்த்தி செய்ததோடு பகவானின் உபதேசத்திற்கிணங்க கடும் தவத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தார்.

பச்சையம்மன் கோயிலில் பகவான் தங்கி யிருந்தபோது ஓர் அதிசயம் நடந்தது. ஒருநாள் பகவானுக்கு எதிரில் அமர்ந்து தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார் கணபதி முனிவர். அப்போது வான மண்டலத்திலிருந்து புறப்பட்ட நட்சத்திரம் ஒன்று பகவானின் நெற்றியை வந்து தொட்டு விட்டுச் சென்றது போல் கணபதி முனிவருக்குத் தரிசனம் ஆயிற்று. பிரமையோ என்று சந்தேகித்த முனிவர், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு உற்றுக் கவனித்தார். அந்த நட்சத்திரம் மீண்டும் இறங்கிவந்து, முன் மாதிரியே மகரிஷியின் சிரசைத் தொட்டு விட்டுச் சென்றது. அம்மாதிரி ஆறுமுறை நடந்தது. இந்த அபூர்வக் காட்சியைக் கண்டு அதிசயித்துப் போனுர் கணபதி முனிவர்.

இது மாயத் தோற்றமல்ல, சத்திய தரிசனமே என்பது பின்னர் உறுதி ஆயிற்று. மகரிஷியே இந்த அதிசயத்தைத் தம் கண்ணுல் கண்ட தாகக் கூறியபோது கணபதி முனிவர் தாம் பெற்ற பெரும் பேற்றை நினைத்துப் புளகிதம் அடைந்தார்.

ஆறுமுகனை நினைவுபடுத்துவது போல் வான மண்டலத்திலுள்ள கிருத்திகா நட்சத்திரங்கள் ஒவ்வொன்ருக வந்து பகவானின் நெற்றியைத் தொட்டு விட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது கணபதி முனிவருக்கு.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியை சுப்பிரமணியரின் அம்சமாகவே கருதினுர் கணபதி முனிவர். அவ்வாறே பலமுறை அவருக்குத் தோற்றம் அளித்திருக்கிருர் பகவான்.

கணபதி சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியிடம் தாமும் இதர பக்தர் களும்கேட்ட சந்தேகங்களையும், அவற்றுக்குப் பகவான் அவ்வப்போது அளித்த விடைகளையும் முந்நூறு சுலோகங்களாக எழுதி, பதினெட்டு அத்தியாயங்களாகப் பிரித்து, பகவத் கீதையைப் போலவே 'ரமண கீதை' யாக உருவாக்கி யிருக்கிருர். 'ரமண கீதை'யின் பதினேராவது அத்தியா யத்தில் ''ஈச்வரன் கொடுத்த ஞான திருஷ்டியால் உங்களை முருகப் பெருமானுகவே நான் காண்கிறேன்'' என்று கூறியிருக்கிருர் கணபதி முனிவர்.

ஒரு சமயம் விருபாட்ச தேவர் குகையில், மகரிஷியைத் தரிசிக்க வந்த கணபதி முனிவருக்கு, பகவானிடமிருந்தே இந்த உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டது. ஆனால், அதை வெளியில் சொல்லவே இல்லை. வாயைத் திறந்து சொன்னால்தான் குருவுக்குப் புரியுமா? சீடரின் உள்ளக்கிடக்கையைத் தாமே அறிந்து, தக்க சமாதானம் சொல்லுவது அன்றோ உத்தம குருவுக்கு அடையாளம்?

விருபாட்சி குகையிலிருந்த மாடம் ஒன்றில் ஒரு பிள்ளையார் விக்கிரகம் இருந்தது. அதன் மீது ஆளுக்கொரு வெண்பா பாடலாம் என்று அப்போது அங்கிருந்த ஈசுவர சுவாமிகள் கூறினார். அவர் கூறிய யோசனையைப் பகவான் ஏற்றுக்கொண்டு மாடத்துப் பிள்ளையார் மீது ஒரு வெண்பா இயற்றினார்:

பிள்ளையாப் பெற்றவனைப்
பிச்சாண்டி யாக்கி யெங்கும்
பிள்ளையாப் பேழ்வயிற்றைப்
பேணினீர்—பிள்ளையான்
கன்னெஞ்சோ மாடத்துப்
பிள்ளையரே கண்பாரும்
பின்வந்தான் தன்னைநீர் பெற்று

விளையாட்டாக ஒரு வெண்பா பாடி, கணபதி முனிவரின் சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைத்து விட்டார் பகவான். **பின் வந்தான் தன்னை** என்று தம்மைக் கணபதிக்கு இளைய சகோதரராகச் சொல்லிக் கொண்டது கணபதி முனிவரைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியது. இனி அதைப்பற்றி அவருக்குச் சந்தேகம் தோன்றுவதற்கே சிறிதும் இடமின்றி உறுதியாய்க் கூறி விட்டார் மகரிஷி.

வயதைக் கொண்டு பார்த்தால், கணபதி முனிவருக்குப் பகவான் இளையவர்தான். இருவருக்கும் ஒரு வயது வித்தியாசம்.

காவிய கண்ட கணபதி சாஸ்திரிகள் கணபதியின் அம்சம் என்று கூறுவதற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியுண்டு.

கொண்டய்யா என்பவர் ஒரு சமயம் கணபதி ஹோமம் செய்தார். அப்போது அக்கினி ஜ்வாலைகளுக்கிடையே முனிவர் போன்ற திருமேனியை உடைய ஒரு மகானின் உருவத்தைக் கண்டு அவர் பிரமித்துப் போனார். அந்த உருவத்தை அதற்கு முன் கொண்டய்யா பார்த்ததேயில்லை.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு கொண்டய்யா, அருணாசலத்திற்கு வந்து கிரிப் பிரதட்சணம் செய்தார். மலையைச் சுற்றி முடிக்கும் சமயத்தில் ஏதோ ஒரு சக்தி அவரைப் பச்சையம்மன் கோயிலுக்கு இழுத்துச் சென்றது.

ஆலயத்தில் நுழைந்த கொண்டய்யா, அங்கு கணபதி சாஸ்திரிகளைக் கண்டு ஒருகணம் திகைத்துப் போய் அப்படியே நின்று விட்டார். அவரை அதற்கு முன் எங்கேயோ பார்த்திருப்பது போல் தோன்றியது அவருக்கு.

சிந்தித்துப் பார்த்தார். 'ஆம். சந்தேகமில்லை, அவரேதான் கணபதி ஹோமத்தின் போது அக்கினி ஜ்வாலைகளுக்கிடையே காட்சியளித்த அதே மகான்தான்' என்று நிச்சயமான பின்னர், அவர் காலில் விழுந்தார். அன்று முதல் முனிவரின் சீடரானர் கொண்டய்யா.

அண்ணலிடம் அருளுபதேசம்

'உமா சகஸ்ர'த்தில் வரும் ஒரு சுலோகத்தில், அருணசலேச்வரரை அர்த்த நாரீச்வரராகத் தரிசித்து, அவர் மடியில் கணபதியும் சுப்பிரமணியரும் அமர்ந்திருக்கும் கண் கொள்ளாக் காட்சியையும் கண்டு களிக்கிறுர் கணபதி முனிவர். வலது மடியில் (அதாவது ஈச்வரனின் பாகத்தில்) கணபதி வீற்றிருக்கிறுர் என்றும், இடது மடியில் (அம்பிகையின் பாகத்தில்) சுப்பிரமணியர் வீற்றிருக்கிறுர் என்றும் கூறி, விநாயகர் பிரணவ சொரூபமான சிவனின் அம்சம் பொருந்தியவர் என்பதையும், சுப்பிரமணியர் பராசக்தியின் அம்சம் பொருந்தியவர் என்பதையும் வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ரமண மகரிஷிகள், கணபதி முனிவரை ஆட் கொண்டதற்கு அடையாளமாக ஒரு சமயம் ஓர் அதிசய நிகழ்ச்சி நடந்தது.

ஒரு சமயம் கணபதி சாஸ்திரிகள் தவம் புரிவதற்காகச் சென்னையை அடுத்துள்ள திருவொற்றியூருக்கு வந்தார். தியாகராஜப் பெருமானையும், வடிவுடையம்மனையும் தரிசித்துவிட்டு, அத் தலத்திலுள்ள விநாயகர் கோயில் ஒன்றில் தவத்திற்காக அமர்ந்தார். பதினெட்டு நாட்கள் மௌன விரதம் ஏற்றுக் கடும் தவம் புரிந்தார். கடைசி தினத்தன்று, முனிவர் கண் விழித்துப் படுத்துக் கொண்டிருந்த போது ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டார்.

ரமண மகரிஷிகள் மெள்ள வந்து அவர் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். திடுக்கிட்டுப் போன கணபதி முனிவர், உடனே எழுந்திருக்க முயன்றுர். ஆனல், மகரிஷி தம் கரத்தை அவர் தலையில் வைத்து அழுத்தி, அவரை எழுந்திருக்க விடாமல் தடுத்து விட்டார். அக்கணம் தம்முள் அருட்சக்தி புகுந்து பரவசத்தில் ஆழ்த்தியதை உணர்ந்தார். பகவான் தமக்கு ஹஸ்த தீட்சை தந்து அருளியதை நினைத்து உளம் மகிழ்ந்தார்.

இது நடந்து பல ஆண்டுகள் கழித்து, இது ஒரு மாயத் தோற்றம் அல்ல என்பதைப் பகவான் உறுதிப் படுத்தினுர். மகரிஷி கூறியதையே கேட்போம்:

'ஒரு நாள் இது படுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், சமாதியில்லை; திடீரென்று உடல் மேலே தூக்கிச் செல்லப்பட்டது. சற்றைக்கெல்லாம் சுற்றிலுமுள்ள பொருள்கள் யாவும் மறைந்து, எங்கும் பேரொளி சூழ்ந்தது. பின்னர், உடல் கீழே இறங்கியது. பொருள்கள் மீண்டும் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. திருவொற்றியூரிலிருப்பதாக எண்ணம் தோன்றியது. பெரிய வீதியில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் ஒரு விநாயகர் கோயில் தென்பட்டது; உள்ளே சென்றது. அங்கு ஏதோ பேசியது. ஆனால், என்ன பேசியது, செய்தது என்று சரியாக நினைப்பில்லை. திடீரென்று கண் விழித்தபோது, விருபாட்சி குகையில் இது படுத்திருந்தது. அருகில் இருந்த பழனிச்சாமியிடம் நடந்ததை யெல்லாம் சொன்னது. இப்படித்தான் சித்தர்களும் உலவுவார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டது.'

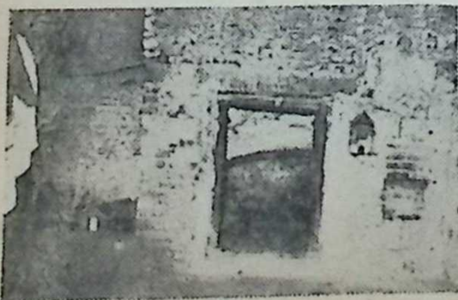
காவிய கண்ட கணபதி முனிவர் பராசக்தியின் பரிபூரண அருளுக்கும் ஆசிக்கும் பாத்திரமா யிருந்ததோடு, உச்சிஷ்ட கணபதியின் உபாசகராகவும் இருந்து வந்தார். அத்துடன் மந்திர ஜபத்தாலும், தியானத்தாலும், தவத்தாலும் அரும் பெரும் சக்திகளைப் பெற்றிருந்தார். ஸ்ரீ ரமண பகவானின் ஆன்மிக ஒளி அவரது தவ வலிமையைப் பன்மடங்காகப் பெருக்கியது.

இளைஞராக திருவண்ணாமலைக்கு வந்த கணபதி சாஸ்திரிகளின் புகழ் நாற்றிசையும் பரவியது. அவரது கல்வியறிவும், வாதம் புரியும் திறனும், நுண்ணறிவும் கேட்போரை வியக்கச் செய்தன. இதைக் கண்டு வயதான பண்டிதர்கள் சிலர் பொறாமை கூட அடைந்தார்கள்.

திருவண்ணாமலையிலிருந்த வேத சாஸ்திரப் பாடசாலையில் கணபதி சாஸ்திரிகள் சிறிது காலம் பண்டிதராக இருந்தார். அப்போது வயதான பண்டிதர் ஒருவர் இவருடன் தர்க்கம் புரிந்து தோற்கடிக்கும் எண்ணத்துடன் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தார். பாடசாலையின் வாயிலில் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களை அணுகி, ''கணபதி சாஸ்திரிகள் எங்கே இருக்கிறார்?'' என்று கேட்டார். அவர்களில் ஓர் இளைஞன், ''நான்தான் கணபதி. உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?'' என்று கேட்டார். தன்னை அந்தப் பையன் ஏளனம் செய்கிறான் என்று நினைத்து முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டார் அந்த வயோதிகப் பண்டிதர். பின்னர், உண்மையை அறிந்து ஆச்சரிய மடைந்தார்.

''கணபதி சாஸ்திரிகள் என்றால் ரொம்ப வயதானவராக இருக்கும் என்று நினைத்து வந்தேன். இத்தனை இள வயதில் உன் புகழ் இத்தனை தூரம் பரவியிருப்பது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம். நீ ரொம்ப புத்திசாலி என்கிறார்களே! உன்னிடம் சில கேள்விகள் கேட்கலாம் என்றுதான்

மாமரக் குகை (உட்புறம்)

வந்தேன்'' என்று அந்தப் பண்டிதர் கூறவும், ''தாராளமாகக் கேளுங்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் பதில் கூறுகிறேன்'' என்று தன்னடக்கத்துடன் கூறினர் கணபதி முனிவர்.

பெரியவர் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். அடுத்த கணம் சற்றும் யோசிக்காமல் இள முனிவர், உபநிடதங்களிலிருந்தும், சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டி மூச்சு விடாமல் பேசத் தொடங்கி விட்டார். பல ஆதாரங்களைக் காட்டி, பலவித அர்த்தங்களை எடுத்துக் கூறி, பெரியவரின் சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைத்தார். அவற்றையெல்லாம் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளக் கூட முடியாமல் அந்தப் பெரியவர் திக்கு முக்காடிப் போனர். கணபதி சாஸ்திரிகள் ரொம்பவும் பெரியவராகவும், அவர் எதிரில் தாம் மிகவும் சிறியவராகவும் அவருக்குத் தோன்றவே, மேல் வேட்டியை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு கைகூப்பி நின்று பேசினர்:

''அப்பா, உன்னை நான் தவருக எடை போட்டு விட்டேன். உன்னை சோதிக்க வேண்டும் என்றும், உன்னை மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்றும் தான் நான் இங்கு வந்தேன். ஆனல், உன் அறிவின் ஆழத்தைக் கண்டதும் என் புத்தியின் சிறுமை எனக்கு நன்ருகப் புரிந்து விட்டது. நீ மகா மேதை. பண்டிதர்களுக்கெல்லாம் பண்டிதன். என்னை மன்னித்து விடு'' என்று அழமாட்டாத குறையாகக் கூறினர்.

கணபதி முனிவர், பெரியவரின் கால்களில் விழுந்தார். ''தாங்கள் அப்படி யெல்லாம் சொல்லக் கூடாது. நான் கற்றது கைம்மண் அளவு தான்; கல்லாதது உலகளவு. உங்களைப் போன்ற பெரியவர்களிடமிருந்து நான் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது இன்னும் எத்தனையோ இருக்கிறது'' என்று மிக மிகப் பணிவுடன் கூறினர்.

தீவிரமாக ஸ்ரீ வித்யையை உபாசனை செய்ததால், முனிவரின் குண்டலினி சக்தி பிரமிக்கத்தக்கதா யிருந்தது. அது அவர் உடலை வாட்டி வதைத்தது. எப்போதும் எறும்பு கடிப்பது போன்று ஓர் எரிச்சல் இருந்து கொண்டே இருக்கும். அவ்வப்போது தலையில் தாங்க முடியாத கொதிப்பும் ஏற்படும். மண்டையே பிளந்து விடுவது போல் பலமான தலையிடி வரும். அப்போதெல்லாம் அவர் படும் வேதனையை விவரிக்கவே முடியாது.

ஒருநாள் முனிவர், மண்டைக் கொதிப்புத் தாங்க முடியாமல் பகவானிடம் சென்று முறையிட்டார். ''சாஸ்திரிகளே, உங்களுக்கு ஓர் ஆபத்தும் நேராது. கவலைப்பட வேண்டாம்'' என்று கூறிய பகவான், கணபதி முனிவரின் தலையைத் தமது கரத்தால் தடவிக் கொடுத்தார். உடனே கொதிப்பு அடங்கி விட்டது. அன்று மாமரக் குகையில் வந்து தியானத்தில் அமர்ந்த முனிவரின் நடு மண்டையிலிருந்து ஒரு திவ்விய ஜோதி வெளிச் சென்றதை சில சீடர்கள் கண்டு அதிசயித்தார்கள். அன்றையிலிருந்து முனிவருக்கு மண்டையைப் பிளப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படவே இல்லை.

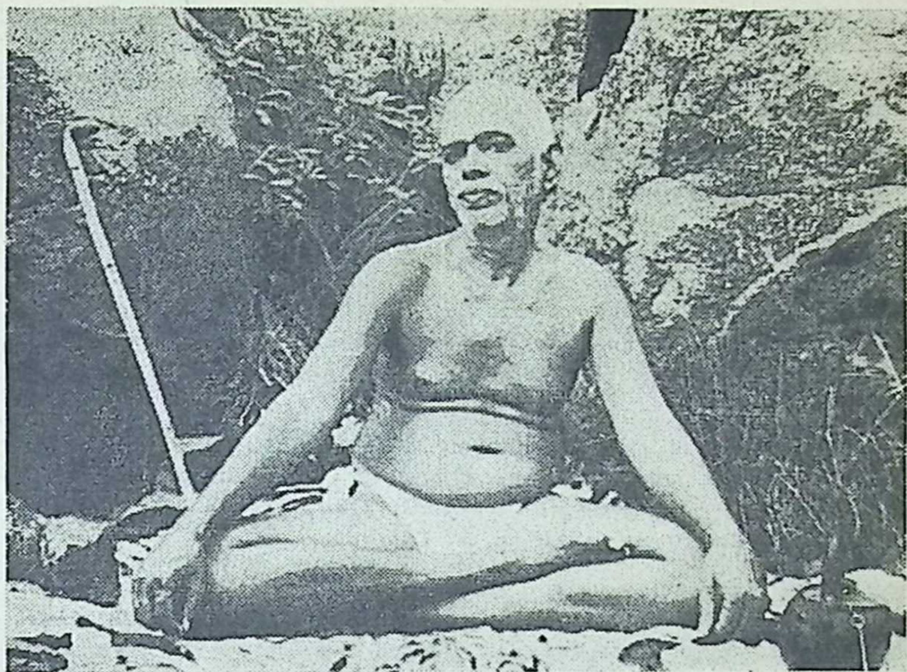
ஆச்ரமத்திலிருந்த பிரம்மசாரி விசுவநாத சுவாமி, கணபதி முனிவரிடம் மிக ஈடுபாடு கொண்டவர். உபநிடதங்களை ஆராய்வதில் விருப்பம் கொண்ட அவரை பகவான், கணபதி முனிவரிடம் சென்று பாடம் கேட்கும்படி அனுப்பி வைத்தார். மறுநாள் மாலை மாமரக் குகையில் முனிவரைக் காணச் சென்றார் விசுவநாத சுவாமி. முனிவர் அவரை இன்முகத்துடன் வரவேற்றார். அவர் எதிரில் அமர்ந்ததுமே தன்னுள் ஒரு தெய்விக அமைதி சூழ்ந்ததை உணர்ந்தார் விசுவநாத சுவாமி. பின்னர், தைத்ரேய உபநிடதத்தில் திரிசங்குவின் அனுபவத்தை விவரிக்கும் பகுதியைத் தனக்கு விளக்கிக் கூறும்படி அவர், முனிவரைக் கேட்டுக் கொண்டார். அப் பகுதியைக் கணபதி முனிவர் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் எடுத்து விளக்கியதைக் கேட்ட விசுவநாத சுவாமி அவரை ஓர் மாமுனிவராகவே மதித்தார். அன்று முதல் அவர் காலடியில் அமர்ந்து சந்தேகங்களை யெல்லாம் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார்.

ஒரு நாள் குண்டலினி சக்தியைப் பற்றி விசுவநாத சுவாமி, கணபதி முனிவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது முனிவர் அதைப்பற்றி தமது அனுபவங்களைக் கூறி விட்டு, அதன் சக்தியையும் அவருக்கு உணர்த்திக் காட்டினார். தம் தலைக்கு மேல் கையை உயர்த்திப் பிடிக்கும்படி விசுவநாத சுவாமியிடம் சொன்னார் முனிவர். சற்றைக்கெல்லாம், அவரது உச்சி மண்டையிலிருந்து நீராவியைப் போல் வெப்பம் நிறைந்த சக்தி புறப்பட்டு, தம் உள்ளங் கையைத் தாக்கியதை விசுவநாத சுவாமி உணர்ந்தாராம்.

மின் சக்திக்கு அதி தேவதை இந்திரன். அதற்கு அவனே தலைவன். கணபதி முனிவர், 'உலகம் மின் சக்தியினால் இயங்குகிறது' என்ற 'இந்திர மத'த்தில் பெரும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். நம் பண்டைய மகரிஷிகள் தங்களுக்குள் மின் சக்தியைப் பெருக்கியே அநேக காரியங்களைச் சாதித்திருக்கின்றனர். காவிய கண்ட கணபதி முனிவரும் அத்தகைய அதிசய சக்தியைப் பெற்றிருந்தார். அவரைத் தரிசிக்கச் சென்ற பலர் தங்கள் உடலில் மின் அதிர்ச்சி ஏற்படுவதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

வேதகால ரிஷிகளும் முனிவர்களும் சந்நியாசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையாதலால் தாமும் அம் மகரிஷிகளைப் போல் தர்ம பத்தினியுடன் இல்லறம் நடத்துவதாக அவர் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. திருவண்ணாமலையில், மனைவி விசாலாட்சி அம்மையாருடனும், மகன் மகாதேவனுடனும், மகள் வஜ்ராம்பாளுடனும் அவர் குடித்தனம் நடத்தி வந்தார். குடும்பத்துடன் இருந்தாலும், உருவத்திலும், நடையுடை பாவனைகளிலும், ஆத்ம சக்தியிலும் மாமுனிவர்களையே நினைவுபடுத்தி வந்தார் அவர். பாதக்குறடு இல்லாமல் நடக்க மாட்டார்; மான் தோல் இல்லாமல் உட்கார மாட்டார்.

கடந்த நூற்றாண்டில் பாரதம் பெற்றெடுத்த தவப் புதல்வர்களில் கணபதி முனிவரும் ஒருவர். நாட்டுப் பற்று மிக்க அந்த மகான்,

அமைதியே உருவான ரமண மகரிஷி

கதராடையைத்தான் அணிவார். பாரதம் எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்தோங்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டார் அவர். காலத்திற் கொவ்வாத பழக்க வழக்கங்களைக் களைந்தெறிந்து விட்டு, வேத நெறியையும் நம் புராதன கலாசார நெறிகளையும் தழைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய எண்ணமாக இருந்து வந்தது.

காவிய கண்ட கணபதி முனிவருக்கு வேதம் தான் பிரமாணம். வேதத்தில் தீண்டாமையைப்பற்றிக் கூறவில்லை என்று அவர் அடிக்கடி வாதிப்பார். பெல்காமில் நடந்த காங்கிரசுக்குத் திருவண்ணாமலைப் பிரதிநிதிகளில் ஒருவராகச் சென்ற அவர், தீண்டாமையை எதிர்த்து சமஸ்கிருதத்தில் ஓர் அரிய சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். அவருடைய வாதத் திறமையையும், மன உறுதியையும் கண்டு மகாத்மா காந்தி, இவரைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டாராம்.

நம்முடைய பண்டைய பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி அரிய ஆராய்ச்சிகள் செய்து வைத்திருந்த அவர், அத்தனைக்கும் விஞ்ஞான முறையில் விளக்கம் தருவாராம்.

நாட்டின் மேம்பாட்டைப் பற்றியே எந் நேரமும் எண்ணிக் கொண்டிருந்த முனிவர், அந்த எண்ணம் ஈடேறும் பொருட்டு தீவிரமாக மந்திர ஜபத்தை மேற் கொண்டார். ஒவ்வொருவரும் தம் ஆத்ம சக்தியைப்

பலப்படுத்திக் கொண்டாலன்றி, பாரத சமுதாயத்தை மாற்றி அமைக்கும் வலிமையை நாம் பெற முடியாது என்று உணர்ந்து, அதற்கென பல சிட்டர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, சங்கம் அமைத்து ஜபதபங்களில் ஈடுபடும்படி பணித்தார் அவர்.

கணபதி முனிவரின் தீராத 'வேட்கை'யைப் பகவான் அறிவார். உள்ளத்தில் உறுதியும், மனத்தில் சாந்தியும் ஏற்படும் பொருட்டு அவ்வப்போது அவருக்கு நல்லுபதேசங்கள் செய்து வந்தார். 'நான் யார்?' என்ற ஆத்ம தியானத்தில் ஆழ்ந்து, எல்லா பாரங்களையும் ஈச்வரனிடம் விட்டு விடும்படி அவருக்கு அறிவுரை கூறினுர். 'ஈச்வரன் எல்லா பாரங்களையும் தாங்குவான். பிறகு நாம் பாரமின்றி நிம்மதியாக இருக்கலாம். பகவான், அவனுடைய காரியத்தைச் செய்வான்' என்று ஒரு சமயம் சந்தேகத்துடன் வந்த முனிவருக்கு அருள்மொழி கூறி அனுப்பினுர் பகவான்.

காவிய கண்ட கணபதி முனிவர், நினைத்த போது சுலோகங்கள் இயற்றும் திறன் படைத்தவர். பிறருடன் பேசும்போதும், சொற்பொழிவுகள் ஆற்றும் போதும் அக்கணமே சொந்தமாகச் சுலோகங்களை இயற்றி, எல்லோரையும் பிரமிக்க வைப்பாராம்.

ரமண கீதையை அவர் எழுதுவதற்கு முன்பே, தமது உபந்நியாசங்களின் போது சில சுலோகங்களைக் கூறி, அவை அதில் வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறுர். "இது ரமண கீதையில் மூன்ரும் அத்தியாயத்தில் ஐந்தாவது சுலோகம்" என்று கூசாமல் கூறி விடுவாராம். இப்படிப் பல சுலோகங்களை முதலில் சொல்லிய பின்னரே ரமண கீதையை எழுதி முடித்தார் அவர்.

இந்த அதிசயத்தைப்பற்றிப் பகவான் ஒரு சமயம் பக்தர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, ஒருவர், "அப்போது யாராவது 'ரமண கீதை எங்கே யிருக்கிறது?' என்று கேட்டிருந்தால் 'முனிவர்' என்ன செய்திருப்பார்?" என்று கேட்டார்.

"அவரை அப்படிக் கேட்பதற்கு யாருக்குத் தைரியம் இருக்கு?" என்று திருப்பிக் கேட்ட பகவான், மற்ருெரு விஷயத்தையும் கூறினுர்.

ரமண கீதை வெளியான பிறகு அவர் பல சமயங்களில் அதில் இல்லாத சுலோகங்களை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுவார். யாராவது அந்த சுலோகங்கள் ரமண கீதையில் இல்லையே என்று சுட்டிக் காட்டினுல், "இது மகா ரமண கீதையில் இருக்கிறது" என்பார்! அப்படியொரு நூல் எழுத வேண்டும் என்று அவர் திட்டமிட்டிருந்தது என்னவோ உண்மை. அது நிறைவேருமலே போய் விட்டது.

ஒரு சமயம் திருவண்ணுமலையில் நடைபெற்ற சைவ சித்தாந்த மகாநாட்டில் கணபதி முனிவரைப் பேசும்படி அழைத்தார்கள். அவர் திருவண்ணுமலைக்குப் புதிதாக வந்திருந்த சமயம் அது. அவருக்கு சைவ சித்தாந்தத்தைப் பற்றி அப்போது ஒன்றுமே தெரியாது. மகாநாட்டை ஏற்பாடு செய்திருந்தவர்களோ, 'கணபதி சாஸ்திரிகள், சைவ

சித்தாந்தத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேசப் போகிறார்' என்று விளம்பரப்படுத்தி யிருந்தார்கள்.

அவர் பேச வேண்டிய நாள் வந்தது. காலையில் பகவானிடம் சென்று ''எனக்கு சைவ சித்தாந்தத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. இவர்கள் என்னைப் பேச அழைத்திருக்கிறார்கள்; என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை'' என்றார். பகவான், 'சிவஞான போத'த்தை எடுத்து சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டி, பொருள் கூறி விளக்கினார். பின்னர், சைவ சித்தாந்தத்தின் சாரத்தைச் சுருக்கமாக எடுத்துரைத்தார். அது போதும் அவருக்கு.

மகா நாட்டில் கணபதி முனிவரின் பேச்சுத்தான் மிகச் சிறப்பாக அமைந்தது. தாமே செய்யுட்களை இயற்றி, தமிழில் அரியதொரு சொற்பொழிவாற்றி விட்டார். அவருடைய புலமையையும், மதி நுட்பத்தையும் கண்டு அத்தனை பேரும் வியந்தார்கள்.

மகாநாடு முடிந்த பிறகு கணபதி முனிவர் பகவானிடம் வந்து, ''இன்று உண்மையில் நான் பேசவேயில்லை. எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. எல்லாம் பகவானின் அருளாசி விசேஷம்தான். இதுவரை சைவ சித்தாந்தத்தையே படிக்காத எனக்கு, அதைப் பற்றி யெல்லாம் ரொம்ப நாட்களாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பது போல் மனத்தில் தோன்றியது'' என்று கூறினார்.

ஆச்ரமத்திற்கு கணபதி முனிவர் வந்த பிறகுதான் பகவானுக்கு சமஸ்கிருத மொழியில் பெரும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. வேத சாஸ்திரங்களைப்பற்றியும் கணபதி முனிவரிடம் அடிக்கடி பேசி, பயனுள்ள பல ஆராய்ச்சிகள் செய்திருக்கிறார் மகரிஷி. சமஸ்கிருத சுலோகங்களை இயற்றி இலக்கணப்பிழை யில்லாமல் இருக்கிறதா என்று கணபதி முனிவரிடம் மகரிஷி கேட்பது வழக்கம். 'அருணசல பஞ்சரத்னம்' என்ற சமஸ்கிருத கவிதைகளை இயற்றும்படி பகவானைத் தூண்டியதே காவிய கண்ட கணபதி முனிவர்தான். பகவான் இயற்றிய 'உள்ளது நாற்பது' என்ற நூலை கணபதி முனிவர் 'ஸத்தர்சனம்' என்ற பெயரில் சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். அதற்குக் கணபதி முனிவரின் சீடர், கபாலி சாஸ்திரிகள் விளக்க உரை ஒன்று எழுதி யிருக்கிறார். பகவானின் 'உபதேச சாரம்' என்ற நூலுக்கு கணபதி முனிவர் வியாக்கியானம் எழுதி யிருக்கிறார். மகரிஷியின் மீது அவர் அவ்வப்போது பல சுலோகங்களை எழுதி யிருக்கிறார்.

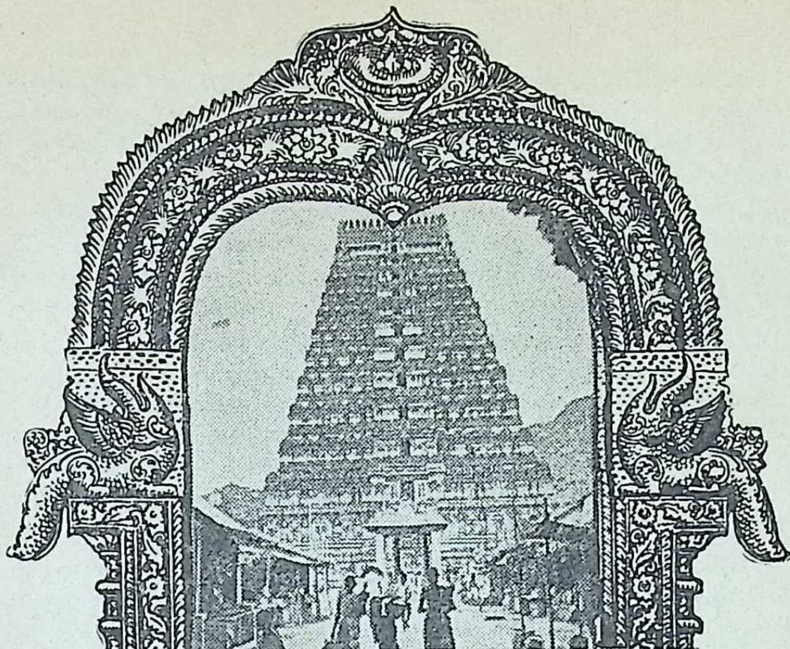
முதலில் 'சாஸ்திரிகளே' என்று கணபதி முனிவரை அழைத்துக் கொண்டிருந்தார் பகவான். ஒருநாள் கணபதி முனிவர், தம்மை சாதாரணமாகவே அழைக்கும்படி பகவானிடம் கேட்டுக் கொள்ளவே, எல்லோரையும் போல் தாமும் அவரை 'நயனு' என்றே அழைப்பதாகக் கூறினார். 'நயனு' என்றால் தெலுங்கில் தந்தை என்று பொருள். அந்தச் சொல்லுக்குள் அன்பும், கனிவும், மதிப்பும் ஒருங்கே யடங்கி யிருந்தது. 'நயனு குழந்தையைப் போன்றவர்' என்று மகரிஷி அடிக்கடி கூறுவது வழக்கம்.

1903-ம் ஆண்டு முதன் முதலில் ஸ்ரீ ரமணரை பிராம்மண சுவாமி யாகத் தரிசித்துவிட்டுச் சென்ற கணபதி சாஸ்திரிகள், 1907-ம் ஆண்டு மீண்டும் திருவண்ணுமலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அதற்குப் பிறகு சுமார் இருபத்து மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் பகவானுடன் தொடர்பு கொண் டிருந்தார். பெரும்பாலும் மலையிலுள்ள மாமரக் குகையிலேயே வாசம் செய்து வந்த அவர், பல உபாசகர்களுக்கு உறுதுணையாயிருந்து உன்னதத் தொண்டு புரிந்திருக்கிறுர்.

பின்னர், வட கானராவிலுள்ள ஸிரஸி என்ற இடத்தில் ஆனந்தாச்ரமம் அமைத்து, சிறிது காலம் அங்கே தங்கி யிருந்தார். இறுதியில் காரக்பூரில் குடியேறி, உடல் நலம் குன்றி, 1936-ம் ஆண்டு தமது ஐம்பத்தெட்டாவது வயதில், நிம்பூரா நதிக்கரையில் இயற்கை எய்தினுர்.

அந்தத் துயரச் செய்தியைத் தாங்கி வந்த தந்தியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ரமண பகவான் உள்ளம் உருகிய காட்சியைக் கண் முன் நடப்பதுபோல் விசுவநாதசுவாமி என்னிடம் விவரித்தபோது, முனிவரின் மகிமையையும், மகரிஷியின் கருணையையும் ஒருங்கே உணர முடிந்தது.

தந்தியைப் படித்து விட்டு முதலில் யாரிடமும் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை பகவான். மாலையில் வேத பாராயணம் முடிந்த பிறகு, எல்லோரையும் அருகில் அழைத்து, ''இதில் உள்ள செய்தி தாங்க முடியாத அதிர்ச்சியைத் தருகிறது. நயன போயிட்டாராம்!'' என்று கூறிய பகவான், சற்றுத் தயங்கி ''அவர் நிஜமா போயிட்டாரா? எங்கே போயிட்டார்?'' என்று கேட்டார். அதாவது 'அவர் எங்கும் போக வில்லை. அவருக்கு மரணமே இல்லை' என்று கூறுமல் கூறினுர். பகவானின் பேச்சில் கலக்கமில்லை. ஆனுல், அவரது கண்கள் கலங்கின. உணர்ச்சி யால் நெகிழ்ந்த உள்ளத்தோடு, கண்ணீர்த்துளிகள் கன்னங்களை நனைக்க, ''நயனவைப் போல் இன்னொருத்தரை இனி பார்க்க முடியுமா?'' என்று உருக்கமுடன் கூறினுர் மகரிஷி.

ஸ்ரீ அருணாசலேச்வரர் ஆலய ராஜ கோபுரம்

இளம் துறவியான பிராம்மண சுவாமியின் மகிமையை அறிந்த காவிய கண்ட கணபதி முனிவர், அவரது மலரடிகளில் சரணடைந்து, அருளாசியை வேண்டி, அதிசயிக்கத்தக்க சக்திகளைப் பெற்று மேன்மையடைந்தார். அவ்வாறே பல சம்சாரிகள், ரமணானுபவத்தில் திளைத்து, உள்ளத்தால் துறவறம் பூண்டு, பேரமைதியில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். ஆனால், காவியுடை, விபூதி, உருத்திராட்சங்களால் ஒப்பனை செய்து கொண்டு, ஆன்மிக வேடதாரிகளாக நாடகமாடிய ஓரிரு 'சாது'க்கள், இளம் சுவாமிகளின் உன்னத நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவரை மிகவும் துன்புறுத்தினார்கள். தங்கள் பிழைப்பைக் கெடுக்க வந்தவராகவே நினைத்து, அவரை மலையிலிருந்து விரட்டியடிக்கப் பெரும் முயற்சிகள் செய்தார்கள். புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் சமநோக்கோடு ஏற்றுக் கொண்ட ஜீவன் முக்தரான ரமணர் இந்தச் சோதனைகளுக்கு உட்பட்டு, தீயிலிட்ட தங்கமென புத்தொளி வீசி, புனித மெருகுடன் பிரகாசித்த வரலாறு படிப்போர் நெஞ்சத்தை உருக்கும்; உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும்.

17

நல்லதையே நினைத்து, நல்லதையே செய்யும் நல்லோர்களின் பெயரைச் சொன்னுல் புண்ணியமுண்டு. தீயதையே நினைத்து, தீங்குகள் புரியும் சிறுமதி படைத்தோரின் பெயரைச் சொல்லாமல் இருப்பதே நல்லது.

அந்த சாதுவின் பெயர் எம். ஜே. என்று வைத்துக் கொள்வோம். வயதானவர். மலையின் மீது வசித்து வந்தார். கடுமையான தவமிருந்தார். பிரும்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடித்தார். சிறிது ஆகாரமே உட்கொள் வார். எல்லோரும் அவரை ஒரு மகான் என்றே கருதினர்.

ரமணர் பவளக் குன்றிலிருந்து, மலைக்கு வந்த போது, எம். ஜே. யைக் காணச் செல்வார். தம்மாலான தொண்டுகள் புரிவார். ஆனுல், நாளடைவில் இளம் சுவாமியைத் தேடி வந்த கூட்டம் பெருகியது. எம். ஜே.யைக் காண வந்த கூட்டம் குறைந்தது. அதனுல் அவருக்கு வழக்கமாக வரும் காணிக்கையும் குறைந்தது. உதட்டளவில் வேதாந்தம் பேசி, உள்ளம் பக்குவம் அடையாமலிருந்த எம். ஜே. இதைக் கண்டு வருந்தினுர். அவருள் பொருமைத் தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்தது.

'மதிப்பும் மரியாதையும் போனுல் பரவாயில்லை; வரும்படியும் போகிறதே' என்று அந்தப் போலிச் சாமியார் உள்ளம் குமுறினுர். 'நம்ம பிழைப்பில் மண்ணைப் போடப் பார்க்கும் இவரை இங்கிருந்து எப்படியாவது விரட்டி விட வேண்டும்' என்று முடிவு செய்தார். சாதா ரணமாக புது சாமியார்களைப் பயமுறுத்த அவர் கையாளும் தந்திரத் தையே அப்போதும் பின்பற்றினுர்!

பிராம்மணச் சுவாமி மலைச் சரிவில் அமர்ந்திருக்கும் போது, எம். ஜே. மேலே ஏறிப் போய்ப் பெரிய கற்களை உருட்டி விடுவார். சில சமயம் அந்தக் கற்கள் சுவாமியின் வெகு அருகில் வந்து விழும். ஆனுல், அதைக் கண்டு அவர் அஞ்சி நடுங்க வில்லை.

ஒருநாள், கல் உருண்டு வரும்போது, சட்டென்று மேலே ஓடிச் சென்று எம். ஜே.யைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்து விட்டார் பிராம்மண சுவாமி. எம். ஜே. அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார். "சும்மா விளையாட்டுக் குச் செய்தேன்" என்று எதையோ கூறி மழுப்பி விட்டார். இப்படிச் செய்ததற்காக எம். ஜே.யிடம் ரமணர் பகை பாராட்டவில்லை. அதை அந்தக் கணமே மறந்து விட்டார்.

ஆனுல், எம். ஜே. தமக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை மறக்கவில்லை. தமது தோழரான மற்ருெரு சாதுவுடன் சேர்ந்து கொண்டு, ரமணரைத் திருவண்ணுமலையை விட்டே விரட்ட சதியாலோசனை செய்தார். இருவரும் செயல்படுத்திய அந்தத் திட்டம் ஒரு சுவையான கதை!

எம். ஜே.யின் அருமைத் தோழருக்கு எஸ். ஆர். என்று பெயர் கொடுப்போம். வேதத்திலும், பகவத் கீதையிலும், பிரும்மசூத்திரத் திலும் அவருக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரியும். ஆங்கிலம், தமிழ், பிரெஞ்சு, மராத்தி, இந்தி, சமஸ்கிருதம், மலையாளம் என்று பல மொழி களில் சிறிதளவு அறிந்து வைத்திருந்தார். எந்த மொழிக்காரர்

வந்தாலும் அவர் 'வெளுத்து வாங்கி' விடுவார். சிவந்த மேனி; உருண்டு திரண்ட உருவம்; நேர்த்தியான உடை; பார்ப்பவர்கள் எளிதில் மயங்கி விடும் கம்பீரத் தோற்றம். படித்தவரோ-பாமரரோ, தொண்டைமானோ-தோட்டியோ, பெரியவரோ-சிறியவரோ, யார் வந்தாலும் அவரவர்களுக்குத் தகுந்தவாறு பேசி அனுப்புவதில் நிகரற்றவர். குருமூர்த்தத்தில் இருக்கும் போது ரமணரை 'எடை போட'ப்போனது உண்டு அவர். பிராம்மண சுவாமிகளோ, எந்நேரமும் கண்களை மூடிக்கொண்டு வாயைத் திறக்காமல் உட்கார்ந்திருந்ததால் எஸ். ஆர். அவர் வம்புக்குப் போகவில்லை. இளம் சுவாமியிடம் ஆன்ம ஒளியைத் தரிசித்த மக்கள் அவரை நாடிச் சென்றதைக் கண்டு எஸ். ஆர். பொருமினார். தம்மை எல்லோரும் அலட்சியம் செய்ததைக் கண்டு குமுறினார். 'எனக்கு இருக்கும் சாமர்த்தியமும் சாதுர்யமும் இந்தப் பையனுக்கு ஏது? ஒரு கை பார்த்து விடுகிறேன்' என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு காரியத்தில் இறங்கி விட்டார்.

பிராம்மண சுவாமி இருப்பிடத்திற்குப் போய் அவருடைய 'குரு' வைப் போல் தம்மைக் காட்டிக் கொள்வார். புதிதாக யாராவது சுவாமியைத் தரிசிக்க வந்தால் எஸ். ஆர். குறுக்கிட்டு, ''குழந்தைக்குத் தின்பண்டங்கள் கொடுங்கள்'' என்று கூறுவார். சுவாமியைப் பார்த்து, ''குழந்தே, வெங்கடராமா, அவா ஏதோ கொண்டு வந்திருக்கா பாரு, அதை எடுத்துக்கோப்பா'' என்பார். பட்சணக் கடையில் தின்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டு வந்து, ''உனக்காக வாங்கிண்டு வந்தேன். எடுத்துக்கோ'' என்று பரிவுடன் கூறுவார். வருபவர்களிடம் ''இந்த சின்ன சுவாமி என்னோட சிஷ்யந்தான். நமஸ்காரம் பண்ணுங்கோ'' என்று அறிமுகம் செய்து வைப்பார். மௌனமாக அமர்ந்திருந்த ரமணர் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். மறுத்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. எஸ். ஆரைக் கண்டு கோபப்படவில்லை; மாறாக பரிதாபப்பட்டார்.

சில சமயங்களில் எஸ். ஆர். இளம் சுவாமியிடம் வந்து, ''எல்லார் கிட்டேயும் நீ என் சிஷ்யப்பிள்ளை என்று சொல்லி, கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிச்சுக்கிறேன். உனக்கு அதனாலே ஒண்ணும் நஷ்டம் இல்லே. நீ ஒன்றுமே பேசாம இருந்துடு'' என்று சற்றும் வெட்கமில்லாமல் கூறுவார். மௌனவிரதம் ஏற்றிருந்த சுவாமி இந்த அற்ப விஷயத்திற்காகவா வாயைத் திறக்கப் போகிறார்? அது எஸ். ஆருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

சுவாமி இதையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவருடைய பக்தர்களுக்கு எஸ். ஆரின் பித்தலாட்டம் சற்றும் பிடிக்கவில்லை. முதலில் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் போகப் போக வெளிப்படையாகவே கண்டிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பிறர் தன்னை எளிதில் நம்பிவிடும்படி வெகு சாமர்த்தியமாக நடிப்பதில் எஸ். ஆர். வல்லவர். திடீரென்று ரமணர் இருக்கும் குகைக்குள் வருவார். யாரையாவது அழைத்து, ''டேய், பையா! இந்த சட்டைப்

பையில் நூறு ரூபா இருக்கு, எடுடா, எவனோ திணிச்சுட்டுப் போயிட்டான். நான் பணத்தைக் கையால் தொடுவதே இல்லே'' என்பார். அந்தப் பணத்தை 'சூறை' விடுவார். அப்பாவிகளாகப் பார்த்து, ''உனக்கு அடுத்த மாசம் நிச்சயம் வேலே கிடைக்கும்'', ''இரண்டு மாசத்தில் உன் கஷ்டமெல்லாம் விடிஞ்சுடும்'' என்றெல்லாம் சொல்லி நிறையப் பணம் சம்பாதிப்பார். தன் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றி சுவாமியிடம் ஜம்பம் அடித்துக் கொள்வார்.

ஒருநாள் விருபாட்சி குகைக்கு வந்து, ''என்னே என்னன்னு நினேச்சே: நான் இப்போ ஒரு அவதூதராயிட்டேன். நிர்வாணமாக எல்லார் வீட்டுக்குப் போறேன். எல்லாரும் வந்து எனக்கு நமஸ்காரம் பண்ரு. வேணுங்கிறதைக் கொடுக்கிரு'' என்று பெருமையாகப் பேசினுர். அத்துடன் நிற்கவில்லே. அன்று இரவு குகையின் தாழ்வாரத்தில் படுத்து, அங்கே அசுத்தம் செய்து விட்டார்.

மறுநாட் காலே, தன் துணிமணிகளே யெல்லாம் குகையில் வைத்து விட்டு, அவதூதர் வேடம் புனேந்து வெளியே போய் விட்டார் எஸ். ஆர். தூக்கம் கலேந்து எழுந்து வந்த ரமண சுவாமி, எஸ். ஆரின் விஷமத்தனத்தைக் கண்டு, பேசாமல் இருந்து விட்டார். ஆனுல், பழனிச்சாமிக்குக் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தினுர். பின்னர், சுவாமியுடன் குளத்திற்குக் குளிக்கப் போவதற்கு முன் எஸ். ஆரின் உடைகளேத் தூக்கி வெளியே எறிந்து விட்டு, குகையின் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு போய் விட்டார்.

திரும்பி வந்து பார்த்த எஸ். ஆருக்குக் கோபம் தாங்க முடியவில்லே. தன் 'சில்க்' சட்டையையும் பட்டுக் கரை வேட்டியையும் பழனிச்சாமி தான் தூக்கி யெறிந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்து விட்டார். உதவியாளர்களிடமிருந்து சுவாமியைப் பிரித்தால்தான், அவரை அடக்கி ஆள முடியும் என்று முடிவு செய்து, பிராம்மண சுவாமியைப் பார்த்து, ''அந்த பழனிச்சாமியை உடனே இங்கேயிருந்து துரத்தி விடு. என் துணியைத் தூக்கி யெறிகிருனே, என்ன தைரியம் அவனுக்கு? இங்கே அவன் இனி மேல் ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்கக் கூடாது'' என்று இரைச்சல் போட்டார். பழனிச்சாமி அசையவேயில்லே. சுவாமியும் வாயைத் திறக்கவில்லே. எஸ். ஆருக்கு அடி வயிற்றில் ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. பற்களே நர நரவென்று கடித்தார். பிராம்மண சுவாமியின் மீது காறி உமிழ்ந்தார். அப்போதும் பொறுமையே உருவாக, சாந்த மலேயாக ஒன்றுமே பேசாமல் அசையாமல் நின்றிருந்தார் ரமணர். ஜீவன் முக்தர்களுக்குப் பாலபிஷேகம் செய்தால் என்ன, எச்சில் அபிஷேகம் செய்தால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றுதான்.

உண்மைப் பொருளே உணர்ந்து விட்ட உத்தமர் அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளலாம். அவருடைய சீடர்களும் பக்தர்களும் வாயை மூடிக் கொண்டு இருப்பார்களா? முத்தையசாமி என்ற பக்தர் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு துடித்தே போனுர். குருவைக் கேவலப்படுத்திய சாமியாரைத் தேடிக் கொண்டு போய் ''எங்க சுவாமி மேலேயா எச்சில்

துப்பினே? உன்னே விட்டேனு பார்'' என்று கையை ஓங்கிக் கொண்டு கிளம்பி விட்டார். எஸ். ஆரின் மீது அடி விழாமல் யாரோ தடுத்து விட்டார்கள். இல்லாவிட்டால் அன்று அவருக்குக் கிடைக்க வேண்டியது சரியாகக் கிடைத்திருக்கும்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, எஸ். ஆர். மலே மீது பயமில்லாமல் நடமாட முடியவில்லே. 'யாரிடம், எப்போது, என்ன கிடைக்குமோ?' என்ற அச்சத்துடனேயே அலேந்து கொண்டிருந்தவர், ஊரை விட்டுப் போய்விடுவதுதான் நல்லது என்று தீர்மானித்து, ரயில்வே ஸ்டேஷனே அடைந்தார்.

ரயில் வந்ததும், இரண்டாம் வகுப்பில் ஏறினர். அதில் ஓர் இளேஞன் ஒரு பெண்மணியுடன் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனே வம்புக்கிழுத்து, வாயில் வந்தபடி பேசினர். அந்தப் பெண்மணியைக் காட்டி, ''இந்தச் சிறுக்கியின் மேலே இருக்கிற மோகத்தாலே நீ என்னே மதிக்கமாட்டேங்கிறே'' என்று ஏசினர். அந்த இளேஞன் சும்மா இருப் பானு? அவன் என்ன ஞானியா? காலில் இருந்ததைக் கழற்றினன். எஸ். ஆரை வெளுத்து வாங்கி விட்டான்!

இரண்டு வருடங்கள் எஸ். ஆர். திருவண்ணுமலே பக்கமே தலே காட்டவில்லே. ஒரு நாள் திடீரென்று மலேக்கு வந்தார். மாமரக் குகையின் எதிரிலுள்ள வில்வ மரத்தடியில் வந்து நின்று கொண்டு, பிராம்மண சுவாமியை அழைத்து வரும்படி ஒருவரை அனுப்பினர். கருணுமூர்த்தியும் நடந்ததையெல்லாம் மறந்து அவரைக் காணச் சென்ருர். அவ்விருவரைத் தவிர அங்கு வேறு யாருமில்லே.

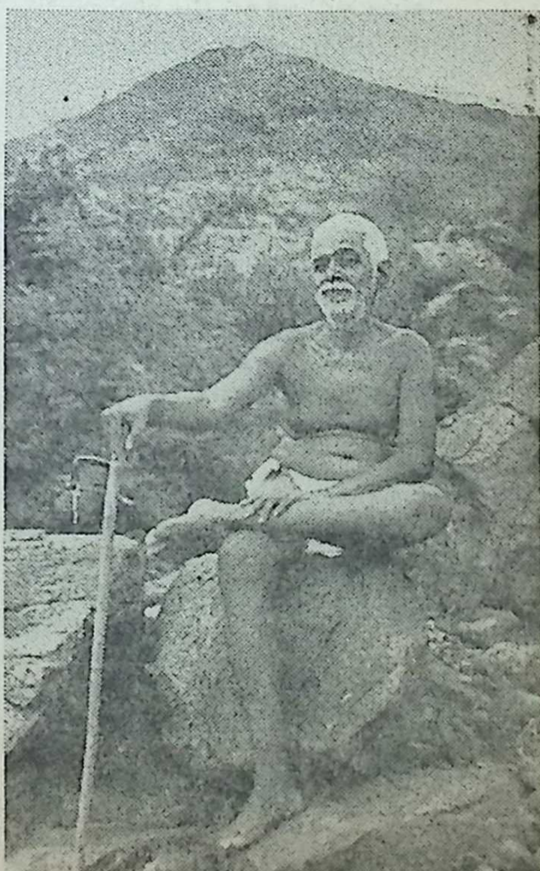
''ரயில்வே ஸ்டேஷனில் நடந்தது உனக்குத் தெரியுமா?'' என்று கேட்டார் எஸ். ஆர்.

''தெரியும்'' என்று பதில் கூறினர் சுவாமி.

''எனக்கு அதுவும் வேண்டும்; இன்னமும் வேண்டும், இல்லேயா?'' என்று கேட்டார் எஸ். ஆர்.

சுவாமி வாயைத் திறக்கவேயில்லே.

தனிப் பெருங்கருணே

''வெங்கடராமா, என்னை மன்னிச்சுடு. உன் மேலே எச்சிலைத் துப்பியது ரொம்பத் தப்பு. ஏதோ கோபத்திலே செஞ்சுட்டேன். இப்போ திரும்பி வந்திருக்கேன். எத்தனை தரம் வேணுமோ அத்தனை தரம் என் மேல் துப்பு'' என்றார் எஸ். ஆர். பரிதாபமாக.

பகவான் பழிக்குப் பழி வாங்குவாரா? எதுவுமே பேசாமல் அந்த இடத்தை விட்டகன்றார்.

எஸ். ஆர். உண்மையிலேயே திருந்தி விட்டார் என்றுதான் எல்லோரும் நினைத்தார்கள். ஆனால், சீக்கிரத்திலேயே வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக் கொண்டது. முன்பு போல், சுவாமி இருந்த குகைக்கு வந்து, எல்லோரையும் அதட்டி அதிகாரம் செய்யத் தொடங்கினார். செல்வாக்கு மிக்க பக்தர்களிடமும் அவமரியாதையாக நடந்து கொண்டார். ஆனால், அவர்கள் யாருமே அவரை மதிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பிராம்மண சுவாமியின் சீடர்கள் தம்மை அவமரியாதையாக நடத்துகிறார்கள் என்று அறிந்த எஸ். ஆர். ''இந்த மலை வசிப்பதற்குத் தகுந்த இடம் இல்லை'' என்று உணர்ந்து, அதை விட்டுப் போய் விடுவது என்று முடிவு செய்தார். ஆனால், போவதற்கு முன் சுவாமியை நன்றாகச் சபித்து விட்டுப் போனார். ''உன்னிடம் இருக்கும் சக்தி யெல்லாம் போய் விடும். இனிமேல் உன்னை ஒருவரும் மதிக்க மாட்டார்கள். உன்னைத் தேடிக் கொண்டு யாருமே வரமாட்டார்கள்.'' ஆத்திரத்தைக் கொட்டித் தீர்த்து விட்டார் அந்தப் போலிச் சாமியார். அமைதியே உருவாக அமர்ந்திருந்தார் அந்த அருள் முனிவர்.

மலையை விட்டு வேகமாக இறங்கியவர் ஊருக்குள் சென்று, ஒரு பலகாரக் கடைக்காரரிடம் தாம் பிராம்மண சுவாமியைச் சபித்து விட்டு வந்ததைப்பற்றிப் பெருமையுடன் கூறினார் எஸ்.ஆர்.இளம் சுவாமியிடம் அன்பும் பக்தியும் கொண்டிருந்த அந்தக் கடைக்காரர், எஸ். ஆரை நன்றாக உதைத்து அனுப்பி விட்டார். அந்த 'பூசை'க்குப் பிறகு ஊரில் அவரைக் காணவேயில்லை. சில மாதங்கள் கழித்து மீண்டும் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தார். மலைமீது ஏறினார். ரமணரிடம் சென்று தமது ஆத்திரத்தைக் காட்டினார். அநாகரிகமான முறையில் வாயில் வந்தபடி ஏசினார். சீடர்களை அவமானப்படுத்தினார். அப்போதும் ரமண பகவான் அருணாசல மலையாக, சலனமின்றி வீற்றிருந்தார். ஏமாற்றமடைந்த எஸ். ஆர். மனம் நொந்து எங்கோ போய் விட்டார். பின்னர் அவரைப் பற்றிய செய்தியே இல்லை!

இது நடந்து எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சில 'சாது'க்கள் ரமணரைக் கடத்திக் கொண்டு போய் விட வேண்டும் என்ற தீய எண்ணத்துடன் விருபாட்சி குகைக்கு வந்தனர். தாங்கள் பொதிகை மலையிலிருந்து வருவதாகவும், அங்கு தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் அகத்திய முனிவர், தீட்சை யளிப்பதற்காக ரமணரை அழைத்து வரும்படி தங்களைப் பணித்துள்ளதாகவும் கூறினார்கள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரமணரின் சீடரான பெருமாள்சாமி, ''வாங்க, வாங்க. உங்களுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் வருவதைப்பற்றி எங்களுக்குத்

தகவல் வந்தது. உங்களை ஒரு கொப்பரையில் போட்டு, நெருப்பில் கொதிக்க வைக்கும்படி உத்தரவா யிருக்கிறது. என்ன சொல்றீங்க?'' என்று கூறி, அருகிலிருந்த மஸ்தான் என்ற சீடரிடம், ''சீக்கிரம் குழியை வெட்டி நெருப்பை மூட்டு'' என்று சொன்னார். அவ்வளவுதான்; அந்த சாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடி விட்டார்கள்!

தங்கள் பிழைப்பைக் கெடுக்க வந்தவர் என்று நினைத்து சில போலிச் சாமியார்கள் ரமண பகவானுக்கு இன்னல்கள் விளைவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அதே சமயத்தில், 'அவர் வாழ்வே தங்கள் வாழ்வு' என்று நினைத்து, மகரிஷியின் சேவைக்கே தங்கள் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட தியாகச் செம்மல்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. அதிலும், தூய்மையான பக்திக்கும், திட வைராக்கியத்திற்கும் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கிய சபரிக்கு ஈடான பெண் ரத்தினங்களின் வரலாற்றைப் படிக்கும் போது, பெருமிதத்தால் நெஞ்சம் விம்மிப் புடைக்கிறது.

போளூருக்கும் சேத்துப்பட்டுக்கும் இடையேயுள்ள மண்டகளத்தூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள் லட்சுமி அம்மாள். ஆஸ்திக்கு ஒரு பிள்ளையும் ஆசைக்கு ஒரு பெண்ணும் பெற்று, கண் நிறைந்த கணவனோடு இல்லறம் நடத்தி வந்த லட்சுமியின் இருபத்தைந்தாவது வயதிலேயே விதி அவளுக்கு விதவைக் கோலத்தைத் தந்து வேடிக்கை பார்த்தது! மாலுமி திடீரென்று மறைந்து விட்டான். லட்சுமியின் குடும்பக் கப்பல் கவிழ்ந்து விட்டது.

துயரக் கடலில் நீந்தி கரை சேர்ந்தவள், உயிருக்குயிரான இரு செல்வங்களுக்காகத் தன் உயிரைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு வாழ விருப்பமில்லை. ஆயுசு இருந்ததால் உண்டு, உடுத்து, உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

விதி அவளை நிழலாகத் தொடர்ந்தது. மகன் இருந்தால், அவன் பெரியவனாகி தாயைக் காப்பாற்றி விடப் போகிறானே என்று அவனையும் கையோடு அழைத்துச் சென்று விட்டது. கணவன் மறைந்ததற்காக வடித்த கண்ணீர் உலருவதற்கு முன்பே, மற்றொரு கடும் சோதனையா? ஆறாத் துயரப் புண்ணில் வேல் கொண்டு தாக்கினால் எப்படித்தான் தாங்குவது? சோகச் சித்திரமாய் இருந்தவள், நடைப் பிணமானாள்.

பூமி பிளந்ததோ, வானம் இடிந்ததோ, பிரளயம் சூழ்ந்ததோ என்று கதி கலங்கிப் போயிருந்த லட்சுமி, பெண்ணின் அழகு முகம் பார்த்து, அவள் சிரிப்பொலி கேட்டு, மழலைப் பேச்சில் சொக்கி, சூன்ய வாழ்வில் சுகத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைத் தேடிக் கொண்டு விதி மீண்டும் ஓடி வந்தது. ஐயோ, இதென்ன வேகம்? அதன் தாகம் இன்னும் அடங்கவில்லையா?

இல்லை, இல்லவே இல்லை! அது மரண தாகம்! அந்தப் பெண்ணின் உயிரையும் அது குடித்து விட்டுச் சென்றது. சென்று விட்டதா? இனி திரும்பி வரவே வராதே! யார் கண்டது?

அடுத்து அடுத்து மரணம் கொடுத்த அடி, லட்சுமியைப் படுக்க வைத்து விட்டது. பேயறைந்தவள் போல், பேச்சற்றுக் கிடந்தாள்

பேதை. 'அந்த விதி மீண்டும் வராதா, தன்னையும் கொண்டு போகாதா?' என்று காத்திருந்தாள்.

அழைத்தவுடன் நம்மைத் தேடி வருவதற்குக் காலன் என்ன நம் அடிமையா? அவன் விதியின் அடிமை. விதி அழைத்தால்தான் துணைக்கு வருவான். நாம் வாழ்ந்து துன்பப்பட வேண்டுமென்று தலையில் எழுதி யிருந்தால் அவன் விலகியே நிற்பான்.

மரணம் வரும் என்று காத்திருந்த லட்சுமி ஏமாற்றமடைந்தாள். சுருண்டு படுத்திருந்தவள் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். சற்று நடமாடினாள். வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வெளியுலகம் வறட்சியாயிருந்தது. வாழ்க்கையே கசந்தது.

இருண்ட அறையிலேயே லட்சுமி முடங்கிக் கிடந்தாள். அதன் ஜன்னலைத் திறப்பதற்கும் அவள் அஞ்சினாள். கதவைத் திறந்தால், தன் பெண் படித்த பள்ளிக்கூடம் கண்ணுக்குத் தெரியும். அங்கே சிறுமி நடந்து வருவது போல் தெரியும். அவள் பேச்சில் கிளி கொஞ்சும். சிரிப்பில் இன்பம் துள்ளும். பழைய நினைவுகள் நிழற்படமாக ஓடும். அடி வயிற்றில் குடல் நெளியும்; நெஞ்சு வெடிக்கும்; 'வேண்டாம்! அந்த ஜன்னல்கள் அடைத்தே கிடக்கட்டும். என் உயிர் பிரிந்த பிறகு அதை யாராவது திறக்கட்டும்.'

மகள் பட்ட வேதனையை, வயதான தந்தை பார்த்து நொந்து போனார். ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொன்னார். மகளுக்குத் தைரிய மொழிகள் கூறினார். தத்துவ உபதேசம் செய்தார். ஒன்றும் பயனில்லை. பேரிழப்பால் பரிதவித்தவள் நிம்மதியிழந்து வாடினாள்.

வீட்டிலேயே முடங்கிக் கிடந்தால் மன நிம்மதி பெற முடியாது என்று பலர் கூறினார்கள். தல யாத்திரை சென்றால், துக்கத்தைச் சிறுகச் சிறுக மறக்கலாம் என்று அனுபவமிக்கவர்கள் அறிவுரை வழங்கினார்கள். தந்தைக்கும் அதுவே சரியென்று தோன்றியது. பயணத்திற்கு மகளை உடன்பட வைத்தார்.

பம்பாய் ராஜதானியிலிருக்கும் கோகர்ணம் சென்றாள் லட்சுமி. தேவாலயங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டாள். பல சாதுக்களைத் தரிசித்தாள். அவர்களிடம் அருளுபதேசம் பெற்றாள். அங்கிருந்து வட நாட்டில் வேறு சில இடங்களுக்குப் பயணமானாள். மகான்களின் சேவையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதன் மூலம், நடந்ததை யெல்லாம் மறக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. உள்ளத்தை அழுத்திய பாரம் நீங்கவில்லை. நெஞ்சைப் பிழிந்த துயரம் மறையவில்லை. மனச்சாந்தி திரும்பவே இல்லை. சொந்த ஊருக்கே திரும்பி வந்து விட்டாள் லட்சுமி அம்மாள்.

அருணாசல மலையில் வசித்து வந்த பிராம்மண சுவாமியைப் பற்றி அப்போதுதான் முதன் முதலாக லட்சுமி அம்மாள் கேள்விப்பட்டார். 'அந்த மௌன சாமியாரைத் தரிசித்தாலே, துக்கமெல்லாம் மறைந்து போய் விடும். ஒளி நிறைந்த அவரது கண் பார்வை, நம் உள்ளத்தில் அமைதியை நிலவச் செய்யும். அவர் ஒரு மகான். சந்தேகமில்லை' என்று

யாரோ சொன்னது லட்சுமி அம்மாளுக்கு சற்று நம்பிக்கையை அளித்தது. உடனே திருவண்ணுமலைக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். வருடம் 1907. துணைக்கு ஒருத்தியை அழைத்துக் கொண்டு, மலையேறி, நேரே ரமண பகவான் அமர்ந்திருந்த குகைக்குச் சென்ருர். அமைதியாக அமர்ந்திருந்த ஞான குருவைத் தரிசித்தார். அவரது மலரடிகளில் விழுந்து வணங்கி விட்டு, ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் எதிரே நின்ருர். அசையாமல் அப்படியே ஒரு மணி நேரம் நின்றிருந்தார். பகவானின் அருள் நோக்கால் அம்மாளின் உள்ளத்தில் எல்லையற்ற அமைதி குடி கொண்டது. அதுவரை அனுபவித்தறியாத ஆனந்தத்தில் மிதந்தார். அந்த இடத்தை விட்டு நகரவே அம்மாளுக்கு மனம் இல்லை. இறுதியில் சிறிதும் மனமின்றி கீழிறங்கி வந்தார்.

இருள் கவிந்த பாதையில் ஒளி படர்ந்தது. மனத்திலிருந்த மருள் அகன்று அருள் சூழ்ந்தது. நம்பிக்கை மலர்ந்தது. தினமும் மலையேறிச் சென்று, மகானின் சந்நிதியில் சிறிது நேரம் தங்கி புத்தொளியும் புதுத் தென்பும் பெற்று வந்தார் லட்சுமி அம்மாள்.

அதற்குப் பிறகு தன் துயரக் கதையைப் பிறரிடம் சொல்லும் போதெல்லாம் அவருக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைக்கவில்லை. கண்ணீர் பெருகவில்லை. இதயம் குமுறவில்லை. எல்லாம் லேசாகி விட்டது. அவர் வாழ்வில் ஓர் அற்புதமே நிகழ்ந்து விட்டது. அமைதி தேடி அலைந்தவருக்கு அருணுசல பகவான் அடைக்கலம் தந்து விட்டார். தன் வாழ்நாளையெல்லாம் அவர் மலரடி நிழலிலேயே கழித்து விடுவது என்று அந்த அம்மாள் உறுதி பூண்டார். அவருக்குத் தன் கையால் சமைத்து உணவு அளிப்பது என்று ஒரு புனித விரதமும் மேற்கொண்டார்.

பகவாஞலும், பக்தர்களாலும் 'எச்சம்மாள்' என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட லட்சுமி அம்மாள், தினமும் சாப்பாடு தயார் செய்து, பகவான் இருக்கும் இடம் தேடிச் சென்று, அவருக்கும் ஆச்ரம வாசிகளுக்கும் உணவளித்து வந்தார். அவர்கள் சாப்பிட்ட பிறகே தான் உண்பது என்ற விரதத்தை மிகத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

சுகமோ துக்கமோ, எச்சம்மாள் பகவானிடம் சென்று முறையிடுவார். அவரது தூய பக்தியைக் கண்டு மனமிரங்கிய பகவான், எல்லா செய்திகளையும் அக்கறையோடு கேட்பார். அவ்வப்போது ஆறுதலாக இரண்டு வார்த்தைகள் கூறுவார்.

பகவானைக் கலந்தாலோசித்த பின்னர், எச்சம்மாள், செல்லம்மாள் என்ற பெண்ணை சுவீகாரம் எடுத்துக்கொண்டார். அவளுக்கு நல்ல பையனுகப் பார்த்துத் திருமணம் செய்து வைத்தார். அவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. தன் பேரப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொஞ்சினுர் எச்சம்மாள். தன் தெய்வத்தின் நினைவாக 'ரமணன்' என்று அவனுக்குப் பெயர் சூட்டினுர். அவன் மழலை மொழியைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்.

எச்சம்மாள் சிரித்து மகிழ்ந்தது பொல்லாத விதிக்கு எப்படித்தான் தெரிந்ததோ? எங்கிருந்தோ அது மீண்டும் ஓடி வந்தது!

ஒரு நாள் வீட்டில் தோத்திரப் பாடல்களை மெய்ம்மறந்து பாடிக் கொண்டிருந்த எச்சம்மாளுக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. அது பயங்கரச் செய்தியைத் தாங்கி வந்தது. அந்தத் தந்தியை கிராமத்திலிருந்த எச்சம்மாளின் மாப்பிள்ளை அடித்திருந்தார்:

'செல்லம்மாள் இறந்து விட்டாள்.'

இந்தத் திடீர்ப் பேரிடியை எச்சம்மாளால் தாங்க முடியவில்லை. செல்லம்மாளுக்கு உடல் நலம் சரியில்லை என்ற செய்தி கூட அவருக்குத் தெரியாததால்,பெண்ணின் மரணச் செய்தி தாயைத்திடுக்கிட வைத்தது. தந்தியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நேரே பகவானிடம் ஓடினார். வேறு எங்கே போவார், பாவம்?

தந்தியை வாங்கிப் படித்த பகவான் கண் கலங்கினார். அவரது விழியோரத்தில் துளிர்த்த கண்ணீர், எச்சம்மாளின் துயரத்தைத் துடைத்தது. முன்பு, மக்கள் மாண்ட போது துயரத்தில் மூழ்கிப் போனவள், தற்போது ஒரு நொடியில் மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டாள். பகவானின் ஆசியும் அருட்பிரசாதமும் அவருக்கு அந்தகைய மனப் பக்குவத்தை ஏற்படுத்தித் தந்திருந்தன.

அன்றைக்கே கிராமத்திற்குச் சென்று, பேரப் பிள்ளை ரமணனை எடுத்து வந்து ரமண பகவானின் அன்புக் கரங்களில் தவழ விட்டார் எச்சம்மாள். பகவானுக்கு மீண்டும் கண்கள் பனித்தன. இனி அந்தப் பேரனுக்கும் பாட்டிக்கும் பகவான்தானே கதி. அவரது ஆசி இருக்கும் வரை தனக்கு ஏது குறை என்று நினைத்தார் எச்சம்மாள். அந்த நம்பிக்கையே அவரது வாழ்க்கைக் கப்பலின் நங்கூரமாக அமைந்தது. இனி எத்தனை பயங்கரமான புயல் வீசினாலும், துன்பமும் துயரமும் தொடர்ந்து வந்தாலும், எந்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டாலும் எச்சம்மாளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்!

எச்சம்மாளுக்கு எந்நேரமும் பகவானின் சிந்தனைதான். அதனால் அவருக்குப் பல ஆன்மிக அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு சமயம் விருபாட்சி குகையில் இருந்த பகவானுக்கு சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு மலையேறிக் கொண்டிருந்தார் எச்சம்மாள். சத்குரு சுவாமி குகையைக் கடந்து சென்ற போது, பாதையில் இரண்டு பேர் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பது போல் அவருக்குத் தோன்றியது. ஒருவர் ரமண ரிஷியைப் போலவும் மற்றவர் யாரோ ஒரு பக்தர் போலவும் இருந்தனர். அங்கு நிற்காமல் எச்சம்மாள் குகையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். அப்போது 'இங்கே இருக்கும் போது மேலே என்னத்துக்குப் போகிறது?' என்ற குரல் கேட்டது. பகவானின் குரல் போல் இருக்கிறதே என்று துணுக்குற்ற எச்சம்மாள் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆனால், அங்கு யாருமே இல்லை. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். ஒருவருமே இல்லை. கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. அந்த அம்மாளை ஒருவித பயம் பற்றிக் கொண்டது. உடலெல்லாம் வியர்த்தது. அந்த நடுக்கத்துடனேயே விருபாட்சி குகையை அடைந்தார்.

அப்போது ரமண பகவான், வட நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு சாஸ்திரியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். எச்சம்மாளின் நடுக்கத்தைக் கண்ட ஒருவர், அவரிடம் காரணத்தை விசாரித்தார். வரும் வழியில் தான் கண்டதையும் கேட்டதையும் கூறினுர் எச்சம்மாள்.

எச்சம்மாள்

அதைக்கேட்ட சாஸ்திரி, ''சுவாமி, நீங்கள் என்னுடன் இங்கே பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, இந்த அம்மாளுக்கு மலேயில் தரிசனம் தருகிறீர்களே, எனக்கு மட்டும் அந்த அனுக்கிரகம் இல்லேயே'' என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டார். அந்த பக்தரின் மனக் குறையைப் போக்குவதற்காக பகவான், ''அதெல்லாம் அவளுடைய பிரமை. எப்போதும் அவள் என்னேயே நினேத்துக் கொண்டிருப்பதால் அப்படி யெல்லாம் தோன்றுகிறது'' என்று சமாதானமாகக் கூறி விட்டார்.

தன்னலமற்ற தொண்டே எச்சம்மாளின் மதம், வழிபாடு எல்லாம். வடநாட்டு குரு ஒருவர் மனத்தை ஒருநிலேப்படுத்தி தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் யோகத்தை அவருக்குக் கற்றுத் தந்திருந்தார். தன்னே மறந்த நிலேயில், ஒரு நாள் முழுதும் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார். சில சமயம் அவருக்கு ஜோதி தரிசனம் ஆவதும் உண்டு. இதைப் பற்றி ஒரு நாள் எச்சம்மாள், பகவானிடம் கூறி விளக்கம் கூடக் கேட்டார். அதற்கு பகவான் ''இதெல்லாம் உனக்குத் தேவையில்லே. அந்த ஒளி தரிசனம் உன் லட்சியமாக இருக்கக் கூடாது. உன்னேயே நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதுதான் முக்கியம்'' என்ருர். அதற்குப் பின்னர், எச்சம்மாள் ஆன்ம விசாரத்தில் தீவிரமாக மனத்தைச் செலுத்தினுர். பகவானின் அருளாசியால் 'நான் யார்?' என்பதை எளிதில் அறிந்து கொண்டு விட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவருள் வேரூன்றி விட்டது.

எச்சம்மாளுக்குத் தந்தையிடமிருந்து பணம் வந்து கொண்டிருந்தது. அவர் இறந்த பிறகு அந்த அம்மாளின் சகோதரர் தவருமல் பணம் அனுப்பி வந்தார். அந்தப் பணத்தை யெல்லாம் பகவானின் கைங்கரியத்திற்கே செலவு செய்தார் அந்த உத்தமப் பெண்மணி. அவர் குடியிருந்த வீட்டில் எப்போதும் பக்தர்களின் கூட்டம் இருந்துகொண்டே யிருக்கும். அவர்களே உபசரித்து, உணவளிப்பதைப் பகவானுக்குச் செய்யும் தொண்டாகவே மதித்து வந்தார் அவர்.

பகவான் எச்சம்மாளின் மீது அன்பைப் பொழிந்தார். அவரைப் பற்றி யார் குறை கூறினுலும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்.

ஒருநாள் ஆசிரமத்தின் சமையல் அறையில் பகவான் காய்கறி அரிந்து கொண்டிருந்த போது, ஒருவர் எச்சம்மாளின் சமையலேப் பற்றிக் குறை கூறினுர். உடனே பகவான் அவர் பக்கம் திரும்பி, ''இதோ பாரு,

அவ சமையல் உங்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால் நீங்க சாப்பிட வேண்டாம். எனக்கு அவ கொண்டு வந்து ஆசையா கொடுக்கிறது அமிர்தமாயிருக்கு. நான் ஆனந்தமா சாப்பிடறேன்'' என்று கூறினர்.

ஆசிரமத்தில் எல்லாரும் சாப்பிட உட்கார்ந்தால் பகவான் 'சாப்பிட ஆரம்பிக்கலாம்' என்று சைகை காட்டிய பிறகுதான் அனைவரும் சாப்பிடத் தொடங்குவார்கள். ஒரு நாள் எல்லோரும் பகவானின் சைகைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனல், பகவான் கன்னத்தில் ஒரு கையும் இலையில் ஒரு கையுமாகப் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தாரே தவிர 'சாப்பிடலாம்' என்று கூறவேயில்லை. அவர் ஏன் இப்படி இருக்கிருர் என்பது யாருக்குமே புரியவில்லை.

சற்றைக்கெல்லாம் ஒரிருவருக்குக் காரணம் விளங்கி விட்டது. எச்சம்மாள் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த சாப்பாட்டை, பகவானுக்கும் பிறருக்கும் பரிமாற மறந்தது அப்போதுதான் அவர்களுக்கு நினைவிற்கு வந்தது. எல்லோரும் தங்கள் சாப்பாட்டைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்த போது, பகவான் மட்டும் அந்தத் தூய பக்தையின் அன்பு உள்ளத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

எச்சம்மாளின் சாப்பாடு பரிமாறப்பட்ட பிறகுதான் 'சாப்பிடலாம்' என்று அனுமதி தந்தார் பகவான்.

ஒரு நாளா இரண்டு நாளா? முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் எச்சம்மாளின் அன்புத் தொண்டு தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. ஆனல், இந்த உலகில் எந்தப் பணியும் ஒருநாள் முடிந்துதானே ஆக வேண்டும்.

1945-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் இறுதியில் ஒரு நாள். எச்சம்மாள் சமையலை முடித்து விட்டு, பகவானுக்கும் பக்தர்களுக்கும் உணவளித்து விட்டு, வழக்கப்படி மாலையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் திடீரென்று உடலில் என்னவோ வேதனை செய்தது. தொண்டை வறண்டு, தாகம் எடுத்தது. தண்ணீர் அருந்தினர். ஆனல், வேதனை அடங்கவில்லை.

மார்பு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. அப்படியே படுத்து விட்டார். பிறகு நடமாட்டமே இல்லை.

இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் நிலைமை மோசமாகியது. பேச்சு அடங்கியது. கண்கள் செருகிக் கொண்டன. நினைவு தப்புவதும் திரும்புவதுமாக இருந்தது.

மாலை நான்கு மணி இருக்கும். அவருக்கு சரியான நினைவு இருக்கிறதா என்று அறிவதற்காக, அருகிலிருந்த ஓர் அம்மாள், ''இன்னிக்கு பகவானுக்கு சாப்பாடு போகலே'' என்று குனிந்து, எச்சம்மாளின் காதருகில் கூறினள். அப்போது சட்டென்று கண்களைத் திறந்து, ''என்ன, நிஜமாகவா?'' என்பதுபோல் இருபுறமும் வெறிக்கப் பார்த்தார் எச்சம்மாள். பெரும் துயரத்தின் சாயல் அவர் முகத்தில் படர்ந்தது. மரணத்தின் தலைவாயிலில் நின்றிருந்த நிலையிலும் அப்படியோர் அபசாரம் நடந்து விட்டதை நினைத்து வேதனைப்பட்டார் அவர். அப்போது அருகிலிருந்த

உறவினள் ஒருத்தி, ''இல்லே, அத்தை! பகவானுக்கு சாப்பாடு வழக்கப்படி கொடுத்தனுப்பியாச்சு'' என்று கூறிய பிறகுதான் எச்சம்மாள் முகத்தில் சற்று அமைதி நிலவியது.

அன்று இரவு எச்சம்மாளுக்கு சுவாசம் கண்டு விட்டது. மூச்சு விட முடியாமல் திண்டாடினர். நா குழறிப் போயிற்று. ஏதேதோ பிதற்றத் தொடங்கினர். யாரோ ஒருவர் ஓடிப்போய்ப் பகவானிடம் செய்தியைக் கூறினர். ஆசிரமத்திலிருந்த டாக்டர் வந்து பரிசோதித்துப் பார்த்தார். ஒன்றும் பயனில்லே. அவர் கையை விரித்து விட்டு, வருத்தத்துடன் திரும்பி விட்டார்.

அன்று மாலேயிலிருந்து பகவான் யாருடனும் அதிகம் பேசாமல், கண்கள் பேரருளேப் பொழிய, உடலேச் சுற்றியும் பேரொளி படர, ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதைக் கண்ட பக்தர்கள், ஏதோ ஒரு ஜீவனேக் கடையேற்றவே பகவான் தவநிலே மேற்கொண்டிருப்பதாக நினேத்தார்கள். அன்று இரவு எச்சம்மாளின் உடல்நிலேயைப் பற்றிப் பகவானின் காதில் போட்ட கணத்திலிருந்து அந்த அம்மாளின் சிரமமெல்லாம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்தது. மூச்சு லேசாக இயங்க, அது மெள்ள மெள்ள அடங்கியது. தூங்குவது போலவே காணப்பட்ட எச்சம்மாள், சற்று நேரத்தில் மீளாத் துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

எச்சம்மாளின் உடலேக் கங்கை நீரில் குளிப்பாட்டினர்கள். திருமேனிக்குத் திருநீறு பூசினர்கள். உருத்திராட்ச மாலேகளே அணிவித்தார்கள். கண்ணீருக்கிடையே, எரியூட்டினர்கள்.

எச்சம்மாளின் மறைவு விதிக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தை அளித்தது. இனி, அந்த அம்மாளே அது வாட்டி வதைக்க முடியாதே! துன்பமே தீண்ட முடியாதபடி தனி உலகத்திற்குத் தப்பிச் சென்று விட்டாரே!

எச்சம்மாளின் மரணச் செய்தியைக் கேட்ட பகவான், ''என்னமோ, இந்த உலகத் தொல்லேகளிலிருந்து ஒரு வழியாகப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள்'' என்று கூறினர்.

அப்போது அருகிலிருந்த சூரி நாகம்மா என்ற ஆந்திர பக்தை, ''சுவாமி, இனி தினமும் சாப்பாடு வருவது நின்று விடுமே'' என்று கண் கலங்கக் கூறினர்.

''ஏன் அப்படிச் சொல்றே? அதான் முதலியார் பாட்டி இன்னும் உயிருடன் இருக்காளே'' என்று கூறினர் பகவான்.

முதலியார் பாட்டி, பகவானுக்குச் செய்து வந்த அன்புத்தொண்டு, மற்ருெரு பக்திக் காவியம்.

அலங்காரத்தம்மணி என்பவரைத்தான் எல்லோரும் அன்புடன் 'முதலியார் பாட்டி' என்று அழைத்தனர். அவர் காரைக்காலுக்கு அருகிலுள்ள தில்லேயாடியில் பிறந்தவர். தொண்டை மண்டல முதலியார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய மகன் சுப்பையா முதலியார்; மருமகளின் பெயர் காமாட்சி அம்மாள்.

தெய்வ பக்தி நிறைந்த அந்தக் குடும்பம், அவ்வூரிலிருந்த ஒரு வயோதிக சாமியாருக்கு அன்புப் பணி புரிந்து வந்தது. ஆறுதல் மொழியும் நல்லாசியும் கூறி அவர்களுக்கு அன்பு குருவாக இருந்து வந்த சாமியாருக்கு இறுதிக் காலம் நெருங்கியதைக் கண்டு அவர்கள் மனம் கலங்கினர். சாமியார் இனி பிழைக்க மாட்டார் என்று தெரிந்ததும், அலங்காரத்தம்மணிக்கு அழுகையே வந்து விட்டது. ''சாமீ, எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வழி சொல்லாமெ போறீங்களே, நீங்க மறைஞ்சப்புறம் நாங்க எப்படி வாழப் போறேமோ, தெரியலையே; எங்க எதிர்காலம் எப்படி யிருக்கும், சொல்லுங்க சாமீ'' என்று மன்றாடிக் கேட்டார் அம்மணி.

உயிர் பிரியப் போகும் தருணத்தில் அந்தச் சாமியார், ''கவலைப் படாதீங்க தாயே. நீங்க அருணாசலம் போங்கம்மா. உங்களுக்கு ஒரு குறைவும் வராது'' என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணை மூடினார் அவர்.

சாமியார் சொன்னதை தெய்வ வாக்காக மதித்து, அந்த அம்மாள் தன் மகனுடனும் மருமகளுடனும் திருவண்ணாமலை வந்து சேர்ந்தார். எச்சம்மாள் 1907-ம் ஆண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து 'முதலியார் பாட்டி' வந்தார். எச்சம்மாள் தினமும் ரமண பகவானுக்கு உணவு சமைத்து எடுத்துக் கொண்டு சென்றதைக் கண்ட அம்மணி, தானும் அவ்வாறே செய்ய ஆரம்பித்தார். பிள்ளையும் நாட்டுப் பெண்ணும் அவருடன் முழுமனத்துடன் ஒத்துழைத்தனர். நாள் ஆக ஆக அவர்கள் இல்லத்திலும் பக்தர் கூட்டம் பெருகத் தொடங்கியது. அங்கு வந்த அத்தனை பேருக்கும் சாப்பாடு கிடைத்தது. அலங்காரத்தம்மணியிடம் பணம் இல்லை; எல்லையற்ற அன்பு இருந்தது, பரந்த உள்ளம் இருந்தது.

சில வருடங்கள் சென்றதும், சுப்பையாவுக்கு இல்லற வாழ்க்கை கசந்து விட்டது. அருள் தொண்டு செய்து பழக்கப்பட்டவர் சமயத் தொண்டின் மீது நாட்டம் கொண்டார். திருப்பனந்தாள் மடத்திற்குச் சென்று காஷாயம் மேற்கொண்டு சந்நியாசியாகி விட்டார். வயதான தாயையும், அருமை மனைவி காமாட்சியையும் விட்டு விட்டு, தம்பிரானாகி ஊர் ஊராகச் சென்று சமயப் பணி ஆற்றி வந்தார்.

காமாட்சி அம்மாள் கணவனின் இந்த எதிர்பாராத முடிவைக் கண்டு நிலைகுலைய வில்லை. மன உறுதியுடனும் உள்ளத் தூய்மையுடனும் மாமியாருக்கு உற்ற துணையாய் நின்று, பகவானின் சேவையில் தன் துயரத்தை மறந்து வந்தாள்.

முதலியார் பாட்டி பகவானிடம் மிக உரிமையோடு பழகுவார். சாப்பாட்டைத் தானே எடுத்துக் கொண்டு போய் அவருக்குப் பரிமாறுவார். இலையில் ஒரு பிடி சோறும், கறியும் வைத்து விட்டு, ''சாப்பிடு, சாமி'' என்று அன்பொழுகக் கூறுவார்.

ஒரு நாள் பகவான், ''என்ன பாட்டி இது! இத்தனை வெச்சா நான் எப்படி சாப்பிடறது?'' என்று உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டார். உடனே பாட்டி, ''என்ன சாமி, எவ்வளவு வெச்சுட்டேன்? கொஞ்சம் தானே

இருக்கு, சாப்பிடு'' என்று பதில் கூறினர். பகவான் விடவில்லை. ''இது மட்டும்தானு? மத்தவா கொண்டு வந்ததை யெல்லாம் சாப்பிட வேண்டாமா? என் வயத்துலே எல்லாத்துக்கும் இடம் இருக்குமா?'' என்று கேட்டார்.

''ஏன் இருக்காது? எல்லாத்துக்கும் மனசுதானே காரணம்'' என்று சட்டென்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டார் பாட்டி. பகவானுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அருகிலிருந்தவர்களிடம் ''பார்த்தேளா? என் உபதேசத்தை எங்கிட்டேயே திருப்பிச் சொல்லிட்டுப் போரு இந்தப் பாட்டி'' என்று வேடிக்கையாகக் குறிப்பிட்டார்.

முதலியார் பாட்டி திருவண்ணுமலைக்கு வந்து இருபது வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. வயது முதிர்ச்சியால் தள்ளாடி நடக்க ஆரம்பித்தார். மருமகள் காமாட்சியும் இறந்து விட்டதால், தன்னந் தனியாகத் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தார். கையிலே பணமும் இல்லை. பாட்டியின் நிலைமையைக் கண்டு ஆச்ரமத்திலிருந்தவர்கள் பரிதாபப்பட்டார்கள்.

பகவானின் சகோதரரான நிரஞ்சனனந்த சுவாமிகளும் குஞ்சு சுவாமிகளும், பாட்டியிடம் எத்தனையோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள்.

''பாட்டி, உனக்கோ ரொம்ப வயசாயிடுத்து. நீ ஏன் சிரமப்பட்டு பகவானுக்கு சமைச்சுப் போட்டுண்டிருக்கே? ஆச்ரமத்திலே ரொம்பப் பேர் இருக்கா. அவா மாதிரி நீயும் இங்கேயே இருந்துடு. வேளா வேளைக் குச் சாப்பிட்டுட்டு, பகவானுக்கு எதிரே கண்ணை மூடிண்டு தியானம் பண்ணிண்டு இரேன். அப்படி உனக்கு இங்கே இருக்கப் பிடிக்கலேன்னு, நீ இருக்கிற இடத்திலேயே 'கிருஷ்ணு, ராமா'ன்னு உட்கார்ந்துண்டிரு. நாங்க தினமும் உனக்கு சாப்பாடு அனுப்பறோம்'' என்று அவர்கள் 'புத்திமதி' கூறியதைக் கேட்ட பாட்டி வருத்தப்பட்டார்.

''என்ன அப்படிச் சொல்லிட்டீங்க? என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் நான் பகவானுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வந்து போடற புண்ணிய காரி யத்தை நிறுத்தவே மாட்டேன். கையிலே துட்டு இல்லேன்னு, நாலு வீட்டுக்குப் போய்ப் பிச்சை யெடுத்து, சமையல் செய்து பகவானுக்குப் போட்டு விட்டுத்தான் நான் சாப்பிடுவேன். என்னுலே சும்மா யிருக்க முடியாது'' என்று கண்கலங்கக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டார். பாட்டியின் திட வைராக்கியத்தையும் தளராத பக்தியையும் கண்டு பிரமித்துப்போன பக்தர்கள் அவருக்கு அவ்வப்போது செலவுக்குப் பணம் கொடுத்து உதவினர்கள்.

பாட்டிக்கு வர வர கண் பார்வை மங்க ஆரம்பித்தது. கையில் தடியை ஊன்றிக் கொண்டு, தட்டுத் தடுமாறி நடந்து கொண்டிருந்தார். தாயின் இறுதிக் காலத்தில் அவளுக்குப் பணிவிடைகள் செய்யவும், அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்த விரதம் நிறைவேற உதவி புரியவும், சந்நியாசி யாகச் சமயப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த மகன் சுப்பையா, திருவண்ணு மலைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இனி வீடு திரும்பவே மாட்டான் என்று எந்த மகனைப் பற்றி நினைத்திருந்தாரோ, அவர் திரும்பி வந்து தன் இறுதிக்

காலத்தில் தன்னுடன் தங்கிப் பணிவிடை செய்தது பாட்டிக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

பாட்டியின் நடமாட்டம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. கண் சுத்த மாகத் தெரியவில்லை. பகவானுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போகவும் அவரால் முடியவில்லை. அதனால், யார் யாரிடமோ கொடுத்து அனுப்பினார். தன் கையால் பகவானுக்குப் பரிமாற முடியவில்லையே என்று அவருக்குத் தீராத குறை இருந்தது.

ஒரு நாள் யாரோ ஒருவன் வந்து பகவான் ரொம்பவும் இளைத்து விட்டதாகப் பாட்டியிடம் கூறி விட்டான். அவ்வளவுதான். பாட்டிக்கு வீட்டில் இருப்பே கொள்ளவில்லை. தன் கையால் சாப்பாடு போடாததால்தான் பகவான் இளைத்து விட்டதாக அவர் எண்ணினார். தான் பெரிய பாவம் செய்து விட்டதாக எண்ணி வருத்தப் பட்டார்.

ஒரு நாள் சிரமப்பட்டு எப்படியோ ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார் முதலியார் பாட்டி. பகவான் இருக்குமிடம் தேடிச் சென்று, வெகு அருகில் போய் நின்று, உற்றுப் பார்த்தார். ''அட பாவமே, உடம்பு ரொம்ப இளைச்சுப் போச்சே! அவரு சொன்னது நிஜம்தான்'' என்று மிகவும் வேதனையுடன் கூறினார். பகவான் சிரித்துக் கொண்டே, ''இல்லே, பாட்டி! உனக்கு யாரோ தப்பா சொல்லியிருக்கா. நான் சாதாரணமாகத் தானே இருக்கேன்!'' என்று சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார். பாட்டி சமாதானம் அடையவில்லை. தியான மண்டபத்திற்கு வந்து, பகவானுக்கு முன்னால் வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தார். அருகில் இருந்தவர்களிடம் பகவான் உடம்பு எப்படி இருக்கிறது என்று விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார், பாவம்!

பகவான் எழுந்த போது, வழக்கப்படி எல்லோரும் எழுந்தார்கள். பாட்டியும் எழுந்து, மெள்ள நடந்து வாசற்படியின் அருகில் போய் நின்று கொண்டார். அங்கு வந்த பகவான் கவலையோடு பாட்டி நிற்பதைக் கண்டு, அவரெதிரில் சிறிது நேரம் நின்றார். பாட்டியின் மனத்தை அரித்த வேதனையைத் தணிக்கும் வகையில் கருணை வள்ளல் மீண்டும் கூறினார்: ''பாட்டி, நான் இளைச்சுப் போயிட்டேனுன்னு நன்னா பாரு. எத்தனை ஜோரா இருக்கேன் தெரியுமா? பாவம், உனக்குத்தான் கண் தெரியல்லையே. எப்படிப் பார்ப்பே'' என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து மெள்ள நகர்ந்து விட்டார்.

எச்சம்மாள் இறந்து நான்கு ஆண்டுகளுக்கெல்லாம் முதலியார் பாட்டியும் கண்ணை மூடி விட்டார். மறைவதற்கு நான்கு மாதங்களுக்கு முன், பாட்டிக்குப் பகவானைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஏக்கம் குடி கொண்டது. யாரையோ துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு ஆச்ரமத்திற்கு வந்தார். பகவான் இருக்குமிடத்திற்கு அவரை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அப்போது பாட்டியின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. தெய்வத்தையே கண்டுவிட்டது போல் பரவசமானாள். அருகிலிருந்த ஒருவர் ''பாட்டி, உனக்குத்தான் கண் கொஞ்சமும் தெரியவில்லையே, இங்கே எதுக்கு வந்தே?'' என்று கேட்டார். அதற்குப் பாட்டி அளித்த பதில், பக்தி

இலக்கணத்திற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தது. நடுங்கும் குரலில் அந்த எண்பது வயது மூதாட்டி கூறினர்: ''நான் பகவான் உடம்பைப் பார்க்காவிட்டால் என்ன? என் உடம்பை அவர் பார்க்கிருரே அது போதும். அந்தத் திருஷ்டி என் பாவத்தை யெல்லாம் போக்கிவிடும். எனக்கு நல்ல கதி நிச்சயம் கிடைக்கும்.''

அதில் என்ன சந்தேகம்?

எச்சம்மாளும் முதலியார் பாட்டியும் திருவண்ணமலைக்கு வருவதற்கு முன், ஏன், ரமணர் அங்கு வருவதற்கு முன்பிருந்தே, 'கீரைப்பாட்டி' என்று ஒரு பெண் ரத்தினம் இருந்தார். அவர் மலைமீது வசித்து வந்தார். அங்கிருக்கும் கீரைகளைப் பறித்து மார்க்கெட்டில் விற்று வந்தார். ரமணர் சிறுவராக, முதன் முதலில் அருணசலேச்வரர் ஆலயத்தில் இருந்த நாட்களில் கீரைப்பாட்டி வந்து பார்த்துப் போவது வழக்கம்.

ரமணர் விரூபாட்சி குகையில் வாசம் செய்து வந்தபோது, கீரைப் பாட்டி நமசிவாயர் கோயில் மண்டபத்தில் தங்கியிருந்தார். அப்போது பகவானை அடிக்கடி அவர் வந்து தரிசிப்பது வழக்கம். அவருக்கு கீரையும் காய்கறிகளும் சமைத்துக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்.

அவரிடம் இருந்த சொத்தெல்லாம் ஒரே ஒரு பானைதான். அதில் வெந்நீர் போட்டுக் குளிப்பார். பின்னர் அதிலேயே சமைப்பார். கீரைப் பாட்டி சமையல் செய்வதற்கு பகவானும் காய்கறிகளை நறுக்கிக் கொடுப் பார்; கீரையை ஆய்ந்து கொடுப்பார்.

கீரைப் பாட்டி, மலையிலிருந்து இறங்கிப் போய், நாலு வீடுகளுக்குச் சென்று, அரிசி, மாவு, பருப்பு எல்லாம் யாசித்துக் கொண்டு வந்து, தான் பத்திரமாக வைத்திருந்த மண் ஜாடியில் சேர்த்து வைப்பது வழக் கம். கஞ்சி தயாரித்து பகவானிடம் சென்று, ''சாமி, கீழே ஒரு அம்மா மாவு கொடுத்தாங்க. அதிலே கஞ்சி காச்சினேன், குடியுங்க'' என்று கொண்டு வந்து கொடுப்பார். அதை அமிர்தமாக நினைத்துப் பருகுவார் பகவான்.

கீரைப் பாட்டி சமையல் சாமான்களைச் சேர்த்து வைப்பது பகவா னுக்குத் தெரியும். நமசிவாயர் கோயில் மண்டபத்தில் யாரையுமே நுழைய விடமாட்டார் கீரைப்பாட்டி. ஆனல், பகவான் மட்டும் அங்கு போவார். உள்ளே போய் அந்த மண் ஜாடியில் பாட்டி என்னென்ன வைத்திருக்கிருர் என்று பார்த்து விட்டு வருவார். இந்த விஷயம் கீரைப்பாட்டிக்குத் தெரியாது.

காய்கறிகள் கிடைக்காத நாட்களில் கீரைப் பாட்டி நொந்து போய் உட்கார்ந்து விடுவார். அப்போதெல்லாம் பகவான் புளியமரத்தில் ஏறி, கொழுந்துகளைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார். கீரைப் பாட்டி யின் புண்ணியத்தில் பகவானுக்குத் தினம் ஏதாவது ஆகாரம் கிடைத்து வந்தது. தனக்கென்று ஒன்றும் செய்து சாப்பிட மாட்டார் அந்தப் பாட்டி. ''சாமிக்குப் பிடிக்கும்'' என்று தினம் தினுசு தினுசாகச் செய்து கொண்டு வருவார்.

ஒரு நாள் இரவு பகவான் தங்குவதற்காக ஸ்கந்தாச்ரமத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அன்பர் பழனிச்சாமி மட்டும் விருபாட்சி குகையில் தங்கியிருந்தார்.

நடு நிசி நேரம். மலைப் பிரதேசத்தில் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. நமசிவாயர் கோயிலிலிருந்த கீரைப் பாட்டி கூச்சல் போடுவது பகவானின் காதில் விழுந்தது.

''அண்ணாமலையானே, என்னைக் காப்பாத்து. திருடன், திருடன்'' என்று கீரைப் பாட்டி இரைச்சல் போட்டது அவருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. ''பாட்டி, நான் இங்கே இருக்கேன். இதோ வந்து விட்டேன். யார்ரா அது?'' என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டே பகவான் ஓடி வந்தார். வரும் வழியில், பழனிச்சாமியையும் எழுப்பி, ''சத்தம் காதில் விழுந்ததா?'' என்று கேட்டார். பழனிச்சாமி ''ஏதோ சத்தம் வந்தது. கீரைப் பாட்டி தூக்கத்தில் உளறுகிறாள்னு நான் நினைச்சேன்'' என்று கூறினார். கீரைப் பாட்டியின் குரல் பகவான் காதில் மட்டும்தான் விழுந்தது. அருகிலிருந்த ஜடை சுவாமி குகையிலிருந்தவர்களுக்கோ, மாமரக் குகையிலிருந்தவர்களுக்கோ கேட்கவில்லை. கஜேந்திரனின் குரல் பரந்தாமனின் காதில் மட்டும்தானே விழுந்தது!

நமசிவாயர் கோயிலில் வந்து பார்த்தபோது அங்கு ஒருவரும் இல்லை. ''என்ன பாட்டி, சும்மா பயந்துட்டியா? திருடனையும் காணும், ஒருத்தனையும் காணுமே'' என்று விளையாட்டாகக் கேட்டார் பகவான். ''இல்லே சாமீ. அந்தத் தடிப் பசங்க வந்து என் சாமானையெல்லாம் எடுத்தாங்க. நான் கூச்சல் போடாமல் இருக்க என் வாயைக் கூடப் பொத்தினாங்க. நான் திமிறிக் கொண்டு உரக்கக் கத்தினேன். நீங்க உடனே பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்தீங்க. அதைக் கேட்டுட்டு அந்தத் திருட்டுப் பசங்க ஓடிட்டானுங்க'' என்று மூச்சு முட்ட நடுங்கிக் கொண்டே கூறினார் அந்த மூதாட்டி. உடனே ஒரு தீப் பந்தத்தை ஏற்றிக் கொண்டு, சுற்று முற்றும் பார்த்தார் பகவான். அங்கு ஜாடி கவிழ்க்கப்பட்டு, சமையல் சாமான்களெல்லாம் சிதறப்பட்டுக் கிடந்ததைக் கண்டார். பின்னர்தான் திருடன் வந்தது உண்மைதான் என்பதும் கீரைப் பாட்டி கனவு காணவில்லை என்பதும் தெரிந்தது.

அந்தக் கீரைப் பாட்டி இறந்தபோது கண் கலங்கினார் பகவான். நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்து பக்தர்கள் தம்மைத் தேடி வந்து, பணிவிடைகள் செய்வதற்கு முன், பெற்ற தாயினும் மேலாகத் தம்மிடம் பரிவும் அன்பும் காட்டி, ருசியாகச் சமைத்து உணவளித்த அந்தப் புண்ணியவதியை எப்படி மறக்க முடியும்?

1926-ம் ஆண்டு அருணாசலம் பிள்ளை என்பவர் ஒரு பசுவை பகவானுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். வெள்ளிக்கிழமை அன்று வந்ததால் அதற்கு லட்சுமி என்று பெயரிட்டார்கள். சுமார் இருபத்திரண்டு வருடங்கள் அது பகவானின் பக்தையாகவே வளர்ந்தது. ஆச்ரமத்தில் லட்சுமிக்குப் பெருமதிப்பும் மரியாதையும் அளிக்கப்பட்டன. பகவான் பேசுவதையெல்லாம் லட்சுமி புரிந்து கொள்ளும். அதன்

ஆவி பிரியும் போது, பகவான் அதன் அருகில் அமர்ந்து, தம் தாய்க்கு முக்தி அளித்தது போலவே கர தீட்சை அளித்து நற்கதியருளினர். பின்னர், ஆச்ரமத்திலேயே பகவான் முன்னிலையில் லட்சுமியை அடக்கம் செய்து, சமாதி எழுப்பினர்கள். லட்சுமியின் நினைவாகப் பகவான் இயற்றிய வெண்பா சமாதிக் கட்டடத்தில் பொதித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

லட்சுமி என்ற பசு குடியாத்தத்தில் பிறந்தது. கீரைப் பாட்டியும் குடியாத்தத்திலிருந்து வந்தவர்கள்தான். இந்தச் செய்தியைப் பகவான் தான் பக்தர்களிடம் ஒரு நாள் கூறினர். எனவே, அந்தக் கீரைப் பாட்டி தான் லட்சுமியாக மறு பிறவி எடுத்து ஆச்ரமத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதினர்கள்.

இவர்களைத் தவிர, சடைச்சி அம்மாள் என்று அழைக்கப்பட்ட ஜடிநி ஷண்முக யோகினி என்ற அம்மையார், பிரும்மசாரிணியாய்ப் பல ஆண்டுகள் திருவருணைத் திருத்தலத்தில் தங்கி, ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளுக்கும் ஸ்ரீ ரமண பகவானுக்கும் அன்புத் தொண்டு புரிந்து வந்திருக்கிறார். அவர் பாண்டிய நாட்டில் சிவகிரி என்ற இடத்தில், வேளாளர் வகுப்பில் தோன்றியவர். 'அருணசலத்திற்கு வா' என்ற அழைப்பு வந்த மறுநாளே அவரது தலைமுடி ஒற்றைச் சடையாக மாறி விட்டது.

பகவானின் உண்மை சொரூபம் தெரிந்து பலர் அருட் தொண்டு புரிய வந்தார்கள். ஒரு சிலர் அவரைப் 'பணக்கார சாமியார் என்று நினைத்து கொடுமைப் படுத்தவும் வந்தார்கள். பகவானைத் தேடிக் கொண்டு ஓர் இரவு திருடர்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்து, அங்கிருந்தவர்களைத் தடி கொண்டு தாக்கினர்கள். பகவானுக்கும் இடது தொடையில் பலமான அடி விழுந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும்போது அன்புத் தெய்வத்தின் கருணையுள்ளம் பளிங்கு போல் தெரிகிறது.

திருச்சுழி வேங்கடராமன், பால சந்நியாசியாக அருணசலேச்வரர் ஆலயத்திலும் குருமூர்த்தத்திலும், பவழக்குன்றிலும் அமர்ந்திருந்த வரையில் அவரைத் தரிசிக்க வருபவர்கள் குறைவாகத்தான் இருந்தனர். மலை மீதுள்ள குகைகளில் அவர் வாசம் செய்யத் தொடங்கிய பிறகுதான் நிறையப் பக்தர்களும், சீடர்களும் வந்து கூடினர்கள். உணவு வகைகளும், பழங்களும், பலகாரங்களும் எடுத்து வந்து அன்புடன் அளித்தனர். பணமாகக் காணிக்கை செலுத்தும் பழக்கமும் அப்போது ஏற்பட்டதுதான்.

உலக இச்சைகளையும் சுகபோகங்களையும் துறந்து விட்டு, அருணசலம் நாடி வந்த வேங்கடராமன், ரமண பகவானுக மலர்ந்த போது, உலகப் பொருள்களை மண்ணுக்குச் சமமாக மதிக்கும் முற்றும் துறந்த முனிவராகவே காட்சி தந்தார். தம்மைத் தரிசிக்க வரும் மக்கள் பேரன் போடு கொண்டு வந்த தின்பண்டங்களைக் கொஞ்சம் ருசித்து விட்டு, மீதியை அங்கிருந்தவர்களுக்குப் பங்கிட்டுத் தந்து விடுவார். பணமாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால், ஆச்ரமங்கள் அமைக்கவும், நூல்கள் வெளி

யிடவும் அதை எடுத்துக்கொடுத்து விடுவார். விருபாட்சிக் குகைத் தாழ்வாரமும், மாமரக் குகையும், ஸ்கந்தாச்ரமத்தில் உள்ள கட்டடங் களும் பக்தர்களின் காணிக்கையால் எழும்பியவைதான். ஆண்டவனின் அழைப்பை ஏற்றுத் தன்னந் தனியாகத் திருவண்ணுமலை வந்து, உடுத்தி யிருந்த ஆடைகளையும், கையிலிருந்த மூன்றரை ரூபாயையும் ஐயன் குளத் தில் விட்டெறிந்த சிறுவர் வேங்கடராமன், பின்னர் தம் கையால் பணத் தைத் தொடவேயில்லை. அவரது முயற்சி இல்லாமலே, அவர் இருந்த இடம் ஓர் ஆச்ரமமாக மாறிக் கொண்டு வந்த போதிலும், அதில் பற்றோ, பாசமோ இல்லாமல் தாமரை இலை தண்ணீர் போல் வாழ்ந்து வந்தார் அவர்.

1922-ம் ஆண்டில் அன்னை அழகம்மை மறைந்த பிறகு, மலை மீதுள்ள ஸ்கந்தாச்ரமத்திலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து தாயாரின் சமாதிக் கோயி லுக்கு எதிரிலேயே கூரை வேய்ந்த ஓர் அறையைக் கட்டிக் கொண்டு, நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டார். அதையடுத்து ஓரிரு சிறு குடில்கள் தோன் றின. குளியல் அறையென்றும், சமையலறையென்றும், சாப்பிடும் அறை யென்றும் மெள்ள மெள்ள வளர்ந்த அந்த இடம்தான் தற்போது பெரிய கட்டடங்களுடன் கூடிய ரமணுச்ரமமாகக் காட்சி தருகிறது.

ரமணுச்ரமத்தின் ஆரம்ப நாட்களிலேயே வருவோரும் போவோரு மாக ஆச்ரமம் கலகலப்பாக இருக்கும். அங்கு ஏழைகளுக்கு அன்னம் அளிக்கப்படும். தினமும் நாற்பது ஐம்பது பேர் சாப்பிடுவார்கள். இதை யெல்லாம் பார்த்து விட்டு, அந்த ஆச்ரமத்திற்கு நிறையச் சொத்துகள் இருப்பதாகச் சிலர் நினைத்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

சாமியார் கோவணுண்டியாக இருந்தாலும், தம்மைத் தரிசிக்க வருபவர்களிடமிருந்து அவர் ஏராளமான பணம் சம்பாதித்துச் சேர்த்து வைத்திருப்பதாகச் சில திருடர்களும் நினைத்தார்கள். கேட்டால் சாமியார் கொடுக்க மாட்டார் என்று நினைத்து, இரவில் வந்து கொள்ளை அடித்துச் சென்று விடுவது என்று அவர்கள் திட்டமிட்டார்கள்.

ரமண பகவான் மலைமீதிருந்து இறங்கி வந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக் குப் பிறகு ஓரிரவு திருடர்கள் தாயாரின் சமாதிக் கோயிலுக்குள் கன்னம் வைத்து நுழைந்தனர். அங்கிருக்கும் சில பொருள்களைத் திருடிக்கொண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் ஓடி விட்டனர். அங்கு பணம் கிடைக்காதது அவர்களுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது. ஆச்ரமச் சொத்தெல் லாம் முன் அறையிலுள்ள பீரோவில்தான் இருக்கும் என்று அவர்கள் முடிவு செய்தார்கள். எனவே, ஒரு வாரம் கழித்து, இரண்டு மூன்று பேராக, பெரும் ஏற்பாட்டுடன் ஆச்ரமத்திற்குள் நுழைந்தார்கள்.

அப்போது நடுநிசியாகி விட்டது. அந்த அறையிலிருந்த ஒரு மேடை யில் பகவான் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஜன்னல்களுக்குக் கீழே நாலைந்து சீடர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

வெளியே ஒரு குரல் கேட்டது: ''டேய், உள்ளே அஞ்சாறு பேர் படுத்துக்கிட்டிருக்காங்கடா''

குரல் கேட்டு அங்கு படுத்திருந்த குஞ்சு சுவாமியும் மஸ்தான் சுவாமியும் விழித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். மஸ்தான் மிரட்டும் குரலில், ''யார்ரா அது?'' என்று கேட்டார். பதிலில்லை. சற்றைக்கெல்லாம் யாரோ ஜன்னல் கண்ணாடியை உடைக்கும் சத்தம் கேட்டது. உள்ளே இருப்பவர்களைப் பயமுறுத்த வேண்டும் என்று திருடர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள். உடனே குஞ்சு சுவாமியும் மஸ்தான் சுவாமியும் பகவான் இருந்த மேடைக்கு அருகில் சென்றார்கள். அதற்குள் திருடர்கள் ஓடிச் சென்று மேடைக்கு அருகில் இருந்த ஜன்னல் கண்ணாடியையும் நொறுக்கினார்கள். அந்தச் சத்தத்தில் விழித்துக் கொண்ட பகவான் எழுந்து அமர்ந்தார். அவர் உள்ளத்திலோ முகத்திலோ ஒருவித பதட்டமுமில்லை.

ஏதோ விஷமத்தனம் நடக்கிறது என்று ஊகித்து விட்ட குஞ்சு சுவாமி வடப்புறமிருந்த கதவை மெள்ளத் திறந்து கொண்டு வெளியே போனார். அடுத்த குடிலில் படுத்திருந்த ராமகிருஷ்ணன் என்ற சீடரை எழுப்பி, உதவிக்கு அழைத்து வந்தார்.

இதற்குள் ஆச்ரமத்தில் வளர்ந்து வந்த இருநாய்கள் குரைத்துக் கொண்டே வெளியே பாய்ந்து வந்தன. இதயமற்ற அந்தத் திருடர்கள் அந்த நாய்களைத் தடியாலும் கல்லாலும் அடித்துத் துன்புறுத்தினார்கள். வலி தாங்காமல் ஊளையிட்டுக் கொண்டே ஒரு நாய் மீண்டும் அறைக்குள் ஓடி வந்து விட்டது. மற்றொன்று, உயிருக்குப் பயந்து எங்கோ ஓடி மறைந்து விட்டது.

குஞ்சு சுவாமிகள் அறைக்கு திரும்பி வந்த பிறகு, திருடர்களைப் பார்த்து, ''ஏம்ப்பா வீணா கலாட்டா பண்றீங்க?'' இங்கே ஒண்ணுமில்லை. வேணுமானால் வந்து பார்த்துக்கோங்க'' என்று மன்றாடினார். பகவானும், ''உள்ளே வந்து உங்களுக்கு வேண்டியதை எடுத்துப் போங்கள்'' என்று நிதானமாகக் கூறினார். அதையெல்லாம் திருடர்கள் சட்டை செய்வதாக இல்லை. கையிலிருந்த கடப்பாரையினால் ஜன்னலைப் பெயர்க்கத் தொடங்கினார்கள். குஞ்சு சுவாமிக்குக் கோபம் வந்தது. ''டேய் என்னான்னு நினைச்சீங்க? இப்போ நீங்க போகாட்டா, நல்லா உதை விழும்'' என்று மிரட்டிக் கொண்டே தென்புறமுள்ள வாசற்படி வழியே வெளியே செல்ல முயன்றார். ஆனால், பகவான் அப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று கூறி அவரைத் தடுத்து விட்டார்.

''அவர்கள் தர்மத்தை அவர்கள் செய்யட்டும். நம்ம தர்மத்தை நாம் காப்போம். அவர்கள் செய்ய நினைப்பதைச் செய்யட்டும். பொறுமையுடனும் சாந்தமுடனும் இருக்க வேண்டியது நம் கடமை. அவர்களைத் தடுக்க வேண்டாம்'' என்று கருணாமூர்த்தி உபதேசம் செய்தருளினர். அடுத்த கணம் சீடர் பரம சாதுவாகி விட்டார். வாயைக் கூடத் திறக்க வில்லை.

தத்துவோபதேசம் பெற்றுப் போகவா திருடர்கள் ஆச்ரமத்திற்கு வந்தார்கள்? பகவானின் அருள்மொழி, அவர்களது கல் நெஞ்சைக்

கரைக்கவில்லை. கையிலிருந்த வெங்காய வெடியை எடுத்து ஜன்னலின் மீது வீசினார்கள். தங்களிடம் துப்பாக்கிகூட இருப்பதாகப் பிறர் நம்ப வேண்டும் என்பதுதான் அவர்களது எண்ணம்! அந்த நிலையிலும் பகவான் ''உள்ளே வந்து, வேண்டியதை எடுத்துச் செல்லுங்கள்'' என்று அன்போடு கூறினார். அதை அவர்கள் கேட்பதாக இல்லை. மாறாக, குஞ்சு சுவாமியின் மீது பழி தீர்க்கப் போவதாக இரைச்சல் போட்டார்கள். பகவானுக்கு ஆபத்து நேர்ந்து விடப் போகிறதே என்று பயந்த குஞ்சு சுவாமி, அறையை விட்டு வேகமாக வெளியே வந்தார். வயல்களைக் கடந்து, போலீஸ் உதவியை நாடி ஊருக்குள் சென்றார்.

குஞ்சு சுவாமி சென்றதும் ராமகிருஷ்ணன் திருடர்களைப் பார்த்து, ''உங்களை நாங்கள் தடுக்க வில்லை. உங்களுக்கு என்ன வேண்டும், சொல்லுங்கள். எடுத்துத் தருகிறோம்'' என்று கூறினார். அதற்கும் திருடர்கள் மசியவில்லை. ''இந்தக் கூரையை இப்போது கொளுத்தப் போகிறோம்'' என்று கூச்சல் போட்டார்கள். அதைக் கேட்ட பகவான் ''அப்படியெல்லாம் செய்யாதீர்கள். நாங்கள் வேண்டுமானால் இங்கிருந்து போய் விடுகிறோம்'' என்று கூறினார். அவர்கள் எதிர்பார்த்ததும் அதுதானே! உடனே ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆனால், கறுப்பன் என்ற நாயைத் தனியே விட்டுச் செல்ல அந்தக் கருணை வள்ளலின் மனம் இடம் தரவில்லை. அதை அடித்துக் கொன்றுவிடப் போகிறார்களே என்று ராமகிருஷ்ணனை அழைத்து நாயை வேறோர் இடத்திற்கு எடுத்துப் போகும்படி கூறினார். பின்னர் தங்கவேலுபிள்ளை, மஸ்தான், முனுசாமி ஐயர் மூவருடன் மகரிஷி அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினார்.

அப்போதாவது அந்தப் பாவிகள் பேசாமல் இருக்கக் கூடாதா? மிருக வெறி அவர்களைப் பற்றிக் கொண்டது. எல்லோரையும் தடி கொண்டு தாக்கினார்கள் அந்தக் கயவர்கள். ஈ எறும்புக்குக் கூட தீங்கு நினைக்காத அகிம்சா மூர்த்தியின் இடது தொடையிலும் கல்நெஞ்சன் ஒருவன் தடி கொண்டு தாக்கினான். பகவானுக்கு நன்றாக வலித்திருக்க வேண்டும். 'ஐயோ' 'அப்பா' என்று அவர் கத்தவில்லை. அடித்த திருடர்களை 'அட பாவிகளா' என்று தூற்றவுமில்லை. 'ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மறு கன்னத்தைக் காட்டு' என்று கூறிய ஏசுநாதரைப் போலவே ரமண மகரிஷியும் புன்முறுவலோடு அன்பு வார்த்தைகள் மொழிந்தார்: **அப்பா, உங்களுக்கு இன்னும் திருப்தி ஏற்படாவிட்டால் என் மற்றொரு காலிலும் அடியுங்கள்.**

அந்தக் கொடுமையாளர்கள் பகவானை மீண்டும் தாக்கத் தயாராகி விட்டனர். நல்லவேளையாக ராமகிருஷ்ணன் இடைமறித்து தன் மீது அடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு, மகரிஷியைக் காப்பாற்றி, பக்கத்திலிருந்த குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

''இதோ பாருங்க. அங்கேயே 'கம்'முன்னு உட்கார்ந்துகிட்டிருங்க. எழுந்திருச்சீங்கன்னா, மண்டையைப் பொளந்துடுவோம்'' என்று திருடர்கள் எச்சரித்துவிட்டு அறைக்குள் புகுந்தனர்.

சற்றைக்கெல்லாம் திருடர்களில் ஒருவன் ஓடி வந்து, ''உள்ளே ஒரே இருட்டாக இருக்கிறது. ஒரு ஹரிக்கேன் விளக்கு வேண்டும்'' என்றான்.

விளக்கை எடுத்துக் கொடுக்கும்படி ராமகிருஷ்ணனிடம் கூறினூர் மகரிஷி. அதைப் பெற்றுச் சென்றவன் மீண்டும் ஓடி வந்தான். ''சாமீ, பீரோவை எப்படித் திறக்கிறது? கொத்துச் சாவியைக் கொடுங்க'' என்று உரிமை யுடன் கேட்டான். மகரிஷி அதையும் எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னூர். ஆனூல், கொத்துச் சாவி குஞ்சு சுவாமியிடம் இருக்கிறது என்று தெரிந்த தும் அவர் வந்ததும் வாங்கித் தருவதாகக் கூறினூர். திருடர்களுக்கு சாதுக்களைப் போல் பொறுமை இருக்குமா? அவர்கள் காத்திருக்கத் தயாராயில்லை.

பீரோவை உடைத்தனர். அதில் ஆயிரக் கணக்கில் பணம் இருக்கும் என்று நினைத்தவர்கள் ஏமாந்தார்கள். பிள்ளையாருக்கு அணியும் வெள்ளி விபூதிப் பட்டை, கொஞ்சம் அரிசி, மாம்பழங்கள், ஒரு கத்தி இவைதான் அவர்களுக்குக் கிடைத்த பொருட்கள். இவற்றைத் தவிர தங்கவேலு பிள்ளையின் ஆறு ரூபாய் பணமும் இருந்தது. இத்தனை ஆர்ப்பாட்டங் களுக்கும் அடி, உதை, குத்துக்களுக்குப் பின்னும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது இத்தனை தான்! ஏமாற்றம் ஒருபுறம், கோபம் ஒருபுறம். நேரே பகவானிடம் வந்தார்கள். ''சாமீ, உங்க பணத்தையெல்லாம் எங்கே மறைச்சு வைச்சிருக்கீங்க, சொல்லுங்க'' என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டனர். மகரிஷி சிரித்தார். ''பணமா? எனக்கு ஏதப்பா பணம்? நாலு பேர் கொடுக்கிற பிச்சையிலே பிழைத்துக் கொண்டிருக்கும் சாதுக்கள் நாங்கள்'' என்று சாந்தமாக மொழிந்தார் மகரிஷி. அவர் கூறியதை அவர்கள் நம்பத் தயாராயில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டனர். உறுமிக் கொண்டே மீண்டும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தனர்.

சீடர்களுக்குக் காயம்பட்டதைக் குறித்து வருந்தினூர் மகரிஷி. அவர்களுக்கு மருந்து போடச் சொன்னூர். ராமகிருஷ்ணன் மகரிஷியின் தொடையில் இருந்த வீக்கத்தைப் பார்த்துக் கண் கலங்கினூர். ''சாமி, மருந்து போட்டுக்கலையா?'' என்று கேட்டதற்கு, மகரிஷி சிரித்துக் கொண்டே ''என்னை அடிக்கவில்லையே! பூசைதானே போட்டார்கள்'' என்று இரு பொருள்படக் கூறினூர்.

ராமகிருஷ்ணனூல் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை. அவருக்கு உடலெல்லாம் துடித்தது. ஓர் இரும்புத் தடியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, ''சாமீ, அங்கே போய் அவங்க என்ன செய்யறுங்கன்னு பார்த்துட்டு வரட்டுமா?'' என்று கோபத்துடன் கேட்டார். சீடரின் மனக் கொதிப்பைப் புரிந்து கொண்ட மகரிஷி, வன்முறையில் இறங்கக் கூடாது என்று உபதேசம் செய்தார்:

''நாமெல்லாம் சாதுக்கள். நம்ம தர்மத்தை விட்டு விடக்கூடாது. நீ அவர்களை அடித்து, யாராவது இறந்து விட்டால், உலகம் நம்மைத்தான் தூற்றும். அவர்கள் ஒன்றும் தெரியாத சிறுவர்கள். அறியாமையால் எதையோ செய்கிறூர்கள். நம் பற்கள் நம் நாக்கைக் கடித்து விட்டால் கோபங்கொண்டு பற்களை உடைத்து விடுகிறோமா?''

திருடர்கள் சென்ற பிறகு குஞ்சு சுவாமிகள் மணியக்காரருடனும் இரண்டு போலீஸ்காரர்களுடனும் வந்து சேர்ந்தார். போலீஸ் சேவகர்கள் மகரிஷியை விசாரித்தனர். அவர் எதுவுமே சொல்ல மறுத்து விட்டார். ''ஏதோ அறியாதவர்கள் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து எதையோ எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பாவம், அவர்கள் எதிர்பார்த்த பணம் கிடைக்காமல் ஏமாந்து போனார்கள்'' என்று மட்டும் கூறினார்.

ஆனால், சீடர்கள் மணியக்காரரிடம் நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறி, பகவானுக்கு அடி விழுந்ததைக் கண்ணீருக்கிடையே விவரித்தார்கள். மனம் வருந்திய மணியக்காரர், போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று 'கேஸ்' எழுதி வைத்து விட்டுப் போனார்.

மறுநாள் பெரிய போலீஸ் அதிகாரிகளெல்லாம் வந்து மீண்டும் பகவானிடம் முதல் நாள் இரவு நடந்தவற்றைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். தமக்கு அடி விழுந்ததைப்பற்றி அப்போதும் அவர் வாயைத் திறக்கவே யில்லை. திருடர்களைப் பற்றியும் கோபமாகப் பேசவில்லை.

அருட் பெருஞ் சோதியான ரமண பகவானின் தனிப் பெருங் கருணை யைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

ஒரு வாரத்திற் கெல்லாம் அத் திருடர்கள் பிடிபட்டனர். அவர் களுக்கு உரிய தண்டனையும் அளிக்கப்பட்டது.

வந்தவர்கள் திருடர்கள் அல்ல;

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல்—அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.

என்ற குறளுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்த ரமண மகரிஷியின் மகிமையை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்ட வந்த பக்தர்களாகவே அவர் களை நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி ஆச்ரமம் அமைத்து ஆயிரக்கணக்கில் சொத்து சேர்த்து வைத்திருப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளையடிக்க வந்த திருடர்கள், ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. ஆனால், மகரிஷியிடம் குவிந்திருந்த ஞானச் செல்வத்தைத் தேடி வந்த அன்பர்கள் எவருமே ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப வில்லை. பகவானிடம் அத்தகைய குறையாத செல்வம் இருந்ததை அறிந்து, முதன் முதலில் உலகிற்கு எடுத்துச் சொன்னவர் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளாவார்.

முதலியார் பாட்டியும் அவரது மகனான சுப்பய்யா முதலியாரும் ரமண மகரிஷிக்குத் தொண்டு புரிந்து வந்தது போலவே சேஷாத்ரி சுவாமி களுக்கும் தங்களால் இயன்ற பணிவிடைகள் செய்து வந்தனர். சுவாமிகள் இருந்த இடத்தைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து, அவருக்கு உணவு அளித்து வந்தனர்.

சுப்பய்யாவை உலக வாழ்க்கையிலிருந்து திருப்பி, அவரைத் தெய்வ சிந்தனையில் ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும் என்று சேஷாத்ரி எண்ணினார். ஒரு நாள் அவரை வழி மறித்து, ''இதோ பாரு, மலை மேலே இருக்கிற என் தம்பி பத்தாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிக்கிறான். நான் ஆயிரம் ரூபாய்

சம்பாதிக்கிறேன். நீ ஒரு நூறு ரூபாயாவது சம்பாதிக்கக் கூடாதா, பிரும்மஹத்தி'' என்று கடிந்து கொண்டார் சுவாமிகள்.

தம் தம்பியென்று ரமண மகரிஷியைத்தான் குறிப்பிடுகிறார் என்றும், ஆன்ம செல்வத்தை நாடும்படித் தன்னைத் தூண்டுகிறார் என்றும் புரிந்து கொண்ட சுப்பய்யா, ''சுவாமி, எனக்கு இதுக்கெல்லாம் நேரம் இல்லே. நிலத் தகராறு விஷயமா கோர்ட்டிலே கேஸ் நடக்குதுங்க. அதுக்குப் போய் வரத்தான் நேரம் சரியாயிருக்குது'' என்றார். சேஷாத்ரி விடவில்லை. 'பிரும்மஹத்தி' 'பிரும்மஹத்தி' என்று சொல்லிக் கொண்டே போய் விட்டார். ஒன்றுமே புரியாத முதலியார், நேரே மகரிஷியிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினார்.

அதைக் கேட்டு மகரிஷி புன்முறுவல் பூத்தார். ''சுவாமிகள் சொன்னது உண்மைதான். ஆன்ம விசாரம் செய்து, நீ பரப்பிரும்மத்தின் சொரூபம் என்பதை அறிந்து கொள்ளத் தவறி விட்டால் நீ பிரும்மத்தைக் கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாகிறாய்'' என்று விளக்கினார்.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள்
(இறுதிக் காலத் தோற்றம்)

சேஷாத்ரி சுவாமிகள் சாதாரணமாகப் பக்தர்கள் கண்களுக்கு அகப்படமாட்டார். அப்படி அகப்பட்டாலும் உபதேச மொழிகள் கூறுவது மிக மிக அபூர்வம். ஆனால், ரமணருடைய பக்தர்கள் தம்மிடம் வந்தால், மிகவும் சந்தோஷப்படுவார். அவர்கள் உயர் நிலை எய்துவதற்காக இரண்டு வார்த்தைகளாவது பேசி அனுப்புவார்.

லட்சுமியம்மாள் என்ற பெண்மணி திருவண்ணாமலைக்கு வந்து, மலையிலிருந்த ரமண மகரிஷிக்கு ஒரு வாரம் வரை தொண்டு புரிந்துவிட்டு ஊருக்குப் புறப்படத் தயாரானாள். ஆனால், சேஷாத்ரி சுவாமிகளைத் தரிசிக்காமலே செல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என்ற வருத்தம் அந்த அம்மாளுக்கு. அதை எச்சம்மாளிடம் தெரிவித்தாள். ''ஒரு வாரமாக இங்கே இருந்தும் என்னால் சேஷாத்ரி சுவாமிகளைத் தரிசிக்கவே முடியலே. எங்கேயெல்லாமோ சுற்றினேன். அவர் என் கண்களுக்குத் தென்படவேயில்லை'' என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டாள். மறுநாள் லட்சுமியம்மாள் ரமணாச்ரமம் செல்லும் வழியில் கோயிலுக்குச் சென்றாள். அங்கே சுவாமிகள் இருப்பதைக் கண்டு, கீழே விழுந்து கும்பிட்டாள். 'இந்த மகானுக்குச்

சேவை செய்ய எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே' என்று மனத்திற் குள் நினைத்துக் கொண்டாள். அவ்வளவுதான்! பிறர் மனத்தில் உள்ளதை அப்படியே அறியும் சக்தி வாய்ந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ''இங்கே என்றால் என்ன, அங்கே என்றால் என்ன?'' என்று கூறியபடி சென்று விட்டார்.

சோமசுந்தர சுவாமி என்பவர் ரமணரின் சீடர். ரமணாச்ரமத்தில் எதிர்பார்த்த சாந்தி கிடைக்காததால், அவர் ரமணரை விட்டு ஒரு வாரம் தனியாக இருந்தார். வேறு யாரிடமாவது சென்றால்தான் தனக்கு நல்லுபதேசம் கிடைக்கும் என்றும், ஞான மார்க்கத்திற்கு வழி பிறக்கும் என்றும் நினைத்துக் கொண்டே நடந்து கொண்டிருந்தவரின் எதிரில் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் வந்தார். சற்று ஒதுங்கி நின்று கும்பிட்ட சோம சுந்தர சுவாமியைப் பார்த்து சுவாமிகள்,''ரமணர்கிட்டே போ'' என்றார்-தன் மனத்திலுள்ளதைச் சொல்ல முயன்றார் சோமசுந்தரம். அதை மிகத் தெளிவாக அறிந்திருந்த சேஷாத்ரி அழுத்தந் திருத்தமாக, ''போ...போ, போ...ரமணர் கிட்டே போ. இங்கே நிக்காதே''...... என்று கூறி அவரை விரட்டினார்.

சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்த பக்தர் ஒருவருக்கு கஞ்சா சாப்பிடும் பழக்கம் இருந்தது. அதைச் சாப்பிட்டால், ஆன்ம விசாரத்தில் உன்னத அனுபவங்களைப் பெறலாம் என்று அவர் நினைத்திருந்தார். அந்தப் பழக்கம் அவரிடம் இருப்பதை அறிந்த மகரிஷி, அது தவறு என்றும், அந்த மருந்து சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விடும்படியும் கூறினார். மகரிஷியின் அறிவுரையைக் கேட்காமல் ஒரு நாள் அந்த மருந்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு ரொம்பவும் திண்டாடினார் அந்த பக்தர். பேரின்ப நிலை எய்துவதற்குப் பதிலாக அவர் கெட்ட எண்ணங்களுக்கு அடிமையானார். 'என்ன செய்வது?' என்று புரியாமல் கோயில் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் எதிரில் போய் நின்றார். உடனே சுவாமிகள் அவரைப் பார்த்து, ''நான் அப்பொழுதே இந்த மருந்தைச் சாப்பிடாதே என்று உன்னிடம் சொன்னேன், கேட்டாயா? ஏன் சாப்பிட்டு விட்டு இப்படி அவஸ்தைப்படறே'' என்று கோபித்துக் கொண்டார்.

அந்த பக்தருக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. இதற்கு முன் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அவருக்கு அப்படியோர் அறிவுரை கூறியதேயில்லை. மகரிஷிதான் கூறியிருந்தார். தாமும் மகரிஷியும் ஒருவரேதான் என்பதைச் சுவாமிகள் தனக்கு எடுத்துக் கூறியதாகவே நினைத்தார் அந்த அன்பர்.

ஏ. வி. அய்யர் என்ற ரமண பக்தர் மகரிஷியைக் காணச் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனேயே, சேஷாத்ரி சுவாமிகள் எதிரில் போய் நின்று கொண்டிருந்தார். அதை உடனே அறிந்து கொண்டு விட்ட சுவாமிகள் ''மகரிஷிகள் தரிசனம் பரம பாவனம்'' என்று அவரைப் பார்த்துக் கூறினார்.

முற்றும் துறந்த இவ்விரு ஞான வைராக்கிய சீலர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டார்கள். விருபாட்ச குகையில் ரமணர் தங்கியிருந்த

போது சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அங்கு வருவார். இருவரும் சேர்ந்தே சாப்பிடுவார்கள். இவ்விரு மகான்களும் கண்களாலேயே பேசிக் கொள்ளும் அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு புண்ணியம் பெற்றவர்களும் உண்டு.

ஒரு சமயம் இருவரும் வாய்விட்டு நேருக்கு நேர் பேசிக் கொண்டதை வாசுதேவ சாஸ்திரி என்பவர் அருகிலிருந்து கேட்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ருர்.

மௌனமாக அமர்ந்திருந்த ரமணரையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார் சேஷாத்ரி சுவாமிகள். பிறர் மனத்திலுள்ளதை ஒரு நொடியில் அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றிருந்த சுவாமிகளுக்கு அன்று ரமணரின் மன ஓட்டத்தை ஆராய முடியவில்லை. மகரிஷியைச் சுட்டிக் காட்டி ''இது என்ன நினைக்கிறதோ, தெரியவில்லையே'' என்ருர்.

ஆனல், மகரிஷியின் மௌனம் கலையவில்லை. சேஷாத்ரியே தொடர்ந்து பேசினர். ''அருணசலேச்வரரை வணங்கினல் நற்கதி கிடைக்கும்'' என்ருர்.

அப்போது மகரிஷி, மௌனத்தைக் கலைத்து ''வணங்குகிறவன் யார்? வணங்கப்படுகிறவன் யார்?'' என்று சேஷாத்ரியைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

சேஷாத்ரி இடியிடியென்று சிரித்துக் கொண்டே, ''அதுதானே சரியாப் புரியலே'' என்று சொன்னர்.

அதன் பின்னர் ரமண பகவான் அத்வைத தத்துவத்தைப் பற்றி ஒரு மணி நேரம் பேசினர். உலகமும் கடவுளும் தனி மனிதனின் ஆத்மாவும் பிரும்மமே என்றும், அதைத் தவிர இரண்டாவது வஸ்து கிடையாது என்றும் விளக்கினர்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ''அது என்னமோ, இதெல்லாம் எனக்குப் புரியவே இல்லை. எனக்குப் பக்திதான் முக்கியம். நான் சுவாமிக்கு நமஸ்காரம் பண்றேன்'' என்று சொல்லி விட்டு, அண்ணுமலையின் சிகரத்தை நோக்கிப் பதினைந்து முறை கீழே விழுந்து கும்பிட்டுவிட்டு மலையிலிருந்து இறங்கிப் போய் விட்டார்.

மகரிஷியைப் போன்றே சேஷாத்ரி சுவாமிகளும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் ஜடப் பொருள்களையும் பிரும்ம சொரூபமாகவே கண்டு ஆனந்தித்து, எந்நேரமும் சச்சிதானந்த நிலையிலேயே லயித்திருந்தார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சி இந்த உண்மையை மிக நன்ருக விளக்குகிறது.

திருவண்ணுமலை அக்கிரஹாரத்தில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகள் சட்டென்று நின்று, அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த ஓர் எருமைக் கடாவை வைத்த கண் வாங்காமல் முறைத்துப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தார். அருகிலிருந்த ஒருவர், ''சாமி எதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கு?'' என்று கேட்டார்.

''இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்'' என்ருர் சேஷாத்ரி.

''சாமி இந்த எருமையையா பார்த்துக் கொண்டிருக்கு?'' என்று சற்று ஏளனமாகக் கேட்டார் அவர்.

உடனே சேஷாத்ரி அங்கு நின்றிருந்த மற்ெறாருவரைப் பார்த்து ''இது என்ன சொல் பார்க்கலாம்'' என்ருர்.

உடனே அவர், ''இது ஒரு எருமை மாடு'' என்ருர்.

அதைக் கேட்டதும், ''எருமையா? எருமையா? சே, பிரும்மம்னு சொல்லு'' என்று கூறிவிட்டு வேகமாக நடந்து சென்ருர் சுவாமிகள்.

நடனனந்தர் என்ற நடேச முதலியார், ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர். ஞான மார்க்கத்தை நாடி திருவண்ணுமலைக்கு வந்தவர். அவர் ரமண மகரிஷியிடம் சென்று சரணடைந்தார். ஆனுல், அவருக்குக் குருவருள் கிட்டவில்லை. அவர் விரும்பிய ஆசியோ உபதேசமோ கிடைக்கவில்லை. மனமுடைந்து போயிருந்தவரிடம் ஒருவர், ''நீங்கள் சேஷாத்ரி சுவாமி களைத் தரிசித்து முதலில் அவருடைய ஆசியைப் பெறுங்கள். அவர் ஒருவரையும் அருகில் சேர்க்க மாட்டார். விரட்டியடித்து விடுவார். அப்படிப் பட்டவரிடம் அனுக்ரஹம் கிடைத்தால், அதையே நல்ல சகுனமாக நினைத்து மீண்டும் ரமணரிடம் செல்லுங்கள்'' என்று கூறி யிருந்தார்.

வெகு நாட்கள் சுவாமிகளைத் தேடி அலைந்து, கடைசியில் ஒரு நாள் அவர் இருக்கும் இடம் அறிந்து அங்கு சென்று தன் எண்ணத்தை வெளி யிட்டார் நடேச முதலியார்.

அதைக் கேட்ட சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ''குழந்தே! ஏன் மனத்தைப் புண்படுத்திக் கவலைப்பட வேண்டும்? ஞானம் என்ருல் என்ன? எது அநித் யமோ அதை யெல்லாம் புத்தியால் நீக்கிய பிறகு, எது நீக்க முடியாமல் மிஞ்சுகிறதோ அதுதான் ஞானம். மலையேறிப் போனுல்தான் ஞானம் வரும், குகையில் போனுல்தான் ஞானம் வரும் என்று அங்கும் இங்கும் அலைவது பைத்தியக்காரத்தனம்......பயப்படாதே போ'' என்று ஆசி வழங்கி அனுப்பினுர்.

இதற்குப் பிறகுதான் நடேச முதலியாருக்கு ரமணரின் நல்லாசியும் நல்லுபதேசமும் கிடைத்தது.

அருணுசலேச்வரரும் ரமணரும் தாமும் ஒருவரே என்பதையும் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் மறைமுகமாக அடிக்கடி கூறியிருக்கிருர்.

''திருவண்ணாமலையில் மொத்தம் மூன்று லிங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று ஜோதி லிங்கமான அருணாசலமலை. இரண்டாவது, ரமண சுவாமி. மூன்றாவது சேஷாத்ரி'' என்று அவர் பலமுறை கூறியிருக்கிறார்.

ரமண மகரிஷிக்குத் தினமும் அன்னம் அளித்து வந்த எச்சம்மாளிடம் மிகவும் அன்பும் பரிவும் காட்டி வந்தார் சேஷாத்ரி சுவாமிகள்.

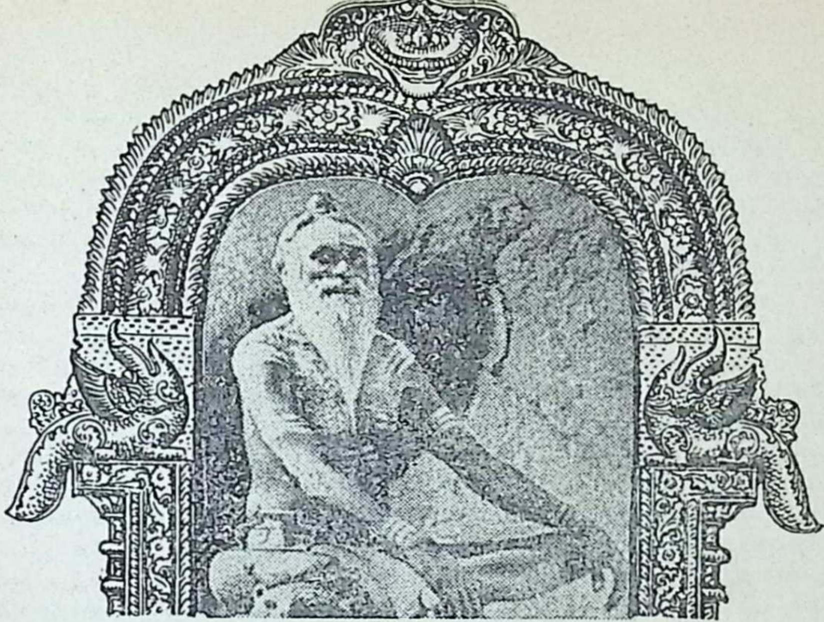
ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள்

மாலை நேரத்தில் மலையிலிருந்து இறங்கிவரும் எச்சம்மாளைப் பார்த்து, ''ரமண சுவாமிக்குச் சாப்பாடு கொடுத்தாகி விட்டதா?'' என்று விசாரிப்பார். பொழுது சாய்ந்து இருட்டி யிருந்தால், அந்த அம்மாள் வீடு வரை துணை போவார்.

ஒரு சமயம் எச்சம்மாள் வேதாந்த மகா வாக்கியங்களைப் பற்றிச் சுவாமிகளிடம் கேட்டார். ரமண பக்தை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அந்த அம்மாளுக்கு நான்கு மணி நேரம் பல அரிய வேதாந்த கருத்துக்கள் அடங்கிய உபந்நியாசம் செய்தருளினார் சேஷாத்ரி சுவாமிகள்.

சேஷாத்ரி சுவாமிகள் ரமணரை விடப்பத்து வயது மூத்தவர். அவருக்கு முன்பே அருணசலத்தை அடைந்தவர். வயதிலும் தோற்றத்திலும் வாழ்ந்த முறையிலும் இருவருக்குமிடையே வேற்றுமைகளும் மாறுபாடுகளும் இருந்தாலும், ஞான நிலையில் இருவரும் ஒருவரே. அதனுல்தான் பக்தர்கள் சேஷாத்ரியை பெரிய சேஷாத்ரி என்றும் ரமணரை சின்ன சேஷாத்ரி என்றும் குறிப்பிடுவது வழக்கம். பராசக்தியின் அம்சமாக விளங்கிய சேஷாத்ரி சுவாமிகள், தம்மைப் பார்வதிதேவி என்றும் ரமணரைக் குமரக் கடவுள் என்றும் அடிக்கடி கூறுவது வழக்கம். அது உண்மைதான் என்பதை உலகிற்குக்காட்டுவதே போல் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் 1929-ம் ஆண்டு விதேக கைவல்யம் அடைந்தபோது அவரது சமாதிச் சடங்குகளில் மகனுக்குரிய உரிமையோடும், கடமை உணர்ச்சியோடும் ரமணர் கலந்து கொண்டார். ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் அங்கு மௌனம் கலையாமல் ரமண பகவான் நின்றிருந்த திருக்கோலம், இவர்களிடையே நிலவிய ஆன்மிக உறவுக்குச் சாட்சியாகக் காலமெல்லாம் நிலைத்திருக்கும் காட்சியாகும்.

பார்வதி தேவியும், முருகப் பெருமானும் சேர்ந்து, அருணகிரிநாதரின் அற்புதத் திருப்புகழின் மேன்மையை உலகறியச் செய்தார்கள். திருப்புகழைப் பரப்பும் தெய்வத் தொண்டில் ஈடுபடுவதற்காக அம்மகான்களின் முழுமையான ஆசியைப் பெற்றவர்தான் 'வள்ளிமலை வள்ளல்' என்று அழைக்கப்பட்ட திருப்புகழ் சச்சிதானந்த சுவாமிகள். அன்னரது அதிசய வரலாறு அருணசல மகிமைக்கு மேலும் பெருமை கூட்டுகிறது.

ஸ்ரீ வள்ளிமலை சச்சிதானந்த சுவாமிகள்

கோவை மாவட்டத்தில், பவானியை அடுத்து, மேட்டூருக்குச் செல்லும் பாதையில் பூநாச்சிபுதூர் என்ற ஒரு கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன், சிதம்பர ஐயர் என்பவர் மணியமாகப் பணியாற்றி வந்தார். வேத சாஸ்திரங்களை முறைப்படி பயின்று, குலத்துக்குரிய நெறியோடு வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய பாட்டனு ரான கணபதி சாஸ்திரிகள், அறுபது வயதில் இல்லறத்தைத் துறந்து, துறவியாகி, கால் நடையாகவே காசிக்குச் சென்று, கங்கையில் ஜீவ சமாதி அடைந்தார். இன்றும் காசியில் 'கணபதி சுவாமிகள்' பலருக்குத் தரிசனம் தருவதாகக் கூறுகிறார்கள்.

சிதம்பர ஐயரின் மனைவி பார்வதி இறந்துவிடவே, மகாலட்சுமி என்ற உத்தமியை இரண்டாந்தாரமாக அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். எல்லாச் செல்வங்களும் பெற்று, மனம் ஒன்றிக் குடித்தனம் நடத்தி வந்த அத் தம்பதிக்கு, குழந்தைச் செல்வம் இல்லாதது பெரும் குறையாக இருந்தது. மகாலட்சுமி அம்மாள் வேண்டாத தெய்வமில்லை; நோற்காத நோன்புகள் இல்லை.

18

ஒரு நாள் மகாலட்சுமி, தோசைக்கு மாவு அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அங்கு தோன்றிய கருநாகம் ஒன்று அவளருகில் வந்து, படம் எடுத்து ஆடியது. அருகிலுள்ள 'நாககிரி' என்னும் திருச்செங்கோடுக்கு வரும்படி அது அழைப்பது போல் அந்த அம்மாளுக்குத் தோன்றவே, பன்னிரண்டு அமாவாசைகள் அங்கு சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்வதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு கற்பூரம் காட்டினுள். அந்த நாகம், சாதுவாகத் திரும்பிச் சென்று விட்டது.

அருணகிரிநாதர் தமது திருப்புகழிலும், கந்தர் அலங்காரத்திலும், கந்தர் அனுபூதியிலும் திருச்செங்கோட்டு மலையைப் பற்றியும் அங்கு உறையும் 'நாகாசல வேலவ'னைப் பற்றியும் பெருமையோடு பேசுகிருர். 'செங்கோடனைச் சென்று தொழ நாலாயிரங் கண் படைத்திலனே அந்த நான்முகனே' என்றும், 'தெய்வத் திருமலை' என்றும் திருச்செங்கோட்டை ஏற்றிப் போற்றுகிருர். சிதம்பர ஐயரும் மகாலட்சுமியும் தாங்கள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டபடி பன்னிரண்டு அமாவாசைத் திருநாட்களில் தவருமல் திருச்செங்கோடு சென்று, அர்த்தநாரீச்வரரையும், கந்தனையும் தொழுது வந்தார்கள். அதன் பலனுகப் பிறந்த பெண்ணுக்கு நாகம்மாள் என்றும், நான்கு ஆண்டுகள் கழித்துப் பிறந்த ஆண் மகவுக்கு அர்த்தநாரி என்றும் பெயரிட்டனர். அர்த்தநாரிதான், பின்னர் வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள வள்ளிமலையில் குடியேறி, அருணகிரியாரின் திருப்புகழ் அமுதத்தை வையகத்திற்கு வாரி வாரி வழங்கினுர்.

1870-ம் ஆண்டு ஜனவரியில் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அவதரித்தார். அவரிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்று, சீடரான வள்ளிமலை சச்சிதானந்த சுவாமிகள் அதே 1870-ம் ஆண்டு நவம்பரில் அவதரித்தார்.

அர்த்தநாரிக்கு ஐந்து வயது நிரம்பிய போது, சிதம்பர ஐயர் திடீரென்று காலமானுர். திக்கற்றவளாய்ப் போன மகாலட்சுமி, குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு, ஈரோட்டில் ஓட்டல் வைத்திருந்த தன் தமையனுன கங்காதர ஐயரின் வீட்டுக்குச் சென்ருள். அங்கு தந்தையின் திதியை முறைப்படி செய்வதற்காக அர்த்தநாரிக்கு உபநயனம் செய்வித்தார்கள். ஏழாவது வயதில், கலைவாணியின் அருளுடன், பிள்ளையைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அர்த்தநாரிக்குப் படிப்பில் கவனம் செல்லவில்லை. வகுப்புப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடுவதிலும், விஷமச் சேட்டைகள் புரிவதிலும்தான் நேரத்தைக் கடத்தினுர். அர்த்தநாரியின் அன்ருட லீலைகளைப் பற்றிக் கங்காதர ஐயருக்கு ஆயிரம் புகார்கள் வந்தன. கண்டித்துப் பார்த்தார். மிரட்டினுர். காதைத் திருகினுர். 'பூசை'யும் போட்டார். பிள்ளை திருந்துவதற்கான அறிகுறியே காணேம்.

ஒரு நாள் விளையாட்டு வினையாகிவிட்டது. தன் வயதுள்ள சிறுவன் ஒருவனை காளிங்கராயன் வாய்க்காலில் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு, 'இந்தப் பூனையும் பாலைக் குடிக்குமா?' என்று வீட்டுக்கு வந்து விட்டார் அர்த்தநாரி. காயம்பட்ட சிறுவனின் தந்தை, ஓட்டலில் இருந்த கங்காதர ஐயரிடம் வந்து, சத்தம் போட்டார்.

கங்காதர ஐயர் மறுநாளே தங்கையையும் 'அருமை'க் குழந்தையையும் கிராமத்திற்கே திருப்பி அனுப்பி விட்டார். உறவினர் கைவிட்டு விடலாம். ஆனல், பெற்றவள் அப்படிச் செய்வாளா? பிள்ளையைத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்தாள் மகாலட்சுமி. பையன் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய் வந்தானேயொழிய, விளையாட்டும் விஷமமும் அப்படியேதான் இருந்தன. இப்போது ஆசிரியர்களையே வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக் கொண்டான். அவர்களைப் பற்றிக் கவிதைகள் கூட புனைய ஆரம்பித்தான்!

மாணுக்கனின் குறும்புத்தனத்தைக் கண்டு கோபம் கொண்ட ஆசிரியர், கடுமையான தண்டனை கொடுத்தார். கைகால்கள் வீங்கும்படி கருணையின்றி அடித்தார். அர்த்தநாரிக்குப் பொங்கி வந்தது ஆத்திரம். பீறிட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டது ஒரு கவிதை:

நெடுமால் திருமுருகா? நித்தம்
நித்தம் இந்த எழவா?
எழவெடுத்த வாத்தியார்
என்றைக்குச் சாவானே?
களிப்புற்றிருப்பேனே?
கணபதி காப்புத்தானே!

கல்விக்குத் தலை முழுகிவிட்டு களிப்புற்றிருப்பது என்று முடிவு செய்து விட்டார் அர்த்தாரி. அன்றோடு படிப்புக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டார்.

படிப்பு வரவில்லையென்றாலும், பையனின் புத்திசாலித்தனத்திற்கும் சாமர்த்தியத்திற்கும் குறைவேயில்லை. சிறுவன் அர்த்தநாரி, நாடகங்களில் நடித்து நல்ல பெயர் வாங்கினர். நன்ருக அரட்டை அடிப்பார். நகைச்சுவையோடு பேசுவார். அவர் இருக்கும் இடத்தில் கலகலப்பிற்குக் குறைவில்லை. பெரிய மாமாவான அப்பு தீட்சிதருக்குப் பையனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி அபார நம்பிக்கையிருந்தது. தம் ஐந்து வயதுப் பெண் சுப்புலட்சுமியை அர்த்தநாரிக்குக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்தார்.

ஒன்பது வயது நிரம்பிய அர்த்தநாரிக்குக் குடும்பப் பொறுப்பு வந்து விட்டது! பிழைப்பைத் தேடி கால் நடையாகவே சென்ருர். சத்தியமங்கலம், ஹாஸனூர் வழியாக மைசூர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு அவருடைய அத்தை பிள்ளைகளில் இருவர் இருந்தனர். அத்தான் குருசாமி ஐயர், அரண்மனையில் தலைமைச் சமையற்காரராகப் பணியாற்றி வந்தார். அவரது சகோதரர் ஸ்ரீகண்ட ஐயர் மிட்டாய்க்கடை வைத்திருந்தார். அவர்களுடைய சிபாரிசின் பேரில் அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் சமையல் வேலைக்கு அமர்ந்தார் அர்த்தநாரி. ஒன்பது ரூபாய் சம்பளம். லீவு கிடைத்த போதெல்லாம் கிராமத்திற்கு வந்து தாயைப் பார்த்து விட்டுப் போனர்.

ஆண்கள் பன்னிரண்டு வயதுக்கு மேல் அந்தப்புரத்தில் பணியாற்ற முடியாது. எனவே, அவரை அரண்மனைக்கு மாற்றினர்கள். அதிகாரிகளுடன் யாத்திரை செய்து சமைத்துப் போட வேண்டிய கடினமான

வேலையில் அமர்த்தப்பட்டார். காட்டுப் பிரதேசங்களிலும், திறந்தவெளி யிலும், மழையிலும், வெயிலிலும் சமைத்துப் போடுவது என்பது எளி தான காரியமல்ல. இருப்பினும், தன் சாமர்த்தியத்தினுல், நேரம் தவரு மல் அதிகாரிகளுக்குப் பிடித்த சமையலைச் செய்து போட்டு, எல்லோரிடத் திலும் நல்ல பெயர் வாங்கினுர் அர்த்தநாரி.

தொழில் செய்து கொண்டே, தேக வலிமையையும் பெருக்கிக் கொண்டார் அர்த்தநாரி. தேகப் பயிற்சிகள் செய்தார். சாமுண்டி மலை யில் ஏறும் போது ஒவ்வொரு படிக்கட்டிலும் தோப்புக்கரணம் போட்டுக் கொண்டு போவார். சிலம்பம் பயின்ருர். குத்துச் சண்டை போடப் பழகிக் கொண்டார். பதினுறு வயதில் பெரிய பயில்வாணுக விளங்கினுர்.

ஒரு சமயம் மைசூருக்கு அடுத்த பச்சிமவாகினி என்ற சிற்றூரில் உறவினர் வீட்டு திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்தார் அர்த்தநாரி. மண மக்கள் மண மேடையில் அமர்ந்திருந்தனர். முகூர்த்த வேளை நெருங்கி விட்டது. திடீரென்று மாப்பிள்ளைக்குக் காக்காய் வலிப்பு வந்தது. அவருக்கு அந்த நோய் இருப்பது பெண் வீட்டாருக்கு அதுவரை தெரியாது. 'நல்ல வேளை, இப்போதே தெரிந்ததே, மோசம் போக இருந்தோமே' என்று எல்லோரும் பெருமூச்சு விட்டனர். பிள்ளை வீட்டார் முகத்தில் ஈ ஆடவில்லை. மணப் பெண் நஞ்சம்மா தன் விதியை நினைத்து நொந்து போனுள். அங்கிருந்த பெரியவர் ஒருவருக்கு ஓர் அரிய யோசனை தோன்றியது. குறித்த முகூர்த்தத்திலேயே நஞ்சம் மாளுக்குத் திருமணம் நடைபெற்ருக வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார் அவர். அர்த்தநாரியை அழைத்து அவளுக்குத் தாலி கட்டச் சொன்னுர். மறு பேச்சின்றி அவர் மண மேடைக்குச் சென்ருர். நஞ்சம்மாவை இரண்டாவது மனைவியாகக் கரம் பற்றினுர்.

முதல் மனைவி சுப்புலட்சுமி தன் மாமியாருடன் பூநாச்சிபுதூரில் இருந்தாள். அர்த்தநாரி, நஞ்சம்மாளுடன் மைசூரில் குடித்தனம் நடத்தி வந்தார். அவர் அடிக்கடி கிராமத்திற்கு வந்து போவதும் உண்டு.

அவர் தம் தொழிலில் கவனம் செலுத்தினுரே தவிர, புத்தகப் படிப் பைப் பற்றிக் கவலையே படவில்லை. அவருக்குத் தெய்வ பக்தியும் அதிகம் கிடையாது. யாராவது கடவுளைப் பற்றிப் பேசினுல், ''எங்கே இருக்கிருர் கடவுள்? அவரை எனக்குக் காட்டுங்கள், பார்க்கலாம்'' என்று குதர்க்க வாதம் செய்வார்.

வித விதமான பலகாரங்கள் செய்வதிலும், மணக்க மணக்கச் சமை யல் செய்வதிலும் தமக்கு ஈடு ஒருவருமில்லை என்று பெயர் வாங்கினுர் அர்த்தநாரி. அவர் சம்பளம் இருபது ரூபாயாக உயர்ந்தது.

இருப்பினும் வாழ்க்கைப் படகு சம்சாரக் கடலில் தத்தளித்தது. மனச்சாந்தி யற்றிருந்தார். முதல் மனைவிக்குப் பிறந்த இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும் ஒரு பெண் குழந்தையும் அடுத்தடுத்து இறந்தன. சோகத் தில் வாடிய மனைவியும், சில மாதங்களில் போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள்.

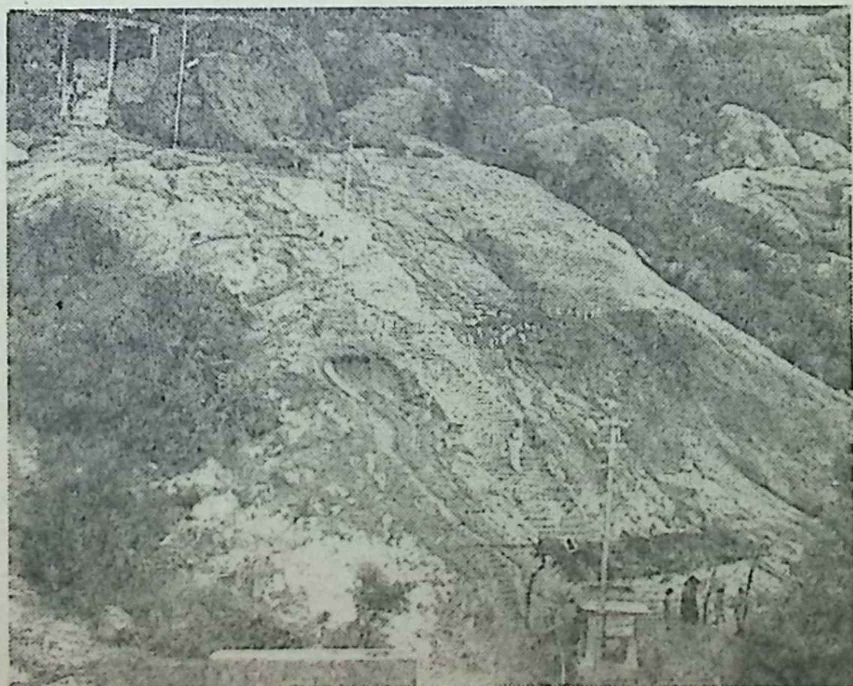
இரண்டாவது மனைவியான நஞ்சம்மாளுக்கு இரண்டு பெண்குழந்தைகளும், ஓர் ஆண் குழந்தையும் பிறந்தன. அந்தக் குழந்தைகளாவது ஆயுசோடு இருக்கக் கூடாதா? திடீரென்று இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் இறந்து விட்டன. மூன்றாவது பையன் நரசிம்மன் மட்டும்தான் பிழைத்திருந்தான்.

அர்த்தநாரிக்கு அப்படியொன்றும் வயதாகிவிடவில்லை. முப்பத்தைந்து கூட முடியவில்லை: அதற்குள் இத்தனை துன்பங்கள் வந்தால் என்ன செய்வார் பாவம்! அவருக்கு வாழ்க்கையே கசந்ததில் வியப்பில்லை. மனைவி மக்கள் என்ற பற்று மெள்ள மெள்ளக் குறைந்து வந்தது.

உள்ளத்தில் நிம்மதி இருந்தால்தானே உடலில் வலிமை இருக்கும்? அதுவரை நோய் நொடியில்லாமல் இருந்தவருக்கு வயிற்றில் தாங்க முடியாத வலி ஏற்பட்டது. எந்த மருந்துக்கும் அது கேட்கவில்லை. அரண்மனை மருத்துவர்கள் தங்களால் இயன்றதையெல்லாம் செய்து பார்த்து விட்டார்கள். ஒன்றும் பயனில்லை. ஒரு மாதம் வேலைக்குச் செல்ல முடியாமல் வீட்டிலேயே அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் அர்த்தநாரி. தற்கொலை செய்து கொள்வதைப் பற்றிக் கூடத் தீவிரமாகச் சிந்தித்தார்.

அப்போது அரண்மனையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மதுரையைச் சேர்ந்த கொத்தனூர், அர்த்தநாரியைப் பார்க்க வந்தார். அவர் ஒரு முருக பக்தர். பழநி ஆண்டவனால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை என்ற திட நம்பிக்கை கொண்டவர். பழநிக்குச் சென்றால் வயிற்று நோய் நீங்கி விடும் என்று அர்த்தநாரிக்கு எடுத்துச் சொன்னார். தெய்வ நம்பிக்கை அதிகமில்லாத அர்த்தநாரி, கடைசியாக அதையும் செய்து பார்த்து விடுவது

நாககிரி

என்ற முடிவுக்கு வந்தார். 'உத்தியோகம் இல்லாவிட்டால் போகிறது; உயிர் பிழைத்தால் போதும்' என்று மனைவியையும் ஏழு வயது மகனை யும் அழைத்துக் கொண்டு, பழநியிலேயே தங்கிவிடுவது என்ற எண்ணத் துடன் மைசூரிலிருந்து புறப்பட்டார்.

பிரயாணத்தின் போது ஜோலார்ப்பேட்டையில் மனைவியின் நகைகள் களவு போயின. அருள் கிடைத்து விட்ட பிறகு பொருள் எதற்கு?

ஈரோடு வரை ரயிலில் வந்து, பின்னர் கால்நடையாகவே பழநி வந்து சேர்ந்தார். இது நடந்தது 1908-ம் வருடம். அப்போது அவருக்கு வயது 38.

என்ன அதிசயமோ! பழநியில் காலடி வைத்த அன்றே அவருடைய வயிற்று நோயின் கடுமை சற்றுத் தணிந்தது. நாளுக்கு நாள் வயிற்று வலி குறைந்து கொண்டே போயிற்று. நாளுக்கு நாள் அவருடைய பக்தியும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

பழநியாண்டவன் சந்நிதியில் தங்கியிருந்த அர்த்தநாரியை எல் லோரும் 'மைசூர் சுவாமிகள்' என்றே அழைத்தனர். அவருடைய மனைவி நஞ்சம்மாளும், மகன் நரசிம்மனும் நான்கு வீடுகளில் உணவு யாசித்து உண்டு வாழ்ந்தனர். அர்த்தநாரியோ ஆண்டவனுக்கு அபிஷேகமான பாலையும் வாழைப் பழத்தையும் தவிர வேறு ஆகாரத்தை உட்கொள்ளுவ தில்லை.

அர்த்தநாரி அன்ன ஆகாரத்தையும் நித்திரையையும் பொருட்படுத் தாமல் ஆண்டவனின் சேவைக்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். தினமும் மும்முறை நீராடுவார். மூன்று வேளைகளிலும் ஆயிரத்தெட்டு முறை காயத்ரி மந்திரம் ஜபிப்பார். விடியற்காலையில் சண்முக நதிக்கும், வராக நதிக்கும், அமராவதி நதிக்கும் சென்று உச்சிகால அபிஷேகத்திற் கான நீரைக் கொண்டு வருவார். பழநி மலையை வலம் வருவார்; மலைப் பிராகாரத்தில் அங்கப் பிரதட்சணம் செய்வார்; நாள் தவறாமல் சூரிய நமஸ்காரம் செய்வார். இப்படியொரு கடுமையான தவம் இயற்றிய தாலும், பழநியாண்டவனுக்கு அபிஷேகம் செய்த பாலை அருந்தி வந்த தாலும் சுவாமிகளின் வயிற்று வலியும், வாந்தியும் அடியோடு நின்று போய் விட்டன.

அன்று சித்திரை மாதம். அக்னி நட்சத்திர உற்சவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அர்த்தஜாமத்தின் போது, மதுரையிலிருந்து வந் திருந்த ஒரு தேவதாசி, ஆண்டவனின் சந்நிதியில் 'வங்காரமார்பிலணி' என்ற திருப்புகழை உள்ளம் உருக, மெய்ம்மறந்து பாடிக் கொண்டிருந் தாள். அருகில் நின்றிருந்த சுவாமிகள் அந்தப் பாட்டில் அப்படியே லயித் துப் போய் விட்டார். அத்திருப்புகழில் 'சிங்கார ரூபமயில் வாகன நமோ நம' என்ற இடம் அவரை அப்படியே உலுக்கிவிட்டது. பக்தியால் கரைந்த உள்ளம் கண்ணீராய் வெளிப்பட்டது. ஆனந்தப் பரவச நிலை எய்தினார்.

அக் கணத்திலிருந்து அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் அவரை ஆட் கொண்டது. அதை மனப்பாடம் செய்ய வேண்டும், மனமுருகப் பாட

வேண்டும் என்று தீராத ஆசை அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. ஆனல், அதை எப்படிக் கற்பது? அவருக்குத் தமிழ் எழுத்துக்களே சரியாகத் தெரியாதே! திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் அரையும் குறையுமாகக் கற்றது திருப்புகழைப் படித்துணரப் போதுமா?

மணி என்ற எட்டு வயதுச் சிறுவனை சிநேகம் பிடித்துக் கொண்டார் முப்பத்தெட்டு வயது நிரம்பிய மைசூர் சுவாமிகள். அவனிடம் எழுத்துக்களைக் கற்றுக் கொண்டு, அங்கு கிடைத்த ஏதோ ஒரு புத்தகத்திலிருந்து தினமும் ஒரு திருப்புகழை மனப்பாடம் செய்து, ஆண்டவனின் சந்நிதியில் ஒப்பிப்பார். அதில் பல பிழைகள் இருக்கும். இதைக் கவனித்த கிருஷ்ண சுவாமி பண்டாரம் என்பவர் திருப்புகழைப் பிழையில்லாமல் பாட வேண்டும் என்றும், பிழையற்ற திருப்புகழ் பதிப்பு சென்னை லிங்கிச் செட்டித் தெரு 292-ம் எண் இல்லத்தில் கிடைக்கும் என்றும் கூறினர். உடனே அந்த முகவரிக்குக் கடிதம் எழுதி நானூற்றைம்பது பாடல்கள் கொண்ட முதல் பாகத்தை வரவழைத்தார் சுவாமிகள். ஒரு மாதத்திற்குள் அத்தனை பாடல்களையும் கற்று விட்டார். தினமும் சந்நிதியில் நின்று, பக்திப் பரவசத்துடன் உரக்கப் பாடுவார். கம்பீரமான குரலில் 'கணீர்' என்று திருப்புகழ் மாரி பொழிவதைக் கேட்டு ஆனந்திக்க அங்கு பெருங் கூட்டம் கூடிவிடும்.

சுவாமிகளுக்குப் பழநியாண்டவரின் அருள் முழுமையாக இருந்தது. தன் அபிஷேகத்திற்காக, பல மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்தைக் கொண்டு வரும்படி அவரைப் பணித்தார் முருகப் பெருமான். ஒருநாள் அவரது கனவில் தோன்றி பொதிகை மலைச் சாரலில் பாபநாச தீரத்திலுள்ள கல்யாண தீர்த்தத்தைக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார். அகத்திய முனிவரும், யோக சித்தர்களும் வாழும் அப் பகுதிக்குப் போகும் வழியையும், நீர் எடுக்க வேண்டிய இடத்தையும், கிழக்கில் மலையடியிலிருக்கும் மணல் மேட்டையும், மேற்கிலுள்ள பாறைக் கோயிலையும் அவருக்குக் கனவிலேயே காட்டியருளினர். அன்றிரவே சில முருக பக்தர்களின் கனவில் தோன்றி, வழிச் செலவுக்காக மைசூர் சுவாமிகளிடம் பணம் தரும்படி கட்டளையிட்டார். மறுநாள் விடியற் காலையில் அவர்கள் சுவாமிகளிடம் வந்து, ஆண்டவனின் கட்டளைக்கிணங்க அவருக்குப் பணம் கொடுத்துதவினர்கள்.

சுவாமிகள் இப் பணியைச் செவ்வனே முடித்து வைப்பதற்காக மௌன விரதம் ஏற்றுக் கொண்டார். தாம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள தெய்வப் பணியை ஓர் அட்டையில் விளக்கமாக எழுதி கழுத்தில் தொங்க விட்டுக் கொண்டு, பயணத்தைத் தொடங்கினர்.

அன்று இரவு முழுவதும் கால்நடையாகவே சென்று, விடியற்காலை திண்டுக்கல்லை அடைந்தார் அவர். இரவில் இவருக்குத் துணையாக பழநியாண்டவர் ஒரு குருக்கள் உருவில் இருபது அடி முன்னல் தொலைவில் நடந்து கொண்டிருந்தார். எத்தனை வேகமாக நடந்தாலும், அந்தக் குருக்களுக்கும் சுவாமிகளுக்கும் இடையே இருபது அடி இடைவெளி இருந்து கொண்டே இருந்தது. திண்டுக்கல்லை அடைந்ததும் குருக்கள் மாயமாய் மறைந்து விட்டார்.

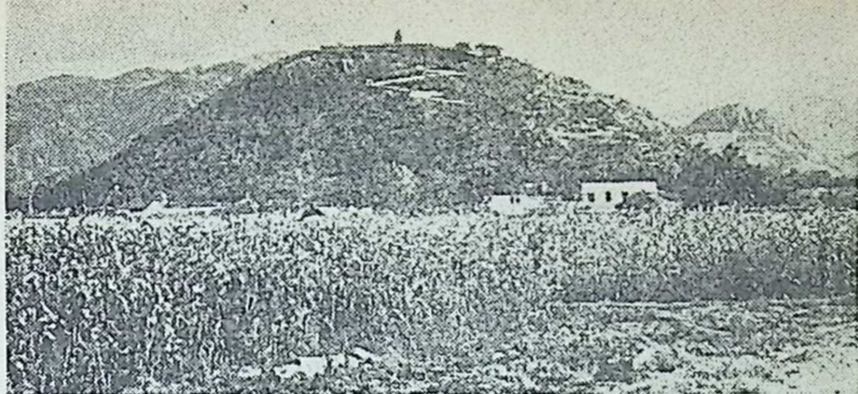
வழி நெடுகிலும் பல பக்தர்களின் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டு தென்காசி வந்தடைந்த சுவாமிகளுக்கு பழநியாண்டவன், தட்சிணுமூர்த்தி பரதேசியாகக் காட்சியளித்து, கல்யாண தீர்த்தத்திற்கு வழி காட்டினர். ஆனல், குறிப்பிட்ட இடத்தில் நீர் எடுக்காததால் பாதி வழியில் குடம் தவறி விட்டது. எனவே, மீண்டும் நடந்து சென்று பரதேசியின் உதவியால் செப்புக் குடத்தில் தீர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு கால் நடையாகவே பழநியை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியில் திருடர்கள் சுவாமிகளை வழி மறித்தனர். பின்னர் அவர் கழுத்தில் மாலையாகத் தொங்கிய் அட்டையைப் படித்துப் பார்த்து அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, விபூதி பெற்றுச் சென்றனர். மற்ருேர் இடத்தில் தலையில் தீர்த்தக் குடத்தை வைத்துக்கொண்டே வெள்ளத்தில் நீந்தி வரவேண்டியிருந்தது. இத்தனை இன்னல்களையும் கடந்து வந்து, புனிதத் தீர்த்தத்தால் ஆண்டவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து, கண் குளிரத் தரிசித்து உள்ளம் குளிர்ந்தார்.

அந்த ஆண்டு கும்பகோணத்தில் நடைபெற்ற மகாமகத்திற்குச் சென்ருர் சுவாமிகள். திருச்சியிலிருந்தே ஜனநெரிசல் இருந்ததாலும், ரயிலில் போனல் தாமதமாகும் என்பதாலும் காவிரியில் குதித்து, நீந்திக் கொண்டே கும்பகோணத்தை அடைந்தார் அவர். அங்கு கும்பலில் சிக்கிக் கொண்டு திண்டாடிய வயோதிகத் தம்பதியைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு, அவர்களை மகாமகப் புனித நீரில் ஸ்நானம் செய்வித்து, தாமும் நீராடி புண்ணியம் பெற்றுப் பழநிக்குத் திரும்பி வந்தார்.

அதற்கு அடுத்த வருஷம், ஆடி அமாவாசை அபிஷேகத்திற்காக, பொதிகை மலையிலுள்ள தட்சிணுமூர்த்தி தீர்த்தமான பாண தீர்த்தத்தைக் கொண்டு வரும்படி ஆண்டவன் கனவில் அருள் கட்டளையிட்டார். சுவாமிகள் மீண்டும் தென்காசி, பாபநாசம் வழியாக, மலைகளையும் காடுகளையும் தன்னந் தனியாகக் கடந்து சென்று, இடையில் குறுக்கிட்ட இன்னல்கள் பலவற்றையும் பொருட் படுத்தாது நீர்வீழ்ச்சி இருந்த இடத்தையடைந்து, புண்ணிய தீர்த்தத்தை செப்புக் குடத்தில் எடுத்துக் கொண்டார். வரும் வழியில் வண்டுகளும், குளவிகளும் கொட்டியதையும், கொடிய விலங்குகள் பயமுறுத்தியதையும், சற்றும் மனம் தளராது, மௌன விரதத்துடனேயே பழநிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அதற்கு அடுத்த வருடம், கோயம்புத்தூருக்குப் பதினைந்தாவது மைலில் இருக்கும் வெள்ளியங்கிரி மலையேறி, பஞ்சலிங்க தரிசனம் செய்து, வேறு வழியாக இறங்கி, பூண்டி என்ற கிராமத்தின் வாயு மூலையிலுள்ள தேவி தீர்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு கால் நடையாகப் பழநி வந்து சேர்ந்தார். **1911-ம்** வருடம் மாசி மாதம் சுக்ல சஷ்டியன்று ஆண்டவனுக்கு வெள்ளியங்கிரி தீர்த்தத்தால் அபிஷேகம் செய்வித்து மகிழ்ந்தார்.

பழநியிலிருந்து கொழும்பு போகும் வழியில் பெரியாவடையார் என்ற பிரஹநீச்வரர், கோயில் கொண்டிருக்கிருர். இது பிரும்மா தவம் செய்த தலம். ஆதிசேஷனுக்கு ஈச்வரன் தரிசனம் அளித்த இடம். இங்கு கற்பாறையில், இலுப்பை மரத்தடியில் சிவலிங்கம் ஒன்றும் இருக்கிறது.

பழநிமலை

இத்தலத்திற்கும் சுவாமிகள் அடிக்கடி வந்து, தீர்த்தம் எடுத்துச் சென்று பழநியாண்டவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து வைப்பதுண்டு.

இவ்வாறு மைசூர் சுவாமிகள் நான்கு ஆண்டுகள் முருக பக்தியில் ஒன்றி, அரிய தவமிருந்தார். சகல சித்திகளும் கைகூடியும் அவர் மனம் அவற்றில் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. யோகப் பயிற்சிகளின் மூலம் உன்னத சக்திகள் பெற்றிருந்தும், சத்தியப் பொருளையே அவர் தேடிக் கொண்டிருந்தார். திருப்புகழ் ஓதுவதையே உயிர் மூச்சாகக் கருதியவரின் உள்ளத்தில் கருணை வெள்ளம் கரை புரண்டோடியது. ஏழை எளியவர்களின் துயர் துடைக்கத் துடித்தார். அவர்களுக்கு வயிறுர உணவளித்து மகிழ்ந்தார். பிணியால் வாடியவர்களுக்கு சிகிச்சை செய்வதில் எல்லையற்ற ஆனந்தம் கண்டார்.

அடுத்து திருச்செந்தூருக்குச் செல்லுமாறு சுவாமிகளுக்கு உத்தரவாயிற்று. மனைவியும் மகனும் உடன் வர, நடந்தே திருச்செந்தூரை அடைந்து, மூன்று நாட்கள் சண்முகநாதரை வழிபட்டார். அங்கிருந்து இலங்கையிலுள்ள கதிர்காமத்திற்கு வரும்படி கந்தன் கனவில் அழைக்கவே, தூத்துக்குடிக்குப் புறப்பட்டார். ஆனால், கப்பல் பிரயாணத்திற்கு அப்போது அனுமதி கிடைக்காததால், குடும்பத்துடன் இராமேச்வரத்திற்குப் பயணமானார்.

அச்சமயத்தில் பன்னிரண்டு வயது நிரம்பிய மகன் நரசிம்மன், பழநிக்குத் திரும்பி நாட்டுக்கோட்டை செட்டிமார் சிலருடன் சேர்ந்து பர்மாவுக்குப் போய் விட்டான். சுவாமிகள் மீண்டும் தூத்துக்குடிக்கு வந்து, சமையல் செய்தும், திருப்புகழ் பாடியும் பணம் சம்பாதித்து கதிர்காமத்திற்குப் புறப்படத் தயாரானார்.

ஆனால், இலங்கை செல்ல சர்க்கார் அனுமதி கிடைப்பது கடினமாயிருந்தது. அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் பெற்ற ஆங்கிலேய துரையை அணுகி, தம் விருப்பத்தைக் கூறினார். பின்னர், புலால் சேர்க்காமலே துரைமார்களின் ருசிக்கு ஏற்ற வகையில் வெகு சாமர்த்தியமாக சமைத்துப் போட்டு அவரைத் திருப்திப்படுத்தினார். மகிழ்ச்சியடைந்த துரையும் சுவாமிகள் இலங்கை செல்ல அனுமதி வழங்கினார்.

கதிர்காமக் கோயிலின் எழிலிலும் சூழ்நிலையின் வசீகரத்திலும் மனத்தைப் பறிகொடுத்த சுவாமிகள், அங்கு நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் தங்கியிருந்து விட்டு, பிரிய மனமின்றி, இந்தியாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வழி நெடுகிலுமுள்ள ஆலயங்களைத் தரிசித்து, அங்கெல்லாம் திருப்புகழ் பாராயணம் செய்து பக்தர்களைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தினர்.

தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பிய சுவாமிகள், தூத்துக்குடியிலிறங்கி, திருச்செந்தூருக்குச் சென்று ஆறுமுகனைத் தரிசித்துக் கொண்டு, கோயில் பட்டியை அடைந்தார். அங்கு வேங்கடராயர் என்பவரின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. வேங்கடராயர் பல சாத்திரங்களைக் கரை கண்ட மாமேதை. ஆசார சீலர். சுவாமிகளும் அவரது மனேவியும் ராயரிடம் நாற்பத்தைந்து நாட்கள் பகவத்கீதையிலிருந்தும் ஞான வாசிஷ்டத்திலிருந்தும் பாடம் கேட்டனர், பல தத்துவங்களைக் கற்றறிந்தனர். அதன் பலனுக, சுவாமிகளுக்கு சந்நியாச ஆச்ரமத்திலும் ஆத்ம விசாரத்திலும் நாட்டம் ஏற்பட்டது. தமது எண்ணத்தை ராயரிடம் தெரிவித்தார். ராயர், சுவாமிகளிடம், திருவண்ணுமலைக்குச் சென்று, ஞானமலையின் நிழலில் மோனத் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் ரமண மகரிஷியையும் சேஷாத்ரி சுவாமிகளையும் தரிசித்தால் அவர்கள் நல்வழி காட்டுவார்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னுர்.

அடுத்து பழநிக்கு வந்த சுவாமிகள், வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு ஸ்ரீரங்கம் சென்று விட்டு, திருவாதிரைத் திருநாள் தரிசனத்திற்காக திருவண்ணுமலைக்குப் பயணமானுர்.

மைசூர் சுவாமிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட அர்த்தநாரி, திருவண்ணுமலையை அடைந்ததும், மலை மீது வாசம் செய்து கொண்டிருந்த ரமண சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றுர்.

அப்போது ஆச்ரமத்தின் வாயிலில் தரிசனத்திற்காக நின்று கொண்டிருந்த சிறு கூட்டத்தில் அர்த்தநாரியும் சேர்ந்து கொண்டார். சற்றைக் கெல்லாம் ரமணர் வெளியே வந்தார். கோவணுண்டியாகக் காட்சி தந்த மகரிஷி சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றுர். அவரை உற்று நோக்கினுர் அர்த்தநாரி. மகரிஷிகளும் அர்த்தநாரியை ஊடுருவிப் பார்த்தார். ஒரு கணம்தான். அவ்விடத்தில் நின்றிருந்த ரமணர் மறைந்து, அர்த்தநாரியின் கண்களுக்கு பழநியாண்டவரே காட்சியளித்தார். பிரமையோ என்று நினைத்து அர்த்தநாரி கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு உன்னிப்பாகக் கவனித்தார். சந்தேகமில்லை. சாட்சாத் பழநியாண்டவரேதான். அர்த்தநாரிக்கு உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது. 'தண்டபாணிக்கு ஹரோ ஹரா' என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டார். பொலபொலவென்று கொட்டிய கண்ணீர் அவர் கன்னங்களில் வழிந்தோடியது. அவருக்குப் பேச்சே எழவில்லை. சிலையாய் நின்று விட்டார்.

தமக்குப் பழநியாண்டவராகக் காட்சி தந்த ரமண பகவானின் சந்நிதியை விட்டு அகலவே மனம் இல்லாமல் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் திருவண்ணுமலையிலேயே தங்கியிருந்தார் மைசூர் சுவாமிகள். சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் ரமணர் முன்னிலையிலும், ஈச்வர சுவாமிகளின்

முன்னிலையிலும் அமர்ந்து திருப்புகழ் பாடுவார். மகான்கள் இருவரும் அன்பரின் முருக பக்தியைக் கண்டு மனமிளகி, பிழைகளைத் திருத்து வார்கள். சந்தம் பிரித்து, ஓசை நயத்துடன் முறையாகத் திருப்புகழைப் பாடுவதற்கு அவர்களிடம் கற்றுக் கொண்டார் சுவாமிகள். இரு மகான் களும் அவரைத் 'திருப்புகழ் முருகன்' என்றே அழைப்பது வழக்கம்.

சுவாமிகள் திருப்புகழ் பாடிக் கொண்டு வர, எல்லோரும் ஒரு நாள் கிரிவலம் வந்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அருணகிரிநாதரின் வேடிச்சி காவலன் வகுப்புப் பாடிக் கொண்டு வந்தார். அப்பாடலின் இறுதியில் ''காவலனே, காவலனே, காவலனே, காவலனே'' என்று சுவாமிகள் பாடியபோது, ரமணர் வேடிக்கையாக ''ஏமேமி காவலனே, எந்தெந்தா காவலனே'' என்று தெலுங்கில் கேட்டார். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு சாது, அந்த வேடிக்கையில் கலந்து கொண்டு, ''இட்லி காவலனே, காப்பி காவலனே'' என்று கூறினர். சற்றைக்கெல்லாம், அந்தக் காட்டுப் பாதையில் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் ஒருவர் இட்லியும் காப்பியும் கொண்டு வந்தார். அத்தனை பேரும் அதைப் புசித்துக் களைப்பாறினர்கள். விளையாட்டானாலும், பக்தனின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு வேடிச்சி காவலனான முருகன்தான் இட்லி வியாபாரியாக அங்கு தோன்றி னன் என்றே எல்லோரும் கருதினர்.

திருவண்ணாமலையில் தங்கியிருந்தபோது ஒரு நாள் கூட மைசூர் சுவாமிகள், சேஷாத்ரி சுவாமிகளை அருகில் சென்று தரிசித்ததில்லை. தொலைவில் நின்றபடி ஒரு கும்பிடு போடுவதோடு சரி. நான்கு ஆண்டு களுக்குப் பின்னரே அவரிடம் உபதேசம் பெறும் பாக்கியம் கிடைத்தது அவருக்கு. மகான்களின் தரிசனமும் தொடர்பும் அதற்கான வேளை வந்தால்தான் கிட்டும். பிராப்தம் இல்லாவிட்டால் அருகில் இருந்தா லும் அவர்களைத் தரிசிக்கும் பேறு நமக்குக் கிட்டாது.

அருணாசலத்திலிருந்த மைசூர் சுவாமிகளுக்கு இமாலய யாத்திரை செய்ய வேண்டும் என்ற பேரவா ஏற்படவே, மஞ்சகுப்பம் கிருஷ்ணய்ய ரிடமிருந்து ஒரு கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சென்னை அரண்மனைக் காரத் தெருவிலுள்ள வெங்கடேசய்யர் என்ற புரோகிதரின் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

மைசூர் சுவாமிகளுக்கு அன்னதானம் செய்வது என்றால் மிக விருப் பம். கையில் காசு கிடைத்தால் இரண்டு பேருக்காவது உணவு அளித்து மகிழ்வார். அவர் சென்னைக்கு வந்ததும் சஷ்டி புண்ணிய தினம் நெருங்கிய தால், அன்று வெங்கடேசய்யர் இல்லத்தில் சமாராதனை நடத்துவது என்று முடிவு செய்து, அதற்கான முயற்சியில் முழுமனத்துடன் ஈடுபட் டார். புதிய இடம் என்றோ, பழக்கமில்லாதவர்கள் என்றோ சிறிதும் தயங்காமல் நான்கு பேரிடம் கேட்டு சமாராதனைக்காகப் பணமும் பொருள்களும் சேகரித்து வந்தார்.

அச்சமயம் சென்னை கந்தசாமிக் கோயிலுக்கருகில் 'கொசக்கடைச் சாமியார்' என்ற மகான் வசித்து வந்தார். சமாராதனைக்கு முதல் நாள் மாலை, அப்பக்கமாகச் சென்ற சுவாமிகளின் காதில் விழும்படி ''சொத்து

வ. த. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை

வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை

அடித்துக் கொண்டு போக வந்திருக்கான். எல்லாம் நாளைக்குக் கிடைக்கிறது'' என்று அந்தச் சாமியார் தமக்குத் தாமே பேசிக் கொண்டார். அதைத் தெய்வ வாக்காகவே நினைத்தார் சுவாமிகள்.

மறுநாள் சஷ்டி சமாராதனைக்கு அநேக பிராமணர்கள் வந்தனர். இறுதியாக ஒரு வயோதிகர் வந்து ''சாப்பாடு கிடைக்குமா?'' என்று யாசித்தார். அவரைப் பார்க்க அருவெறுப்பாக இருந்தது. தொழு நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த அவர் அங்கங்களிலிருந்து நீர் கசிந்து கொண்டிருந்தது. பந்தியில் அவரை உட்கார வைத்தால் இதர விருந்தாளிகள் முணுமுணுக்கப் போகிறார்களே யென்று, அந்த வயோதிகரை வேறோர் அறையில் உட்கார வைத்து உணவு படைத்தார் சுவாமிகள். பிறரைப் போலவே அவரையும் அன்புடன் உபசரித்தார்.

சமாராதனை முடிந்ததும், சுவாமிகள் எச்சில் இலைகளில் விழுந்து புரளுவது வழக்கம். கூடத்திலிருந்த இலைகளில் புரண்டு விட்டு, அறையில் வயோதிகர் உணவருந்திய இலையிலும் புரளுவதற்காக வந்தார் சுவாமிகள். சுற்றிலும் சீழும் நீரும் ஒழுகி, அந்த இடம் மிக அசுத்தமாக இருந்தது. ஏனையவர் முகம் சுளித்தபோதிலும், சுவாமிகள் பக்தியுணர்வோடு அந்த அடியாரின் இலையிலும் படுத்துப் புரண்டார்.

அடுத்த கணம் அவர் நினைவிழந்தார். அவருக்கு ஒரு பேரொளி தரிசனமாயிற்று. அந்த ஒளி சேஷாத்ரி சுவாமிகளாக உருமாறியது. அவர், ''இதெல்லாம் என்னடா? போகலாம் வாடா'' என்று கூறி தமது சிகையையும் பூணூலையும் களைந்து எறிவது போலவும், ''நீ மேலான பதவி அடைவாய்'' என்று அருள் வாக்கு நல்கியது போலவும் சுவாமிகளுக்குத் தோன்றியது.

வீடு தேடி வந்த வயோதிகர், உபதேசம் பெறத் தக்கவனு என்று வருங்காலச் சீடனை சோதிக்க வந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!

அந்தக் கணத்திலிருந்து சுவாமிகளின் உள்ளத்தில் ஒரு பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டு விட்டது. சுய உருவை தரிசித்த சத்திய ஞானியாகவே அவர் திகழ்ந்தார். உடை காவியாகாவிட்டாலும் உள்ளத்தளவில் அவர் துறவறம் பூண்டு விட்டார். பூணூலை அறுத்தெறிந்து விட்டு, அன்ன ஆகாரத்தை வெறுத்து, கச்சாலீச்வரர் ஆலயத்தில் போய் அமர்ந்து விட்டார்.

சுவாமிகளின் மனைவியாருக்கு ஒரே கவலையாகி விட்டது. அவளது நிலையைக் கண்டு பரிதாபப்பட்ட ஒருவர், சுவாமிகளிடம் சென்று வாதாடினர். ''நீங்கள் தனியாக இருந்தால் எப்படி வேண்டுமானாலும்

ஸ்ரீ வள்ளிமலை திருப்புகழ் சுவாமிகள்

போகலாம். உங்கள் மனைவியின் கதியைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா? இந்த அம்மாளை உங்கள் பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, பின்னர் வேண்டுமானால் சந்நியாசியாகி விடுங்கள். அது வரை உங்கள் மனைவி உங்களுடனேயே இருக்க வேண்டும்'' என்று கண்டிப்பாகக் கூறினர். அவர்களுடைய வாதத்தில் நியாயம் இருப்பதை உணர்ந்து, அவ்விதமே நடப்பதாக இசைந்தார் சுவாமிகள்.

அடுத்த கிருத்திகை தினத்தன்று மனைவியுடன் திருத்தணி தலம் சென்றார் அவர். அங்கு முருகன் சந்நிதியில் நின்று வெகுநேரம் திருப்புகழ் பாடினார். பின்னர் தெய்வயானை சந்நிதிக்குச் சென்று மெய்யுருகிப் பாடினார். ஆனால், அதில் இசையை விட, ஆழ்ந்த பக்தி இருந்தது. ஓசை நயத்தை விட குரலின் கம்பீரம் இருந்தது. உலகை மறந்து அவர் திருப்புகழ் அமுதம் பொழிந்து கொண்டிருந்ததை, மற்றொரு முருக பக்தர் கேட்டு, உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அப்பக்தரின் அன்னையும் உடனிருந்தார். இது நடந்தது 1913-ம் வருடம்.

அந்த முருக பக்தரின் பெயர் வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை. அந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றி அவரிடமிருந்தே கேட்டறிந்தேன். தொண்ணூறு வயதாகியிருந்த அவர், கூனிக் குறுகி, நடை தளர்ந்து, உடல் மெலிந்து காணப்பட்டார். குழந்தைகள் நடை வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு நடை பயிலுமே, அதைப்போல் தம் அறையிலிருந்து ஒரு சிறு ஸ்டூலைத் தள்ளியபடியே ஹாலிலுள்ள சோபாவில் வந்து அமர்ந்தார். பரம்பரை பரம்பரையாக வரும் முருக பக்தியில் திளைத்து, இறைப் பணியாகத் தமிழ்த் தொண்டாற்றி, சிவப் பழமாகப் பழுத்திருக்கும் அவரைக் காணும் போது நெஞ்சம் நிறைகிறது. அவரால் கோவையாகவோ, தெளிவாகவோ பேச முடியவில்லை. ஆனால், நிறையக் கூறவேண்டும் என்ற துடிப்பு அவருக்கு இருக்கிறது. பேச முடியாததையெல்லாம் கண்களால் பேசுகிறார். ஒளி மிகுந்த அந்தப் பார்வையில் பழைய நிகழ்ச்சிகளின் அனுபவங்களை யெல்லாம் தேக்கி வைத்திருக்கிறார். தந்தையார் தொடங்கிய தெய்வப் பணியை, குன்றாத ஆர்வத்துடன் தொடர்ந்து ஆற்றிக் கொண்டிருக்கிறார் இவர்.

இவருடைய தந்தையாரான வ. த. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்த திருப்புகழ்ப் பாக்களைச் சேகரித்து, வழக்கிலிருந்த பாட்டுக்களையும் செல்லரித்த ஓலைச் சுவடிகளிலிருந்த பாட்டுக்களையும் அரும்பாடு பட்டுத் தேடி, நூலாக வெளியிட்டு இந்து சமயத்திற்கும் அருணகிரியாரின் அடியார்களுக்கும் இணையற்ற சேவை செய்திருக்கிறார்.

1870-ம் ஆண்டு வள்ளிமலை சுவாமிகள் அவதரித்தார். உலகில் திருப்புகழைப் பரப்புவதற்காக ஆண்டவன் அருளால் தோன்றிய அந்த மகான் பிறந்த மறு வருஷத்திலிருந்து, அதாவது 1871-ம் ஆண்டிலிருந்தே சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் திருப்புகழ் பாட்டுக்களைச் சேகரிக்கும் பணியில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். பழநியாண்டவரின் சந்நிதியில் 'வங்கார மார்பிலணி' என்ற பாடலைக் கேட்டு, வள்ளிமலை சுவாமிகள் திருப்புகழுக்கு அறிமுகமான போது, அவர் அதை முறையாகக் கற்றறிவதற்கு உதவும் பொருட்டு சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் திருப்புகழ் நூலை வெளியிட்டுத் தயாராக வைத்திருந்தார்!

எல்லாமே தணிகேசனின் கருணையினால்தான் நடைபெறுகிறது. ஆனால், காரண காரியங்கள் நமக்குப் புரிவதில்லை.

தந்தை சேர்த்து வைத்த திருப்புகழ் பாடல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதி, நற்பணியாற்றும் பெருமை அவரது மகனான செங்கல்வராயப் பிள்ளையவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

தணிகேசன் தந்த வரப் பிரசாதத்தால் திருப்புகழ்த் தொண்டு புரியத் தொடங்கியிருந்த மைசூர் சுவாமிகள், தணிகேசனின் திருச்சந்நிதியில் திருப்புகழை உரத்த குரலில் ஓதிக் கொண்டிருந்தார். செங்கல்வராயப் பிள்ளையவர்களும் அவரது தாயாரும் அதை மெய்ம்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஆச்சரியமடைந்த அன்னையார் மகனிடம், ''அப்பா, அவரிடம் சென்று அந்தப் பாட்டுக்களை எந்தப் புத்தகத்திலிருந்து மனப் பாடம் செய்தார் என்று கேட்டு வா?'' என்று அனுப்பினர்.

மகன் முதலில் தயங்கி விட்டு, பின்னர் சற்று தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சுவாமிகளிடம் சென்று மெள்ள விசாரித்தார். அதற்குச் சுவாமிகள் ''வ. த. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்கள் வெளியிட்டுள்ள புத்தகத்தில் படித்தேன்'' என்று கூறினர். உடனே பிள்ளையவர்கள் அடக்க முடியாத மகிழ்ச்சி பொங்க, ''சுவாமி அவர் என் தந்தைதான். என் பெயர் செங்கல்வராயன்'' என்று தம்மை சுவாமிகளிடம் அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

இதைக் கேட்ட சுவாமிகளுக்கு வியப்பை அடக்க முடியவில்லை. ''அப்படியா என் கண்ணே! உன்னைத்தான் இத்தனை நாட்களாகத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்'' என்று அவரை அன்புடன் தழுவிக் கொண்டார்.

தம்மிடம் நானூற்றைம்பது பாட்டுகள் அடங்கிய முதல் பாகம்தான் இருக்கிறது என்றும், இரண்டாவது பாகத்தையும் பழநிக்கு உடனே அனுப்பி வைக்கும்படியும் சுவாமிகள் கேட்டுக் கொண்டார். ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம் பிள்ளையவர்களும் அந்த நூலை சுவாமிகளின் பழநி விலாசத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

ஐம்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னல் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறிய போது பிள்ளையவர்களின் அகமும் முகமும் மலரக் கண்டேன். கந்தன் கருணையால் நேர்ந்த அந்த முதல் சந்திப்பையும், பின்னர் சுவாமிகளுடன் பழகிப் பயனடைந்த நாட்களையும் பிள்ளையவர்கள் பசுமை மாருத நினைவுச் செல்வமாகப் பாதுகாத்து வருகிறர்.

''லிங்கிச் செட்டித் தெருவில் வசித்தபோது எத்தனையோ இரவுகள் பூஜை முடிந்த பிறகு எங்கள் வீட்டுப் பூஜையிலிருக்கும் தணிகேசப் பெருமான், வள்ளிமலை சுவாமிகளின் திருப்புகழைக் கேட்டு ஆனந்தித்திருக்கிறார். சுவாமிகள் எங்கள் வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்திருப்பார். பூஜை முடிந்து மணி அடித்ததும் உள்ளே வந்து, திருப்புகழ் அமுதத்தைப் பொழிவார். எங்கள் குடும்பத்தினர் மனம் உருகிக் கேட்போம்'' என்றார் செங்கல்வராயப் பிள்ளையவர்கள்.†

அரண்மனைக்காரத்தெருவில் புரோகிதர் வெங்கடேசய்யர் வீட்டில் நடைபெற்ற சமாராதனையின் போது, ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் ஒளி தரிசனத்தைக் கண்டதிலிருந்து, பந்த, பாசமற்று, ஞான வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்த சுவாமிகளுக்கு, குடும்பத்தைத் துறந்து, தன்னிச்சையாகப் புனித யாத்திரை செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுக்கத் தொடங்கியது. தம் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு பழநிக்குச் சென்று, மகனைப் பர்மாவிலிருந்து வரவழைத்து, அவனிடம் தாயை ஒப்படைத்து விட்டு, திருப்புகழ் பாடிப் பணம் சம்பாதித்து, நண்பர்கள் ஆதரவோடு காசி யாத்திரை புறப்பட்டார்.

அங்கு சென்ற மூன்று மாதங்களுக் கெல்லாம், அன்னை நஞ்சம்மாளின் அஸ்தியோடு நரசிம்மன் தந்தையைத் தேடிக் கொண்டு வந்தான். கணவனைப் பிரிந்து வெகு நாள் வாழ விரும்பாத அந்த உத்தமி காலமாகி விடவே, தந்தையுடன் தங்கி விடலாம் என்று தீர்மானித்து காசிக்கு வந்த மகனுக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. தம்மிடம் மகன் தங்கியிருக்கக் கூடாது என்று கூறி, சுவாமிகள் பத்து ரூபாய் பணம் கொடுத்து அவனை ஊருக்கே திருப்பி அனுப்பி விட்டார்.

பின்னர், இமாலயப் பகுதிக்குச் சென்று, மூன்று ஆண்டுகள் புண்ணியத் தலங்களைத் தரிசித்து, புனித நீராடினார். ஹரித்வார், பத்ரிநாத், கேதாரிநாத், கங்கோத்ரி, யமுனோத்ரி, அமர்நாத் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்த பிறகு, இமாலயத்தில் தவம் புரிந்து வந்த ஒரு மகானிடம் முறையாகச் சந்நியாசம் பெற்றுக் கொண்டு சச்சிதானந்த சுவாமிகளானார். பத்து மாதங்கள் யார் கண்ணிலும் படாமல் காட்டுப் பிரதேசங்களில் வசித்தார். நான்கு மாதங்கள் சாதுர்மாஸ்ய நோன்பு இருந்தார். பின்னர் விதிப்படி தண்டத்தையும், கமண்டலத்தையும் கங்கைக்கு அர்ப்பணம் செய்து விட்டு, அதிவர்ணாச்ரமத்தை மேற்கொண்டார். அந்தக் குளிர்ப் பிரதேசத்தில் பல மகான்களுக்குப் பணிவிடைகள் செய்தும், உணவு தயார் செய்து தந்தும், தவ நெறியோடு ஆன்ம வலிமையைப் பெருக்கிக் கொண்டார். இமாலயத்தின் உச்சியில் திருப்புகழ்க் கொடியை நாட்டினார். சென்றவிடமெல்லாம் அருள் மணம் பரப்பினார். அன்பு மழை பொழிந்தார்.

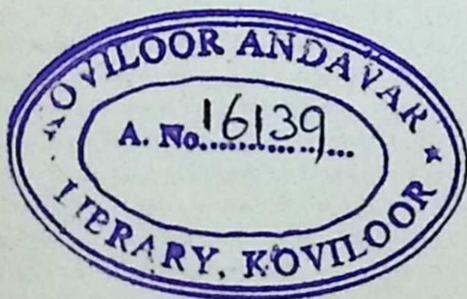
† (1971-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் பிள்ளையவர்கள் திருத்தணிகேசன் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்.)

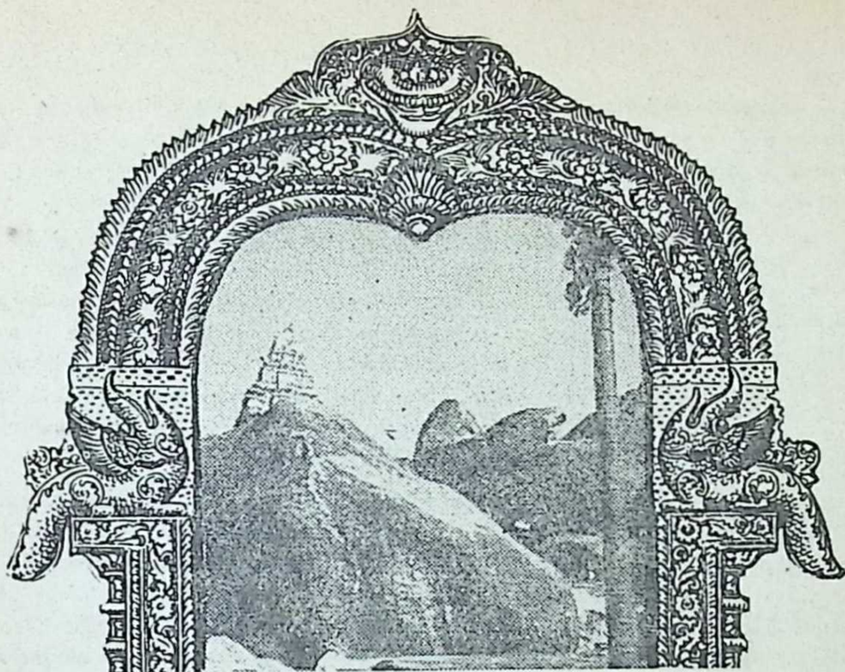

ஒருநாள் அயோத்தியில் ராமர் கோயிலைத் தரிசித்துவிட்டு ஆகாரமின்றி சுவாமிகள் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து திருப்புகழ் பாடிக் கொண்டிருந்தார். உச்சிவேளை நெருங்கியது. சுவாமிகளுக்குப் பசி தாங்க முடியவில்லை. அண்ணாந்து பார்த்தார். மரக் கிளையில் நிறையக் குரங்குகள் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு, அவற்றை நோக்கி, 'வஞ்சங் கொண்டுந் திடராவண' என்ற திருப்புகழைப் பாடினார். 'குரங்குந் துஞ்சுங் கனல் போல் வெகுண்டுங் குன்றுங் கரடார் மரமது வீசி' என்று வானர சேனைகளின் திறமையையும் வல்லமையையும் பாராட்டும் பாடல் அது. இந்தப் பாட்டைக் கேட்ட குரங்குகளில் சில ஓடோடியும் சென்று, காட்டு வழிப் பாதையில் பஞ்சாபி யாத்திரிகர்கள் தயார் செய்து கொண்டிருந்த ரொட்டிகளில் சிலவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து சுவாமிகளிடம் போட்டன. குரங்குகளைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த பஞ்சாபிகள், சாது ஒருவர் தங்கள் ரொட்டியைச் சாப்பிடுவதைக் கண்டு மனமகிழ்ச்சியோடு சென்றனர். அன்று ஸ்ரீராமநவமி தினம்!

தமது வட இந்திய யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு தமிழகம் திரும்பிய சுவாமிகள், மீண்டும் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றார். மலை மீதிருந்த ரமணருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டு ஆச்ரமத்தில் தங்கியிருந்த சுவாமிகளைப் பார்த்து, ''கீழே போங்கள்'' என்று பகவான் உத்தரவிட்டார். சுவாமிகளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ''என்ன அபசாரம் செய்தோம்? பகவான் ஏன் என்னைப் போகச் சொல்கிறார்?'' என்று எண்ணி, விடை காண முடியாமல் மனம் குமைந்தார். பின்னர், குருநாதரின் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு, மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கினார்.

29-8-73 இரவு 8-15 (ஆஞ்சநேயர்)

வள்ளிமலை மீதுள்ள முருகன் ஆலயம்

மலையடிவாரத்தில் எருமையொன்று குட்டையைக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. எருமையையும் பிரும்மமாகக் கருதிய ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள், அதைக் கட்டித் தழுவி, ஆனந்தத்தில் லயித்திருந்தார். அவர் திருமேனியில் சேறும் சகதியும் படிந்திருந்தாலும், சுற்றுப்புறம் எங்கும் சந்தனத்தின் நறுமணம் 'கம்'மென்று வீசியது.

ரமண பகவான் தம்மைக் கீழே இறங்கிப் போகச் சொல்லி விட்டாரே என்ற மனத் தளர்ச்சியுடன் மலையிலிருந்து இறங்கி வந்த சச்சிதானந்த சுவாமிகளைப் பார்த்தார் சேஷாத்ரி சுவாமிகள். ஓடிப் போய் அவரை அப்படியே கட்டித் தழுவினார். கீழே அமர்ந்து அவரை மடிமேல் அமர்த்திக் கொண்டார். இவர் மீதிருந்த சகதி அவர் மீதும் ஒட்டிக் கொண்டது. சுகந்தம் பன்மடங்காக வீசியது.

முக்காலத்தையும் உணர்ந்த பிரும்ம ஞானியான ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அர்த்தநாரியையா கண்டார்? திருப்புகழ் அமுதத்தை உலகிற்கு வாரி வழங்குவதற்காகவே அவதரித்துள்ள திருப்புகழ் சுவாமிகளை ஒரு நொடியில் அடையாளம் கண்டு கொண்டார் அவர்.

வருங்காலத்தில் வள்ளிமலை வள்ளலாக விளங்கப் போகிறவரைத் தமது சீடராக ஏற்றுக் கொண்டு, உபதேசமும் செய்தருளினர். ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர் அருளிய 'சிவ மானஸபஜா' என்ற ஐந்து சுலோகங்களில் ஒன்ருன 'ஆத்மாத்வம் கிரிஜாமதி' என்ற நான்காவது சுலோகத்தைக் கூறினர்.

> ஈசனே, நீயே என் ஜீவாத்மா. என் புத்திதான் பார்வதி தேவி. பிராணன் முதலிய வாயுக்கள் உன் பரிவாரங்கள். என் உடம்பே நீ வசிக்கும் கோயில். நான் ரசிக்கும் விஷயங்களும் அனுபவிக்கும் போகங்களும் உனக்குரிய பூஜையாகும். என் தூக்கமே சமாதி நிலை. காலால் நடக்கும் போதெல்லாம் நான் உன்னை வலம் வருகிறேன். என் வாயிலிருந்து வெளிவரும் சொற்களெல்லாம் உன்னைப் பற்றிய தோத்திரங்கள். நான் செய்யும் காரியங்களெல்லாம் உனக்கு நான் செய்யும் ஆராதனையாகும்.

சொந்த நலனுக்காக ஒரு காரியமும் செய்யாமல், சிந்தனை, சொல், செயல் மூன்றையும் நம்மைப் படைத்த பரம்பொருளுக்கே அர்ப்பணித்து வாழ்ந்தால், 'நான், எனது, உன், உனது என்ற வேறுபாடுகள் நீங்கி, பிரும்ம தத்துவத்தை உணர்ந்து உன்னத நிலையடைவாய்' என்று ஆசி வழங்கினர் குருநாதர். பின்னர் சீடரைப் பார்த்து, ''உன் பெரியோர்களும் சந்நியாசிகளாக வாழ்ந்திருக்கிருர்கள். உனது துறவு வாழ்க்கையும் சிறக்கப் போகிறது. உனக்குத் திருப்புகழ்தான் மாமந்திரம்'' என்று கூறியதும், சச்சிதானந்த சுவாமிகளுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. உடல் நடுங்க, கைகூப்பி நின்ருர்.

பின்னர், சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ஸ்ரீ ஆதி சங்கரரின் சுலோகத்தில் புதைந்துள்ள கருத்தைத் தெளிவாக விளக்கி விட்டு, ''இதே கருத்து கொண்ட பாட்டுக்கள் திருப்புகழில் இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டார். உடனே சீடர், ''எனது யானும் வேருகி, எவரும் யாதும் யாருகும் இதய பாவனுதிதம் அருள்வாயே'' என்று வரும் திருப்புகழைப் பாடிக் காட்டி, அதன் பொருளையும் எடுத்துக் கூறினர். தமிழில் அதிகமாகப் பயிற்சியற்ற சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ''வேத மந்திரங்களைக் காட்டிலும் ஆழமான கருத்துக்கள் திருப்புகழில் எளிமையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது. நீ திருப்புகழுக்காகப் பிறந்தவன். அந்த மகா மந்திரமே போதும். வேறு மந்திரங்கள் உனக்குத் தேவையில்லை. நீ வேத சாஸ்திரங்களைக் கற்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. நீ திருப்புகழ் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தாலே போதும். நீ வள்ளிமலைக்குப் போ. பிறகு நானும் அங்கு வருகிறேன்'' என்று கூறி சுவாமிகளுக்கு அருளாசி வழங்கி அனுப்பி வைத்தார்.

அருணுசலத்தில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் திருப்புகழைப் பாடித் தந்தார். முருகனின் அம்சமான ரமண பகவான், அத் திருப்புகழைப் பரப்புவதற்காகப் பிறந்த வள்ளிமலை சுவாமிகளை, பராசக்தியின் வடிவான சேஷாத்ரி சுவாமிகளிடம் அனுப்பி வைத்தார். தாயின் அருட்பெருங் கருணையோடு, அரவணைத்து, அருளுபதேசம் செய்து, அன்னுரை வள்ளிமலைக்கு அனுப்பி வைத்தார் சேஷாத்ரி சுவாமிகள். அடி, முடி காண முடியாத அருணுசலத்தின் மகிமை தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

சென்னையிலிருந்து எண்பதாவது மைலில், பெங்களூர் செல்லும் பாதையிலிருக்கும் திருவலம் என்ற தலத்திலிருந்து எட்டாவது மைலில் வள்ளிமலை இருக்கிறது. கந்த புராணமும் திருப்புகழும் அதன் சிறப்பை வானளாவப் பேசுகின்றன.

மான் உரு தாங்கிய இலக்குமிக்கும் சிவமுனிவராய் வந்த திருமாலுக்கும் திருமகளாக ஸ்ரீ வள்ளி பிறந்து, வளர்ந்து, ஓடியாடி, தினைப்புனங் காத்து, தவமியற்றி, முருகப் பெருமானை மணம் புரிந்த மலைப் பகுதி அது. இம்மலையைச் சுற்றி, மான் கருவுற்ற இடத்தைக் குறிக்கும் கருமான் ஓடை, மான் வள்ளியை ஈன்ற இடத்தைக் குறிக்கும் பெருமான் குப்பம், நம்பிராஜன் கோட்டை, பரண்கள், சுனைகள் எல்லாமே வள்ளியின் வரலாற்றுக்குச் சான்றுகள் கூறுகின்றன. இச்சா சக்தியான வள்ளியம்மை தவம் இருந்து, முருகனின் மீது காதல் கொண்டு, அவன் கரம் பற்றிய வள்ளிமலை, ஒரு சக்தி பீடமாகத் திகழ்கிறது. முருகவேளின் புனிதப் பாதங்கள் பதிந்து, புண்ணிய மடைந்துள்ள வள்ளிமலைக்குச் செல்பவர்களுக்கு மரணமே கிடையாது என்பது அருணகிரியாரின் திருவாக்கு.

வள்ளிமலையின் அடிவாரத்தில் சண்முகநாதரின் ஆலயம் இருக்கிறது. மலையின் மீது, ஒரே பாறையில் அமைந்துள்ள சுப்பிரமணியர் ஆலயம் இருக்கிறது. அதுதான் மூலஸ்தானம். கீழே உற்சவமூர்த்தி வீற்றிருக்கிறார். மாசி மாதத்தில் நடைபெறும் பிரம்மோற்சவத்தில், தேர் மலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வரும். பிறகு; வேடர்பறி என்ற உற்சவம் நடைபெறும்.

சண்முகநாதரின் ஆலயத்திற்குப் பின்புறம் சரவணப் பொய்கை இருக்கிறது. இதில் ஆடி மாதத்தில் தெப்போற்சவம் நடைபெறுகிறது.

மலையேறுவதற்குச் சௌகரியமாக படிக்கட்டுகள் அமைத்திருக்கிறார்கள். இத் திருப்பணி நடைபெறும் போது பழைய நாற்கால் மண்டபத்தை இடித்துப் புதுப்பிக்கும் நோக்கத்துடன், பழைய படியைப் பெயர்த்ததும் உள்ளிருந்து மட்டிப்பால் சாம்பிராணிப் புகை நறுமணத்துடன் வெளி வந்தது. வேலையாட்களின் வாயிலிருந்தும் மூக்கிலிருந்தும் ரத்தம் கொட்டியது. புகையடங்கியதும், உள்ளுக்குள்ளே ஒரு முனிவரின் உருவம் மங்கலாகத் தெரிந்ததாம். எல்லாரும் பயந்து போய் அந்தக் கல்லை அப்படியே மூடிவிட்டனர். அங்கு ஒரு ஜீவ சமாதி யிருப்பதாக இன்றும் நம்பப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளால் 'வள்ளி மலைக்குப் போ' என்று அருளாசியோடு அனுப்பப்பட்ட ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகள் 1916-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகத்தின் போது அங்கு வந்து சேர்ந்தார். முதன் முறையாக வள்ளிமலைக்கு வந்த சுவாமிகள் அன்னதான சிவன் என்று அழைக்கப்பட்ட பழநி சிவனுடன் சேர்ந்து, பொருள் சேர்த்து, இவ் விழாவை வெகு சிறப்புடனும் கொண்டாடினர். ஊர் ஊராக, கிராமம் கிராமமாகத் திருப்புகழ் பாடிச் சென்று, திருப்புகழின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட மக்களின் ஒத்துழைப்புடன் பெரும் அளவில் அன்னதானம்

செய்வித்தார். பின்னர், குருநாதரின் வாக்கை வேத வாக்காகக் கொண்டு, அந்த ஆண்டிலேயே மலையுச்சியிலுள்ள பர்வதராஜன் குன்றுக்கருகில் இருந்த ஒரு குகையைத் தமது இருப்பிடமாக்கிக் கொண்டார். அதுவே பின்னர் திருப்புகழ் ஆச்ரமமாயிற்று.

அந்த ஆச்ரமத்தைக் காணவும், அவர் வாழ்ந்த குகையில் இருக்கும் சுவாமிகளின் சமாதியைத் தரிசிக்கவும் வள்ளிமலைக்குச் சென்றோம்.

மலையடிவாரத்தில் ஆபத்சகாய விநாயகர் அமர்ந்திருக்கிறார். சமயத்தில் வந்து முருகவேளுக்கு உதவி புரிந்த பெருமானல்லவா? திருத்தணிக்கும் வள்ளி மலைக்கும் உள்ள தொடர்பை நினைவு படுத்துவது போல் அவர் அங்கு கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறார்.

அருகில் தினைப்புனம் காக்கும் வள்ளியம்மை சந்நிதியும் இருக்கிறது. வள்ளியம்மை ஆயலோட்டுவது போல் கவண் கயிற்றுடன் காட்சியளிக்கிறாள். இரு சந்நிதிகளையும் தரிசித்துக் கொண்டு படியேறினோம். மயில் மண்டபத்திலிருந்து திரும்பிப் பார்த்த போது சரவணப்பொய்கையும், காற்றில் அசைந்தாடும் மரங்களும், அதற்குப் பின்னால் காணும் சண்முகரின் கருவறை விமானமும், ராஜ கோபுரமும் எழிற் ஓவியமாகக் கண்ணையும் கருத்தையும் கவருகின்றன.

மலையேறுவது கடினமாகவேயில்லை. உச்சியில் தெரியும் கொடிமரத்தையும் ஆலய கோபுரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டே நடக்கும் போது, ஆனந்தம் பொங்குகிறது. களைப்பும் சோர்வும் மறைந்து விடுகிறது.

முருகன் இயற்கையான சூழ்நிலையில் குகைக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். ஒரே பாறையின் மீது எழும்பியுள்ள கோபுரத்தையும், பாறையில் குடைந்த முன் மண்டபத்தையும் ஒரு கணம் நின்று ரசித்துவிட்டு உள்ளே செல்கிறோம். அந்த மண்டபத்தின் இடப்புறத்தில் பாறையில் ஆயலோட்டும் வள்ளியம்மையின் எழிலுருவம் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உள்ளே செல்வ விநாயகரைத் தரிசிக்கிறோம். மற்றும் நவவீரர், அருணகிரிநாதர், காசி விஸ்வநாதர், காசி விசாலாட்சி முதலானோர் வீற்றிருக்கக் காண்கிறோம். குகையைப் போன்ற கருவறையில் குகன், வள்ளி, தேவயானை சமேதராய் அருள்பாலிக்கிறார்.

அக் கோயிலில் ஒரு சுரங்கப் பாதை இருந்ததென்றும், அது இப்போது அடைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறினார்கள். அவ்வழியேதான் முருகன், வள்ளியம்மையை இருபத்தைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள திருத்தணிகைக்கு சிறையெடுத்துப் போனதாகவும் தல வரலாறு கூறுகிறது.

கருவறையில் மூல மூர்த்திக்கு மேல் உருத்திராட்சப் பந்தல் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு மேல் புத்தர் சிலையொன்று இருப்பதாக அர்ச்சகர் காட்டினார். எட்டிப் பார்த்தேன். அந்த இருட்டிலும் புகையிலும் அது சரியாகக் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அது சமண சந்நியாசியாகவும் இருக்கலாம்.

முருகனைக் கண் குளிரத் தரிசித்து விட்டுக் கோயிலை வலம் வந்தோம். அடுத்து திருப்புகழ் சுவாமிகள் ஆச்ரமத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். வள்ளிமலை சுவாமிகளுடன் அந்த ஆச்ரமத்திலே இருந்தவர்கள் யாராவது உடன் இருந்தால் சௌகரியமாக இருக்குமே என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக் கொண்டேன் நான். அப்போது முன் மண்டபத்தில் ஒருவர் பாடிக் கொண்டிருந்த திருப்புகழ், காற்றில் மிதந்து வந்து, காதில் தேனாகப் பாய்ந்தது. அவரைப் பற்றி அர்ச்சகரிடம் விசாரித்தேன்.

''திருப்புகழ் பாராயணத்திற்காகத் தேவஸ்தானத்தார் அவரை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர் ஸ்ரீ வள்ளிமலை திருப்புகழ் சுவாமிகளின் சீடர். பல வருடங்கள் ஆச்ரமத்தில் அவருக்குத் தொண்டு செய்தவர். பெயர் ஜெயவேல்தாஸ். சுவாமிகளிடம் கற்ற திருப்புகழைத்தான் அவர் பாராயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்'' என்றார் அர்ச்சகர் உற்சாகமாக.

'கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

சுவாமிகளின் ஆச்ரமத்தையும், அவர் சம்பந்தப்பட்ட பிற இடங்களையும் காண்பதற்கு ஜெயவேல்தாஸைவிட நல்ல துணையும் வழிகாட்டியும் கிடைக்க முடியுமா? அவரிடம் சென்று, நாங்கள் வந்த காரியத்தைக் கூறி, உடன் வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் உடனே ஒப்புக் கொண்டார். ''ஐயா, திருப்புகழ் சுவாமிகளைக் காணும் பாக்யம் எனக்கு இல்லை. அவர் திருப்புகழ் அமிர்தம் பொழிந்து நான் கேட்டதில்லை, தயவு செய்து சுவாமிகள் பாடும் பாணியிலேயே ஒரு திருப்புகழ் பாட்டுப் பாடுங்கள். அவரை மானசீகமாகவாவது கண்டு ஆனந்திக்கின்றேன்'' என்றேன் நான், உணர்ச்சிப் பெருக்குடன்.

ஜெயவேல்தாஸ் தம்புரா போன்ற கருவியில், தென்னங்குச்சிகளால் தாளம் போட்டுக் கொண்டே பத்து நிமிடங்கள் எங்களைத் திருப்புகழ் பேரானந்தத்தில் திளைக்கச் செய்தார்.

திருப்புகழ் அமுதத்தைக் காது குளிர, நெஞ்சு நிரம்பக் கேட்டுவிட்டுத் திருப்புகழ் ஆச்ரமத்தை நோக்கி நடந்தோம். ஜெயவேல்தாஸ்

வள்ளிமலை தரிசனம்

முன்னே செல்ல, நாங்கள் பின்னே சென்றோம். கரடு முரடான பாதை யானாலும், வள்ளியும் முருகவேளும் ஓடித் திரிந்த மலைப் பிரதேசத்தில் நடக்கும் போது உள்ளத்தில் உவகை பொங்குகிறது.

போகும் வழியில் ஜெயவேல்தாஸ் தம்மைப்பற்றிய விவரங்களை யெல்லாம் கூறிக் கொண்டு வந்தார்.

அவருக்கு அறுபத்தாறு வயது ஆகிறது. தமது பதினைந்தாவது வயதில் வள்ளிமலை சுவாமிகளிடம் வந்தவர், அவருடனேயே தங்கி விட்டார். வண்ணார் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஜெயவேல்தாசுக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் நரசிம்மன் என்பது. குருநாதரான திருப்புகழ் சுவாமிகள் தான் அவருக்கு ஜெயவேல்தாஸ் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். வள்ளிமலைக்கு அருகில் உள்ள போடிநத்தம் என்ற சிற்றூரைச் சேர்ந்த இவருக்குத் திருப்புகழை முறையாகக் கற்பித்து, முருக பக்தியை ஊட்டி னார் சுவாமிகள். அவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்ததைத் தமது வாழ்க் கையின் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறார் ஜெயவேல்தாஸ். சுவாமிகள் இட்ட திருப்புகழ் பிச்சைதான் தற்போது அவரை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக் கிறது.

''அதோ' தெரிகிறது பாருங்க, அதுதான் பர்வதராஜன் குன்று. அதுக்கும் கன்னிக் குன்றுக்கும் இடையிலேதான் திருப்புகழ் ஆச்ரமம் இருக்கிறது'' என்றார் ஜெயவேல்தாஸ்.

எல்லோரும் நடந்து கொண்டிருந்தோம். சேஷாத்ரி மட்டும் சற்றுப் பின் தங்கிவிட்டு, ஒரு பாறையை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்.

''என்ன பார்க்கிறே?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''இதான் கணேச கிரி போலே இருக்கு.... இதோ தலை, இதோ காது, அதோ தும்பிக்கை'' என்று விளக்க ஆரம்பித்து விட்டார். பாபு, காமிராவை 'அட்ஜெஸ்ட்' செய்யத் தொடங்கினார். காரோட்டி ஃபிலிப், 'யானை யானை' என்று குதிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

''கணேச கிரி இது இல்லே! இன்னும் மேலே இருக்கு. நான் காட்ட றேன் வாங்க'' என்று எங்களை அழைத்தார் ஜெயவேல்தாஸ். அசடு வழிந்து விட்டு அவரைப் பின் தொடர்ந்தோம் நாங்கள்.

இந்த மலையில் நான்கைந்து பாறைகள் ஒரு கோணத்தில் பார்த்தால் யானையைப் போலவே இருக்கின்றன. இயற்கையிலேயே அப்படி அமைந் திருக்கிறதா, அல்லது யாராவது சிற்பி பொழுது போகாமல் அப்படிச் செதுக்கி வைத்தாரா என்பது தெரியவில்லை!

''இந்த சுனையைப் பார்த்தீங்களா? இங்கேதான் சாமி வந்து குளிப் பாரு. சில சமயம் அதோ, அந்தப் பாறை மேலே வந்து உட்கார்ந்துக்கு வாரு... இதோ, இங்கெல்லாம் நடப்பாரு'' என்று பழைய நாட்களை நினைவு கூர்ந்து, உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் விளக்கிக் கொண்டே வந்தார் ஜெயவேல்தாஸ். வள்ளிமலை சுவாமிகள் பாதம் பட்ட இடங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டோம் நாங்கள்.

பர்வதராஜன் குன்றின் உச்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ''இங்கே வாருங்கள், ஓர் அதிசயம் காட்டுகிறேன்'' என்று எங்களை ஒரு பக்கமாக அழைத்துச் சென்றார் ஜெயவேல்தாஸ். வழுக்கும் பாறைகளில் ஜாக்கிரதையாகக் கால்களை ஊன்றி, அந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

''இந்தக் கல்லைப் பாருங்கள். எத்தனை வழுவழுப்பாக இருக்கிறது? குளிப்பதற்காக இதில்தான் வள்ளி மஞ்சள் அரைத்தாளாம். இதோ, இந்தப் பாறைகளைப் பாருங்கள். மஞ்சள் தெளித்த மாதிரியே புள்ளி புள்ளியாக இருக்கிறது. இப்பக் கூட ஒரு துணியில் தண்ணீரை நனைத்து, இந்தப் பாறையில் தேய்த்துப் பாருங்கள். மஞ்சள் அப்படியே ஒட்டிக் கொள்ளும்'' என்றார் ஜெயவேல்தாஸ்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டு அங்கு நின்றிருந்த பள்ளிச் சிறுவர்கள் சிலர் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிப் போய்த் துணியை நனைத்துக் கொண்டு வந்து, பாறையில் தேய்த்துப் பார்த்தார்கள்.

''ஆமாண்டா. நெசந்தாண்டா. இதோ பாரு, துணி மஞ்சளாயிடுச்சு'' என்று ஆச்சரியத்துடன் அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

பின்னர், பர்வதராஜன் குன்றை அடைந்தோம். அங்கு பாறையில் செதுக்கப்பட்டஒரு சிவலிங்கம் இருக்கிறது. அதுதான் திருமால்கிரீச்வரர். திருமால் சிவ முனிவராக வேடம் தரித்து வந்து, சிவபெருமானை வழிபட்ட லிங்கம் இது. வள்ளிமலை கிராமத்திலிருக்கும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரின் திருநாமமும் திருமால்கிரீச்வரரே.

பர்வதராஜன் குன்றில் திருமால்கிரீச்வரரைப் பார்த்ததும் நண்பர் டன்லப் கிருஷ்ணன் கூறிய நிகழ்ச்சியொன்று நினைவுக்கு வந்தது.

கடந்த ஆண்டு ஒருநாள் கடுமையான வெயில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது ஊரெங்கும் வறட்சி, பஞ்சம், பட்டினி. மேய்ச்சல் நிலமின்றி ஆவினங்கள் பரிதவித்தன. அந்தச் சமயம் நண்பர் கிருஷ்ணனும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலயத்தைச் சேர்ந்த சுவாமி சாதுராம் அவர்களும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் வள்ளிமலை திருப்புகழ் ஆச்ரமத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது சாதுராமுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. மழை பெய்யாவிட்டால், அருகிலிருந்த சுனையிலிருந்து நூறு குடம் தண்ணீர் எடுத்து வந்து, திருமால்கிரீச்வரருக்கு அபிஷேகம் செய்தால் மழை பொழியும் என்று திருப்புகழ் சுவாமிகள் சொன்னது நினைவுக்கு வரவே, அவ்வாறு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் தீர்மானித்து, கிருஷ்ணனிடம் கூறினார். உற்சாகம் மிகுந்த நண்பர் அந்த நற்பணிக்குக் கைகொடுத்து உதவ முன்வரவே, இருவரும் தேவார திருமுறைகள் பாடிக் கொண்டே, திருமால்கிரீச்வரருக்கு நூறு குடம் தண்ணீர் அபிஷேகம் செய்வித்தனர். மேகராகக் குறிஞ்சியுடன் அபிஷேகம் தொடங்கியதுமே சூரியன் மேகங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து விட்டான். அபிஷேகம் முடிந்ததும் திடீரென்று கருமேகங்கள் சூழ்ந்தன. வானம் இருண்டது. இடி முழக்கத்துடன் வானமே பிளந்து விட்டது போல் மழை கொட்டித் தீர்த்து விட்டது. மறுநாள் முழுவதும் அப்பகுதியில் நல்ல மழை பெய்தது. மகான்கள் வாக்கு என்றுமே பொய்ப்பதில்லை.

பர்வதராஜன் குன்றிலிருந்து பார்த்தால் தொலைவில் சோளிங்கபுரமும், திருத்தணி மலையும் தெரிகிறது. சிங்கமுகக் கடவுளையும் சிங்கார வேலனையும் மனத்திற்குள் தொழுது கொண்டு திருப்புகழ் ஆச்ரமத்தைக் காணச் சென்றோம்.

திருப்புகழ் ஆச்ரமப் பகுதிக்குள் நுழையும் முன்பு, இதுதான் ''ஜாம்பவான் குன்று, காவல் பாரா'' என்று ஒரு பாறையைச் சுட்டிக் காட்டினார் ஜெயவேல்தாஸ். அதைக் கடந்து உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தோம்.

மரம் செடிகளடர்ந்த அந்த ஆச்ரமத்தின் சூழ்நிலையில் ஆழ்ந்த அமைதியும் இன்ப எழிலும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. முருகன் புகழ் பாடி, மோனத் தவம் புரிந்த முனிவர் வாழ்ந்த இடமாகையால், அங்கு அழகு கொஞ்சுகிறது; அருள்வெள்ளம் பாய்கிறது; ஆன்ம ஒளி வீசுகிறது.

ஆச்ரமத்தின் மத்தியில் உள்ள ஓர் அறைக்குள் நுழைகிறோம். வள்ளிமலை சுவாமிகளின் உருவச்சிலை, கருணையோடு நம்மை 'வா'வென்று அழைக்கிறது. பின்னால், ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர், ஸ்ரீ ரமண பகவான், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் முதலிய பேரருளாளர்களின் உருவப் படங்கள் காட்சி தருகின்றன. அங்கு அன்புத் தொண்டு புரிந்து வரும் அன்பர் ஒருவர் கற்பூரார்த்தி காட்டுகிறார். ஜெயவேல்தாஸ் பாடுகிறார்:

சின்னமாம் ஏகதாரை திருக்கையிலேந்தி யிந்தச்
சென்னைமா நகரமெங்கும் திருப்புகழெந்நுந் தேனை
சொன்னமா மாரி போலச் சுவையமுதொழுகச் சொல்லும்
தன்னைநே ரில்லாச் சச்சிதானந்தன் பதங்கள் போற்றி.

அந்தக் கோயிலிலிருந்து வெளியே வந்ததும் அங்கிருந்த அன்பர் எங்களுக்குப் பானகம் கரைத்துத் தந்தார்.

''இது ரொம்ப நாளையப் பழக்கம். ஆச்ரமத்திற்கு வருபவர்களைச் சுவாமி சும்மா அனுப்ப மாட்டார். அருந்துவதற்கு ஏதாவது கொடுத்தால்தான் அவருக்குத் திருப்தியாக இருக்கும். அதுவும் அவர் கையாலே கொடுக்க வேண்டும். அவர் கையாலே காப்பி போட்டுச் சாப்பிடணும். ஆகா... அது மாதிரிக் காப்பி நான் எங்கேயும் சாப்பிட்டதில்லே... குருநாதன், தாயாகக் கருணை காட்டுவார். குழந்தையாக விளையாடுவார். தந்தையாகக் கடிந்து கொள்வார். ஆண்டவனாக அருள்பாலிப்பார்....'' என்று சுவாமிகளின் பெருமைகளைப் பேசிக் கொண்டே பொங்கிப் பாறைக்கு எங்களை அழைத்து வந்தார் ஜெயவேல்தாஸ்.

'பொங்கி' என்பது வள்ளிமலையின் காவல் தெய்வம். அது வள்ளியம்மையின் உயிர்த்தோழி. பார்வதி, லட்சுமி, சரஸ்வதி மூன்று பேரும் ஒருவராக அமைந்த மாபெரும் சக்தி அது. அந்தப் 'பொங்கி'யை அந்தப் பாறை உருவில் தரிசித்து, பூஜைகள் செய்து வந்தார் வள்ளிமலை சுவாமிகள். ஆச்ரமத்திற்கு வருபவர்களையெல்லாம் அதை வலம் வரச் சொல்லுவார். தற்போது அப்பாறைக்கு முன் வள்ளியின் உருவச் சிலையொன்று பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திருப்புகழ் சுவாமிகள் ஆச்ரமத்திற்குப் போகும் வழி

பொங்கியின் அருள் சுவாமிகளுக்குப் பரிபூரணமாக இருந்தது. நினைத்த போது அவருக்கு அவள் தரிசனம் அளித்திருக்கிருள்.

ஒரு சமயம் சுவாமிகள் சென்னைக்கு வந்திருந்த போது, பத்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி அவரிடம் வந்து, ''திருப்புகழ் பாடுங்கள் தாத்தா... கேட்க வேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கிறது'' என்று கெஞ்சினுள். குழந்தை கேட்டது தெய்வமே கேட்பது போல இருந்தது சுவாமிகளுக்கு. உடனே அந்தத் தெருவிலுள்ள ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து, ஒரு திருப்புகழை ராக, தாளத்துடன் அருமையாகப் பாடினுர். மெய்ம் மறந்து போன அச் சிறுமி, ''நானும் திருப்புகழ் பாடுவேன். கேட்கிறீர் களா?'' என்று வினவ, ''பாடம்மா, அதை விட இன்பம் எனக்கு வேறு என்ன இருக்கிறது'' என்று சுவாமிகள் கூறினுர். உடனே அந்தப் பெண் 'விரகற நோக்கியும் உருகியும் வாழ்த்தியும்' என்ற திருப்புகழை மோகன ராகத்தில் மெய் சிலிர்த்திடப் பாடினுள். அதில் அப்படியே லயித்துப் போன சுவாமிகள், அச்சிறுமியை இறுகத் தழுவிக் கொண்டு உச்சி முகர்ந் தார். பேரானந்தத்தில் அப்படியே சொக்கிப் போனுர்.

அப்போது அந்தச் சிறுமி, ''நீங்க இவ்வளவு சந்தோஷப்படறீங் களே, நான் ஒண்ணு கேட்கிறேன். தருகிறீர்களா?'' என்று கேட்டாள்.

''இதென்னம்மா கேள்வி? உனக்கு என்ன வேண்டுமோ கேள். என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் உனக்குக் கொடுத்தாலும் போதாதே'' என்ருர்.

''அதெல்லாம் வேண்டாம். உங்க வெத்திலைப் பெட்டியைக் கொடுங் கள், போதும்'' என்ருள் சிறுமி, சிரித்துக் கொண்டே.

சுவாமிகளுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. அவர் சற்றும் எதிர் பாராத வெகுமதியை அல்லவா சிறுமி கேட்கிருள்!

''இந்தாம்மா, நீயே வெச்சுக்கோ...'' என்று தன் வெற்றிலைப் பெட்டியை அவளிடம் கொடுத்தார் சுவாமிகள். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட சிறுமி ஓடி மறைந்து விட்டாள்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து, சுவாமிகள் வள்ளிமலைக்குச் சென்றார். அங்கு அவருக்குப் பேராச்சரியம் ஒன்று காத்திருந்தது. சென்னையில் சிறுமியிடம் அவர் கொடுத்த வெற்றிலைப் பெட்டி குகை வாயிலில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்து அதிசயித்தார். அதை எடுத்துத் திறந்து பார்த்தார். அவர் அதில் வைத்திருந்த ஐந்து ரூபாய் நோட்டும், சில்லறைக் காசுகளும் அப்படியே இருந்தன. அத்துடன் அதில் ஒரு துண்டுக் காகிதமும் இருந்தது. அதில், ''உன்னை நான் மறவேன். என்னை நீ மறவாதே—பொங்கி'' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அதைப் படித்த சுவாமிகளின் கண்கள் பனித்தன. அவர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. ''பொங்கித் தாயே! நான் உன் அடிமையம்மா'' என்று கதறினார். அன்று முதல் அவர் பொங்கித் தெய்வத்தை வழிபடத் தொடங்கினார்.

மற்றொரு மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சியும் உண்டு.

சென்னையைச் சேர்ந்த கமலம்மாள் என்ற இசையாசிரியை வள்ளிமலை சுவாமிகளின் பக்தை. அந்த அம்மாளுக்கு இருந்த காசநோய் குணமாவதற்காக சுவாமிகள் 'இருமலுரோக' என்ற திருப்புகழைப் பாடி வரும்படி பணித்திருந்தார். அந்த அம்மாளும் அந்தப் பாட்டைத் தவறாமல் முறையுடன் ஓதி வந்தார்.

ஒரு நாள் அந்த அம்மாளின் வீட்டுக்கு ஒரு குறச் சிறுமி வந்தாள். அன்று அந்த வீட்டில் திதி. எனவே, எல்லோரும் ஆசாரத்துடன் இருந்தனர். இந் நிலையில் அவள் பிச்சை கேட்டுக் கொண்டு கூடத்திற்கே வந்து விட்டாள். கோபம் கொண்ட அந்த அம்மாள் அச் சிறுமியை விரட்டினாள். ஆனால், அந்தச் சிறுமி சற்றும் பயந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவள், கமலம்மாவை நோக்கி, '''இருமலு ரோகம்' மட்டும்தான் சொல்லிக் கொடுத்தானா?' மதியால் வித்தகனாகி' என்ற பாட்டைச் சொல்லித் தரவில்லையா?'' என்று கேட்டு விட்டு சிரித்துக் கொண்டே வெளியே ஓடி எங்கோ மறைந்து விட்டாள்.

வீடு தேடி வந்தது பொங்கித் தெய்வம் என்பது பின்னர்தான் தெரிந்தது. அத்தகைய பேறு பெற்ற கமலம்மாள்தான் திருப்புகழ் ஆச்ரமத்தில் இருக்கும் சுவாமிகளின் திருவுருவச் சிலையைச் செய்து தந்தவர்.

சுந்தர சுவாமிகள் என்பவர் ஒரு சமயம் வள்ளிமலை சுவாமிகளிடம், ''இம்மலையில் ஓடியாடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் வள்ளியம்மைக்கு வேறு ஏதாவது பெயர் உண்டா?'' என்று கேட்டார். அதற்குச் சுவாமிகள் ''அதற்கென்ன, இன்றோ, நாளையோ தெரிந்து கொண்டு விடலாமே'' என்று சாதாரணமாகக் கூறினார்.

மறுநாள் சுவாமிகள் இருவரும் மலையை விட்டு இறங்கி நடந்து வந்துகொண்டிருந்த போது, பத்து வயது சிறுமி யொருத்தி, 'விரகற நோக்கியும்' என்ற திருப்புகழைப் பாடிக் கொண்டு சுவாமிகளை நோக்கி வந்தாள். சென்னையில் முன்பு வந்த சிறுமி பாடியதும் அதே பாட்டுத்தான்!

திருப்புகழில் லயித்திருந்த சுவாமிகளை அணுகி அச் சிறுமி, ''சாமி, எனக்குப் பசிக்குதுங்க. ஏதாவது கொடுங்க'' என்று கேட்டாள். அதற்கு சுவாமிகள், ''இந்த நேரத்தில் இந்த இடத்தில் சாப்பாடு கேட்கறியே. என்னிடம் ஒன்றும் இல்லையே அம்மா'' என்று கூறவும், அந்தப் பெண், ''உன்னிடம் அன்பு கூடப் பொங்கி வராதா?'' என்று கேட்டாள். அப்போதுதான் சுவாமிகளுக்குப் பிச்சை கேட்டுவந்தவள் வள்ளியம்மையென்றும், தன்னைப் பொங்கி என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளவே அவ்விதம் பேசியதாகவும் அறிந்து கொண்டார். ''அம்மா, உன்னை யாரு என்று தெரியாமல் ஏதேதோ பேசி விட்டேனே! என்னை மன்னித்து விடம்மா'' என்று கூறி, அப் பெண்ணின் கால்களைக் கண்ணீர் நனைக்க, அப்படியே விழுந்து கும்பிட்டார். சுவாமிகள் எழுந்து பார்த்தபோது அந்தப் பெண் அங்கே இல்லை. எங்கோ மறைந்து விட்டாள்.

பொங்கிப் பாறையின் மீது குங்குமத்தில் மயிலும் வேலும் பாம்பும் வரையப்பட்டிருந்தன.

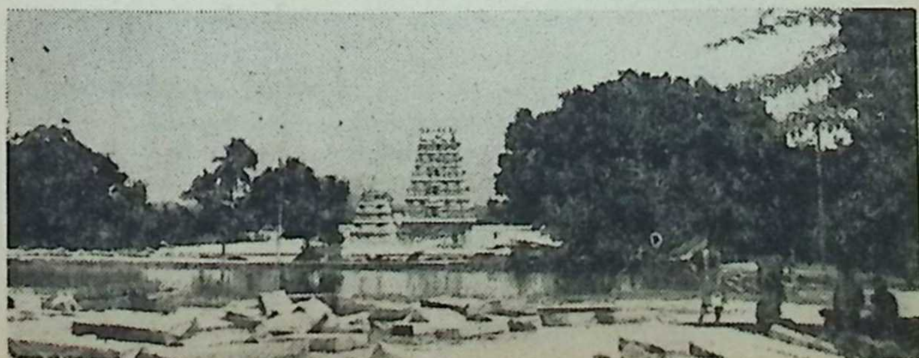
''சாமி இருந்த நாள்லேருந்து இப்படிப் படம் வரைந்துதான் கும்பிடறது வழக்கம். சில நாள் சாமியே பூஜையிலே வந்து கலந்துக்குவார். பொங்கிப் பூஜை ஆனப்பறம்தான் ஆச்ரமத்திலே எல்லாரும் சாப்பிடுவோம்....'' என்றார் ஜெயவேல்தாஸ்.

''சாமி என்ன பூஜை செய்வார்?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''அவர் பூஜை செய்து நாங்க பார்த்ததில்லே. திருப்புகழ்தான் அவருக்குப் பூஜை, மந்திரம், தியானம், தபஸ் எல்லாம். மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கி எங்கேயாவது பயணம் போகிற போது பொங்கிப் பாறை கிட்டே வந்து கையைக் கூப்பிக் கும்பிட்டு விட்டுப் போவார். அவ்வளவுதான்'' என்று கூறிய தாஸ், எங்களை சச்சிதானந்த சுவாமிகள் சமாதிக் கோயில் இருக்கும் குகைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

எல்லாரும் பணிவாகக் குனிந்து, மிக்க மரியாதையாக அந்த குகைக்குள் நுழைந்தோம். திருப்புகழ் மாமந்திரம் எந்நேரமும் ஒலித்து, எதிரொலித்து, முருகானந்தத்தில் மூழ்கி, கருணைக் கடலாக விரிந்து, வையத்தையே வாழ வைத்த வள்ளிமலை சுவாமிகளின் இதய குகைக்குள் நுழைவது போன்ற உணர்வு மேலோங்க, பயபக்தியுடன், வணங்கிய தலையுடன் உள்ளே நுழைந்தோம்.

மலையடிவாரத்திலுள்ள சண்முகர் ஆலயமும் சரவணப் பொய்கையும்

ஐம்பத்து நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு சச்சிதானந்த சுவாமிகள் மலையுச்சிக்கு ஏறி வந்த போது, அந்த இடம் சப்பாத்திக் காடாக இருந்தது. கல்லும் புதரும் நிறைந்து, சிறுத்தையும் புலியும், பாம்பும் தேளும் நடமாடும் இடமாகக் காட்சி தந்தது. சுவாமிகள் வந்த பிறகு சிறுகச் சிறுக அந்தப் பகுதியைச் சீராக்கி, பாதை அமைத்து, பக்தர்கள் வந்து போவதற்கேற்ற வசதிகளைச் செய்து வைத்தார்.

சுவாமிகள் மலைக்கு வந்த போது அந்தக் குகை ஒருவர் ஊர்ந்து செல்லும் அளவுக்குத்தான் இருந்தது. சில பக்தர்களின் உதவியுடன் மண்ணைத் தோண்டி எடுத்து, சுவாமிகள் இதைப் பெரிய குகையாக்கினர்.

அங்கு மண்ணைத் தோண்டும் போது ஓர் அதிசயம் நடந்தது. பூமிக்கு அடியில் மூன்று எலும்புக் கூடுகள் தென்பட்டன. மூன்று மகான்கள் பத்மாசனத்தில் அமர்ந்து நிட்டையில் ஆழ்ந்திருப்பது போலவே அவை காணப்பட்டன. அந்தத் தவயோகிகள் யாரோ? எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர்கள் வாழ்ந்தார்களோ? அது முருகனுக்கே வெளிச்சம்.

சுவாமிகள் அந்த எலும்புகளை யெல்லாம் சேகரித்து,குகைக்கு வெளியில் தனித் தனியே புதைத்து,அரசு, வேம்பு, வில்வச் செடிகளை அவற்றின் மீது நட்டு வைத்து, அந்த ஜீவ சமாதிகளுக்குத் தினமும் பூஜை செய்து வந்தார். தற்போது ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் அம் மரங்களைச் சுற்றி மேடை கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிழலில் சற்று நேரம் அமர்ந்தாலே எல்லையற்ற மனச்சாந்தி ஏற்படுகிறது.

சுவாமிகள் ஆச்ரமத்தைச் சீர்படுத்திக் கொண்டிருந்த போது தெய்வமும் அவருடன் ஒத்துழைத்ததற்கு எத்தனையோ சான்றுகள் உண்டு.

ஒரு நாள் நள்ளிரவில் சீடர்களெல்லாம் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த போது, வயோதிகர் ஒருவர், கையில் மண்வெட்டியுடன் சுவாமிகளிடம் வந்து பசிக்கு உணவு வேண்டும் என்று கேட்டார். அவரை யார் என்று வினவ, தன் பெயர் மண்வெட்டிப் புலவர் என்றும், அருகிலுள்ள சுனையைச் சீர்படுத்தி, சுற்றுப்புறத்தைச் சுத்தமாக்கி யுள்ளதாகவும் கூறினர். உடனே சுவாமிகள் மனம் இரங்கி சட்டியில் இருந்த களியை எடுத்து அவர் மண்வெட்டியில் வைக்க,அதை ருசித்துச் சாப்பிட்டு விட்டு அந்த வயோதிகர் போய் விட்டார்.

சற்றைக்கெல்லாம் சீடர்களை எழுப்பி, நடந்த விவரத்தைக் கூறினர் சுவாமிகள். தாமாகவே வந்து உதவி செய்து விட்டுப் போன வயோதிகரைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் சீடர்கள் புறப்பட்டார்கள். அந்தக் கிழவர், கணேசகிரி பக்கம் போவதைக் கண்டு வேகமாக நடந்தார்கள். ஆனல், அடுத்த கணம் வயோதிகரின் தோற்றம் மறைந்து விட்டது.

ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிய சீடர்கள் சுனையின் அருகில் சென்று பார்த்தார்கள். அங்கு புல் பூண்டுகள் எல்லாம் அகற்றப்பட்டு நிலமெல்லாம் ஒழுங்காகக் கொத்தி விடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். பல பேர் பல நாட்கள் பாடுபட்டுச் செய்து முடிக்க வேண்டிய அந்த

வேலையை ஒரே நாளில் செய்து முடித்தவர், பிட்டுக்கு மண் சுமந்த பெருமானுகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

ஒரு சமயம் இந்தக் குகையில் அமர்ந்து சமாதி நிட்டை கூட வேண்டும் என்று எண்ணிய சுவாமிகள், உள்ளே சென்று, சீடர்களை அழைத்து, ஒரு பாறையைக் கொண்டு குகை வாயிலை அடைத்து விடும்படியும் ஏழு நாட்கள் கழித்துப் பாறையை அகற்றும்படியும் உத்தர விட்டார். சீடர்கள் முதலில் தயங்கினுர்கள். சுவாமிகளின் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேருமோ என்று அஞ்சினுர்கள். ஆனுல், சுவாமிகள் தைரிய மொழிகள் கூறவே, அவர்கள் குகை வாயிலைப் பாறையால் அடைத்து விட்டார்கள்.

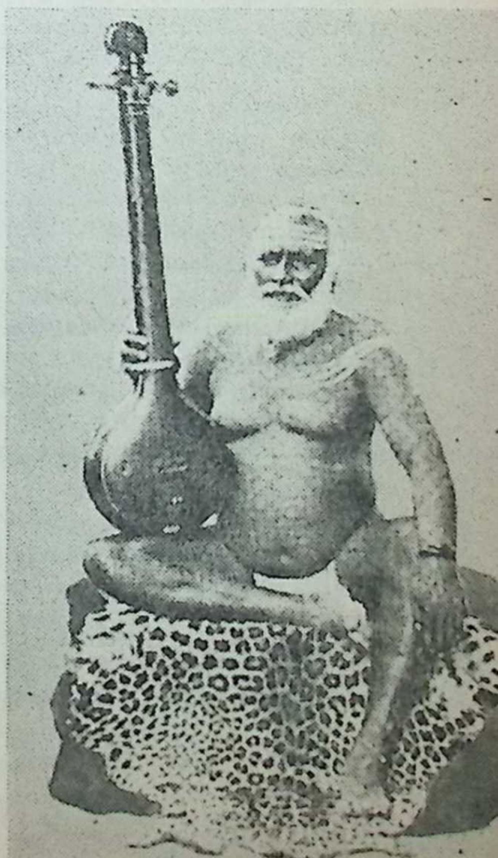
மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு திருப்புகழ் பாராயணத்திற்காகக் கோட்டைநத்தம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த சண்முக ரெட்டியாரும், முருகேச வாத்தியாரும் ஆச்ரமத்திற்கு வந்த போது, சுவாமிகள் குகைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு, சீடர்களைக் கடிந்து கொண்டார்கள். சுவாமியைப் பட்டினி போட்டுக் கொன்ற பாவத்திற்கும், போலீசாரின் தண்டனைக்கும் ஆளாக நேரிடும் என்று எடுத்துச் சொல்லி, கடப்பாரையால் குகை வாயிலை அடைத்திருந்த பாறையை அப்புறப்படுத்தி விட்டு, உள்ளே வேகமாக நுழைந்தார்கள்.

சுவாமிகள் பேச்சு மூச்சற்று, நிர்விகல்ப சமாதி நிட்டையில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். வெகுநேரம் கையைத் தட்டி அழைத்த பிறகே, 'தண்டபாணி' என்ற திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே சுவாமிகள் கண் திறந்து பார்த்தார். குகை திறக்கப்பட்டிருப்பதையும் சுற்றிலும் சீடர்கள் நின்று கொண்டிருப்பதையும் கண்டு தமது நிட்டையைக் கலைத்ததற்காக அவர்களைக் கடிந்து கொண்டார். பிறகு அவர்கள் தக்க விளக்கம் அளித்த பின்னரே சுவாமிகள் சமாதான மடைந்தார்.

இந்தக் குகையில்தான் சுவாமிகள் அடியார்களுடன் திருப்புகழ் பாராயணம் செய்வது வழக்கம்.

ஆச்ரமம் ஏற்பட்ட புதிதில் சுவாமிகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கோ, அவருடன் சேர்ந்து திருப்புகழ் பாடுவதற்கோ ஒருவருமேயில்லை.

திருப்புகழ் சுவாமிகள்

அந்த இடத்திற்கு வருவதற்கே கிராமவாசிகள் பயந்தனர். அப்போதெல்லாம் சுவாமிகள் சப்பாத்திப் பழத்தைச் சாப்பிட்டே வாழ்ந்து வந்தார். பின்னர், கிராம மக்கள் அங்கு ஒரு சட்டியை வைத்து, அதில் கூழோ, கஞ்சியோ, களியோ வைத்து விட்டுப் போகும் பழக்கத்தைத் தொடங்கினார்கள். மைசூர் அரண்மனையில் அறுசுவை விருந்துண்டு பழக்கப்பட்டவர், அந்தப் பழங் கஞ்சியையும் அதே ஆனந்தத்தோடு பருகினார். அந்தக் கஞ்சியை யாசித்து வந்தவர்களுக்கும் அன்புடன் அளித்து வந்தார். அத்துடன், தம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் திருப்புகழ் அமுதத்தை வாரி வாரி வழங்கினார் அந்த வள்ளல்.

சுவாமிகளுக்கு அக்கம்பக்கத்திலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து நிறையச் சீடர்கள் கிடைத்து விட்டார்கள். பகலில் கழனியிலும் தோட்டத்திலும் வேலை செய்து விட்டுப் பொழுது சாய்ந்ததும் அவர்கள் மலை ஏறி வந்து திருப்புகழ் பாராயணத்தில் உற்சாகமாகக் கலந்து கொள்வார்கள். எந்த சாதியானாலும், எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவரா யிருந்தாலும், எவ்வித வேற்றுமையும் பாராட்டாமல் தாம் பெற்ற இன்பத்தை எல்லோருடனும் பகிர்ந்து கொண்டார் சுவாமிகள். சம்சாரத்தில் உழன்ற பாமர மக்களை சன்மார்க்கத்தில் அழைத்துச் சென்றார்.

''இந்தக் குகையில்தான் முருகன், வள்ளியைத் திருமணம் செய்து கொண்டதாகச் சாமி சொல்லுவாரு. இது கூட முன்னே குகையா யில்லையாம். முருகன்தான் ஒரு பாறையாலே இந்த இடத்திலே ஒரு கூரை போட்டு ரகசியமா கல்யாணம் செய்துக்கிட்டாரு'' என்று கூறினார் தாஸ். இதைக் கேட்டு சேஷாத்ரி ஒரு மாதிரி சிரித்தார்.

''உண்மைதானுங்க. அதோ தெரியுதே, அந்தப் பாறையைப் பாருங்க. முருகன் வேலாயுதத்தால் அதை இரண்டாகப் பிளந்து ஒரு பாகத்தை எடுத்து அப்படியே இங்கே வீசிப் போட்டுட்டாரு. அந்தப் பாறையை நல்லாக் கவனிச்சுப் பாருங்க. அதுலே பிளந்து எடுத்ததுதான் இந்தக் கூரைன்னு நீங்களே ஒப்புக்குவீங்க. எனக்கு எப்படி இந்த விஷயமெல்லாம் தெரியும்? எல்லாம் சாமி சொன்னதுதான்'' என்று ஜெயவேல் தாஸ் வெள்ளை உள்ளத்தோடு மீண்டும் கூறினார். அவர் கூறியதைப் போலவே இரு பாறைகளையும் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தோம். அருகிலிருக்கும் கன்னிக் குன்றைச் சேர்ந்த ஒரு பாறையின் பாதிதான் இந்தக் குகைக்குக் கூரையாக அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. இயற்கையின் இத்தகைய அதிசயங்களுக் கெல்லாம் கூறப்படும் காரணங்களை நம்புவதும் நம்பாததும் அவரவர் மனப்பக்குவத்தைப் பொறுத்த விஷயம்.

அந்தக் குகை ஒரு குடிசையைப் போலவே இருக்கிறது. கையை மேலே உயர்த்தினால் கூரையைத் தொடலாம். உள்ளே சுற்றிலும் சிறு மேடை கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அதனுள் சுமார் எண்பது பேர் நெருக்கமாக உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்.

அங்கு சில நாட்கள் விடிய விடியத் திருப்புகழ் பாராயணம் நடைபெறுவது வழக்கம். பாராயணம் முடியும் வரை விபூதிச் சட்டியில்

கற்பூரம் எரிந்து கொண்டே யிருக்கும். சாம்பிராணி புகை குகையைச் சூழ்ந்திருக்கும். ஊதுவத்தியின் நறுமணம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும். பாராயணம் முடிந்ததும், சுவாமிகள் எல்லோருக்கும் திருநீறு கொடுப்பார். பாராயணத்தின் போது பக்தர்கள் இறுதிவரை அமர்ந்திருந்து, சுவாமிகளிடமிருந்து திருநீறு பெறுவதையே பெரும் பாக்கியமாகக் கருதினார்கள். தொடக்கத்திலிருந்து, சுவாமிகள் மலையை விட்டு இறுதியாக இறங்கிய 1948-ம் ஆண்டு வரை அந்த விபூதிச் சட்டி உடையாமல் அங்கேயே இருந்தது.

1950-ம் ஆண்டு நவம்பரில் சென்னையில் சுவாமிகள் மகாசமாதியடைந்த போது சீடர்கள் அவர் திருமேனியை உயிருக்கு உயிராய் அவர் நேசித்து வந்த வள்ளிமலைக்குக் கொண்டு வந்து திருப்புகழின் தேனிசையால் புனிதம் அடைந்திருந்த குகையிலேயே அவருக்கு சமாதிக் கோயில் அமைத்தனர். ஆண்டு தோறும் இங்கு குருபூஜை சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது.

சமாதியின் மீது ஒரு சிவலிங்கமும் தட்சிணாமூர்த்தியின் சிறிய விக்ரகமும் இருக்கின்றன. அந்தச் சிலையில் ஒரு காளைக் கன்றுக்குட்டி தலையை நீட்டிக் கொண்டிருப்பது வெகு அழகாயிருக்கிறது.

எதிரிலிருக்கும் பிறையில் கடவுளர் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வள்ளிமலை சுவாமிகளின் படமும், வேறு சில சாதுக்களின் படங்களும் இருக்கின்றன. ஒரு தூங்கா விளக்கும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

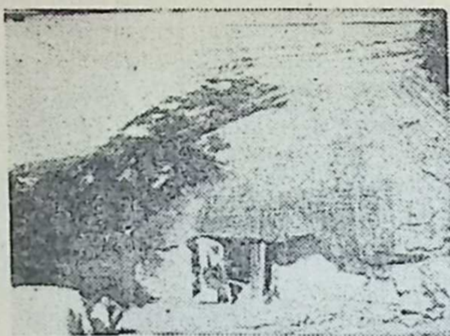
''இவையெல்லாம் சுவாமிகள் வைத்துப் பூஜைசெய்த படங்களா?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''இல்லை. இல்லை. அவருக்கப்புறம் தான் வந்தது. சாமி இருக்கிறபோது அருணகிரிநாதரின் பெரிய படம் ஒன்றுதான் இருக்கும். அதைத் தவிர வெள்ளை எருக்கன் வேர்கள் ரெண்டு இருக்கும்'' என்றார் தாஸ்.

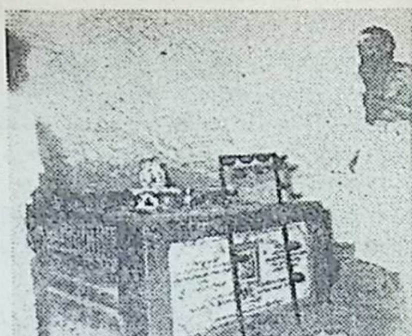
''அவையெல்லாம் இப்போ எங்கே இருக்கின்றன?''

''அருணகிரிநாதர் படம் மெட்ராஸ் கோபாலபுரத்திலிருக்கும் கல்யாணராமய்யர் வீட்டில் இருக்குன்னு கேள்வி. அவர்தான் சாமியின் வாழ்க்கையைப் பற்றி விரிவா 'வள்ளிமலை வள்ளல்'னு ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கார். இங்கேயிருந்த வெள்ளெருக்கன் வேர் எங்கே போச்சோ தெரியாதுங்க... ஒரு அடி ஒசரத்தில் ரெண்டு வேர் இருக்கும். அதோட நிழல் சுவத்திலே விழும். அதைக் காட்டி, 'வள்ளியம்மா கும்பிட்டுக்கிட்டிருக்கா, பாருடா'ன்னு சாமி சொல்லுவார். பார்த்தா அப்படியே தான் இருக்கும்'' என்று கூறி விட்டுப் பழைய நாட்களின் நினைவுகளில் மூழ்கியபடி சற்று நேரம் பேசாமல் நின்றிருந்தார் தாஸ். பின்னர், சுவாமிகளின் சமாதியை வலம் வந்து, கீழே விழுந்து வணங்கிவிட்டு தென்புறமுள்ள சிறிய வழியாகக் குனிந்து வெளியே வந்தோம்.

அடுத்து ஜெயவேல்தாஸ் எங்களை 'சூரியன் காணா சுனை'க்கு அழைத்துச் சென்றார். தேனும் தினை மாவும் தின்று விட்டு வள்ளியும் முருகனும் இந்த நீரைத்தான் பருகினார்களாம். கீழுள்ள குகைக்குப்

சமாதி இருக்கும் குகை

சுவாமிகளின் சமாதி

பின்னல் ஒரு பாறையின் மீது ஏறி அங்கு போக வேண்டும். ஏறும் போது அந்தப் பாறையில் சில காலடிகளைக் காட்டினார் தாஸ். களி மண்ணில் காலடி பதிந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி இருந்தது.

''இதோ பாருங்க. இது முருகனின் பாதம். பார்த்தீங்களா, இது தான் கட்டை விரல். ஒண்ணு ரெண்டு, மூணு நாலு, அஞ்சு விரல்கள் அப்படியே இருக்கு. இந்தப் பாதம் சின்னதா இருக்கு பார்த்தீங்களா ... இது வள்ளியின் பாதம். முருகனும் வள்ளியும் விளையாடிக்கிட்டே போன அடையாளங்கள். இதையெல்லாம் சாமி காட்டிக் கதை சொல்லுவார், இன்னும் நிறையப் பாதங்கள் இருந்தன. இந்தப் படிக்கட்டு வெட்டின போது எல்லாம் மறைஞ்சு போச்சு...... நான் வெட்டாதீங்கன்னேன். கேட்கலே'' என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டார் தாஸ். நாங்கள் ஆச்சரியத்துடன் பாதங்களை ஆராய்ந்தோம்.

''இதோ பாருங்க. குதி கால் அடையாளம். வள்ளி திரும்பி வர போது குதிகாலை அழுத்திக்கிட்டு வந்திருக்கா. இது கூட சாமி சொன்னது தான்'' என்று உற்சாகத்துடன் காட்டினார் தாஸ்.

மேலே ஏறிச் சென்றோம். ஒரு பெரிய பாறையின் அடியில் சுனை இருக்கிறது. அதன் மீது சூரிய வெளிச்சம் படுவதே கிடையாது. இப்போது பாறையைச் சற்று வெட்டி விட்டிருப்பதால் தண்ணீர் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.

அங்கு ஒரு சிறு குகை இருக்கிறது. சென்னையில் சுவாமிகளிடமிருந்து வெற்றிலைப் பெட்டியைப் பரிசாகப் பெற்றுக் கொண்ட தெய்வச் சிறுமி, அந்தப் பெட்டியை இந்தக் குகையில்தான் கொண்டு வந்து வைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அங்கு ஒரு சமயம் சுவாமிகள் ஏழு நாட்கள் சமாதி நிட்டையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அப்போதும் சீடர்கள் வந்து அதைக் கலைத்து விட்டார்கள்.

அங்கிருந்து கிழிறங்கினல் மேற்கே சற்று உயரத்திலிருக்கும் அருணகிரிநாதர் குகைக்குச் செல்லலாம். அது தற்போது மூடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் குகையில் சுவாமிகள் பன்னிரண்டு நாட்கள் அன்ன ஆகாரம் இன்றி நிர்விகல்ப சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தார். பன்னிரண்டாம் நாள் திருமதி சீதாலட்சுமி என்ற திருப்புகழ் அடியார், பசும்

வெண்ணெயைக் கொண்டு வந்து சுவாமிகள் தலையில் தேய்க்க, அது கொதித்து உருகி நெய்யாயிற்று. பின்னர் சுனையிலிருந்து குடம் குடமாக நீரைக் கொண்டு வந்து அபிஷேகம் செய்வித்ததும் சுவாமிகள் நிட்டை கலைந்தார்.

பொங்கிப் பாறை

அடுத்து நாங்கள் கணேச கிரியைக் காணச் சென்றோம். யானை முன்னங்காலை மடித்து அமர்ந்திருப்பது போல் அந்தப் பாறை அமைந்திருக்கிறது. அதை ஒட்டினாற் போல் நிறைய மரங்கள் வளர்ந்து விட்டிருப்பதால் அந்த 'யானை'யைச் சரிவரப் படம் பிடிக்க முடியவில்லையே என்று பாபு குறைப்பட்டுக் கொண்டார். கணேச கிரிக்குக் கீழே இரண்டு விநாயகர் சிலைகள் இருக்கின்றன.

வள்ளியைப் பயமுறுத்தி, தம்பியின் கையில் பிடித்துக் கொடுப்பதற்காக அண்ணன், யானை உருவம் தாங்கி வந்து லீலைகள் புரிந்த இடம் இது தான் என்று கூறுகிறார்கள்.

சுவாமிகள் ஆச்ரமத்தில் இருந்தபோது கணேசகிரியின் அடிவாரத்தில் அநேக பக்தர்கள் ஒரு பேரொளியைப் பார்ப்பதுண்டாம். அது அங்கு வாழும் நல்லபாம்புகளின் முடியில் இருக்கும் மாணிக்க, ரத்தினக் கற்களிலிருந்து வீசும் ஒளியென்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள்.

கணேச கிரியைத் தரிசித்து விட்டு, வரும் வழியில் ஒரு மாட்டின் சிலை வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு, ''இது என்ன?'' என்று விசாரித்தேன்.

''இது 'சிங்காரி' என்ற பசுவின் சமாதி. அந்தப் பசுவை சாமி ரொம்ப அருமையா வளர்த்தாரு'' என்றார் தாஸ்.

சுவாமிகளின் பக்தரான ஏகாம்பர முதலியார், ஆச்ரமத்திற்கு அன்புடன் அளித்த பசு அது. பழனிக் கோயிலில் 'சிங்கார மயில் ரூப வாகன நமோ நம' என்ற திருப்புகழ் வரியை முதன் முதலாகக் கேட்டு மனத்தைப் பறிகொடுத்த சுவாமிகள், அந்நிகழ்ச்சியின் நினைவாக அப் பசுவிற்கு 'சிங்காரி' என்ற பெயரிட்டு அழைத்தார்.

ஏகாம்பர முதலியார் தம் குடும்பத்தோடு ஒரு சமயம் பழநிக்குச் சென்றிருந்தபோது, புதிதாகத் திருமணமாகியிருந்த அவருடையமகனும் புது நாட்டுப் பெண்ணும் குளத்தில் தவறி விழுந்து விட்டார்கள். கரையிலிருந்தோர் கதறியழுது கொண்டிருந்த போது, தெய்வச் செயலாக யாரோ ஒருவர் திடீரென்று அங்கு வந்து அவர்களைக் காப்பாற்றினர். அந்த நிகழ்ச்சி, கருணை வள்ளலான வள்ளிமலை சுவாமிகளின் யோக மகிமையை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது.

ஏகாம்பர முதலியார் தன் மகனுக்குத் திருமணமானதும், புது மணத் தம்பதியோடு வள்ளிமலைக்கு வருவதாக சுவாமிகளிடம் கூறியிருந்தார். ஆனால், ஏதோ ஒரு தவிர்க்க முடியாத காரணத்தினால் அவர் அங்கு போக முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, குடும்பத்தோடு அவர் பழநிக்குச் சென்றார். பழநியாண்டவனைத் தரிசிக்கச் செல்லும் முன் அனைவரும் சரவணப் பொய்கையில் நீராடச் சென்றனர்.

குளத்தில் குளித்துப் பழக்கமில்லாத முதலியாரின் மகன் கால் தவறி விழுந்து, கரையேற முடியாமல் தத்தளித்தான். கணவனின் நிலை கண்டு பதறிப் போன மனைவி, கணவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தில், சற்றும் யோசிக்காமல் தானும் நீரில் குதித்து விட்டாள். அவ்விருவரும் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த மற்றோர் இளைஞரும் நீரில் பாய்ந்தார். புது மணத் தம்பதியின் உயிரைக் காக்கச் சென்றவரும் தண்ணீரில் மூழ்கினார். மூச்சுத் திணற, உயிருக்காக மன்றாடினார்.

குளக்கரையில் நின்றிருந்த பெற்றோரும் பிறரும் உதவி கோரி கூக்குரலிட்டனர். ஏகாம்பர முதலியார், ''பழநியாண்டவா, கந்தா, வேலா, சச்சிதானந்த குருவே, என் செல்வங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்'' என்று துயரம் தாங்க மாட்டாமல் கண்ணீருக்கிடையே கதறியழுதார். கண்ணுக்கெதிரில் கண்ணின் மணிகளைக் காலன் கவர்ந்து செல்லும் போது தெய்வத்தினிடம் முறையிடுவது ஒன்றுதானே வழி!

அப்போது யாரும் எதிர்பாராத வகையில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. எங்கிருந்தோ திடீரென்று ஓர் ஆசாமி அங்கு தோன்றினார். அவர் சட்டென்று குளத்தில் ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்து, நீரில் மூழ்கி எமனுடன் போராடிக் கொண்டிருந்த மூவரையும் எப்படியோ காப்பாற்றி, கரையில் கொண்டு சேர்த்து விட்டுப் போய் விட்டார். அவர் யாரென்று ஒருவருக்குமே தெரியாது.

அதே நேரத்தில் வள்ளி மலை ஆச்ரமத்தில் சுவாமிகள் தம் சிடர்களுடன் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். திடீரென்று உரத்த குரலில், ''இது தான் பழநி, இதையே பழநி என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நாம் பழநியில் தான் இருக்கிறோம்'' என்று சுவாமிகள் ஆவேசம் வந்தவர் போல் எழுந்து, திருப்புகழ் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு குதித்தார். அங்கிருந்தவர்களுக்கு அப்போது ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சென்னை திரும்பிய ஏகாம்பர முதலியாரிடமிருந்து பழநியில் நடந்த அற்புதத்தை அறிந்த பிறகே அவர்களுக்கு எல்லாம் புரிந்தது. சுவாமிகள் வள்ளிமலையில் பழநியின் பெயரைக் கூறிக்கொண்டு திடீரென்று எழுந்த நேரமும், பழநியில் ஒரு பெரியவர் நீரில் மூழ்கி, மடிய இருந்தவர்களைக் காப்பாற்றிய நேரமும் விநாடி மாறாமல் ஒத்திருந்ததை அதிசயத்தோடு அறிந்து, அந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தியவர் திருப்புகழ் சித்தரான வள்ளிமலை சுவாமிகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

இதைப் போன்று பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தியிருக்கிறார் சுவாமிகள். ஒரே சமயத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில் காட்சியளித்திருக்கிறார் அவர். ஒரு சமயம் வள்ளிமலைக் குகையில் சீடர்கள் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது, சென்னைக்குச் சென்றிருந்த சுவாமிகள், கையில் கமண்டலத்துடன் உள்ளே நுழைந்தார். 'சுவாமிகள் வந்து விட்டார்' என்று அனைவரும் மகிழ்ச்சி யுற்றிருந்த போது, அவர் திரும்பி, கணேச கிரியை நோக்கி நடந்தார். ''சாமீ...சாமீ'' என்று அழைத்துக் கொண்டே சீடர்கள் பின்னே சென்றனர். சற்றைக்கெல்லாம் சுவாமிகள் எங்கோ மறைந்து விட்டார்.

சூரியன் காணா சுனை
(குமரித்தீர்த்தம்)

உண்மையில் சுவாமிகள் அன்று சென்னையில்தான் இருந்திருக்கிறார். மூன்று நாட்கள் கழித்தே வள்ளிமலை வந்தார். இதைப்போல் எத்தனையோ மாய லீலைகள்!

வள்ளிமலைக்கு வந்த பிறகே சுவாமிகளுக்கு இசை ஞானம் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன்பு தன்னிஷ்டத்திற்குத் திருப்புகழைப் பாடிக் கொண்டிருப்பார் அவர். வள்ளிமலையில் இரவு நேரங்களில் தேவகானம் கேட்குமாம். தேவகணங்கள் வானுலகிலிருந்து கீழிறங்கி வந்து, இசை மாரி பொழிந்து, பொங்கித்தாயை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்துவார் களாம். அதைத் தினமும் உற்றுக் கேட்ட சுவாமிகளுக்கு மெல்ல மெல்ல இசையில் லயிப்பு ஏற்பட்டது. ராக லட்சணங்கள் மனத்தில் பதிந்தன. லய வேறுபாடுகள் உணர்வோடு கலந்தன. அவரையுமறியாமல் சங்கீத தேவதை அவரை ஆட்கொண்டாள். கம்பீரமான சாரீரத்தில் ராக, தாளங்கள் என்ற சுவை கூட்டி, 'சின்னமாம் ஏகதாரையைத் திருக்கையி லேந்தி' திருப்புகழ் அமிர்தத்தை வாரி வாரி வழங்கப் புனித யாத்திரை புறப்பட்டார்.

வள்ளிமலையிலிருந்து அடிக்கடி சென்னைக்கு வந்து போன சுவாமிகள், இங்கு சிறுகச் சிறுக பல திருப்புகழ் சபைகளையும் நிறுவினார். முருக பக்தி தழைத்தது. அடியார்த் திருக்கூட்டம் வளர்ந்தது.

எழுத்து வாசனையே யற்ற கிராம மக்களை சொல்லழகும் ஓசை நய மும் மிளிரும் திருப்புகழை சந்தம் தவறாமல் பாடும்படி பழக்கினார் சுவாமிகள். தமது யோக சக்தியாலும் தவ வலிமையாலும் எத்தனையோ பக்தர்களை இசை வல்லுநர்களாக மாற்றியிருக்கிறார் அவர்.

சென்னையில் கந்தசாமி பிள்ளை என்பவர் சுவாமிகளின் முக்கிய சீடர் களில் ஒருவராயிருந்தார். ஆண்டு தோறும் திருவண்ணாமலைக்கு குடை எடுத்துச் செல்லும் குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கி தேவாரம் ஓதிச்செல்வார்.

இவர் இனிமையாகத் தேவாரம் பாடுவதைக் கேட்ட சுவாமிகள், இவரைத் தம் சீடராக்கிக் கொண்டு திருப்புகழ் கற்றுக் கொடுத்தார். பின்னர், திருப்புகழ் பாராயணங்களின் போதும் பிரசங்கங்களின் போதும் இவரும் மீனாட்சி என்றழைக்கப்படும் மாணிக்க முதலியாரும் சுவாமிகளுடன் சேர்ந்து பாடுவது வழக்கம்.

ஒருநாள் கந்தசாமி பிள்ளை ஒரு பிடிலை வைத்துக் கொண்டு, 'சரிகம' என்ற சரளி வரிசையைத் தட்டுத் தடுமாறிப் பழகிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கு வந்த சுவாமிகள், ''ஏதாவது நல்ல ராகம் வாசி, கேட்போம்'' என்றார். பிள்ளையவர்களுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. ''சுவாமிகளே, எனக்கு சரளி வரிசையே இன்னும் சரியாக வரவில்லை, அதற்குள் ராகம் வாசிக்கச் சொல்கிறீர்கள், எப்படி முடியும்?'' என்று பரிதாபமாகக் கேட்டார். ''எல்லாம் முடியும், வாசி'' என்று அதட்டினார் சுவாமிகள். குருநாதனை நினைத்துக் கொண்டு உடனே பிடில் வாசிக்கத் தொடங்கினார் பிள்ளை. அவரையுமறியாமல் பல ராகங்களை எளிதாக வாசித்தார். சுவாமிகள் ஆனந்தப்பட்டார். அன்று முதல் எந்த ராகத்தையும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் ஆலாபனம் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றார் கந்தசாமி பிள்ளை.

கந்தசாமி பிள்ளையவர்களுக்கு வெகு காலம் பிள்ளைப் பேறு இல்லாமல் இருந்தது. ஜோசியர்களும் நம்பிக்கையளிக்கவில்லை. ஆனால், சுவாமிகளின் நல்லாசியால் அவரது மனைவிக்கு இருந்த குறை நீங்கப் பெற்று, அவர்களுக்கு சந்தான பாக்கியம் ஏற்பட்டது.

கந்தசாமி பிள்ளையின் குடும்பத்தார் சென்னைக்கு அடுத்துள்ள 'பாடி' என்ற தலத்தில் ஆண்டுதோறும் திருஞானசம்பந்தரின் திருநட்சத்திரத்தைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம். அப்போது பெரிய அளவில் அன்னதானமும் நடைபெறும். ஒரு விழாவின் போது ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த சமையற்காரர்கள் வந்து சேரவில்லை. அன்னதானம் நின்று விடுமோ என்று ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த கந்தசாமியின் முன் வள்ளிமலை சுவாமிகள் காட்சி தந்தார். என்ன அதிசயம்! சுவாமிகள் விழாவுக்கு வருவார் என்று பிள்ளையவர்கள் கனவில் கூட நினைக்கவில்லை. நிலைமையையறிந்த சுவாமிகள், அடுத்த கணம் சமையல் பணியில் முழுமூச்சுடன் இறங்கி, வந்திருந்த அத்தனை பேருக்கும் அறுசுவையுடன் விருந்து தயாரித்துப் பரிமாறினார்.

தம் புகழை சுவாமிகள் பாடக் கேட்டு தணிகேசன் ஆனந்தக் கூத்து ஆடியதும் உண்டு.

கணேச கிரி

1917-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம், வள்ளிமலைச் சீடர்களுடன் சுவாமிகள் திருத்தணிகைத் தலம் சென்று திருப்புகழ் பாடும் போது ''திருப்புகழோதுங் கருத்தினர் சேரும் திருத்தணி மேவும் பெருமாளே'' என்ற அடியை ''தெருத் திண்ணை தோறும் திருப்புகழோதுந் திருத்தணி மேவும் பெருமாளே'' என்று

மாற்றிப் பாடி விட்டார். பாராயணம் முடிந்ததும் ''இப்படி ஏன் மாற்றிப் பாடினீர்கள்?'' என்று சீடர்கள் கேட்க, ''என்னையறியாமல் பாடி விட்டேன். அதன் காரணம் எனக்கே தெரியவில்லை'' என்று சுவாமிகள் சமாதானம் கூறிவிட்டார்.

மறுநாள் திருத்தணிகைச் சீர் கருணீக மடத்துத் திண்ணையில் இரவு பாராயணம் நடை பெற்றது. இரவு எட்டு மணிக்கு ஆரம்பித்த பாரா யணம் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது.

நள்ளிரவு நேரம். மலையில் திடீரென்று ஒரு பேரொளி தோன்றி மறைந்ததைப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்த அடியார்கள் அனைவரும் கண்டு வியந்தனர். சற்றைக்கெல்லாம் கையில் விசிறியுடன் ஓர் அந்தணர் வந்து, திண்ணையின் மீது ஒரே தாவலாகத் தாவி சுவாமி களின் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தார். ஐந்து நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அவர் அங்கிருந்து எழுந்து எதிரிலுள்ள திருக்குளப் படிக்கட்டில் போய் அமர்ந்து கொண்டார். சுவாமிகள் பாடும் போது கவனமாகக் கேட்டுக் களிப் பெய்திய அந்த அந்தணர், உள்ளத்தில் ஆனந்தம் பொங்க சில சமயம் நடனமும் ஆடினார். பொழுது விடிந்ததும் பாராயணம் முடிந்தது. ஆனால், அதற்குள் அந்த அந்தணப் பெரியார் மாயமாய் மறைந்து விட்டார்.

'வேதமூர்த்தி திருத்தணி வெற்புறை சோதி கார்த்திகை பெற்ற விளக்கொளி' மலையில் தரிசனம் தந்தார். முருகர், 'தணிகையிலந்தணக்' கோலத்துடன் பாராயணம் கேட்டார்.

அன்று பேரொளியாகவும், அந்தணப் பெரியாராகவும் காட்சி தந்த தணிகேசரை உலகமே வழிபடவும், 'திருப்புகழோதுங் கருத்தினரை திருத்தணியில் ஒன்று சேர்க்கவும்' சுவாமிகள் தருணம் பார்த்திருந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் ஜனவரி மாதம் முதல் தேதியன்று அரசு ஊழியர் களும், அலுவலகங்களில் பணிபுரிபவர்களும் பூமாலைகளுடனும் பழங்களுட னும் ஆங்கிலேய துரைமார்களின் இல்லங்களுக்குச் சென்று மரியாதை செய்யும் பழக்கம் பரவலாக இருந்து வந்தது. வயிற்றுக்காக மனிதனை வழிபடும் இந்த அடிமைப் புத்தியைக் கண்டு மனம் குமுறிய சுவாமிகள், ஒரு யோசனை செய்தார். மனிதனை வழிபட்ட மக்களை, மால் மருகனின் வழிபாட்டில் ஈடுபட வைத்தார். டிசம்பர் 31-ந் தேதி திருப்புகழ் பாடிக்கொண்டே மலையேறிச் சென்று, தணிகேசனுக்கு மனம் குளிர அபிஷேகம் செய்து, ஜனவரி முதல் தேதி, அவனுக்கு சகல மரியாதை களுடன் அர்ச்சனை, ஆராதனைகள் செய்து, புத்தாண்டின் அலுவல்களைப் புதுத் தென்புடன் துவக்க நல்வழி வகுத்துத் தந்தார். 1917-18-ல் வள்ளிமலைச் சுவாமிகளால் தொடங்கப்பட்ட திருத்தணி திருப்புகழ் திருவிழாவே, நாளடைவில் 'திருப்படி திருவிழா'வாக மாறி, இன்று முருக பக்தர்கள் கொண்டாடும் மிக முக்கிய விழாக்களில் ஒன்றாக வளர்ந்தோங்கி யிருக்கிறது.

இந்த முதல் திருப்படித் திருவிழாவில் வள்ளி மலைச் சுவாமிகள் கலந்து கொண்ட நிகழ்ச்சியும் ஓர் அற்புதமே!

சென்னையிலுள்ள திருப்புகழ் அன்பர்களை டிசம்பர் 31-ந் தேதி திருத்தணிக்குச் செல்லும்படி பணித்தது போலவே வள்ளிமலை ஆச்ரமத்திலிருந்த அன்பர்களையும் அங்கு செல்லுமாறு கூறினர் சுவாமிகள். அதற்கு உடனே இணங்கிய அடியார்கள், சுவாமிகளையும் உடன் வரும்படி அழைத்தனர். சுவாமிகளோ, ''நீங்கள் செல்லுங்கள். ஆண்டவன் உத்தரவு கிடைத்தால் நான் நிச்சயம் வந்து கலந்து கொள்கிறேன்'' என்று கூறி அவர்களை அனுப்பினர். அவர்கள் டிசம்பர் கடைசி நாளன்று, திருத்தணிக்குச் சென்று, சுவாமிகளுக்கு உத்தரவு கிடைத்து அவர் திருத்தணிக்கு வந்தால் ஆளுக்கொரு தேங்காய் உடைப்பதாக மனத்திற்குள் வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அன்று வள்ளிமலை ஆச்ரமத்தில் சுவாமிகளுடன் தகப்பன்சாமி, தேவாரசாமி, சிதம்பரசாமி என்பவர்கள் இருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து சுவாமிகள், ''இன்று பாராயணம் முடிந்ததும் நீங்கள் உறங்காமல் விழித்திருங்கள். நான் நிட்டையில் அமரப் போகிறேன். திருத்தணிகைக்குப் போகும்படி ஏதாவது உத்தரவு வந்தால் என்னிடம் சொல்லுங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு நிட்டையிலமர்ந்து விட்டார்.

சுவாமிகள் கூறியபடியே கண்ணிமைக்காமல் ஆண்டவனின் உத்தரவுக்காக பக்தியோடு காத்திருந்தார் தகப்பன்சாமி. திடீரென்று மெல்லிய குரலில், ''நீங்கள் தணிகை போய் ஆறு நாட்களில் திரும்பி வந்து விட வேண்டும்'' என்று ஓர் அசரீரி கேட்டது. அத் தெய்வ மொழிகளைக் கேட்ட தகப்பன்சாமிக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. சுவாமிகள் நிட்டை கலைந்ததும் தான் கேட்ட மொழிகளைக் கூறினர். ஆனந்தப் பரவசமடைந்த சுவாமிகள் அடுத்த கணம் தகப்பன் சாமியுடன் திருத்தணிக்குக் கால் நடையாகப் புறப்பட்டு விட்டார்.

மலையில் வேகமாக இறங்கி வந்த சுவாமிகள் தகப்பன்சாமியை நோக்கி, ''இதோ பாரு. நாம் அடிவாரத்தை அடைவதற்குள் கோயில் மணி அடிக்க வேண்டும். அது அடித்தால்தான் திருவிழாவுக்குப் போக நமக்கு முழுமையான உத்தரவு கிடைத்தது என்று பொருள். மணி அடிக்கவில்லையென்றால் நமது தணிகை பயணத்தை நிறுத்தி விட வேண்டியதுதான்'' என்று கூறினர். 'இதென்னடா, மறுபடியும் ஒரு சோதனை!' என்று கவலைப்பட்டார் தகப்பன்சாமி. இருவரும் மலையிலுள்ள தாமரைக் குளத்தருகில் வந்ததும் கோயில் மணி ஒலித்தது. அது மூன்று முறை ஒலித்து, சுற்றுப்புறமெங்கும் எதிரொலித்தது. நாத பிரும்மமான ஆண்டவனின் அருள் கிடைத்து விட்டது. இருவரும் மேலும் வேகமாக நடந்து, ஜனவரி முதல் தேதி விடிவதற்கு முன்பே திருத்தணி வந்து சேர்ந்தனர். அடியார்த் திருக்கூட்டம் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்தது. தணிகேசனின் அருள் வெள்ளம் இத்தரணியெங்கும் நிரம்பியது.

தணிகை மலையில் திருப்புகழ்த் திருவிழாவைத் தொடங்கி வைத்து விட்டு, வள்ளிமலை சுவாமிகள் திருப்புகழ் பரப்பும் தமது அருட்

தொண்டில் ஈடுபட்டார். வள்ளிமலை ஆச்ரமத்திலிருந்து அடிக்கடி யாத திரை மேற்கொண்டு, சென்னைக்கும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள ஊர் களுக்கும் சென்று, தமது திருப்புகழ் பாராயணங்களாலும், பிரசங்கங் களாலும், ஆயிரமாயிரம் அடியார்களை ஈர்த்தார். ஆங்காங்கே திருப் புகழ் சபைகளை அமைத்துச் சிறுவர் சிறுமியருக்கு அருணகிரியார் படைத்து வைத்திருந்த திருப்புகழ் அமுதத்தை ஊட்டினுர். முருக பக்தியை விதைத்தார். தேன் மலர் இருக்கும் திசை நோக்கி வண்டுகள் பறந்து வருவது போல், திருக்கையில் ஏகதாரை ஏந்தித் திரிந்த அந்தக் கோவணாண்டியைப் பெருங் கூட்டம் நாடி வந்தது. பெறற்கரிய செல்வத்தைப் பெற்றது; பேரின்பத்தில் மிதந்தது.

சுவாமிகளின் நன்முயற்சியால் தமிழகமெங்கும் திருப்புகழின் அருமை பெருமைகளை மக்கள் உணர்ந்து, ராக தாளத்துடன் அதை ஓதத் தொடங்கினர். 'தங்கள் ஊருக்குச் சுவாமிகள் வரமாட்டாரா?' என்று அன்பர்கள் ஏங்கித் தவம் கிடந்தனர். தென் மாவட்டங்களில் சுவாமிகள் பிரயாணம் செய்ததன் பலனாக முருகத் தலங்களில் படி விழாக்களும், அருணகிரிநாதர் விழாக்களும், ஸ்கந்த சஷ்டிவிழாக்களும், கிருத்திகை விழாக்களும் கோலாகலத்துடன் கொண்டாடப்பட்டன.

சுவாமிகள் தமிழகம் மட்டுமின்றி, பம்பாய், கல்கத்தா, டில்லி போன்ற வடநாட்டு நகரங்களுக்கும் சென்று, அங்கு வாழும் தமிழர் களிடையே திருப்புகழின் மேன்மையைப் பரப்பினுர். மீண்டும் ஒருமுறை தல யாத்திரை சென்று, ஆலயங்களை வழிபட்டு, மகான்களைத் தரிசித்து, புண்ணிய நீராடித் தமது ஆன்மிக வலிமையையும் யோக சக்திகளையும் பெருக்கிக் கொண்டார்.

மகான்களும், தவச் சீலர்களும், யோக சித்தர்களும், ஞான பண்டிதர்களும் பரம்பொருளின் தூதுவர்களாகத்தான் நம்மிடையே அவதரிக்கிருர்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கென ஒருதுறையை ஏற்றுக் கொண்டு தங்களுக்குரிய தனி வழியில் மக்களிடையே நன்னெறியையும், நல்லொழுக்கத்தையும், அன்பையும், பக்தியையும்,ஞானத்தையும் பரப்பு கிருர்கள். காலத்திற்கேற்பவும், சூழ்நிலைக்கேற்பவும் மக்களின் மன நிலைக்கேற்பவும் அவ்வப்போது தேவையான பாதையை வகுத்துத் தருகிருர்கள். அதற்கு ஆண்டவன் அவர்களுக்குத் தோன்ருத் துணையாக நிற்கிருன். கனவில் வந்து யோசனைகள் கூறுகிருன். அசரீரியாக அருள் பாலிக்கிருன். நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத உருவங்கள் தாங்கி வந்து உதவி புரிகிருன்.

சுவாமிகள் சுவாமிமலையில் தங்கி யிருந்த சமயம், திருப்புகழ் பாராயணமும் பிரசங்கமும் முடிந்து அவர் ஓர் அன்பர் வீட்டுத் திண்ணை யில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். நள்ளிரவில் 'கார்த்திகை மூலம் எனக்குகந்தது' என்று அசரீரி கேட்டது. திடுக்கிட்டு எழுந்த சுவாமிகள் சீடர்களை எழுப்பி உற்றுக் கேட்கச் சொன்னுர். அவர்களும் அந்த அசரீரியின் வாசகத்தை மிகத் தெளிவாகக் கேட்டனர். கார்த்திகை மாதத்திய மூல நட்சத்திரத்தன்றுதான் திருப்புகழ் சுவாமிகள் அவ தரித்தார். அந்நன்னுளை முருகன் தமக்கு உகந்தது என்று கூறுகிருன். அப்புனித நாளைத் தன் ஜயந்தியாகக் கொண்டாடச் சொல்லாமல்,

அருணகிரியாரின் ஜயந்தியாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்று சுவாமிகள் பணித்தார். 1923-ம் ஆண்டு முதல் பல இடங்களில் அப் புனிதத் திருநாள் அருணகிரியாரின் விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

தமது தென்னாட்டு யாத்திரையின் போது பழநியாண்டவனைத் தரிசித்து விட்டு, விராலிமலை ஆறுமுகனை வழிபட்டு, திருச்சிக்கு அடுத்துள்ள வயலூர் சென்றார் சுவாமிகள். அப்போது அப் பகுதியில் பருவ மழை பொய்த்து விட்டதால் நிலங்கள் வெடிப்புண்டு, விவசாயிகள் பெரும் அவதிக்கு உள்ளாகி யிருந்தார்கள். சுவாமிகளைக் கண்டதும் மக்கள் அவரிடம் ஓடிச் சென்று முறையிட்டனர். ''நீங்கள் திருப்புகழை உண்மையாக நம்பினால் முருகன் அருளால் மழை பொழியும்'' என்று கூறிய சுவாமிகள், தமது பாராயணத்தைத் தொடங்கினார். அப்போது மழை பெய்வதற்கான அறிகுறியே காணோம். பாராயணம் தொடங்கிய அரை மணி நேரத்திற்குள் எங்கிருந்தோ கருமேகங்கள் வந்து குவிந்தன. சில்லென்று காற்று வீசியது. இரவு பத்து மணி முதல் விடியற்காலை ஐந்து மணிவரை மழை கொட்டித் தீர்த்து விட்டது.

சுவாமிகள் பெங்களூரில் தங்கி யிருந்தபோது, ஜதி வாத்தியத்தை வாசித்துக் கொண்டு திருப்புகழ் பாராயணப் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தார். கூட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒரு மந்திரவாதி 'ஒன்ஸ் மோர்' என்று கத்தினான். இந்தக் குறுக்கீடு பிடிக்காத சுவாமிகள் 'நோ மோர்' என்று கூறி அவனை அலட்சியப்படுத்தி விட்டார். கோபங் கொண்ட அந்த சூன்யக்காரன் உடனே ஏவல் செய்து விட்டான். அதனால் அவர் தொடர்ந்து வாத்தியம் வாசிக்க முடியாமல் போய் விட்டது. ஆனால், அதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் பாராயணத்தை நடத்தி முடித்தார் அவர். சுவாமிகளின் கைகள் திடீரென்று வீங்கியதைக் கண்டு சீடர்களும் அன்பர்களும் கவலையுற்றனர்.

மறுநாள் காலை சுவாமிகள் தங்கி யிருந்த வீட்டிற்கு அந்த மந்திரவாதி அழுது கொண்டே ஓடி வந்தார். அவனுடைய கைகள் பெரிதாக வீங்கி யிருந்தன. தான் குத்துவலியால் அவதிப்படுவதாகவும், உடல் முழுவதும் எரிச்சல் எடுப்பதாகவும் கூறி, தான் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து, திருநீறு பிரசாதம் அளிக்கும்படியும் வேண்டினான். சுவாமிகள் அவனைப் பார்த்து, ''அப்பனே, நீ கற்ற மூன்று சுழி மந்திரத்தைப் பிரயோகிக்கும் வழக்கத்தை இன்றுடன் விட்டு விடுவதாக சத்தியம் செய்து கொடுத்தால் விபூதி பிரசாதம் தருகிறேன்'' என்று கூறினார். அவனும் 'அவ்வாறே வாக்குக் கொடுத்து விட்டு விபூதிப் பிரசாதம் பெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

ஒரு சமயம் சென்னை புரசைவாக்கம் கங்காதரேச்வரர் ஆலயத்தில் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்த சுவாமிகள், திடீரென்று எழுந்து கொடிமரத்தின் அருகில் வந்து நின்று, வீதியை நோக்கிப் பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்தார். இதன் காரணம் ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. சற்றைக்கெல்லாம் கோபுரத்திற்கு வெளியே, சற்று ஒதுங்கி நின்றிருந்த ஒரு முகமதியத் தோழரை ஆலயத்தினுள் அழைத்து வரும்படி சீடர்களிடம் கூறினார்.

கண்ணீருடன் ஆலயத்தினுள் ஓடி வந்த முகமதியர், சுவாமிகளின் கால்களில் விழுந்து விசும்பினர். ''சுவாமி, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு புதுக்கோட்டையை அடுத்த மலைக்காட்டில் தாங்கள் இதே பாட்டைப் பாடவில்லையா? அதை நான் ரசித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது, ஒரு சிறுத்தைப் புலி பாய்ந்தோடி வந்தது. உடனே நான் அருகில் இருந்த மரத்தின் மீது ஏறிக் கொண்டேன். ஆனால், தாங்களோ சற்றும் அஞ்ச வில்லை. மாறாக, தங்கள் திருவோட்டில் இருந்த உணவை அந்தப் புலிக்குக் கொடுத்தீர்கள். அந்தப் புலியும் தங்களுக்குக் காவலாக அருகில் படுத் திருந்தது. பின்னர், தாங்கள் புறப்பட்ட போது, அது தங்களைத் தொடர்ந்து வந்ததால் நான் தங்களை அருகில் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற முடியவில்லை. அதற்குப் பிறகு, இங்கு ஓர் அலுவலாக வந்த நான், அதே குரலை, அதே பாட்டைக் கேட்டு அசந்து நின்றேன். நான் வெளியே நின்றிருந்தது தங்களுக்கு எப்படித்தான் தெரிந்ததோ? எனக்குத் தரிசனம் தருவதற்காக எழுந்து வந்த தங்கள் கருணையை எப்படிப் போற்றுவேன்?'' என்று கூறிக் கதறித் தீர்த்து விட்டார். அருகிலிருந் தவர்கள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டனர்.

வள்ளிமலையில் ஒருநாள், பொழுது சாய்ந்து விட்ட நேரம். சுவாமி களின் பணியாள் முனுசாமி, ஆச்ரமத்திற்கு ஏறி வந்து கொண்டி ருந்தான். எதிரில் நாற்பது வயது மாது ஒருத்தி ஆச்ரமத்திலிருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, ''ஏனம்மா, இந்த வேளையில் திரும்புகிறீர்கள்? நன்றாக இருட்டி விட்டதே'' என்றான் முனுசாமி.

''சுவாமிதான் என்னைப் போகச் சொல்லித் துரத்தி விட்டார்'' என்று பதில் கூறினாள் அந்தப் பெண்மணி. முனுசாமி அந்த அம்மாளை அங்கேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு, சுவாமிகளிடம் ஓடோடி வந்து, ''சாமி, நீங்க எல்லாப் பொம்பளைங்களையும் வள்ளியா நினைப்பீங்களே, அந்த அம்மாளை மட்டும் ஏன் இருட்டிலே போகும்படி விரட்டினீங்க? இருட்டிலே எப்படிக் கீழே போவாங்க?'' என்று கேட்டான்.

சுவாமிகள் உடனே அவனை அனுப்பி அந்தப் பெண்மணியை அழைத்து வரும்படி கூறினார். ஆனால், முனுசாமி சென்று பார்த்த போது அவள் அங்கிருந்து மாயமாய் மறைந்து விட்டிருந்தாள். ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிய முனுசாமியிடம் சுவாமிகள், ''அவள் கற்பூர டப்பியிடம் போய் உட்கார்ந்தாள். 'அங்கே என்ன பண்றே?'ன்னு சத்தம் போட்டேன். 'என்ன சாமீ இப்படிக் கோவிச்சுக்கிறீங்க'ன்னு கேட்டு விட்டு எழுந்து விட்டாள். ஒருவேளை கற்பூரத்தைத் திருடிக்கிட்டு போயிட்டாளா பார்?'' என்றார். முனுசாமி கற்பூர டப்பாவைக் கொண்டு வந்தான். என்ன ஆச்சரியம்! அதில் ஒரு வெள்ளி ரூபாய் நாணயம் மின்னியது. வந்தவள் வள்ளித்தாய் அல்லவா?

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள் 1929-ம் ஆண்டு ஜனவரியில் மகா சமாதி அடைந்தார். தம் குருநாதரின் சமாதிச் சடங்குகளில் கலந்து கொண்டு விட்டு திருவண்ணாமலையிலிருந்து வள்ளிமலை திரும்பிய சச்சிதா னந்த சுவாமிகள், பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மலையை விட்டு இறங்காமல்

ஆச்ரமத்திலேயே தங்கி யிருந்தார். அப்போதும் சென்னையிலுள்ள சில அன்பர்களுக்கு அவர் தரிசனம் அளித்திருக்கிறார்!

வெங்கடாச்சாரி என்ற அன்பர் சுவாமிகளின் படம் ஒன்றை ஆச்ரமத்திற்கு எடுத்துச் சென்று, அங்கு சில நாட்கள் அதை வைத்து விட்டு, சுவாமிகளின் ஆசி பெற்று அதைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். அப்போது சிலர் சுவாமிகளிடம், ''இந்தப் படம் பேசுமா? ஆகாரம் சாப்பிடுமா?'' என்று கேட்டனர். அதற்கு சுவாமிகள், ''இந்தப் படம் பேசவும் பேசும், சாப்பிடவும் சாப்பிடும்'' என்று கூறிவிட்டார்.

மறுநாள் சென்னையில் வெங்கடாச்சாரி வீட்டில் பூஜை அறையில் சுவாமியின் படத்திற்கு நிவேதனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ''ஒரு லோட்டா காப்பி கொடு'' என்று குரல் கேட்டது. சந்தேகமில்லை. அது சுவாமிகளின் குரல்தான். ''உள்ளே வாருங்கள்'' என்று வீட்டார் அழைக்கவும், ''இல்லை, எனக்கு அவசர வேலை இருக்கிறது. போக வேண்டும். காப்பியை ஜன்னல் வழியாகக் கொடு'' என்று சொல்லிக் கையை நீட்டினார் சுவாமிகள். அவர் கேட்டபடியே காப்பியை ஜன்னல் வழியாகவே கொடுத்தனர். அவரும் அதை வாங்கிக் குடித்து விட்டு, பாத்திரத்தை ஜன்னலில் வைத்தார். உடனே எல்லோரும் தெருப் பக்கம் சென்று பார்த்தனர். அங்கு சுவாமிகளைக் காணோம். சுற்றுமுற்றும் தேடிப் பார்த்தார்கள். பயனில்லை.

ஒரு சமயம் மலையைச் சீர்திருத்தம் செய்த வேலையாட்களுக்குக் கூலி கொடுக்க சுவாமிகளுக்கு இருநூறு ரூபாய் பணம் தேவைப்பட்டது. கையில் பணமில்லை. முருகனிடம் பிரார்த்தித்தார்.

மறுநாட் காலை ஒன்பது மணிக்கு ஆச்ரமத்தில், ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார் சுவாமிகள். அப்போது எதிரில் திடீரென்று ஒரு பை வந்து விழுந்தது. அதை அவிழ்த்துப் பார்த்தார். அதில் வெள்ளி நாணயங்களாக இருநூறு ரூபாய் இருந்தது. முருகனின் கருணையை நினைத்து மனம் உருகிக் கண்ணீர் உகுத்தார் சுவாமிகள்.

ஒரு வாரம் கழித்து ஒருநாள் சென்னைக்கு வந்த சுவாமிகள், அவருடைய பக்தர்களில் ஒருவரான பிரபல டாக்டர் ரங்காச்சாரியின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். அப்போது டாக்டர், சுவாமிகளைப் பார்த்து ''நான் அனுப்பிய இருநூறு ரூபாய் வந்து சேர்ந்ததா?'' என்று கேட்டார். சுவாமிகளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

டாக்டர் சொன்னார்: ''சுவாமிகளே, ஒருநாள் முருகன் என் கனவில் தோன்றி, 'வள்ளிமலை சுவாமிகளுக்கு இருநூறு ரூபாய் தேவைப்படுகிறது. அதை நீ அனுப்பி வை' என்று உத்தர விட்டார். மறுநாள் ஆகாய விமானம் மூலம் பெங்களூர் புறப்பட்டேன். அப்போது எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. இருநூறு ரூபாய் நாணயங்களாக ஒரு மூட்டையில் கட்டி வைத்துக் கொண்டேன். விமானம் வள்ளிமலையை நெருங்கிய போது தாழ்வாகப் பறந்து பைனுகுலர் மூலம் கீழே பார்த்தேன். சுவாமிகள் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. உடனே அந்தப் பையைக் குறி பார்த்துக் கீழே போட்டேன். அது பத்திரமாக வந்து சேர்ந்ததா?'' என்று கேட்டார்.

முருகனின் லீலாவினோதத்தை நினைத்துக் கண் கலங்கிய சுவாமிகள், டாக்டரை அப்படியே இறுகத் தழுவிக் கொண்டார். ''நீங்கள் பெரும் பாக்கியம் செய்தவர். முருகன் தங்களுக்குக் கனவில் காட்சி தந்தானே! நான் இன்னும் அந்தப் பாக்கியம் செய்ய வில்லையே'' என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார்.

ஸ்ரீ வள்ளிமலை திருப்புகழ் ஆச்ரமத்தைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பும் போது, ஜெயவேல்தாஸ், ''பெரியவருக்குப் பொங்கல் படைக்கும் இடத்தைப் பார்க்காமல் போகிறீர்களே'' என்று எங்களை அழைத்தார். ஒரு பாறையின் மீது அவர் ஏறிச் செல்ல, நாங்கள் பின் தொடர்ந்தோம்.

''இதோ பார்த்தீர்களா, இங்கே தினமும் சாயந்தரம் மூணு உருண்டை சர்க்கரைப் பொங்கல் வைப்பாங்க. ஒரு பெரிய கீரிப்பிள்ளை வந்து அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகும். அதோ குழியாயிருக்கே, அதுலே குடிக்க ஜலம் விட்டு வைப்பாங்க'' என்றார் ஜெயவேல்தாஸ்.

''இப்பவும் சாதம் வைக்கறாங்களா? கீரிப்பிள்ளை வருகிறதா?'' என்று கேட்டேன் நான்.

''இல்லீங்க. அதெல்லாம் சாமி இங்கே இருந்தவரைக்கும் நடந்துக் கிட்டிருந்தது. இப்போ சாதமும் வைக்கிறதில்லே. கீரியும் வருவதில்லை'' என்றார் தாஸ்.

ஒருசமயம் ஒரு வயோதிகர் வள்ளிமலை சுவாமிகள் இருந்த குகைக்கு வந்து, ''பசிக்கிறது. ஏதாவது கொடுங்கள்'' என்று கேட்டார். ஒரு பாத்திரத்தில் இருந்த கஞ்சியை அந்தப் பெரியவருக்குக் கொடுக்கும்படி சுவாமிகள் கூறவே, சீடர் ஒருவர் எடுத்துக் கொடுத்தார். பசியால் வாடிய அந்த வயோதிகர், பாத்திரத்திலிருந்த மூன்று படி கஞ்சியையும் குடித்து விட்டு அங்கிருந்து போய் விட்டார். ஒரே மூச்சில் மூன்று படி கஞ்சியையும் குடித்த அந்த அதிசய மனிதர் யாரென்று பார்த்து வரும்படி சுவாமிகள் சில சீடர்களை அனுப்பினார். ஆனால், எத்தனை தேடியும் அவரை கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. எங்கோ மாயமாய் மறைந்து விட்டார். மறுநாள் முதல் ஆச்ரமத்தில் பெரியவருக்கு ஆகாரம் வைக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

பெரியவருக்கு வைக்கப்பட்ட அந்த ஆகாரத்தைத் தவறாமல் ஒரு கீரிப்பிள்ளை வந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் போகத் தொடங்கியது. சேஷாத்ரி சுவாமிகளே கீரியின் உருவில் வந்து உணவை உட்கொள்ளுகிறார் என்ற உண்மை பின்னர்தான் தெரிந்தது!

திருவண்ணாமலையில் நடமாடிக் கொண்டிருந்த சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அநேக நாட்கள் இரவு நேரங்களை மயானத்திலேயே கழிப்பது வழக்கம். அங்கிருந்த வெட்டியான், சுவாமிகள் மீது பேரன்பு வைத்திருந் தான். சுவாமிகளும் அவனிடம் கருணையோடு பழகினார். ஊரில் யாராவது தனக்குப் புத்தாடைகள் கொடுத்தால் அவற்றைக் கொண்டு வந்து வெட்டியானிடம் கொடுத்து விட்டு, அவனுடைய கந்தல் ஆடையைத் தாம் அணிந்து கொண்டு போய் விடுவார்.

சேஷாத்ரி சுவாமிகள் மகா சமாதி அடைந்த போது, பிரிவு தாங்காமல் துயரடைந்த பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்களில் அந்த வெட்டியானும் ஒருவன். எந்நேரமும் அவரைப் பற்றியே ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அவனல் சுவாமிகளின் ஒளிமிக்க கண்களையும், புத்துயிரூட்டும் புன்னகையையும், இனிமையான பேச்சுக்களையும் மறக்கவே முடியவில்லை.

ஒருநாள் அவன் கனவில் சேஷாத்ரி சுவாமிகள் தோன்றி, அவனை அன்புடன் தழுவிக் கொண்டார். ஆறுதல் மொழிகள் கூறினர்.

''அப்பனே, என்னைக் காணவில்லை என்று வருத்தப்படாதே. நான் வள்ளிமலையில் இருக்கிறேன். அங்கு போ. உனக்குத் தரிசனம் தருகிறேன்'' என்று வாக்குக் கொடுத்தார்.

மறுநாளே அந்த வெட்டியான் வள்ளி மலைக்குக் கிளம்பி விட்டான். சுவாமிகளிடமும் பிறரிடமும் தான் வந்த காரியத்தைக் கூறினன். சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் தரிசனத்திற்காக அங்கேயே காத்திருந்தான்.

மாலையில் பாறையின் மீது பெரியவருக்கு ஆகாரம் வைப்பதைக் காணச் சென்முன். அப்போது அங்கு ஒரு கீரி வந்தது. அருகிலிருந்தவர்கள் திருப்புகழ் பாடினர்கள். கீரிப்பிள்ளை வெல்லம் கலந்த அன்னத்தை ருசித்துச் சாப்பிடத் தொடங்கியது.

அடுத்தகணம், கீரிப்பிள்ளை மறைந்தது. அங்கு சேஷாத்ரி சுவாமிகள் காட்சியளித்தார். வெட்டியான் பக்திப் பரவசத்தில் உடல் நடுங்க, ''சாமீ...சாமீ... என்னைத் தனியாக விட்டுட்டு இங்கே ஏன் சாமீ வந்திங்க?'' என்று கதறினன். சற்றைக்கெல்லாம் அவன் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கியது. தன்னை வள்ளிமலைக்கு அழைத்து, சேஷாத்ரி சுவாமிகள் தரிசனம் கொடுத்ததை நினைத்துப் பூரித்துப் போனன்.

ஒருசமயம் வள்ளிமலை சுவாமிகள் திருவண்ணுமலைக்குச் சென்று ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் சந்நிதியில் திருப்புகழ் பாடினர். பின்னர் சேஷாத்ரி சுவாமிகளைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து, தரிசனம் செய்து, சிறிது நேரம் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இறுதியில், மறுநாள் வள்ளிமலை போகப் போவதாகக் கூறி உத்தரவு கேட்டார். அப்போது சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ''டேய், நானும் வள்ளிமலைக்கு வரேண்டா. என்னையும் அழைச்சுண்டு போடா'' என்று கூறியதும், வள்ளிமலை சுவாமிகளுக்கு மகிழ்ச்சியை அடக்கவே முடியவில்லை. குருநாதர் விளையாட்டுக்கு அவ்வாறு கூறுகிருரோ என்ற சந்தேகத்துடன் விடை பெற்றவர், மறுநாள் காலையில் அவரிடம் சென்று, 'ரயிலுக்குப் போகலாமா?' என்று பரிவுடன் அழைத்தார். ''ஓ, வரேன்'' என்று சேஷாத்ரி சுவாமிகள் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு கிளம்பினர். குருவும் சிடரும் ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்று, ரயிலில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

ரயில் கிளம்பியது. சட்டென்று சேஷாத்ரி சுவாமிகள் எழுந்து, கீழே குதித்து விட்டார். வள்ளிமலை சுவாமிகளின் முகத்தில் ஏமாற்றம் குடி கொண்டது. குருநாதர் திடீரென்று தமது எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு விட்டாரே என்று வருந்தினர்.

''டேய், நீ வருத்தப்படாதே, போ. நான் வள்ளிமலைக்கு வந்து சேருகிறேன்'' என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறி விட்டு சேஷாத்ரி சுவாமிகள் ஓடி விட்டார்.

வள்ளிமலை ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததும் பொங்கித் தாய்க்கு பூஜை செய்து விட்டுத் திரும்பிய சுவாமிகள், எதிரில் சிரித்துக் கொண்டு சேஷாத்ரி சுவாமிகள் நிற்பதைக் கண்டு பிரமித்துப் போனார். ''குருநாதா, பிரபோ'' என்று கத்திக் கொண்டே, தரையில் விழுந்து கும்பிட்டு விட்டு எழுந்தார். எதிரில் குருநாதரைக் காணவில்லை. மாறாக, அங்கு ஒரு சிறு அணிற்பிள்ளை துள்ளிக் குதித்து ஓடியதைக் கண்டார்!

1940-ம் ஆண்டு வள்ளிமலையை விட்டுப் புறப்பட்ட சுவாமிகள், ஓயாமல் யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். அடுத்த பத்தாண்டு காலம் அநேகமாக அவர் சென்னை நகரிலேயே வசித்து வந்தார். அங்கிருந்தபடியே தென்னாட்டிலும், பம்பாய், கல்கத்தா, ரிஷிகேசம் முதலிய இடங்களிலும், யாத்திரை செய்து விட்டு வந்தார். அவ்வப்போது வள்ளிமலைக்குச் சென்று தங்குவதும் உண்டு.

எழுபத்தைந்து வயதைக் கடந்த நிலையிலும் இளமை மாறாத ஆர்வத்துடன் திருப்புகழைப் பாடியும், பாட வைத்தும் நாடெங்கும் பக்தியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய 'வள்ளி கல்யாண' பிரசங்கங்களைக் கேட்க பெருங் கூட்டம் வரும்.

வள்ளி நாயகியைத் தேடி வந்த தணிகேசன் போல், அன்பர்கள் இல்லம் நாடிச் சென்றார் கருணை வள்ளலான திருப்புகழ் சுவாமிகள். தள்ளாத வயதில், பஸ்ஸிலும் ரிக்ஷாவிலும் நடையுமாக இந்த சென்னை மாநகரம் முழுவதும் அலைந்திருக்கிறார். பக்தர்களின் வீடு தேடிச் சென்று, நொந்த உள்ளங்களுக்கு நன்மருந்தாம் திருப்புகழ் தந்து ஆட்கொண்டிருக்கிறார். வெயில் என்றும், மழை யென்றும், குளிர் என்றும் பாராமல், பசி நோக்காமல், கண் துஞ்சாமல் அருட்பணிக்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அந்தப் பேரருளாளர், குழந்தையைப் போல் பழகுவார்; வேடிக்கையாகப் பேசுவார். ஆனால், பாடும்போது தவறு இழைத்து விட்டாலோ, தாளம் தப்பி விட்டாலோ பொறுக்கவே மாட்டார். கடிந்து கொள்வார். கன்னத்தில் அடிப்பார். தலையில் குட்டி விடுவார்.

மலருடன் சேர்ந்த நாறும் மணப்பது போல் சுவாமிகளுடன் பழகியவர்களெல்லாம் பண்பாளர்களானார்கள். அவருடன் சேர்ந்து பாடியவர்களெல்லாம் முருக பக்தர்களானார்கள். அருணகிரிநாதருக்கு அடிமையானார்கள். திருப்புகழைப் பரப்பினார்கள்.

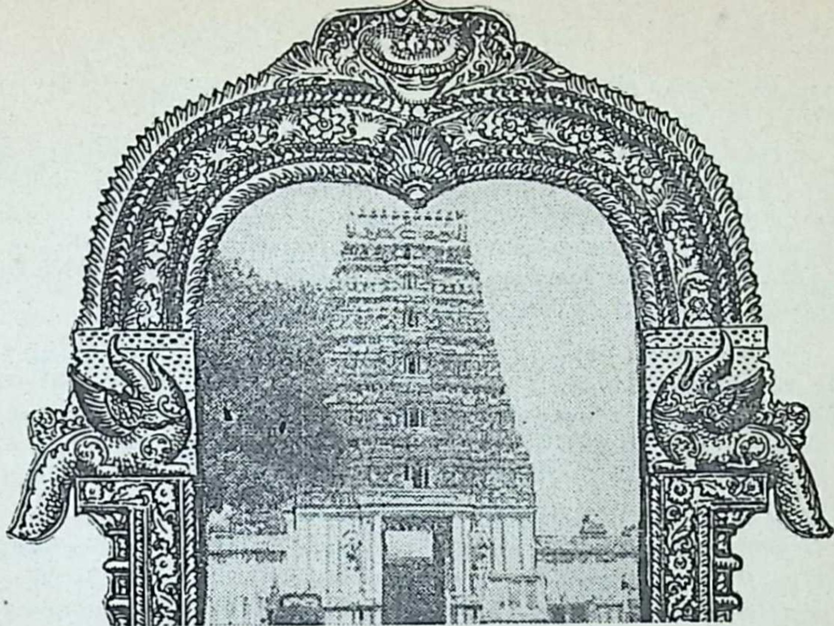
ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள் மயிலாப்பூரில் ஒரு பிரபல வக்கீலின் வீட்டில் திருப்புகழ் பாராயணத்திற்கு ஏற்பாடாகி யிருந்தது. அந்த வக்கீல் அதற்கு முன்பு திருப்புகழ் பாடியதில்லை. பாராயணம் தொடங்குவதற்கு முன் தாளத்தை எடுத்து வக்கீலின் கையில் கொடுத்து 'நீயும் பாடு' என்றார் சுவாமிகள். அன்று பாட ஆரம்பித்தவர், நாடெங்கும் திருப்புகழ் பஜனைகள் செய்து முருகன் கீர்த்தியைப் பரப்பினார். ஒவ்வோர் ஆண்டும் திருத்தணி திருப்படி விழாவில் முக்கிய பங்கு கொண்டார். அந்த வக்கீல்தான் திருப்புகழ் மணி டி. எம். கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர்.

வள்ளிமலை சுவாமிகள் திருப்புகழைப் பாடுவதோடும், அதற்குப் பொருள் கூறித் தத்துவ விளக்கம் செய்ததோடும் நின்றுவிடவில்லை. திருப் புகழிலிருந்து பல பாட்டுக்களை எடுத்து, பாராயணம், பஜனை, தியானம், பூஜை, அபிஷேகம், அலங்காரம், அர்ச்சனை, நைவேத்தியம், கற்பூரார்த்தி முதலியவற்றுக்குப் பயன்படும்படி தொகுத்தளித்திருக்கிறார். அதற்குத் 'திருப்புகழ் பாராயண தவநெறித் திருமுறை' என்று பெயர்.

அதே போல் வேல் வகுப்பில் உள்ள பதினாறு அடிகளை, அறுபத்து நான்கு வரிகளாக மாற்றியமைத்து அதற்கு 'வேல் மாறல்' என்று பெய ரிட்டிருக்கிறார். அது ஒரு கவசம் போன்றது. மார்கழி திருப்புகழ் பாராய ணத் திருமுறை, திருப்புகழ் கோபூஜை, அனுஷ்டானத் திருப்புகழ் போன்ற வற்றையும் ஆக்கித் தந்திருக்கிறார். இரண்டாவது உலகப்போரின் போது, பகைவர்களிடமிருந்து நம் நாட்டையும் மக்களையும் காப்பதற்காகத் திருப்புகழிலிருக்கும் கோளறு பதிகங்களையும், வேல்வாங்கு வகுப்பு முத லிய பிற பாடல்களையும் முறையாகத் தொகுத்து, 'திருப்புகழ் பாரா யணக் குண்டு' என்ற பதிப்பையும் வெளியிட்டு உதவினார்கள். இப் புத்த கங்களை இலவசமாகத் தந்து, எல்லோரையும் பாராயணம் செய்யச் சொல்லி அப்போது மக்களிடையே யிருந்த பயத்தை அகற்றினர்.

''திருப்புகழ் பாராயணக் குண்டு இருக்குமிடத்தில் ஜப்பான், ஜெர்மன் குண்டுகள் ஒன்றும் செய்யாது'' என்று சுவாமிகள் கூறுவது வழக்கம். அதை மெய்ப்பிப்பது போல், கல்கத்தாவில் பகைவரின் குண்டு வீச்சு நடந்த போது, 'திருப்புகழ் பாராயணக் குண்டு' இருந்த வீட்டில் குண்டு விழாமல் அடுத்த வீட்டில் குண்டு விழுந்ததைக் கண்ட மக்கள், சுவாமிகளின் மகிமையை உணர்ந்து போற்றினர்கள்.

சென்னையில் சுவாமிகளின் பாதம் பட்டுப் புனிதமடைந்த இல்லங்களில் மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த பிரபல வழக்கறிஞரும், அரசியல் வாதியுமான எஸ். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் வீடும் ஒன்று. அவருடைய மகன் எஸ். பார்த்தசாரதி, வள்ளிமலைச் சுவாமிகளிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார். சுவாமிகள் தம் இல்லத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் அவரை அன்புடன் வரவேற்று உபசரிப்பார். சுவாமிகளும் அவரிடம் பரிவோடும் பாசத்தோடும் பழகி வந்தார். ஆனால், அது தமது வாழ்க்கை யையே மாற்றியமைக்கப் போகும் தெய்விகச் சேர்க்கை என்பதை அப்போது பார்த்தசாரதி சற்றும் உணரவில்லை. செல்வாக்கும் செல்வமும் மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்த அவர், இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து, ஆன்மிக வாழ்க்கை தரும் மன அமைதியை நாடிச் செல்வதற்கு சுவாமிகள் உதவப் போகிறார் என்று கற்பனையில் கூட அவர் அப்போது நினைக்க வில்லை. தமது வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு மகிழ மரத்தினடியில் எழுந் தருளியிருந்த ஓர் அம்மன் சிலை, சுவாமிகளின் தவ சக்தியாலும், அருளாசியாலும் சென்னைக்கு மேற்கே பன்னிரண்டாவது மைலிலுள்ள வடதிருமுல்லைவாயிலில் வைஷ்ணவி தேவியாகக் கோயில் கொள்ளப் போகிருள் என்று அவர் நினைத்திருக்க முடியுமா? அல்லது அத்தேவியின் புனிதத் தொண்டிற்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளப் போகிறோம் என்று, பொருளீட்டுவதில் முழுமூச்சுடன் முனைந்திருந்த பார்த்தசாரதி அப்போது எண்ணித்தான் இருப்பாரா?

ஸ்ரீ மாசிலாமணீச்வரர் (திருமுல்லைவாயில்)

ஆன்மிகத்துறையில் நாட்டமோ, விக்ரக ஆராதனையில் நம்பிக்கையோயின்றி வாழ்ந்து வந்த பகுத்தறிவாளர் பார்த்தசாரதி, காவியுடையணிந்து, உள்ளத் தூய்மையோடு தியானத்திலாழ்ந்து, தேவியின் வழிபாட்டில் மனம் கரைந்து, வைஷ்ணவி ஆலயத்திற்கு வருபவர்களை அன்பு மொழியால் அரவணைத்து, அருள் வழிகாட்டும் சாது பார்த்தசாரதியாக மாறிய நிகழ்ச்சி, ஓர் அற்புத வரலாறாகும்.

சீமானுக்குரிய நாகரிக வசதிகளோடு ஆடம்பர வாழ்க்கை நடத்திய பார்த்தசாரதிக்கு, தெய்வங்களின் கற்சிலைகளையும், பஞ்சலோக விக்ரகங்களையும் வாங்குவது ஒரு 'ஹாபி'யாக இருந்து வந்தது. கலா ரசனையில் தோய்ந்த உள்ளமாதலால், நம் நாட்டின் கலைப் பொருள்களை வாங்கி, பங்களாவின் வரவேற்பு அறையில் வைத்து ஆனந்தப்பட்டார் அவர். வணங்குவதற்கும் வழிபாட்டுக்கும் உரிய தெய்வ வடிவங்களாக அவற்றைக் கருதாமல், கண்ணுக்கினிய காட்சிப் பொருளாகவும்

கருத்துக்குகந்த கலைச் செல்வங்களாகவும்தான் அவற்றைச் சேகரித்து வைத்தார் அவர்.

1946-ம் ஆண்டு. தீபாவளிக்கு இன்னும் மூன்று நாட்கள் இருக்கின்றன. இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு பார்த்தசாரதி படுக்கச் சென்று விட்டார். வழக்கமாகக் கலைப் பொருள்கள் விற்கும் அன்பர் ஒருவர் காரில் வந்து, பார்த்தசாரதியை அவசர அவசரமாக எழுப்பினார். அவர் உதவியுடன் வைக்கோலில் சுற்றப்பட்டிருந்த ஒரு கற்சிலையைக் காரிலிருந்து எடுத்து தாழ்வாரத்தில் இறக்கி வைத்தார்.

''மிஸ்டர் பார்த்தசாரதி! இதில் ஓர் அழகான கல் விக்ரகம் இருக்கிறது. இதை நான் உங்களுக்காகவே கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இதற்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டாம். இதை உங்களுக்கு அன்பளிப்பாகத் தருகிறேன். இரவு நேரத்தில் தொந்தரவு கொடுத்ததற்கு மன்னியுங்கள்'' என்று கூறி விட்டு, அந்த ஆசாமி காரில் ஏறிச் சென்று விட்டார்.

பார்த்தசாரதிக்குத் தூக்கக் கலக்கம். இலவசமாகக் கொடுத்து விட்டுப் போகும் அந்தச் சிலை சாதாரணமாகத்தானே இருக்கப் போகிறது என்ற அசிரத்தை வேறு. வைக்கோலைப் பிரித்துப் பார்க்காமலே படுக்கையறைக்குச் சென்று விட்டார்.

மறுநாட்காலையில் அதைப் பிரித்துப் பார்த்தபோது, அழகிய அம்மன் விக்ரகம் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டார் பார்த்தசாரதி. அந்தச் சிலையின் கலையழகில் அப்படியே சொக்கிப் போனார். அருகிலிருந்த திரு எஸ். துரைசாமி ஐயரும் வைத்த கண் வாங்காமல் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஐயர், அருள் நெறியில் நாட்டம் கொண்டவர். ஆன்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர். சமயப் பற்றும் தெய்வ நம்பிக்கையும் மிக்க அப் பெரியாரிடம் பார்த்தசாரதிக்கு என்றுமே பெருமதிப்பும் மரியாதையும் உண்டு. அவருடைய அறிவுரைகளை நிராகரிக்கத் துணிய மாட்டார்.

அந்த அம்மன் விக்ரகத்தை அறையில் காட்சிப் பொருளாக வைக்கக் கூடாது என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார் துரைசாமி ஐயர்.

அந்தச் சிலையில் கலையழகை மட்டும் காணவில்லை அவர். தெய்வ சாந்நித்தியத்தையும் கண்டார். அது வழிபாட்டுக்குரியது என்று உணர்ந்தார். அதை ஓர் இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜை செய்து வர வேண்டும் என்று பார்த்தசாரதியிடம் கூறினார். துரைசாமி ஐயர் சொல்லி விட்டால் அதைத் தட்ட முடியாது. பார்த்தசாரதியைப் பொறுத்தவரையில் துரைசாமி ஐயர் பேச்சுக்கு மறு பேச்சே யில்லை.

தோட்டத்திலிருந்த ஒரு மகிழ மரத்தடியில் அம்மனை வைத்துப் பூஜிப்பது என்று முடிவு செய்த பார்த்தசாரதி, காலங் கடத்த விரும்பவில்லை. தீபாவளிக்கு முதல் நாள், மரத்தடியில் ஒரு மேடை கட்ட வேண்டும் என்று நினைத்து கொளுத்துக்காரரைத் தேடினார். எங்கும் கிடைக்கவில்லை. அந்த வேலையைத் தாமே செய்து விடுவது என்று தீர்மானித்து, மகனின் உதவியுடன் பள்ளம் தோண்ட ஆரம்பித்தார்.

அப்போது அங்கே வந்த அவருடைய அருமை நண்பர் திரு ராம்நாத் கோயங்கா, அந்தக் காட்சியைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். 'என்ன, நம்ம பார்த்தசாரதியா இந்த வேலையைச் செய்கிறார்?'--அவரால் தம் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை.

''எதற்கு இதெல்லாம்?'' என்று கேட்டார் நண்பர்.

காரணத்தைக் கூறினார் பார்த்தசாரதி. கோயங்கா பறந்து சென்றார். ஒரு வடநாட்டுக் கொளுத்துக்காரரை எங்கிருந்தோ அழைத்து வந்து, அன்றே அந்த மேடையைக் கட்டி முடிக்கச் செய்தார். இனி அம்மனை பிரதிஷ்டை செய்தாக வேண்டும்.

துரைசாமி ஐயர் திருவல்லிக்கேணிக்குச் சென்று தேவி உபாசகர் திரு ஏ. பி. சுப்பிரமணிய ஐயரை அழைத்து வந்தார். அவரும் அம்மனின் சிலையைப் பார்த்து விட்டு அசந்து போனார். மறுநாளே பிரதிஷ்டைக்கு ஏற்பாடாகியது.

மறுநாள் தீபாவளி புண்ணிய நாள். தேவியின் அருளால், அஞ்ஞான இருள் நீங்கி, ஆன்ம ஒளி பளிச்சிடும் அந்தப் பொன்னாளில், மகாலட்சுமி அஷ்டோத்திரத்துடனும், நைவேத்திய கற்பூரார்த்தியுடனும் அம்பிகை மகிழ மரத்தடியில் கோயில் கொண்டாள்.

விடைபெறும் முன் சுப்பிரமணிய ஐயர், பார்த்தசாரதியைப் பார்த்து, ''தினமும் பூஜை செய்ய உங்களுக்கு நேரம் இருக்காது என்று எனக்குத் தெரியும். வெள்ளிக்கிழமைகளில் மட்டுமாவது நீங்கள் அம்மனுக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும். ஒன்றும் அதிகமாகச் செய்ய வேண்டாம். ஜலத்தினால் அபிஷேகம் செய்து, பாலையோ, பழத்தையோ நைவேத்தியம் செய்து, கற்பூரார்த்தி காட்டி விடுங்கள், போதும். உங்களுக்கு மனச்சாந்தி ஏற்படும்'' என்று சொல்லி விட்டுப் போனார். சுப்பிரமணிய அய்யர் கூறியபடி அந்த அம்மன் சிலையை மகாலட்சுமி யாகவே கருதி, வெள்ளிக்கிழமைதோறும் சிரத்தையுடன் பூஜை செய்து வந்தார் பார்த்தசாரதி. அங்கு வரும் கூட்டம் நாளடைவில் பெருகியது. மகாலட்சுமி அஷ்டோத்திரத்துடன் லலிதா சகஸ்ரநாம அர்ச்சனையும் நடைபெற்றது. பூஜையிலேயே நம்பிக்கையற்றிருந்த பார்த்தசாரதியை, பராசக்தி தனக்கு ஒரு பூசாரியாக்கிக் கொண்டு லீலை புரிந்தாள்!

பார்த்தசாரதியின் இல்லத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் ஸ்ரீ வள்ளி மலை திருப்புகழ் சுவாமிகள், அந்த அம்மன் சிலையின் அழகைப் பார்த்து வியப்பது வழக்கம். ''வைஷ்ணவி ரொம்ப அழகா யிருக்கிறாள்'' என்று கூறுவார். அவர் அப்படிக் கூறுவதைக் கேட்டு பார்த்தசாரதி ஆச்சரியப் படுவார்.

'மகாலட்சுமி' என்று அவர் நினைத்துப் பூஜை செய்து கொண்டிருந்த விக்ரகத்தை 'வைஷ்ணவி' என்று சுவாமிகள் அழைக்கும் காரணத்தை பார்த்தசாரதி அறிய விரும்பினார். அவரிடம் ஒருநாள் கேட்கவும் செய்தார்.

அதற்கு சுவாமிகள், ''என் வடநாட்டு யாத்திரையின்போது நான் காஷ்மீர் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஜம்முவுக்கு முப்பது மைல் தொலைவில்

இருக்கும் ஒரு மலைக் குகையில் வைஷ்ணவியைத் தரிசித்தேன். அதைப் போலவே இந்த விக்ரகமும் இருப்பதால் இதை வைஷ்ணவி என்று அழைக்கிறேன்'' எனக் கூறினார்.

சுவாமிகள் சொல்லி விட்டார். அது போதும் பார்த்தசாரதிக்கு. அன்று முதல் அன்னையை வைஷ்ணவி தேவியாகவே பூஜித்து வந்தார்.

1948-ம் ஆண்டு இறுதியில் ஒருநாள் வள்ளிமலை சுவாமிகள் பார்த்தசாரதியை அழைத்து, ''நான் உன்னிடம் ஒரு பொறுப்பை ஒப்படைக்கப் போகிறேன், செய்வாயா?'' என்று கேட்டார்.

''என்னால் ஆகக் கூடியதாக இருந்தால் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்கிறேன்'' என்று பதில் சொன்னார் பார்த்தசாரதி.

''உன்னால் முடியாததைச் சொல்வேனா?'' என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார் சுவாமிகள். தம்முடைய விருப்பம் என்னவென்று அப்போது சுவாமிகள் தெரிவிக்க வில்லை.

ஒரு வருடம் கழித்து ஒருநாள் சுவாமிகள், பார்த்தசாரதியைப் பார்த்து, ''நீ பூஜிக்கும் வைஷ்ணவி தேவி என்னை மிகவும் வசீகரித்து விட்டாள். என் இஷ்ட தேவதையாகவும் வள்ளியாகவும் நான் கருதும் பொங்கித் தாயை இவளோடு ஐக்கியப்படுத்தி விட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். எனவே, வைஷ்ணவியின் பூஜையை நியமத்துடன் நீ விடாமல் செய்து வரவேண்டும்'' என்று சுவாமிகள் கூறிய போது பார்த்தசாரதிக்கு வியப்பும் ஒருவித அச்சமும் ஏற்பட்டது. ''சுவாமி, நான் செய்யும் பூஜையைத்தான் தாங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களே, இதற்கு மேல் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது'' என்றார். அதற்கு சுவாமிகள், ''இதற்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டாம். கோடையில் கொஞ்சம் தயிர் சாதம் நைவேத்தியம் செய்து விடு, போதும்'' என்று பதில் கூறினார். 'தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கும் தம்மிடம் இத்தனை பெரிய பொறுப்பை சுவாமிகள் ஒப்படைக்கிறாரே, நம்மால் முடியுமா?' என்று பார்த்தசாரதி ஒருகணம் சிந்தித்தார்.

சுவாமிகள் சென்ற பிறகு பார்த்தசாரதிக்குப் பழைய நினைவுகள் வந்தன. பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், 1930-ம் ஆண்டிலேயே நண்பர்களோடு வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று சுவாமிகளைத் தரிசித்ததும், பின்னர், நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் அங்கு சென்று வந்த நாட்களையும் அவர் நினைவுபடுத்திக் கொண்டார். அப்போதெல்லாம் பிறருடன் ஏதோ வேடிக்கையாகச் சென்றாரே தவிர, பக்திப் பரவசத்துடனோ, மெய் சிலிர்த்தோ, மெய்ம்மறந்தோ, அவரெதிரில் நின்றதில்லை. அவரிடம் கைகட்டி வாய் பொத்தித் தம் குறைகளைக் கூறி உபதேசம் கேட்டதுமில்லை. 'ஏதோ ஒரு மகான்' என்ற மரியாதை மட்டும் இருந்தது. அவ்வளவுதான்.

எந்த மனநிலையோடு நாம் மகான்களை அணுகினால் என்ன? நம் முற்பிறவியின் வினைகளையும், தற்கால எண்ண எழுச்சிகளையும், நம் எதிர்காலப் போக்கையும் தெள்ளத் தெளிவாக உணரும் ஆற்றல் படைத்தவர்

களாதலால், அவர்கள் தமது கடாட்சத்தாலேயே கருணையைப் பொழி வார்கள். அருள் மொழிகளைக் கூறி ஆட்கொள்வார்கள்.

திருப்புகழ் ஆசிரமத்திற்கு வந்த பார்த்தசாரதியிடம் ஒரு நாள் வள்ளிமலை சுவாமிகள், ''நீ குருவைத் தேடி அலைய வேண்டாம். குருவே உன்னைத் தேடிக் கொண்டு வருவார்'' என்று கூறினார். அன்று சென்னைக் குக் காரில் திரும்பி வரும் போது பார்த்தசாரதி, சுவாமிகள் கூறியவற்றை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டார். 'எதற்காக சுவாமிகள் அப்படிச் சொன்னார்? நாம் அவரிடம் ஒன்றுமே கேட்கவில்லையே. நான் எந்த குருவையும் நாடி அலையவில்லையே. உபதேசம் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணமும் என் மனத்தில் இல்லையே. எனக்குத்தான் சொன்னாரா? இல்லை...வேறு யாருக்காவது சொன்னாரா? குருவாவது சீடராவது! நல்ல வேடிக்கை!...' சென்னை வரும் வரை சிந்தனை தொடர்ந்தது. ஆனால், விடை கிடைக்கவில்லை. அவருக்குக் குழப்பம்தான் அதிகமாகியது.

'குருவே உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வருவார்' என்று பல ஆண்டு களுக்கு முன்பு வள்ளிமலை சுவாமிகள் சொன்னது ஒரு நாள் பலித்தே விட்டது. மலையை விட்டு இறங்கி வந்த சுவாமிகள், சென்னைக்கு வந்து பார்த்தசாரதியின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். மகிழ மரத்தின் அடியில் எழுந்தருளியிருந்த பராசக்தியை வைஷ்ணவியாகக் கண்டார். வள்ளியம்மையையும் விநாயகரையும் முருகனையும் திருமாலையும் பரமசிவனையும் எல்லா தெய்வங்களையும், சகல தேவதைகளையும் ஆதி பராசக்தியின் உருவில் அவர் தரிசித்திருக்க வேண்டும். திருப்புகழ் மாமந்திரத்தால் தாம் பெற்ற தவ சக்தியை அந்த விக்ர கத்தில் ஆவாஹனம் செய்ய நினைத்தார்.

அந்த நோக்கத்துடன் 1950-ம் ஆண்டு போகிப் பண்டிகையன்று சுவாமிகள் வைஷ்ணவி தேவிக்குப் பூஜை செய்தார்.

அன்று சில பெண்மணிகளோடு ஒரு குறத்திப் பெண்ணையும் அழைத்து வந்திருந் தார் சுவாமிகள். ஒரு சிவப்புப் புடவையை யும் வாங்கி வந்திருந்தார். திருப்புகழ் பாடல்களை உணர்ச்சி ததும்பப் பாடினார். அவர் குரல் தழுதழுத்தது. கண்கள் பனித் தன. சுற்றியிருந்தவர்களின் கண்களும் குளமாயின. பார்த்தசாரதியும் கண் கலங் கினார். அவருக்குத் திருப்புகழ் தெரியாது. அர்த்தமும் புரியவில்லை. இருந்தும் ஏனோ நெக்குருகிப் போனார்.

சுவாமிகள் திருப்புகழ் பாடிக் கொண்டே தேவியை மூன்று முறை வலம் வந்தார். பின்னர் தாம் வாங்கி வந்திருந்த

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி தேவி

சிவப்புப் புடவையை எடுத்து அந்தக் குறத்திப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்தார். பூஜை முடிந்து விட்டது. ஆவாஹனம் ஆகி விட்டது.

தமது நாற்பதாவது வயதில் தந்தையையிழந்து குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார் பார்த்தசாரதி. பணமிருந்தென்ன? மனைவி திராத நோய்க்கு ஆளாகி யிருக்கும் போது கணவனுக்கு வீட்டில் நிம்மதியிருக்குமா? அவளும் இரண்டாண்டுகளில், ஐந்து செல்வங்களுடன் கணவனையும் தனியே தவிக்க விட்டு விட்டு மீளாத் துயில் கொண்டு விட்டாள். வாழ்க்கையே சூன்யமாகி விட்டது பார்த்தசாரதிக்கு.

இந்தத் துயரத்தை அடுத்து, அவர் மானேஜிங் டைரக்டராக இருந்த பிருத்வி இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனிக் கட்டடம் திடீரென்று இடிந்து விழுந்ததால் சில ஊழியர்கள் உயிரிழந்தனர். இந்தப் பேரிடி அவர் உள்ளத்தை சுக்கு நூறாக்கியது. வெளிக்கு சுகவாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்தவரின் உள்ளம் அழுது கொண்டிருந்தது!

இந்த நிலையிலிருந்தவருக்கு மன ஆறுதல் தரத்தானோ என்னவோ, எங்கேயோ இருந்த அம்பிகை அவர் வீடு தேடி வந்தாள். அவளைப் பக்தியுடன் ஆராதிப்பதில் பெரும் அமைதி கண்டார் பார்த்தசாரதி.

குருவாக வந்து கருணையைப் பொழிந்து, பொன் மொழிகளால் அவரை அருள் நெறிக்கு அறிமுகப் படுத்திய வள்ளிமலை சுவாமிகளும் 1950-ம் வருடம் நவம்பர் மாதம் மகாசமாதி அடைந்து விட்டார்.

அடுத்து, இளம் பிராயத்திலிருந்தே உடல் நலம் குன்றியிருந்த தன்னை, அன்போடும் ஆதரவோடும் வளர்த்து ஆளாக்கிய அருமை அன்னையும் மறைந்து விட்டாள்.

அதையடுத்து தம் இருபது வயது மகனைத் திடீரென்று பறிகொடுத்தார் அவர். வீட்டில் ரேடியோ ரிப்பேர் செய்து கொண்டிருந்தவன், மின் அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டு அகால மரணமடைந்தான். சாதாரண துக்கமா அது? ஒரு மனிதனால் எத்தனைதான் தாங்க முடியும்? இல்லறத்தைப்பற்றிக் கொண்டு எப்படியாவது வாழ்ந்து விடலாம் என்று நினைத்தால், விதி பிடிவாதமாகப் பழி வாங்கினால் என்ன செய்வது? அப்போது தேவியின் பாதத்தைத் தவிர பார்த்தசாரதிக்கு வேறு புகலிடமில்லை. அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்னைக்கு மேற்கேயுள்ள திருமுல்லைவாயிலுக்கு ஓடினார். அங்கு, அவர் ஏற்கெனவே வாங்கி வைத்திருந்த பெரிய பண்ணையில் தீபாவளி தினத்தன்று தேவியைப் பிரதிஷ்டை செய்து, அவளது திருவடித் தொண்டிற்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

சீர்காழிக்குக் கிழக்கே ஒன்பதாவது மைலில் தென் திருமுல்லைவாயில் என்ற ஒரு சிவத்தலம் இருக்கிறது. அது திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரம் பெற்று சிறப்பு வாய்ந்தது.

சென்னைக்கு மேற்கே பன்னிரண்டாவது மைலில் உள்ள சிவத்தலம் வட திருமுல்லைவாயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சுந்தரமூர்த்தி

நாயனுர், அருணகிரிநாதர், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியவர்கள் இத்தலத்தைக் குறித்துப் பாடியிருக்கிருர்கள்.

வட திருமுல்லேவாயில், நில வளமும் நீர் வளமும் நிறைந்து, அழகும் அமைதியும் சூழ்ந்த மேட்டுப்பாங்கான சிற்றூர். 'முருக அமர் சோலே சூழ்த் திருமுல்லே' என்று சுந்தரர் அதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிருர்.

அக் காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தை ஆண்டு வந்த தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது திருமுல்லே. அந்த மன்னன், கடம்பர், குறும்பர் என்ற பகைவர்களே முறியடிக்கச் சென்று, போரில் தோற்று, யானேயின் மீது ஏறி வெகு வேகமாகத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது திருமுல்லேயில், முல்லேக் கொடிகள் யானேகளின் கால்களேச் சுற்றிக் கொண்டு அதை ஓட விடாமல் தடுத்தன. அதைக் கண்டு வெகுண்ட தொண்டைமான், தன் வாளே உருவி, முல்லேக் கொடிகளே வெட்டினுன். அப்போது தனது வாளில் ரத்தக் கறை படிந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். கீழே குனிந்து, வெட்டிய கொடிகளே விலக்கிப் பார்த்தான். அங்கு ஒரு சிவலிங்கம் தென்பட்டது. வாளால் வெட்டப்பட்ட இடத்திலிருந்து ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. சிவ பக்தனுன அம்மன்னன் துடித்துப் போய் விட்டான்.

''ஐயோ, எத்தனே பெரிய அபசாரம் செய்து விட்டேன். என் அப்பனின் தலேயைப் பிளந்து விட்டேனே! இந்தப் பாவத்திற்கான தண்டனேயை நான் ஏற்றேயாக வேண்டும்'' என்று உரக்கக் கதறியபடி அதே வாளால் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளப் போனுன். அப்போது அங்கு தோன்றிய சிவபெருமான் அவனேத் தடுத்தார்.

''பக்தனே, அறியாமல் செய்த பிழைக்கு நீ வருந்தாதே. எந்த ஆயுதத்தாலும், யாராலும், எக்காலத்திலும் எனக்குத் துன்பம் விளேவிக்க முடியாது. நான் மாசிலாமணி—களங்கமற்ற இரத்தினம். நந்திதேவனே அனுப்பி உன் பகைவர்களே முறியடிக்கச் சொல்கிறேன். நீ சிறிதும் கவலேப் படாதே'' என்று அபயம் கொடுத்தார். தன்னேத் தடுத்தாட் கொண்ட ஆண்டவனுக்குத் தொண்டைமான் அங்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்பினுன்.

திருமுல்லேவாயிலில் உறையும் இறைவனின் திருநாமம் மாசிலாமணீச்வரர். இறைவியின் திருநாமம் கொடியிடை நாயகி. அகளங்க இரத்தினேச்வரர் என்றும், அகளங்க ரத்தினேச்வரி என்ற திருநாமங்களும் அவர்களுக்கு உண்டு. அம்பிகையை லதாமத்யாம்பா என்றும் அழைக்கிருர்கள்.

தெற்கு நோக்கியுள்ள ராஜகோபுரமும், அதன் முன்னுலிருக்கும் பதினுறு கால் மண்டபமும் மாசிலாமணீச்வரர் ஆலயத்தின் பழைமைக்கு சுட்டியம் கூறுகின்றன.

கோபுரத்தினுள் நுழையும் போதே நேரே அமர்ந்திருக்கும் இடையூறு அகற்றும் ஆனேமுகத்தான் நம்மை வரவேற்கிருர். விநாயகரின் சந்நிதிக்கு மேலே ஒரு சித்திர மாடத்தில், தவக் கோலத்தில் வீற்றிருக்கும் சலவைக்கல் கணபதி நம் கவனத்தை ஈர்க்கிருர். ஐயனும் அம்பிகையும் கிழக்கு நோக்கி திருச்சந்நிதி கொண்டிருக்கிருர்கள்.

இந்தக் கோயிலுக்குச் செல்பவர்கள் ஓர் அதிசயத்தைக் காணலாம். நந்தி தேவர், சுவாமியைப் பார்த்துக் கொண்டிராமல், கொடிமரப் பீடத்தை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். நந்திதேவனை அனுப்பி, பகைவர்களை முறியடிப்பதாகத் தொண்டைமானுக்கு சிவபெருமான் வாக்களித்தாரல்லவா? எனவேதான் பகைவர்களை நோக்கிப் பாய்வது போன்ற பாவத்துடன் இந்த ஆலயத்தில் நந்திப் பெருமான் எதிர்ப்புறத்தை நோக்கி யிருப்பதாகக் குருக்கள் கூறினார். திருச்சந்நிதி மண்டபத்தில் இரு எருக்க மரத் தூண்கள் இருப்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார் அவர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், பரவை நாச்சியாரை மணம் புரிந்து கொண்டு திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று, அம்பலவாணனைத் தொழுது, பக்தியால் கரைந்து, பதிகங்கள் பாடி, சென்னையை யடுத்த திருவொற்றியூரை அடைந்தார். அங்கு பெருமானின் ஆசியோடு சங்கிலி நாச்சியார் என்ற சிவபக்தையை மணம் புரிந்து கொண்டார். எக்காரணம் கொண்டும் அவளை விட்டுப் பிரிவதில்லை யென்று சிவபெருமானின் மீது ஆணையிட்டு, மகிழ மரத்தடியில் தன் மனைவிக்கு வாக்குத் தந்தார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

சிவபெருமான் தம் பக்தனைச் சோதிக்கத் திட்டமிட்டார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் உள்ளத்தில் திருவாரூர்ப் பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எல்லையற்ற வேட்கை ஏற்பட்டது. மனைவிக்குக் கொடுத்த வாக்கை விட, ஆண்டவனின் அழைப்பையே அவர் புனிதமாகக் கருதினார். ஆணையை மீறி சங்கிலி நாச்சியாரைப் பிரிந்து திருவாரூர் நோக்கிப் பயணமானார். ஆனால், திருவொற்றியூர் எல்லையைக் கடந்ததுமே, தெய்வத்தின் மீது இட்ட ஆணையை மீறிய குற்றத்திற்காக அவருக்குத் தண்டனை கிடைத்தது. அவரது இரு கண்களும் ஒளி யிழந்தன. வெளியுலகம் அவருக்கு இருண்டு போயிற்று.

கண்ணிழந்த போதிலும் நம்பிக்கை இழந்து விடவில்லை சுந்தரர். பிழை பொறுத்தருளும்படி அப்பனிடம் அழுதார். மீண்டும் கண்களைப் பெற்று ஆரூர்ப் பெருமானைத் தரிசித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையால் உந்தப்பட்டு, பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். திருமுல்லைவாயிலை அடைந்ததும் மாசிலாமணீச்வரர் மீது உள்ளம் உருகும் பதிகங்களைப் பாடினார். தம் துயர் நீக்கும்படி நெக்குருக வேண்டிக் கொண்டார். அதன் பலனாக காஞ்சியில் ஒரு கண்ணும் திருவாரூரில் ஒரு கண்ணும் கிடைக்கப் பெற்று மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார்.

தனக்கு மிஞ்சிய பக்திமான் இல்லை என்ற சுந்தரரின் செருக்கை, தூய பக்தியில் கரையச் செய்த பெருமான் உறையும் ஊர் இது. அந்த மாசிலாமணியைப் பார்த்து, 'திருப்புகழ் விருப்பால் பாடிய அடியேன் படுதுயர் களையாய் பாசுபதா பரம் சுடரே' என்று சுந்தரர் பாடியுள்ளார்.

சுந்தரரின் திருப்புகழால் சிறப்புற்ற திருமுல்லைவாயிலில், திருப்புகழ் சச்சிதானந்த சுவாமிகள் அருட்கரத்தால் பூஜிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவி தேவி திருக்கோயில் கொண்டது மிகப் பொருத்தமாகவே அமைந்திருக்கிறது. அது மட்டுமின்றி 'அம்பாபுரி' என்று அழைக்கப்படும் சக்தி

பீடத்தில், அன்னை பராசக்தி அருளாட்சி புரிவதோடு அத்தலத்தைத் திருப்புகழ் பரப்பும் திருப்பீடமாகவும் அமைத்துக் கொண்டது, அவளது திருவருளின் தனி மகிமை என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பதினறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், கல்லும் முள்ளும் மண்டிக் கிடந்த வறண்ட பூமியில் எளிமைக் கோலத்தில் சிறு குடிசையில் குடி புகுந்த வைஷ்ணவிதேவி, இன்று இயற்கை எழில் கொழிக்கும் சுந்தரச் சூழ்நிலையில் சிங்கார ஆலயம் எழுப்பிக் கொண்டு செளந்தர்ய தேவதையாகக் கொலு வீற்றிருக்கிருள்.

எழிலோடும் எடுப்போடும் அமைந்திருக்கும் தோரண வாயில் அன்னையின் ஆலயத்தைக் காண 'வா வா' என்று நம்மை அழைக்கிறது. இருபுறமும் மரங்களடர்ந்த சோலைகளுக்கிடையே செல்லும் பாதையில் நடக்கிருேம். நெடிதுயர்ந்த தென்னை மரங்களின் ஓலைகள் சலசலக்க, மலர் வகைகளின் லேசான நறுமணம் காற்றில் மிதக்க, தேன் தேடி அலையும் வண்டுகளின் ரீங்காரத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பறவையினங்கள் இனிய குரல் எழுப்ப, அமைதி தேவதை அந்த தெய்வ அரங்கத்தில் நடனம் பயிலுவதைக் கண்டு களிக்கிருேம்.

வைஷ்ணவி ஆலயம், ஆச்ரம சூழ்நிலையில் அமைந்திருக்கிறது. அங்கு அழகான சிறு குடில்கள் நிறையக் கட்டி வைத்திருக்கிருர்கள். ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், சாதுக்களும் அங்கு வசிக்கிருர்கள். வெளியூரிலிருந்து குடும்பத்தோடு சில தினங்கள் வந்து தங்கி, தேவியைத் தரிசித்து அமைதியும், ஆனந்தமும் பெற்றுச் செல்வதற்கும் வசதிகள் செய்து தருகிருர்கள். இந்த ஆச்ரமத்திற்கு நுழைந்து விட்டால் சம்சார பந்தத்திலிருந்து சில நாட்களாவது விடுபட்டு இங்கு வந்து தங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்ருமல் இருக்காது.

தென்புறத்திலுள்ள ஒரு மண்டபத்தின் வழியாக நாம் ஆலயத்தினுள் நுழைகிருேம். நுழை வாயிலுக்கு வெளியே இருபுறமும் ஹயக்ரீவரும் அகத்தியரும் காட்சி தருகிருர்கள். பிராகாரத்தில் காலடி எடுத்து வைத்ததும் தட்சிணமூர்த்தியைத் தரிசிக்கிருேம். அங்கிருந்தபடியே சுற்றுப்புறத்தை ஒரு நோட்டம் விடுகிருேம். அங்கு எல்லாமே தூய்மைக்கு அடையாளமாகப் பளிச்சென்று இருப்பதைக் கவனிக்கிருேம். எல்லாமே அப்போது தான் கட்டி முடிக்கப்பட்டது போல் அத்தனை சுத்தமாக இருக்கிறது. நவீனக் கோயிலாகக் காட்சி தந்தாலும், அங்கு தெய்வ சாந்நித்யம் நிறைந்திருப்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது.

அழகிய முன் மண்டபத்தில் நுழைந்து மேற்கே திரும்புகிருேம். கருவறையில் ஆண்டாளின் திருக்கோலத்தில் நின்றிருக்கும் வைஷ்ணவி தேவி, எழிற் தேவதையாக எங்களுக்குக் காட்சி தருகிருள். அவளது வடிவழகில் கண்ணும் கருத்தும் ஆழமாகப் பதிகின்றன.

வழக்கமாக ஆலயங்களில் நாம் பார்க்கும் கருவறையைப் போல் இது தோற்றமளிக்கவில்லை. சலவைக் கற்களால் ஆன அந்த அறையில், இருளேயோ கரப்பையோ, எண்ணெய்ப் பிசுக்கையோ, ஒரு சொட்டுத்

தண்ணீரையோ பார்க்க முடியாது. இதரக் கோயில்களில் கருவறையில் நாம் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இங்கேயோ சாதி மத வேறுபாடின்றி எல்லோரும் தாராளமாகப் போகலாம். இருப்பினும் அங்கு நிலவும் தூய்மையின் காரணமாக சற்று யோசித்து விட்டு, தயக்கத்துடனேயே உள்ளே செல்லுகிறோம்.

தேவியின் திருவடிகளை அணுகுவதற்கு முன், முன்னறையில் இரு புறமும் வீற்றிருக்கும் கணபதியையும் சுப்பிரமணியப் பெருமானையும் தரிசித்துக் கொள்கிறோம்.

கருவறையின் பின்புறச் சுவரை அலங்கரிக்கும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர், ஸ்ரீ ரமண பகவான், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகள், ஸ்ரீ வள்ளிமலை சச்சிதானந்த சுவாமிகள் ஆகிய நால்வரின் திருவுருப் படங்கள் வைஷ்ணவி ஆலயத்திற்கும் அருணாசல மகிமைக்கும் உள்ள தொடர்புக்குச் சான்று கூறுகின்றன. சலவைக்கல் படிவங்களாக சங்க நிதியும் பதும நிதியும் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தவிர, இரு தேவியாருடன் கூடிய ஆறுமுகர், காமாட்சி, மீனாட்சி முதலிய விக்ரகங்களும் இருக்கின்றன.

வைஷ்ணவி தேவி எழுந்தருளியிருக்கும் பீடத்தில், அவள் பாதத்திற்கு நேரே ஒரு சிறு ஸ்ரீசக்ரம் இருக்கிறது. அது ஸ்ரீ ரமண பகவானின் திருக்கரம் பட்டுப் புனிதம் அடைந்தது. அதற்கு அபிஷேகமும் அர்ச்சனையும் நடைபெறுகிறது.

இடப்புறம் உள்ள மாடத்தில் கொள்ளை அழகுடன் ஒரு சிறு ஸ்படிக விநாயகர் அமர்ந்திருக்கிறார். அது தமக்குக் கிடைத்த நிகழ்ச்சியை சாது பார்த்தசாரதி நினைவு கூர்ந்தார்.

தமது பங்களாவில் மகிழ மரத்தடியில் வைஷ்ணவி தேவி கோயில் கொண்ட பின்னர், அந்தத் தோட்டத்தில் ஒரு விநாயகரையும் பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும் என்று வள்ளிமலை சுவாமிகள் அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருந்தாராம். ஆனால், ஏனோ பார்த்தசாரதி அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றாமல் ஒத்திப் போட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறார். ஒருநாள் இரவு கனவில் குட்டி விநாயகர் தோன்றி பார்த்தசாரதியின் சுண்டு விரலைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு, தேவியை வலம் வந்து விட்டு மறைந்து விட்டாராம். இதன் பொருளோ கருத்தோ பார்த்தசாரதிக்கு அப்போது புரியவில்லை.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து, முன்பின் தெரியாத ஆசாமி ஒருவர் சைக்கிளில் வந்து, தம்மிடம் ஒரு ஸ்படிக விநாயகர் இருப்பதாகவும், தேவையானால் அதை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறினார். இந்தச் சின்னஞ்சிறு விநாயகர் வருவதற்கு முன்னோடியாகத்தான் ஆனைமுகத்தான், சிறிய உரு தாங்கி தமது கனவில் வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, அந்த விநாயகரை உடனே வாங்கி வைத்துக் கொண்டார் பார்த்தசாரதி.

மண்டபத்திற்கு வெளியே, அன்னையை நோக்கியபடி வீற்றிருக்கும் வியாச விநாயகரின் சிலை அவருக்குக் கிடைத்த விவரமும் வியக்கும்படியாகத்தான் இருந்தது.

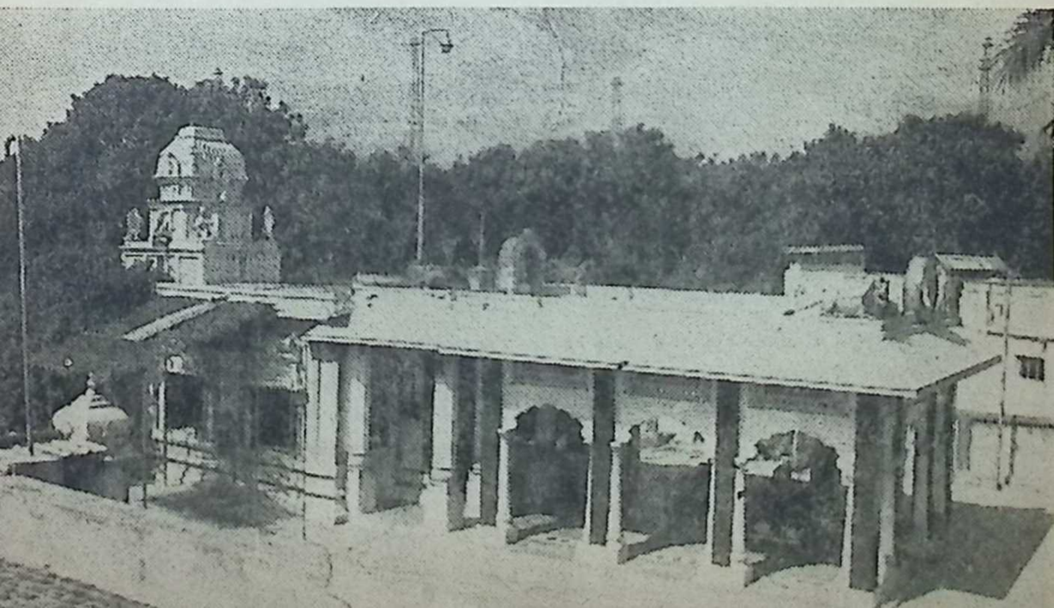
பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வைஷ்ணவி ஆலயத்தில் ஒருநாள் மாலை பூஜையின் போது, சித்தி விநாயகருக்கு கற்பூரார்த்தி காட்டிக் கொண்டிருந்தார் பார்த்தசாரதி. அப்போது, விநாயகர் உருவம் லேசாக மறைந்து, அந்த இடத்தில் காளியின் சொரூபம் தெரிந்தது. அந்தக் காட்சி சிறிது நேரம் நீடித்தது. தமது உதவியாளரை அழைத்து, சித்தி விநாயகருக்கு ஒரு தேங்காயைப் பலியாக உடைக்கும்படிக் கூறினார் பார்த்தசாரதி.

அன்று நள்ளிரவில், விநாயகருக்கு சிவப்பு அரிசியும், தேனும் நைவேத்தியமாகப் படைத்தார். அவற்றைப் பக்தர்களுக்குப் பிரசாதமாக வழங்காமல் கோயிலுக்கு வெளியே கொண்டு போய்ப் போட்டு விட்டார். இது நடந்து சில வருடங்கள் ஆன பிறகே, வைஷ்ணவி ஆலயத்தில் வியாச விநாயகர் சந்நிதி தோன்றியது. அந்த விநாயகர் அங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தார்?

சாது பார்த்தசாரதிக்குக் கோடைக்கானலில் ஒரு பங்களா இருந்தது. ஒருசமயம் சீசனுக்காகக் கோடைக்கானலுக்குச்சென்றிருந்த அவருடைய மகன் பாஷ்யம், அந்தப் பங்களாவில் தங்கி யிருந்தார். பழநிக்குச் செல்லும் காட்டுப் பாதையில் ஒருநாள் மாலை அவர் 'வாக்கிங்' சென்றபோது, வழியில் ஒரு சாதுவைச் சந்தித்துச் சிறிது நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த சாது சில நாட்கள் கழித்து பாஷ்யம் வசித்த பங்களாவுக்கு வந்தார். அப்போது பாஷ்யத்தின் நண்பர் ஒருவர், வீட்டில் இருந்தார். அந்த சாதுவை பிச்சைக்காரர் என்று நினைத்து அவருக்குச் சில்லறை கொடுத்து அனுப்புவதற்காக வெளியே வந்தார் நண்பர். அருகில் நெருங்கியதும் வந்தவரின் முகத்தைப் பார்த்து அவர் ஒரு மகான்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலயத் தோற்றம்

என்பதை உணர்ந்தார். உள்ளே வந்து ஏதாவது ஆகாரம் உட்கொண்டு செல்லும்படி அவரைப் பணிவுடன் வேண்டிக் கொண்டார். எத்தனை அழைத்தும் சாது உள்ளே வர மறுத்து விட்டார்.

அன்றிரவு அந்தப் பங்களாவின் தோட்டக்காரனின் கனவில் அந்த சாது தோன்றினார். சில்வர் காஸ்கேட் நீர்வீழ்ச்சிக்கு மேலே, மலையுச்சியிலுள்ள குகையில் ஒரு பிள்ளையாரின் சிலை இருக்கிறதென்றும் அங்கு போய் அதை எப்படியாவது கொண்டு வரும்படியும் கூறி விட்டு மறைந்தார். மறுநாள் தோட்டக்காரன், அந்த சாது குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் சிரமப்பட்டு ஏறிச் சென்று பார்த்தார். என்ன ஆச்சரியம்! அங்கு ஒரு பிள்ளையார் சிலை இருந்தது. அதை எடுத்து வந்து எஜமானனிடம் கொடுத்தான். அந்த விநாயகர் சிலை சிறிது காலம் அந்தப் பங்களாவிலேயே பூஜையில் இருந்து வந்தது.

மாதங்கள் சென்றன. அந்த விநாயகர் திருமுல்லைவாயிலில் உள்ள வைஷ்ணவி கோயிலுக்குக் குடி பெயர வேண்டும் என்ற திருவுளம் கொண்டார். இல்லாவிட்டால் மலையில் கிடைத்த விநாயகரை தந்தையிடம் கொடுத்து விடவேண்டும் என்று பாஷ்யத்திற்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றுவானேன்? மலை குகையைப் போல் ஒரு சந்நிதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஆலயத்தில் அமர்ந்து விட்டார் அந்த விநாயகர்.

கிழக்குப்புறத்திலுள்ள கோபுரத்திற்கு வெளியே, சற்றுத் தொலைவில் வைஷ்ணவி தேவிக்கு நேரே எழுந்தருளி யிருக்கும் வியாச விநாயகருக்கு அருகில் நின்று கொண்டால், அன்னையை நன்றாகத் தரிசிக்க முடிகிறது. திருவானைக்காவில், அகிலாண்டேச்வரிக்கு எதிரில் பெரிய விநாயகர் அமர்ந்திருக்கிறார். இங்கு பராசக்திக்கு எதிரே குட்டி விநாயகர் அமர்ந்திருக்கிறார்.

இந்த விநாயகரைப் பார்த்தால், கருங் கல்லாலான சிலை யென்றே நினைக்கத் தோன்றும். உண்மையில் இது மண்ணால் செய்து, சூளையில் சுடப்பட்ட சிலை. அந்த உருவமே புதுமையாக இருக்கிறது. அவருக்கு தும்பிக்கையைச் சேர்த்து மூன்று கரங்கள்தான் இருக்கின்றன. அந்தத் தும்பிக்கையோ வளைந்திராமல், நேராகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

வியாச விநாயகருக்கு வெள்ளிக்கிழமை தோறும் ஒரு தேங்காய் உடைத்தால், எல்லா நன்மைகளும் ஏற்படும் என்று அங்கு எழுதி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

காளிக்கொம்பன்
பலியோர் தேங்காய்
கலியோர் நாளில்
சுகம் பார் ஓம்.

என்ற இந்த வாசகத்தை அன்று கோடைக்கானல் பங்களாவில் இருந்த பாஷ்யத்தின் நண்பரிடம் அந்தச் சாது சொன்னாராம்.

ஒருநாள் பார்த்தசாரதிக்கு சித்தி விநாயகர், காளியாகக் காட்சி தருகிறார். ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து, கோடைக்கானலிலிருந்து

'காளிக்கொம்பன்' என்ற பெயரில் ஒரு விநாயகர் வந்து சேருகிறார். விளக்கம் கூற முடியாத எத்தனையோ விந்தைகளில் இதுவும் ஒன்று.

இந்த ஆலயத்தினுள் ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி சந்நிதி தோன்றியதற்கும் ஒரு சுவையான வரலாறு உண்டு.

ஒருநாள் விடியற்காலை நான்கு மணிக்கு வைஷ்ணவியின் சந்நிதியில் பார்த்தசாரதி தியானத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். அப்போது அவருக்கு உண்மை நிகழ்ச்சியோ, கனவுக் காட்சியோ என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத ஒரு தோற்றம் தரிசனம் ஆகிறது.

ஸ்ரீ தட்சிணாமூர்த்தி

மலையாளியைப் போன்ற ஒரு குட்டையான ஆசாமி அவரிடம் வந்து, ''சுவாமி, ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின் படத்திற்கு முன்னால் ஒரு நாகப் பாம்பு வந்து படம் எடுத்து ஆடுகிறது. கிட்டே போனால் மறைந்து விடுகிறது. இது இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடைபெற்று வருகிறது. உங்களை வந்து பார்க்கச் சொன்னார்'' என்கிறார்.

''என்னை வந்து பார்க்கச் சொன்னது யார்?'' என்று கேட்கிறார் பார்த்தசாரதி.

''திருஞானம் உங்களிடம் சொல்லச் சொன்னார்'' என்கிறார் முன்பின் தெரியாத அந்த ஆசாமி.

அத்துடன் தோற்றம் மறைந்து விடுகிறது. அதைப் பற்றிக் காலையில் ஆச்ரமத்திலிருக்கும் ஒரு சாதுவிடம் சொல்லுகிறார் பார்த்தசாரதி. அப்போது அந்த சாது 'அருணாசல மகாத்மியம்' படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் தோற்றத்தின் பொருள் அவருக்கும் புரியவில்லை.

பின்னர் பார்த்தசாரதி தமிழ்ப் பேரறிஞர் வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளையிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்டார். 'திருஞானம்' என்ற பெயர் ஞானாசிரியரான தட்சிணாமூர்த்தியையே குறிக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். அந்த விளக்கத்திற்குப் பிறகும் தோற்றத்தின் முழுப் பொருளை அவரால் அறிய முடியவில்லை.

இது நடந்து சில நாட்கள் கழித்து, பார்த்தசாரதியின் மகன் பாஷ்யம், ஏதோ ஒரு விஷயமாகத் தந்தையைக் காண வந்தார். பேச்சினிடையே தம்மிடமிருந்த தட்சிணாமூர்த்தி சிலையைப் பற்றித்தந்தையிடம் குறிப்பிட்டார். சில வருடங்களுக்கு முன்பு பார்த்தசாரதி தன் மகனுக்குக் கொடுத்திருந்த சிலை அது. அதைப் பற்றி அவர் மறந்து கூடப் போய் விட்டார். தற்போது மகன் நினைவு படுத்தியதும், ''உனக்கு இது வேண்டாமென்றால், எனக்கே திருப்பிக் கொடுத்து விடுகிறாயா?'' என்று கேட்டார்.

மகனோ, ''அது பூஜைக்குரியதல்ல. காலில் ஒரு விரல் உடைந்து விட்டிருக்கிறது'' என்று கூறினார்.

''பரவாயில்லை, கொடு'' என்று அந்தச் சிலையைப் பெற்றுக் கொண்டார் பார்த்தசாரதி.

வைஷ்ணவி கோயிலில் தட்சிணாமூர்த்திக்கு ஒரு சந்நிதி அமைக்க வேண்டும் என்று கருதிய பார்த்தசாரதி, ஒரு சிற்பியை அழைத்து, மூளியாக இருக்கும் அந்த விரலைப் பழுது பார்த்துத் தரும்படிக் கொடுத்தார். இரண்டு நாட்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியம் கலந்த ஆனந்தத்துடன் சிலையோடு திரும்பி வந்தார் சிற்பி.

''சாமி! உடைந்த பாகத்தை நான் சரி செய்வதற்காக உளியால் லேசாகத் தட்டினேனுங்க. என்ன மாயமோ மந்திரமோ, அந்த விரல் தானாகவே வளர்ந்துட்ட மாதிரி ஒழுங்காயிடுச்சுங்க'' என்று கண் கலங்கக் கூறினார்.

எப்போதோ வாங்கிய தட்சிணாமூர்த்தி சிலை எப்படியோ அவரிடம் வந்து தெய்வாதீனமாக மூளியைப் போக்கிக் கொண்டு, 1959-ம் ஆண்டு சிவராத்திரியன்று வைஷ்ணவி கோயிலில் அமர்ந்து விட்டது.

இருண்ட தம் வாழ்வுக்கு அருணாசல ஜோதியாக ஒளி வழங்கி, ஆன்மிகப் பாதையில் நல்வழி காட்டி யருளிய பகவான் ரமணராகவே நினைத்து, அந்த தட்சிணாமூர்த்தியைத் தொழுது வருகிறார் சாது பார்த்தசாரதி.

கருவறையிலிருக்கும் சிறிய மீனாட்சி விக்ரகமும் பார்த்தசாரதிக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத்ததுதான். இன்ஷ்யூரன்ஸ் துறையில் ஈடுபட்டிருந்த அவருடைய நண்பர் பழைய வெண்கல, பித்தளை சாமான்களைக் கல்கத்தாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தார். கலைப் பொருள்களைச் சேகரிப்பதில் ஆர்வமிக்க பார்த்தசாரதி, அந்தச் சாமான்களில் ஏதாவது விக்ரகம் இருந்தால் தமக்குத் தரும்படி நண்பரிடம் கூறி யிருந்தார். அந்த நோக்கத்துடன் பழைய சாமான்களின் குவியலில் நண்பர் தேடிய போது கிடைத்ததுதான் அந்தச் சிறிய மீனாட்சி விக்ரகம். அந்த அழகிய விக்ரகத்தைத் தேவி என்றே பார்த்தசாரதி அழைப்பது வழக்கம். வைஷ்ணவி தேவி திருமுல்லைவாயிலில் கோயில் கொள்வதற்கு முன்பிருந்தே அந்த விக்ரகத்தை அவர் பூஜித்து வந்திருக்கிறார். தமது பண்ணைக்குப் போகும்போதெல்லாம் அதற்கு ஒரு மலரைச் சூடி விட்டு, ஊதுவத்தியை ஏற்றி வைப்பது வழக்கம். அது வைக்கப்பட்டிருந்த பிறையின் இருபுறமும் ஸ்ரீ ரமண பகவானின் படமும் ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகளின் படமும் மாட்டப் பட்டிருந்தன.

ஒருநாள் காலை அந்த விக்ரகத்தின் முன் பார்த்தசாரதி நின்றிருந்த போது, 'மீனாட்சி அஷ்டோத்திர'த்தைப் படி என்று அம்பாள் கூறுவது போல் அவருக்கு ஓர் ஒலி கேட்டது. அதுவரை சாதாரண தேவியாக இருந்தவள், அன்று முதல் மீனாட்சி தேவியானாள். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் மீனாட்சி அஷ்டோத்திர அர்ச்சனையுடன் அவளுக்குப் பூஜை நடைபெற்று வருகிறது. பூஜைக்குப் பின்னர், சிறு பல்லக்கில் கோயிலைச் சுற்றிப் பவனி வருகிறாள்.

கருவறையில் இருக்கும் ஆறுமுகர் விக்ரகமும் மிகச் சிறியதே. ஆறுமுகர் மயில் மீது அமர்ந்திருக்க, வள்ளியும் தெய்வானையும்

இருபுறமும் நின்றிருக்கின்றனர். அந்த விக்ரகம் அங்கு வந்த அதே சமயத்தில் ஒரு நண்பர் பார்த்தசாரதியிடம், ஆறு சகஸ்ர நாமாவளிகள் அடங்கிய ஒரு சமஸ்கிருத புத்தகத்தைக் கொடுத்தார். ஒவ்வொரு திருமுகத்திற்கும் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு சகஸ்ரநாமம். ஆடிக்கிருத்திகையன்று இந்த ஆலயத்தில் 'சண்முக சகஸ்ர நாம அர்ச்சனை' நடைபெற்று வருகிறது.

வியாச விநாயகர்

கருவறையை வலம் வரும்போது, வெளிப்புறச் சுவரின் தென்புறத்தில் முக்கால் அடி உயரமுள்ள சலவைக் கல்லாலான ஆஞ்சநேயரைத் தரிசிக்கிறோம். அவர் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவர் என்று கூறப்படுகிறது. கருவறை மண்டபச் சுவரின் வெளிப்புறத்தில் தெற்கு, மேற்கு, வடக்குப்புற மாடங்களில் மகேச்வரி, நாராயணி, பிராம்ஹி முதலியவர்களைத் தரிசித்துக் கொள்கிறோம்.

வைஷ்ணவி ஆலயத்தை நிறுவிய சாது பார்த்தசாரதிதான் தேவியின் அர்ச்சகராகவும் பணியாற்றி வருகிறார். சமீபகாலமாக, வேறு முக்கிய பணிகள் இருந்தாலோ, வெளியூருக்குச் செல்ல நேர்ந்தாலோ, தமது உற்ற நண்பரும், ரமண பக்தருமான சாது ப்ரஹ்மண்யத்திடம் அப்பொறுப்பை ஒப்படைக்கிறார். இவர்களிருவருக்கும் சங்கர் ராவ் சிரத்தையுடன் உதவி புரிந்து வருகிறார். இந்தக் கோயிலில் தரிசனத்திற்கு ஒரு டிக்கெட், அர்ச்சனைக்கு ஒரு டிக்கெட், அபிஷேகத்திற்கு ஒரு டிக்கெட் என்று 'வியாபாரச் சூழ்நிலை' இல்லாதது மனத்திற்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்களின் பெயரில் இங்கு அர்ச்சனை செய்வது கிடையாது. பூஜை வேளையில் எத்தனை தேங்காய்கள் வந்தாலும், அவற்றையெல்லாம் உடைத்து நைவேத்தியம் செய்துவிட்டுப் பிரசாதமாகக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். அனுமதியின் பேரில், ஆண்களோ பெண்களோ யார் வேண்டுமானாலும் அர்ச்சனையில் கலந்து கொள்ளலாம். தினப்படி பூஜைக்குப் பிறகு பால், தீர்த்தம், புஷ்பம் முதலியவை பக்தர்களுக்குப் பிரசாதமாக அளிக்கப்படுகிறது. தேவிக்கு, லலிதா சகஸ்ரநாமம், லலிதா திரிசதி, லட்சுமி அஷ்டோத்திரம் முதலிய அர்ச்சனைகள் செய்யப்படுகின்றன.

வெள்ளிக்கிழமை, பௌர்ணமி தினங்களில் தேவியின் சந்தனக் காப்பையும், கிரீடம், கர்ணபத்ரம், ஒட்டியாணம், தங்கக் கவசம் முதலிய அலங்காரங்களைக் காணக் கண் கோடி வேண்டும். இதர பண்டிகை தினங்களிலும் விசேஷ அலங்காரங்கள் கண்ணைக் கவரும்படி அமைந்து இருக்கும். பெற்ற தாய் தன் ஒரே பெண்ணுக்கு அழகு பார்த்துப் பார்த்துப் பூரிப்புடன் அலங்காரம் செய்து உவகை அடைவது போல், சாது பார்த்தசாரதி வைஷ்ணவி தேவிக்குச் சிறகடித்துப் பறக்கும் தன் கற்பனைக்கேற்ப விதவிதமான அலங்காரங்கள் செய்து பார்த்துப் பூரிப்படைகிறார். பராசக்தியின் பேரருளில் ஒன்றிப் போய், வெளி உலகையே மறந்து, பக்தி சிரத்தையுடன் அர்ச்சனை செய்கிறார்.

கற்பூரார்த்தி காட்டும்போது, ஒவ்வொரு தெய்வத்தையும் அங்கம் அங்கமாக அவர் கூர்ந்து கவனித்து, தரிசனத்திற்கு வந்திருப்பவர்களுக்கும் ஒளி காட்டி, நெஞ்சத்தை ஈர்த்து, உள்ளத்தை உயர்த்தி, புண்ணியத்தைக் கூட்டி வைக்கும் பாங்கு, சொல்லில் வடிக்க முடியாத அற்புத அனுபவமாகும்.

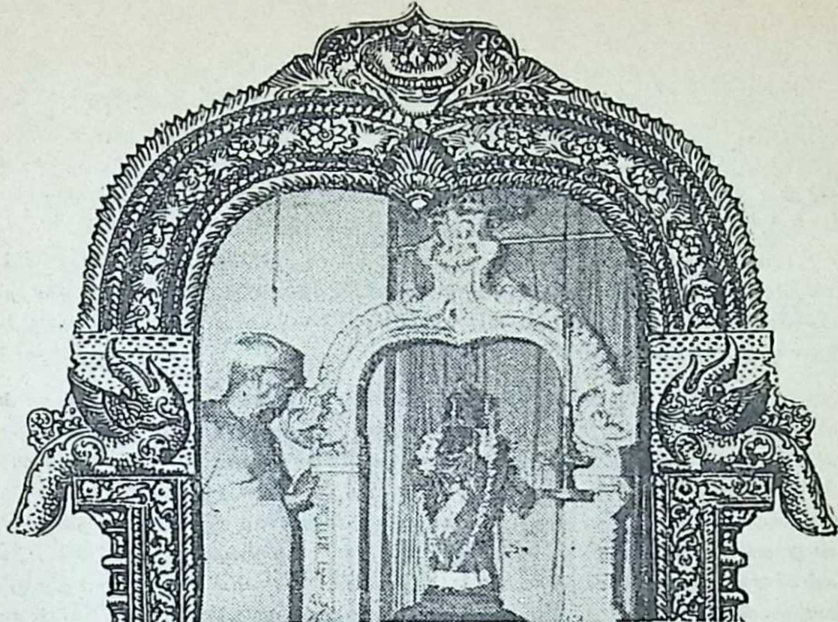
பெண்ணுகை நாம் உருவகப்படுத்திக் கொண்ட போதிலும் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் அப்பாற்பட்டவள் அன்ருே பராசக்தி! அந்தத் தத்துவத்தை விளக்கிக் காட்டுவதே போல், வைஷ்ணவி தேவி ஆண் அலங்காரத்திலும் சரி, பெண் அலங்காரத்திலும் சரி கொள்ளை எழில் கொழிக்கும் சௌந்தர்யவல்லியாகத் திகழ்கிருள்.

ஆண்டாளாகவும், வள்ளியாகவும், சரஸ்வதியாகவும், அன்னபூரணியாகவும், மகா காளியாகவும், யோகிச்வரியாகவும், துர்க்கையாகவும், கஜலட்சுமியாகவும், கருட வாகினியாகவும், ராஜராஜேச்வரியாகவும் காட்சி தரும் அதே வைஷ்ணவி தேவி, சிவபெருமாஞகவும், ராமஞகவும், கிருஷ்ணஞகவும், வேங்கடாசலபதியாகவும் தோற்றம் அளிக்கிருள். எந்தத் தோற்றமாஞலும் அங்கு சூழும் தெய்விகப் பேரழகில் நாம் கலந்து, கரைந்து விடுகிருேம்.

நவராத்திரி திருவிழாவின் போது வைஷ்ணவி ஆலயத்தில் பெருங்கூட்டம் கூடுகிறது. அம்பிகைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஓர் அலங்காரம். ஒன்றை ஒன்று மிஞ்சும்படி, அழகு கொஞ்சி விளையாடும். அத் திருச்சந்நிதியை விட்டு அகலவே மனமின்றிச் சொக்கிப் போய், தன்னை மறந்து அப்படியே நின்றிருக்கும் தேவியின் பக்தர்களைத் தரிசிப்பதே பெரும் புண்ணியம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

பதிஞறு ஆண்டுகளாக எந்தனையோ பேர் வைஷ்ணவி தேவி கோயிலுக்கு வந்து தரிசித்து விட்டுப் போயிருக்கிருர்கள். ஆஞல் ஒருவர் வந்து, அந்த ஆச்ரமத்தில் ஓர் இரவு தங்கி, தேவியின் அருகில் சென்று அவள் பாதத்தில் ஒரு மலரை அன்புடன் வைத்து விட்டுப் போன நிகழ்ச்சியைச் சாது பார்த்தசாரதி அடிக்கடி நினைவு கூர்ந்து பெருமையும் பூரிப்பும் அடைகிருர்.

ஆகம சாத்திரங்களுக்கு உட்படாமலும், அதிகமான ஆசார நியமங்களுக்குக் கட்டுப்படாமலும் ஆராதனை நடைபெற்று வரும் இக் கோயிலுக்குள் ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடம் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் வருவாரா என சந்தேகத்துடன் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த பார்த்தசாரதியின் உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்தோ என்னவோ, ஒருநாள் ஜகத்குரு, தம் தனிப்பெருங் கருணையால் வைஷ்ணவி கோயிலுக்குள் வந்தார்கள். அம்பிகையின் அருகில் நின்றபடியே அன்பர்களுக்கு திவ்ய தரிசனம் தந்தார்கள். உண்மையான பக்தியால் உயர்நிலை அடைந்தவர்களின் கதைகளைக் கூறிஞர்கள். தூய்மையான பக்தியைத் தவிர வேறென்றுமே அறியாத சாது பார்த்தசாரதி, ஸ்ரீ ஆசார்ய சுவாமிகள் தம்மை ஆட் கொண்டு விட்டதை உணர்ந்து, பெருங் கருணையை நினைத்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து போஞர். அதன் அடையாளமாக ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் அவர் கன்னத்தில் உருண்டு ஓடியது.

தேவியும் தாசரும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி கோயிலில் எந்தெந்த நாட்களைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்று சிலர் ஒன்று கூடி ஆலோசித்த போது, ஸ்ரீ ஆண்டாளின் பிறந்த நட்சத்திரமான ஆடிப் பூரத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

சில நாட்கள் கழித்து சாது பார்த்தசாரதியின் கனவில் ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர் தோன்றி, ''ஆலயத்தில் ஆடிப்பூரத்தை மட்டும் கொண்டாடினால் போதாது. எல்லா மாதங்களிலும் பூர நட்சத்திரத்தைக் கொண்டாட வேண்டும்'' என்று கூறினார். இதன் கருத்து பார்த்தசாரதிக்குப் புரியவில்லை.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின் மறு அவதாரமாகக் கருதப்படும் ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஜகத் குருவிடமே இதைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது என்று முடிவு செய்தார் பார்த்தசாரதி. ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமிகளை அடிக்கடி தரிசிக்கச் செல்லும் தமது டாக்டர் நண்பரிடம் பூர நட்சத்திரத்தின் முக்யத்துவத்தைப் பற்றி சுவாமிகளிடம் கேட்டறிந்து

வரும்படி கூறி யிருந்தார். ஆனல், தாம் கண்ட கனவைப் பற்றி அவரிடம் கூறவே யில்லை.

பூர நட்சத்திரத்தின் விசேஷத்தைப் பற்றி அந்த நண்பர் கேட்ட போது. சுவாமிகள் வேறு ஒரு சமயம் கூறுவதாகச் சொல்லி அனுப்பி விட்டார்.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு பார்த்தசாரதி, சுவாமிகளைத் தரிசிக்க காஞ்சிக்குச் சென்ருர். வந்தனம் செய்து விட்டு எழுந்து நின்ருர். ஒன்றும் பேசவில்லை. சுவாமிகளிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை. ஜகத்குருவே திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

''ஆடிப் பூரத்தன்றுதான் ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருவவதாரம் செய்தாள். பராசக்தியின் அவதாரத்தை எல்லோரும் குதூகலத்துடன் கொண்டாடினர்கள். அந்தக் காலத்தில் சிவ-வைஷ்ணவ வேற்றுமைகள் இல்லாததால் எல்லாக் கோயில்களிலும் ஆண்டாளின் பிறந்த நட்சத்திரம் விசேஷமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அந்தப் பழக்கம் இன்றுவரை இருந்து வருகிறது'' என்று சுவாமிகள் கூறினர். மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு கேட்கப்பட்ட கேள்வியை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு தம்மைப் பார்த்ததும் சுவாமிகள் அதற்கு விடை பகர்ந்த அதிசயத்தை எண்ணி, எண்ணி ஆச்சரியமும் பெருமிதமும் அடைந்தார் பார்த்தசாரதி.

ஆடிப்பூரத்தின் விசேஷத்தை முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டாரே தவிர, இதர மாதங்களில் பூர நட்சத்திரத்திற்கு இருக்கும் விசேஷம் என்ன என்பது அவருக்கு அப்போதும் புரியாமலே இருந்தது.

அந்த எண்ணத்துடனேயே காமாட்சியம்மன் கோயிலுக்குப் போனர். நேரமாகி விட்டது. இரவு பூஜை முடிந்து கோயிலை மூடப்போகும் நேரம். சந்நிதிக்கு விரைந்தார். அர்ச்சகர் கற்பூரார்த்தி காட்டிக் கொண்டே, ''அம்பாள் ஐப்பசி பூரத்தன்றுதான் தோன்றினள். இந்தக் கோயிலில் அந்த நாள் ரொம்ப விசேஷம்'' என்ருர். பார்த்தசாரதிக்கு ஆச்சரியம் பன்மடங்காயிற்று. தம் மனத்திலிருந்த சந்தேகத்தை அறிந்த காமாட்சி தேவி அர்ச்சகரின் மூலம் தம்மிடம் பேசியதாகவே அவர் கருதினர்.

அந்த ஆண்டு ஐப்பசி பூரத்தன்று காமாட்சியைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று அவருள் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. சென்னைக்கு வந்ததும் காலண்டரைப் புரட்டிப் பார்த்து அக்டோபர் 20-ந் தேதி ஐப்பசி பூரம் என்று தீர்மானித்து, நண்பர்களுடன் காஞ்சீபுரம் செல்லத் திட்டமிட்டார். முதல் நாளே அங்கு சென்று, மற்ற கோயில்களைத் தரிசனம் செய்து விட்டு, மறுநாள் காமாட்சி கோயிலுக்குச் செல்வதென்றும் ஏற்பாடாகி யிருந்தது. அழைத்துப் போக அன்று கார் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி. யிருந்த அவருடைய நண்பர் நேரம் கழித்து வந்ததால் ஒரு மணி கழித்தே புறப்பட்டார்கள்.

காரில் செல்லும் போது, காமாட்சி கோயிலில் மறுநாள் நடைபெறப் போவதாகத் தாம் நினைத்திருந்த ஐப்பசி பூர பூஜை, அன்றைக்கே நடைபெறப் போகிறது என்று பார்த்தசாரதிக்கு மனத்தில் திடீரென்று ஓர்

எண்ணம் தோன்றியது, காரை வேகமாக ஓட்டும்படியும், நேரே காமாட்சி கோயிலுக்குச் செல்லும்படியும் நண்பரிடம் கூறினார்.

அவர்கள் காமாட்சி கோயிலுக்குள் அவசர அவசரமாக நுழைந்தார்கள். அர்ச்சனைக்குத் தேங்காய், பழம் கூட வாங்கிச் செல்லவில்லை. கையில் கொண்டு வந்த கங்கை நீருடன் சந்நிதிக்கு விரைந்தார்கள். என்ன ஆச்சரியம்! அவர்கள் வருவதற்குக் காத்திருந்தது போல் அர்ச்சகர் பூர விழா பூஜையைத் தொடங்கினார்.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, காமாட்சி தேவி அன்று தன் சந்நிதிக்கு அழைத்து அருள் வழங்கியதை எண்ணி சாது பார்த்தசாரதி நெஞ்சுருகினார்.

அன்னையின் அருளாசியினால் கைமேல் பலன் கிடைத்தது. ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம் தணிகேசனின் அரும்பெரும் பக்தரான வ. சு. செங்கல்வ ராயப் பிள்ளை வைஷ்ணவி ஆலயத்திற்கு வந்தார். அவரிடம் பார்த்தசாரதி ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் தமது கனவில் வந்து கூறியதையும், காஞ்சி சுவாமிகள் அளித்த விளக்கத்தையும், காமாட்சி தேவி காட்டிய கருணையையும் கூறினார். அதைக் கேட்ட பிள்ளையவர்கள், அருணகிரிநாதரின் கந்தரந்தாதியிலிருந்து 'திரிபுரத்தப்புப் புவிதரத் தோன்றி...' என்ற பாடலைக் கூறி, அதில் பார்வதி தேவியின் திருநட்சத்திரம் 'பூரம்' என்று இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சிகளை, நேற்று நடந்தவை போல் கூறினார் சாது பார்த்தசாரதி. அவர் நெஞ்சத்தில் அவை அத்தனை பசுமையாக நிலைத்திருக்கின்றன. ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர் பணித்தபடியே அம்பிகையின் திருநட்சத்திரமான 'பூரம்' திருநாள் ஒவ்வொரு மாதமும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவி கோயிலில் முக்கியமான தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருவதாகக் கூறினார் அவர்.

சாது பார்த்தசாரதியுடன் சிறிது நேரம் பழகிப் பேச வாய்ப்புக் கிடைப்பவர்கள் அவர் உண்மையிலேயே ஒரு சாதுதான் என்பதை ஒப்புக் கொள்வார்கள். 'எல்லாம் தேவியின் லீலை. அவளுடைய எல்லையற்ற அருளின்றி ஓர் அணுவும் அசைவதில்லை. நாமெல்லாம் அவளுடைய கைப் பாவைகள்' என்று பரிபூரணமாக நம்பும் அவர், வைஷ்ணவியின் பெருமைகளைத்தான் எப்போதும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். சொந்த அனுபவத்தில் பிறந்த நம்பிக்கைதான் பிறருக்கு நல்வழி காட்டும் ஒளியாகத் திகழ முடியும்.

வைஷ்ணவி ஆலயத்தைப் பொறுத்தவரையில், 'சாது' என்றால் சாது பார்த்தசாரதியைத்தான் குறிக்கும். அவருடைய இளமைப் பருவ நண்பர்கள் எஸ். பார்த்தசாரதியை சுருக்கி அவரை 'எஸ். பி.' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். தேவி அன்பர்களில் பெரும்பாலோர் அன்புடன் 'பப்பாஜி' என்று அழைக்கிறார்கள். அவருடைய ஒரே சகோதரி எஸ். அம்புஜம்மாள், 'பாப்பா' என்று பாசத்தோடு குறிப்பிடுகிறார். ஆச்ரமத்திலுள்ளவர்களோ, அவரைப் பற்றிப் பேசும்போது பொதுவாக 'ஐயா' என்கிறார்கள். சுவாமி அணுவாநந்தா என்ற பெயரில் அவ்வப்போது கட்டுரைகள் எழுதுகிறார்.

எஸ். பார்த்தசாரதி, காவியுடுத்திய சாது பார்த்தசாரதி ஆனதைப் பற்றியும் அவரிடம் கேட்டறிந்தேன்.

''நான் முறையாக யாரிடமும் சந்நியாசம் பெறவில்லை. எல்லாம் தேவி கொடுத்ததுதான். குடும்ப வாழ்க்கையை விட்டு, தேவியின் தொண்டில் ஈடுபட்ட பிறகும் நான் வெள்ளாடைதான் உடுத்தியிருந்தேன். ஒருநாள் என் நண்பர் கொடுத்த பழுப்புக் கலர் ஆந்திரக் கதர் வேட்டியை உடுத்தியிருந்தேன். அப்போது என்னைப் பார்க்க வந்திருந்த என் பழைய நண்பர்கள், நான் சந்நியாசம் மேற்கொண்டு விட்டேனோ என்று எண்ணி, சற்று ஒதுங்கி உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். என்னுடன் பேசும்போது, அதிகமாக அரட்டை அடிக்காமல், அநாவசிய வம்புகள் பேசாமல், அளவோடு ஜாக்கிரதையாகப் பேசினார்கள். காவித் துணி எனக்குத் தேவையான தனிமையையும் தியானத்திற்கேற்ற மனநிலையையும் தேடித் தரும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அன்று முதல் காவியணியத் தொடங்கினேன்'' என்று அவருக்கே உரிய புன்முறுவலுடன் கூறினார் சாது பார்த்தசாரதி.

சாது பார்த்தசாரதியிடம் நிறைய அற்புத சக்திகள் இருப்பதாக நெருங்கிப் பழகியவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவருடன் தேவி பேசுவதாக அவர்கள் நம்புகிறார்கள். தியானத்தில் அமர்ந்து அன்னையிடம் உத்தரவு கேட்டு அவர் சொல்லுவதெல்லாம் அப்படியே பலிப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள். இவற்றைப் பற்றி யெல்லாம் அவரிடம் கேட்டால் நேரான பதில் கிடைக்காது. சிரித்து மழுப்பி விடுவார். ''உண்மையான பக்தியுடன் தேவியை அணுகினால் எல்லா நன்மைகளும் கிடைக்கும்'' என்று மட்டுமே கூறுவார்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி தேவியின் மகிமையைப் பற்றித் தமது சொந்த அனுபவத்தைத் தவிர, பிறருக்கு ஏற்பட்ட மயிர்க் கூச்செறியும் அனுபவங்களையும் கூறுகிறார் பார்த்தசாரதி. அவற்றில் சிலவற்றை 'வைஷ்ணவி ஆலயம்' என்ற ஆங்கிலப் புத்தகத்திலும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

ஒரு பெண்மணி. அவரைக் கணவனும் மாமியாரும் மிகவும் துன்புறுத்தி வந்தார்கள். அதனாலேயே அந்த அம்மாளுக்கு உடல் நோய் கண்டது. மருத்துவ மனையில் சேர்ந்து சிகிச்சை பெற்றார்.

உடல் நலம் அடைந்ததும், கணவன் வீட்டுக்குப் போகாமல், அம்பத்தூரில் உள்ள தன் உறவினர் வீட்டுக்கு வந்தார். கணவனும் மாமியாரும் மனம் திருந்தி வந்து அழைத்தாலன்றி பெண்ணை அனுப்புவதில்லை என்று பெரியவர்கள் முடிவு செய்திருந்தனர்.

அந்த அம்மாள் வைஷ்ணவி தேவியைத் தஞ்சமடைந்தார். தினமும் ஆலயத்திற்கு வந்து அம்பிகையை வலம் வருவார். தேவியின் சந்நிதியில் அமர்ந்து தன் நிலையை எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டு அழுவார்.

ஒரு நாள் தன் துயரத்தை சாது பார்த்தசாரதியிடம் கூறினார் அந்த அம்மாள். ஆறுதல் மொழி கூறி, அவரிடம் தேவியின் டாலரும், பிரசாதமும் கொடுத்து அனுப்பினார். நம்பிக்கையுடன் அவர் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆச்ரமத்திலுள்ள நூல் நிலையம்

அப்போது ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. அந்தப் பெண்மணியின் கணவர், சாது பார்த்தசாரதியிடம் வந்து, தன் நடத்தைக்கு வருந்துவதாகவும், மனம் திருந்தி விட்டதாகவும் மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழ விரும்புவதாகவும் கூறினார். அவரது வேண்டுகோளின் பேரில், அந்த அம்மாள் அழைத்து வரப்பட்டார். கணவனும் மனைவியும், தனிமையில் சிறிது நேரம் பேசிய பிறகு, தேவிக்கு நமஸ்காரம் செய்து விட்டு, வீடு திரும்பினர். அதற்குப் பின்னர், இருவரும் தம்பதியாகவே ஆலயத்திற்கு வந்து தேவியைத் தரிசனம் செய்யத் தொடங்கினர்.

இப்படி எத்தனையோ அதிசய நிகழ்ச்சிகள்!

வட இந்தியாவில் வைஷ்ணவிக்கு நிறைய பக்தர்கள் இருப்பதாகக் கூறினார் பார்த்தசாரதி. ஆலயத்திற்கு வராமலே, தேவியைத் தரிசனம் செய்யாமலேயே அவர்கள் வைஷ்ணவியின் பரம பக்தர்களாக மாறியிருக்கிறார்கள். தேவியின் படத்தை வரவழைத்துப் பூஜை செய்து, அருள் பெற்று வருகிறார்கள். முன்பின் அறிமுகம் ஆகாதவர்களிடமிருந்து பிரசாதம் கேட்டுக் கடிதங்கள் வருவதாகவும் பார்த்தசாரதி கூறினார். பின்னர் எங்களை நூல் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று ஒரு கடிதத்தை எடுத்துக் காட்டினார்.

இறந்து போனதாக மருத்துவர்களால் அறிவிக்கப்பட்ட ஒருவரின் நெற்றியில் வைஷ்ணவியின் விபூதி, குங்குமத்தை இட்டார்களாம். சிறிது நேரத்தில் 'இறந்தவர்' பிழைத்து எழுந்து விட்டாராம்! அந்தக் கடிதத்தில் இந்த அற்புதத்தை உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் விவரித்திருந்தார் சாது பார்த்தசாரதியின் நண்பர்.

அரக்கர்களின் கொடுமையைத் தாங்க முடியாமல் துன்புற்ற தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, ஸ்ரீமத் நாராயணன், ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தியாக திருவவதாரம் செய்து, பூதேவியான சீதையை மணம் புரிந்து, தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன் மகுடத்தைத் துறந்து, மரவுரி தரித்து வனவாசம் போகிறார். அங்கு இலங்கேச்வரன் சூழ்ச்சி செய்து சீதையைக் கவர்ந்து செல்கிறான். மனைவியை இழந்த ராமன், துயரமே உருவாக அவளைத் தேடி அலைகிறான்.

வைகுண்டத்தில் தனிமையில் இருந்த ஸ்ரீதேவி, கணவன் தென்திசையில் அலைந்து கொண்டிருப்பதை அறிந்து தென்னகத்திற்கு வந்து தவமிருக்கிறாள். சீதையைத் தேடிக் கொண்டு அவ்வழியே வந்த ராமனைக் கண்டு ஸ்ரீதேவி தன்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்லும்படி கேட்கிறாள்.

ஸ்ரீ வைகுண்டபதி மறுத்து விடுகிறார். ''ராமாவதாரத்தில் நான் ஏக பத்தினி விரதம் ஏற்றிருக்கிறேன்......எனவே, உன்னை உடன் அழைத்துச் செல்ல முடியாத நிலையில் இருக்கின்றேன். நீ வடக்கே செல். அங்கு அட்டூழியங்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கும் ஓர் அரக்கனின் வதம் உன்னால் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்த அவதாரத்தில் நான் உன்னை வந்து அடைகிறேன். கலியுகத்தில் உன்னுடைய மகிமை பாரெல்லாம் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கப் போகிறது'' என்று கூறிவிட்டு ராமன் சென்று விடுகிறார்.

பின்னர், லட்சுமி தேவி காஷ்மீர் சென்று, அங்குள்ள திரிகூட மலையை அடுத்த 'ஆத்குமாரி' என்ற சிற்றூரில் ஒரு சிற்றரசனுக்கு 'வைஷ்ணவி தேவி' என்ற பெயருடன் முதல் பெண்ணாகத் தோன்றினாள். அழகுத் தெய்வமாக வளர்ந்தாள். அவளது திருமேனியின் பேரழிலைக் கண்டு பைரவன் என்ற அரக்கன் அவளை அடைய விருப்பம் கொண்டான்.

பைரவன் இரண்யகசிபுக்கு ஈடான ஒரு பொல்லாத அரக்கன். மக்கள் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதற்குத் தடையாக இருந்ததால் சரஸ்வதி தேவியையும், மக்களின் சொத்துக்களையும் கொள்ளையடித்ததால் லட்சுமியையும், பெண்களைப் பலாத்காரம் செய்ததால் பார்வதி தேவியையும் ஏற்கெனவே அவன் பகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வைஷ்ணவி தேவி தன் விருப்பத்திற்கு இணங்காமல் போகவே அவளுக்குப் பலவிதத்திலும் தொல்லை கொடுத்தான் பைரவன். அவனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காகத் திரிகூட மலையிலுள்ள ஒரு குகையில் போய் அமர்ந்து விட்டாள் தேவி. அங்கும் அவளைத் துரத்திச் சென்று துன்புறுத்தவே, கோபாவேசம் கொண்டு தேவி போர் புரியத் தொடங்கினாள். ஏற்கெனவே அவன் மீது ஆத்திரம் கொண்டிருந்த சரஸ்வதியும், பார்வதியும் துணைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் உதவியுடன் அரக்கனை ஒழித்துக் கட்டினாள் வைஷ்ணவி தேவி. அந்த அரக்கனின் உடல் தேவியின் ஆலயத்திற்கு முன்புறம் ஒரு கற்பாறையாக மாறி விட்டது.

சாது பார்த்தசாரதி

துண்டிக்கப்பட்ட பைரவனின் தலை உருண்டு விழுந்த இடம் தற்போது 'பைரவ காடி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. கருணையே உருவான வைஷ்ணவி தேவி, அரக்கனின் தலையிருந்த இடத்திற்கு ஓடிச் சென்று, ''உனக்கு ஏதாவது ஆசைகள் இருந்தால் கூறு. நான் நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்'' என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட அரக்கனோ ஏதோ முணு முணுத்தான். அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அப்போது தேவி அவனைப்

பார்த்து, ''நீ திருந்தி விட்டாய். உன் மனம் தூய்மை பெற்று விட்டது. இனி இங்கு வரும் பக்தர்களால் நீ பூஜிக்கப் படுவாய். என்னைத் தரிசித்து விட்டுச் செல்லும் பக்தர்கள் உன்னையும் தரிசித்தால் அவர்களுடைய ஆசைகள் எல்லாம் நிறைவேறும்'' என்று வரம் அளித்தாள். எத்தனை கொடுமைகள் புரிந்திருந்தாலும் தேவியின் அருளால் இறுதிக் காலத்தில் நல்லவனாகி உயிர்நீத்த பைரவன் நற்கதி அடைந்தான்.

வைஷ்ணவி தேவியின் திரு அவதாரத்தைப் பற்றி வேறு புராண வரலாறுகளும் உண்டு.

ஸ்ரீராமாவதாரத்துக்கு முன் அசுரர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட தேவர்கள் மகாவிஷ்ணுவிடம் சென்று முறையிட்டனர். அப்போது மகா விஷ்ணு அவர்களைப் பார்த்து, ''நாம் எடுக்கப் போகும் ராமாவதாரத்தால் தண்டகாரண்ய அரக்கர்களும் இலங்கேச்வரனும் மட்டுமே அழியப் போகிறார்கள். இதர அரக்கர்களையும் அழித்து உலக மக்களை அமைதியாக வாழ வைக்கும் சக்தி தனிப்பட்ட விஷ்ணு தத்துவத்திற்கோ, சிவ தத்துவத்திற்கோ கிடையாது. விஷ்ணு மாயையுடன் கூடிய வைஷ்ணவி தேவி தோன்றி உங்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிப்பாள். அந் நந்நாள் வரும் வரை அந்த அரக்கர்களிடமிருந்து தலைமறைவாய் இருந்து வாருங்கள்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். சகல ஜீவராசிகளையும் காப்பாற்றும் பரந்தாமனே தம் சக்தியைக் குறைத்துக் கூறுவதைக் கேட்டுத் தேவர்கள் வியப்புற்றனர்.

பூவுலகில் அசுரர்களின் கொடுமைகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்தன. அவற்றை அடக்கி, நல்லவர்களை அமைதியாக வாழ வைப்பதற்குத் தனிப்பட்ட புருஷ தத்துவத்தாலோ, ஸ்திரீ தத்துவத்தாலோ, தேவசக்தியாலோ முடியாது என்று உணர்ந்த பிரும்மா, ''தபோ பலத்தில் சிறந்து விளங்கும் பார்வதி தேவி, துர்க்கையம்சமாகத் தோன்றட்டும். நாமெல்லாரும் நம் ஆயுதங்களை ஜகதம்பிகைக்குக் கொடுத்து உதவுவோம். வைஷ்ணவி என்னும் திருநாமம் தாங்கி, அன்னை பூவுலகில் தீயவர்களை அழித்து, நன்மக்களைக் காக்கும் தொழிலைப் புரிந்து கொண்டிருக்கட்டும்'' என்று மகாதேவனிடம் முறையிட்டுக் கொண்டார். பரமனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று மொழிந்தார்.

மங்கள வாத்தியம் முழங்கிற்று. தேவாதி தேவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். உலகில் மகா சக்தியான ஸ்ரீதேவி வழிபாடு பிறந்தது. அன்னையின் அருளாட்சி தொடங்கியது.

ராமாவதாரத்திற்கு முன்பே தோன்றி விட்ட வைஷ்ணவி தேவியை இராவணன் வழிபட்டான். அவனுடைய தவத்திற்கு இரங்கி, தேவியும் அவன் முன் தோன்றினாள். ஆனால், இலங்கேச்வரன் அன்னையின் கருணையை வேண்டிப் பெறாமல், அவனுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் தனக்குத் தெளிவாகத் தெரிய வேண்டும் என்ற வரத்தைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டான்.

இராவணன் மீது படையெடுத்துச் செல்லும் முன், கடலின் இக் கரையில் நின்ற ராமன்,ஈச்வரனைக் குறித்துத் தவமிருந்தான். மகாதேவன்

தோன்றி இராவணனை அழிப்பதற்கும், சீதையை மீட்பதற்கும் பாலா துர்க்கா உருவில் எழுந்தருளியிருக்கும் வைஷ்ணவி தேவியை ஆராதித்து அவள் அருளைப் பெறும்படி ராமனிடம் கூறி விட்டு மறைந்து விட்டார்.

பரமேச்வரனின் கட்டளைப்படி ஸ்ரீ ராமபிரான், தேவியை ஆராதிப்ப தற்காக நூற்றியெட்டு தாமரை மலர்களைச் சேகரித்தார். அர்ச்சனை செய்யும் போது ஒரு மலர் குறைந்ததைக் கண்டு, தன் கண் மலரை எடுத்து அர்ச்சிக்க ஆயத்தமானார். அப்போது, சாந்தமூர்த்தியான தேவி அவர் முன் தோன்றினாள்.

தேவிக்கு தர்மசங்கடமான நிலை ஏற்பட்டது. ராமன், இராவணன் இருவருமே அவளது அன்புக்குப் பாத்திரமானவர்கள். இராவணனைக் கடுமையாகத் தண்டிக்க அவள் மனம் இடந்தரவில்லை. அதற்கு ஒரு வழி செய்தாள். ராமனைப் பார்த்து, ''நீ ஒரு யாகத்திற்கு ஏற்பாடு செய். அதை விதிப்படி முடித்துத் தர வேண்டுமென்று ராவணனுக்கு ஓர் அழைப் பிதழ் அனுப்பி வை. அவன் யாகத்திற்கு வராவிட்டால் அழிந்து விடு வான். உன் அழைப்பை ஏற்று வந்தால், உன்னை ஆசீர்வதித்து விட்டுச் சென்று விடுவான். அதனால் அவனுக்கு நிம்மதியான மரணம் ஏற்படும். நீயும் சீதையை அழைத்துக் கொண்டு வந்து விடலாம்'' என்று கூறினாள்.

அவ்வாறே ராமன் ஒரு யாகம் செய்ததாகவும், ராவணன் வந்து ராமனை ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டுப் போனதாகவும் ஒரு ராமாயணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லா தேவதாம்சங்களும் ஒருங்கே அமையப் பெற்று, மும்மூர்த்தி களுக்கும் தாயாகி, யோகீச்வரியாய், பாலயோகினியாய், உலகை ரட்சித்துக் கொண்டிருக்கும் வைஷ்ணவி தேவி, காஷ்மீரத்தின் வனங்களில் சிறு பெண்ணாகப் பாமர மக்களுடன் பழகிக் கொண்டிருப்ப தாகக் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவியின் தத்துவத்தை முழுமையாக அறியாத மக்கள் அவளை ஒரு வன தேவதையாகக் கருதி வழிபடுகிறார்கள்.

முகம்மதியர்களின் ஆட்சிக்கு முன் காஷ்மீரத்தை சந்திர தேவன் என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனும் அவனது மனைவி சத்திரபாவதி யும் ஒரு நாள் ஹம்சதேவர் என்ற மகாத்மாவின் உபந்நியாசத்தைக் கேட்டு அவருக்கு அடிமையானார்கள். பின்னர், அவருடைய அருளால் அந்த அரச தம்பதிக்கு 'சந்திரபாகா' என்ற பெண் குழந்தை பிறந்தது.

எழில் மங்கையாய் வளர்ந்த அரசகுமாரி, சாந்தகுமார் என்ற அரச குமாரனை மணம் புரிந்து கொண்டாள். இருவரும் குதூகலமாக இல்லறம் நடத்தி வந்தனர்.

ஒரு நாள் அரண்மனைக்கு மகாத்மா ஹம்சதேவர் வருகை தந்தார். அரசகுமாரி மகானை நமஸ்கரித்து எழுந்ததும், அவர் முகம் வாட்டமுற்றது. காரணத்தைக் கேட்டதும், அந்தப் பெண் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் தனது மாங்கல்யத்தை இழந்து, அமங்கல வாழ்வை ஏற்கப் போகிறாள் என்று அறிந்த அரசனும் அரசியும் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தார்கள்.

சந்திரபாகா திடமான பக்தி கொண்டவள். தன் விதியை எதிர்த்து போராடத் துணிவு கொண்டாள். மகாத்மாவின் பாதங்களைப் பற்றிக்

கொண்டு, ''நீங்கள்தான் எனக்கு கதி. என் கணவனின் உயிரை மீட்க எனக்கு ஒரு வழி கூற வேண்டும்'' என்று மன்ருடினுள்.

மகான் ஹம்சதேவர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தார். கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். பின்னர், கண் கலங்கி நிற்கும் சந்திரபாகாவின் காதுகளில் ரகசியமாக சில வார்த்தைகள் கூறினர். அதைக் கேட்ட அவள் முகம் மலர்ந்தது.

காலன் தன் கடமையைச் செய்தான். ஏழாவது நாள் சாந்தகுமாரனின் உயிரைக் கவர்ந்து சென்ருன். சந்திரபாகா கதறி யழவில்லை. மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள். கணவனின் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு அருகிலுள்ள பூங்காவிற்குச் சென்ருள். நீராடிவிட்டு, தூய உடையுடுத்தி, தியானத்தில் ஆழ்ந்தாள். ஏழு பகல், ஏழு ராத்திரி இடைவிடாத புனித விரதம் மேற்கொண்டாள். எட்டாவது நாள் அவள் தவம் பலித்தது. ஒரு சிறு பெண் தன்னைத் தொடுவது போல் உணர்ந்து, கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். கணவனின் உடல் அசைந்தது. அவன் கண்களைத் திறந்து மனைவியைப் பார்த்தான். அவளுடைய ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை.

சந்திரபாகா நோற்ற நோன்பே, ஒவ்வோர் ஆண்டும் வைஷ்ணவி தேவியின் நவராத்திரி விழாவாகக் கொண்டாடப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

காஷ்மீரத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவி தேவி சிறு பெண்ணுக நடமாடிக் கொண்டிருக்கிருள் என்பதற்கு மற்ருெரு நிகழ்ச்சியும் உண்டு.

ஜம்முவுக்கு அடுத்த திரிகூட மலையில் வைஷ்ணவி கோயில் இருக்கும் குகைக்கு அருகிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் ஸ்ரீதரன் என்னும் பக்தர் வசித்து வந்தார். அவர் சக்தி உபாசகர். வைஷ்ணவி தேவியை உள்ளத் தூய்மையுடன் ஆராதித்து வந்தார். நவராத்திரியின் போது தினமும் சிறு பெண்குழந்தைகளை அழைத்து, அவர்களைத் தேவியாகவே நினைத்து, உணவூட்டி, வழிபட்டு, கொஞ்சிக் குலவி வீட்டுக்கு அனுப்புவது வழக்கம்.

ஓர் ஆண்டு நவராத்திரி பூஜை முடிந்து எல்லா குழந்தைகளும் சென்ற பிறகு ஒரு பெண் மட்டும் அவரிடமே தங்கி விட்டாள். அவளது அழகைச் சொல்லி முடியாது. சிரித்துச் சிரித்துப் பேசி ஸ்ரீதரனின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டாள் அந்தச் சிறுமி. குழந்தையை மடியில் அமர்த்திக் கொண்டு, ''அம்மா, உன் பெயர் என்னம்மா?'' என்று வினவினர் ஸ்ரீதரபட்டர்.

அந்தச் சிறுமி அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. செல்லமாக அவர் கன்னத்தைத் தட்டினுள். ''மாமா, இன்னும் நீங்கள் சாப்பிடவில்லையே. நீங்கள் சாப்பிட்டால்தான் நான் என் பெயரைச் சொல்வேன்'' என்ருள் அவள். ஸ்ரீதரபட்டரின் கண்களுக்கு அந்தப் பெண் ஜகதாம்பிகையாகத் தோன்றினுள். ''அம்மா, உன் கையினுல் எனக்கு ஆகாரம் கொடுத்தால் தான் நான் இன்று சாப்பிடப் போகிறேன்'' என்ருர் அவர். ''ஓ, தருகிறேனே'' என்று உற்சாகத்துடன் கூறிக் கொண்டே, பூஜையறைக்குத்

தாவியோடி, அங்கிருந்த நைவேத்தியத்தைக் கொண்டு வந்து பட்டருக்கு அன்புடன் ஊட்டினுள் அந்தச் சிறுமி. அவர் புளகிதம் அடைந்தார்.

சிறுமி விடை பெற்றுச் சென்றதும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்ருர் ஸ்ரீதர பட்டர். குகையின் வாயிலை நோக்கி ஓடிய அப் பெண், ''மாமா, இந்தப் பாதையை நீங்கள் சுத்தம் செய்யக் கூடாதா? பக்தர்கள் தேவியைத் தரிசித்து அருள் பெற உதவக் கூடாதா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே குகைக்குள் சென்று மறைந்து விட்டாள். ஸ்ரீதர பட்டர் தேவியின் கட்டளைக் கிணங்க, குகைக் கோயிலுக்குப் போகும் பாதையைச் செப்பனிட்டு, அன்று முதல் ஆலயத்திலுள்ள தேவி வடிவங்களுக்கு பூஜை செய்யும் பணியையும் ஏற்றுக் கொண்டார். இன்று கூட அந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்தள் தான் அங்கு பூஜை செய்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. எனவேதான் இவர்கள், கருவறையை மாற்றி அமைக்கக் கூடாது என்றும், அப்படிச் செய்தால் புனிதமும் சாந்நித்தியமும் கெட்டுவிடும் என்றும் கூறுகிருர்கள்.

இயற்கை அன்னை எழிலாட்சி புரிவதால் சொர்க்கபுரியாகத் திகழும் காஷ்மீர்ப் பகுதியில், அன்னை பராசக்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவி தேவியாக அருளாட்சி புரிந்து வருகிருள். பாரதத்தின் வட பகுதியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் அந்த தேவி, ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகளின் தவ வலிமையாலும் யோக சித்தியாலும், தென்னகத்தில், சென்னையை அடுத்த வட திருமுல்லைவாயிலில் திருக்கோயில் கொண்டு பக்த கோடிகளுக்குத் திருவருள் வழங்கி வருகிருள்.

மயிலாப்பூரில் தமது இல்லத்தில், மகிழ மரத்தடியில் கோயில் கொண்டிருந்த 'லட்சுமி தேவி'யைப் பார்த்து வள்ளிமலை சுவாமிகள், ''வைஷ்ணவி தேவி மிக அழகாக இருக்கிருள்'' என்று கூறிய பிறகே வைஷ்ணவியைப் பற்றி பார்த்தசாரதி முதன் முறையாகக் கேள்விப்பட்டார். காஷ்மீர்ப் பகுதியில் வைஷ்ணவி தேவிக்கு ஆலயம் ஒன்று இருப்பதை அப்போதுதான் அறிந்தார்.

ஜம்முவிலிருந்து சுமார் முப்பது மைல் தொலைவில் 'திரிகூட மலை' இருக்கிறது. அதைச் சுற்றி பாணகங்கை என்ற நதி ஓடுகிறது. தேவி பாணம் தொடுத்ததனுல் உண்டான நதியென்பதால் அதற்கு அப் பெயர் ஏற்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது.

மலையடிவாரத்தில் 'கட்ரா' என்ற சிற்றூர் இருக்கிறது. பனி மலையின் பின்னணியில், பசுமையான அரங்கில், அழகு தேவதை அற்புத நடம் புரியும் அப் பகுதி, குங்குமப்பூ வயல்களும் தேவதாரு மரங்கள் அடங்கிய சோலைகளும் நிறைந்து ரம்மியமாகக் காட்சியளிக்கிறது. அங்கு மின்சார வசதிகளும், தங்குவதற்கான இட வசதிகளும் இருக்கின்றன. ஊரின் மத்தியில் புவனேச்வரிக்கு ஓர் அழகிய ஆலயமும் இருக்கிறது. மலையேறி வைஷ்ணவியைத் தரிசிக்கச் செல்பவர்கள் இந்த ஊரிலிருந்துதான் தங்கள் பயணத்தைத் தொடங்க வேண்டும். இங்கிருந்து வைஷ்ணவி ஆலயக் குகை சுமார் பத்து மைல் தொலைவில் இருக்கிறது.

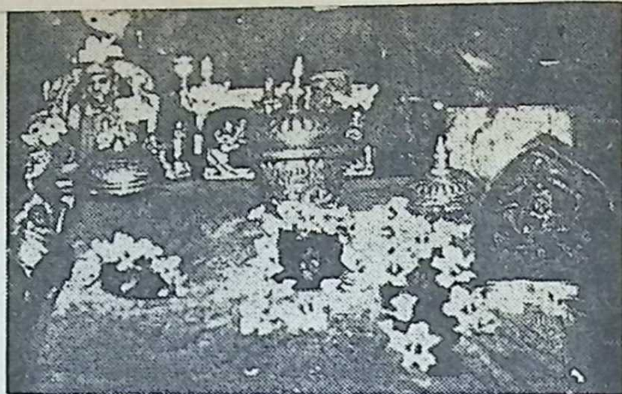
'கட்ரா'வின் அருகில் ஓடும் பாண கங்கையில் புனித நீராடி விட்டு, தேவி பக்தர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக மலையேறிச் செல்லும் காட்சியைப் பார்ப்பதே பெரும் புண்ணியம்! நடந்து செல்ல முடியாதவர்களுக்கு டோலிகளும் கோவேரிக் கழுதைகளும் இருக்கின்றன. சாமான்களைச் சுமந்து செல்லக் கூலியாட்கள் இருக்கின்றனர்.

கட்ராவிலிருந்து ஒன்றரை மைல் தொலைவில் ஒரு சாவடி இருக்கிறது. அங்குள்ள ஒரு மண்டபத்தில் சரண பாதுகை வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. யாத்திரிகர்கள் அதைத் தரிசித்து, வழிபட்டு விட்டு, தங்கள் பயணத்தைத் தொடருகிறார்கள்.

அங்கிருந்து இரண்டே கால் மைல் சென்றால், 4700 அடி உயரத்தில் 'ஆத்குமாரி' என்ற ஓர் இடத்தை அடையலாம். அங்கும் ஒரு சாவடி இருக்கிறது. அங்கு கோதுமை ரொட்டி, பால், பழம் முதலியவை கிடைக்கும். அவற்றை உண்டு விட்டு, தேவையானால் இரவு தங்கி உறங்கி விட்டு, மறுநாள் விடியற் காலையில் மீண்டும் பயணத்தைத் தொடரலாம்.

இதற்குப் பிறகு மலையேற்றம் சற்று கடினமாக இருக்கும். செல்லும் வழியில் 'கர்மஜுன்' என்ற ஒரு குகை வருகிறது. அதில் நுழைந்து செல்லும்போது நம் கர்ம வினைகளெல்லாம் தொலைந்து விடுவதாக ஒரு நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. எனவே, அந்தக் குகையை 'மோட்சத் துவாரா'—அதாவது 'சொர்க்க வாசல்' என்று அழைக்கிறார்கள். இதற்கு அடுத்தாற் போல் 'ஹாத்தி மத்தா' (யானையின் சிரசு) என்ற இடத்தைக் கடந்து செல்கிறோம். அந்தப் பாறை, யானையின் தலையைப் போன்று அமைந்திருப்பதால் அந்தப் பெயர் வந்தது. அடுத்து 'பைரவ காடி' என்ற இடம் வருகிறது. அது தேவி, வெட்டி வீழ்த்திய பைரவ அரக்கனின் தலை விழுந்த இடம் என்று சொல்லப் படுகிறது. அதன் அருகில் 'சஜ்ஜி சேத்' என்ற சிகரம் உள்ளது. அதன் உயரம் சுமார் 7200 அடி. இதுதான் இந்தப் பயணத்திலேயே மிக உயர்ந்த சிகரம். குளுமையும் மணமும் நிறைந்த சோலைகள் மண்டிக் கிடக்கும் பகுதி இது. இங்கிருந்து கீழே பார்த்தால் வெள்ளிக்கோடாக சினப் நதி ஊர்ந்து செல்வது தெரியும். சிகரத்திலிருந்து இறங்கி வேறு பாதையில் முக்கால் மைல் சென்றால் பைரவ காடியை அடையலாம். குகை ஆலயத்திற்குப் போகும் போது இங்கு ஒருவரும் செல்லுவதில்லை. திரும்பும் போதுதான் அங்கு போய் விட்டு வருகிறார்கள்.

உயர்ந்த சிகரத்திலிருந்து மீண்டும் கீழே இறங்குகிறோம். சற்று நடந்தால் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் மரங்களடர்ந்த வனப் பிரதேசத்தில் பிரவேசிக்கிறோம். அங்கு தெய்விகப் பேரெழிலோடு, நெஞ்சையள்ளும் அமைதியும் அருள் மாட்சியும் கோலோச்சுகின்றன. வைகுண்டமோ, கைலாசமோ என்ற சந்தேகம் தோன்றி விடுகிறது. பராசக்தி அங்கு பிரசன்னமாகி யிருப்பதை உள்ளத்தால் உணரலாம். வைஷ்ணவி தேவி பாலா உருவத்தில் அந்த வனப் பகுதியில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதாகவும், யோக சித்தர்களின் கண்களுக்கு மட்டும் அவள் தரிசனம் தருவதாகவும் அங்குள்ள மலைவாசிகள் திடமாக நம்புகிறார்கள்.

ஜம்மு-காஷ்மீர் வைஷ்ணவி ஆலயத்தின் கருவறை

உள்ளத்தில் அருள் வெள்ளம் பொங்க, இருள் கவிந்த அந்த வனப் பிரதேசத்தைக் கடந்து ஒன்றரை மைல் நடந்தால் ஒளி கிடைக்கிறது. அன்னேயின் கோயில் கோபுரம் நமக்குத் தரிசனம் ஆகிறது. பயணம் முடிந்த மகிழ்ச்சியிலும், தேவியைக் கண்ட உணர்ச்சிப் பெருக்கிலும், 'ஜெய் மாதா' 'ஜெய்மாதா' என்று பக்தர்கள் உரக்க முழக்கமிடுகிருர்கள்.

ஆலயக் குகைக்கு முன்னுல் 'வைஷ்ணவி தர்பார்' என்றழைக்கப்படும் பெரிய மேடை இருக்கிறது. இங்கு இரண்டாயிரம் யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்கு வசதியான சத்திரம் கட்டி வைத்திருக்கிருர்கள். பக்தர்கள் இங்கு தங்கி பஜனே செய்கிருர்கள். பக்திப் பாடல்கள் பாடுகிருர்கள். கோலாட்டமும் கும்மியுமாகக் கோலாகலமாக ஆடிப் பாடி மகிழ்கிருர்கள். 'வைஷ்ணவி மாதாகி ஜெய்' என்ற ஆவேச முழக்கங்கள் ஒலித்த வண்ணம் இருக்கின்றன. இந்த மேடையிலும் வழிபாடுகள் நடை பெறுகின்றன.

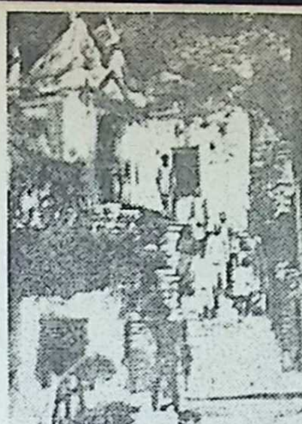
தேவி, கோயில் கொண்டிருக்கும் குகையின் நுழை வாயில் மிகவும் குறுகியதாக இருக்கிறது. அந்த வாயிலே அடைத்தாற் போல் இருக்கும் கற்பாறையின் மீது ஏறி, குனிந்து தவழ்ந்து குகைக்குள்ளே செல்ல வேண்டும். அந்த இடத்தில், திருவானேக்கா ஜம்புகேசுவரர் கருவறையில் இருப்பது போல் ஊற்றிலிருந்து பெருகும் நீர் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதைச் 'சரண கங்கை' என்று கூறுகிருர்கள். தேவியரின் பாதங்களேத் தழுவி ஓடும் இப் புனித நீர் 'ஐஸ்' போல் ஜில்லென்றிருக்கும். இப்படியே நூறு அடி தூரம் சென்ருல், குகைச் சுவரோடு ஒட்டினுற்போல் உள்ள சற்று உயர்ந்த மேடையில் லிங்கவடிவமுள்ள மூன்று தேவியரைத் தரிசிக்கலாம்.

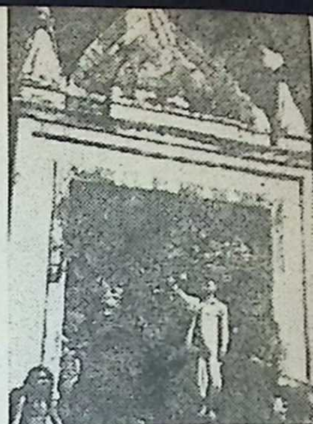
'பிண்டி' என்று அழைக்கப்படும் அம் மூன்று சுயம்பு மூர்த்திகளேயும் மகா காளியாகவும், மகாலட்சுமியாகவும், மகா சரஸ்வதியாகவும் மக்கள் வழிபடுகிருர்கள். மத்தியில் இருக்கும் மகாலட்சுமிக்குத் தங்கக் கவசமும் இரு புறங்களிலுமுள்ள மகா காளிக்கும் மகா சரஸ்வதிக்கும் வெள்ளிக் கவசங்களும் அணிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இது மிகவும் சிறிய இடம். சேர்ந்தாற்போல் பத்துப் பேருக்கு மேல் அங்கு நிற்க முடியாது. 'க்யூ' வரிசையில் நின்று ஒவ்வொருவராகத் தரிசித்து விட்டு வருகிருர்கள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலய குகைக்குச் சென்று விட்டுத் திரும்புகிறவர்கள் கட்ராவிலுள்ள புவனேச்வரி ஆலயத்தில் கன்னிகா பூஜை செய்த பிறகு தான் தங்கள் யாத்திரை முடிந்ததாகக் கருதுகிருர்கள்.

வைஷ்ணவி தர்பார்

குகைக்குச் செல்லும் வழி

குகை ஆலயத்தின் வாயில்

நாட்டுப் பிரிவினைக்கு முன், டில்லி, பஞ்சாப், எல்லை மாகாணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து மட்டும் பக்தர்கள் இங்கு வருவது வழக்கமாக இருந்தது. இப்போதெல்லாம் பாரதத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் ஆண்டு முழுவதும் பெருவாரியான மக்கள் வந்து தரிசித்து விட்டுப் போகிறார்கள்.

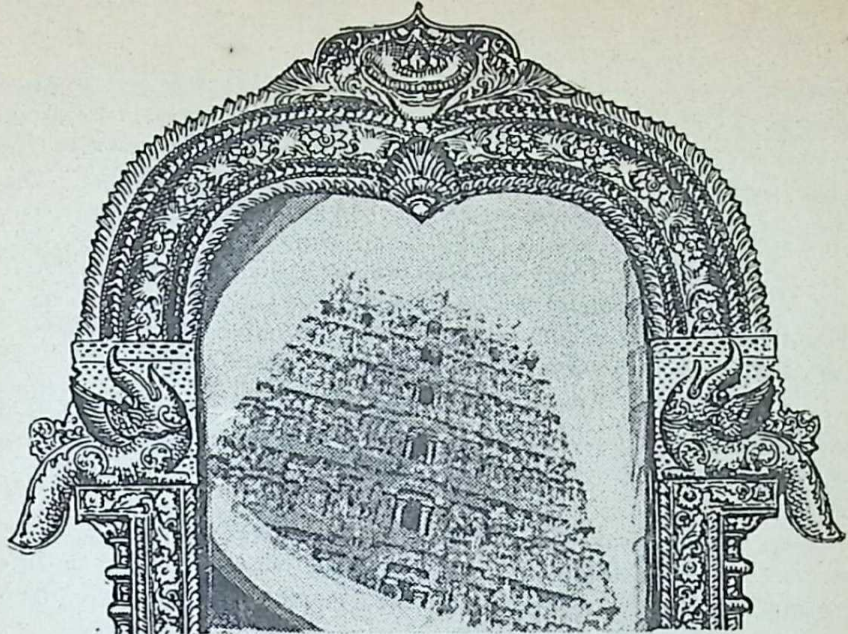
அக்டோபரிலிருந்து டிசம்பர் வரை யாத்திரை அதிகக் கஷ்டமில்லாமல் இருக்கும்.

வைஷ்ணவி தேவியைப் பற்றி ஜம்மு பிரதேசத்தில் ஒரு கர்ண பரம்பரைக் கதை வழங்கப்படுகிறது. ரத்னாகர்சாகர் என்பவருக்கு வைஷ்ணவி தேவி பெண்ணாகப் பிறந்து, தென்னாட்டுக்குப் போய் வசிக்கத் தொடங்கினாள். அங்கு ஸ்ரீராமனைக் கண்டு, மனத்தைப் பறி கொடுத்து, அவனுடன் தங்க விருப்பம் கொண்டாள். ராமனோ, ''நீ இங்கேயே இரு. நான் சீதையை மீட்டுக் கொண்டு இப் பக்கமாக வருவேன். அப்போது நீ என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டால், பின்னர் என்னுடன் வரலாம்'' என்று கூறிச் சென்றார். திரும்பி வரும் போது ராமன் கிழவனாக உருக்கொண்டு அப் பக்கம் வரவே, தேவியால் அவனை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பின்னர், ராமனே கிழவனின் உருவில் வந்தான் என்று தெரிந்ததும் தன் அறியாமைக்காக மிக வருந்தினாள் தேவி. அப்போது ராமன், தேவியைப் பார்த்து, ''நீ என்னைப் போற்றி வந்தால் கலியுகத்தில் கல்கி அவதாரம் எடுத்து வரும் போது உன்னை என் சக்தியாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்'' என்று வாக்குத் தந்தான். ''வட இந்தியாவில் மூன்று சிகரங்களை உடைய திரிகூட மலையில் உள்ள குகையில் மூன்று மகா சக்திகள் இருக்கின்றன. அங்கு சென்று நீ தவம் செய்'' என்று ராமன், தேவியிடம் கூறியதற்கு இணங்க. வைஷ்ணவி, யோகீச்வரியாய் அங்கு எழுந்தருளி யிருப்பதாகவும் மக்கள் நம்புகிறார்கள். கேட்ட வரத்தை உடனே வழங்கும் ஆதிபராசக்தியாகவே அவளை வழிபடுகிறார்கள்.

அம்பிகையின் நூற்றெட்டுப் பெயர்களில் 'வைஷ்ணவி' என்பதும் ஒன்று. தேவியைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் மார்க்கண்டேய புராணத்திலும்,

வராக புராணத்திலும், துர்க்கா ஸப்தசதியிலும் காணப்படுகின்றன. அரக்கர்களிடமிருந்து தேவர்களைக் காத்த மகா சக்தியாகவே வைஷ்ணவி வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். மகிஷாசுரனை அழித்தவளாக மார்க்கண்டேய புராணமும், அந்தகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றவளாக வராக புராணமும், சும்ப, நிசும்பர்களை ஒழித்துக் கட்டியவளாக துர்க்கா ஸப்த சதியும் கூறுகின்றன. சில நாடோடிப் பாடல்களில் கருணை பொழியும் குமரி அன்னையாக அவள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறாள்.

வட திருமுல்லைவாயிலிலுள்ள வைஷ்ணவி தேவியின் முன் நிற்கும் போது, ஆழ்ந்த, ஆனந்த மயமான அமைதி நம்மை ஆட்கொள்கிறது. அம்பிகை ஜடா மகுடம் தரித்து, விரிசடையுடன் இமைகளை மூடி தவக் கோலத்தில் நின்றிருக்கிறாள். தன் குழந்தைகள் வாழ, அன்னை மோனத் தவம் இருக்கும் மோகன வடிவை, சிந்தையைத் தூய்மையாக்கும் சிருங்கார வதனத்தை, கருத்தோடு கலந்து விடும் அந்தக் கம்பீர எழிலைப் பார்த்துப் பார்த்து, பருகிப் பருகி, புல்லரிக்க, புளகிதம் ததும்ப, புண்ணியம் சேர, அருள் சூழலில் நம்மை மறந்து நின்று விடுகிறோம்.

கந்தசுவாமி ஆலய கோபுரம் (திருப்போரூர்)

அண்ட சராசரங்களையும் ஆட்டிப் படைக்கும் ஆதிபராசக்தியான ஜகதம்பிகை, சண்டிகா தேவியாக, அசுர கணங்களோடு மூர்க்கமான போர் புரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். கோபக் கனல் வீசும் அவளுடைய முகம் மைவண்ணமாக மாறுகிறது. புருவத்தை நெரிக்கிறாள். அக்கணத்தில் அவளுடைய நெற்றித் தலத்திலிருந்து மகா காளி, கத்தியுடனும் பாசத்துடனும் தோன்றுகிறாள். பயங்கர ஒலியெழுப்பி, கோரமான யுத்தம் புரிந்து கொடிய அசுரர்களான சண்டனையும் முண்டனையும் வெட்டி வீழ்த்தி, அவர்களுடைய தலைகளைக் கொய்து, சண்டிகையிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறாள். அதனால் 'சாமுண்டி' என்ற பெயர் பெற்று சிறப்பெய்துகிறாள்.

அடுத்து, சும்பன் நிசும்பன் என்ற அரக்கர்களை அம்பிகை ஒழித்துக் கட்டியாக வேண்டும். மிகப் பெரிய சேனை பலத்துடன் அசுரர்கள்

தாக்கினார்கள். சண்டிகை நாணொலியை எழுப்பினாள். வானமும் பூமியும் அதிர்ந்தன. சிங்கம் கர்ஜித்தது. மகா காளி பெருங் குரலுடன் முழக்க மிட்டாள். உடனே அசுர சேனைகள் ஓடி வந்து நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டன. தேவர்களைக் காக்கவும், நல்லவர்களை வாழ வைக்கவும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் அம்பிகையை, பிரும்மா, ஈச்வரன், விஷ்ணு, குகன், இந்திரன் முதலியவர்கள் கண்டார்கள். அவர்களுடைய சக்திகள், முழு பலத்துடன் அவர்களது சரீரங்களிலிருந்து புறப்பட்டு, அவரவர்கள் வடிவில் சண்டிகையின் துணைக்கு ஓடினர். அந்தந்த தேவர்களுக்குரிய ஆயுதங்களோடும் வாகனங்களோடும் அவர்கள் போரில் இறங்கினர்.

பிரும்ம சக்தி, பிராம்மணீயாகவும், குமரக் கடவுளின் சக்தி கௌமாரீயாகவும், விஷ்ணுவின் சக்தி, வைஷ்ணவியாகவும் உருப் பெற்றார்கள். இவ்வாறே வாராகி, நாரசிம்மீ, ஐந்தரீதேவி முதலானோர் தோன்றினார்கள்.

வைஷ்ணவி தேவி, கருடன் மேல் விற்று, சங்க்கம், சக்கரம், கதை, சார்ங்கம், வாள் முதலியவற்றுடன் தோன்றிய வரலாறு மார்க்கண்டேய புராணத்தின் ஒரு பகுதியாகிய தேவி மகாத்மியத்தின் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அசுரர்களை வீழ்த்தித் தங்களைக் காக்கக் காரணமாயிருந்த ஜகதம்பிகையை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் துதி செய்து போற்றுவதாக பதினொருவது அத்தியாயம் கூறுகிறது. பராசக்தியைப் பார்த்து அவர்கள்,

> 'அளவற்ற வீரியம் படைத்த விஷ்ணுவின் சக்தி நீயே. உலகின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான மாயையும் நீயாகின்றாய். உன் சக்தியால் எல்லா உயிர்களும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தப்படுகின்றன. உன் அருளே முக்திக்கும் காரணமாகின்றது' என்று போற்றுகிறார்கள்.
>
> 'வைஷ்ணவி வடிவு கொண்ட நாராயணீ'. என்று விளித்து, 'உன்னைச் சரணடைந்த எளியவர்களையும் துன்புற்றோரையும் காப்பாற்றுவதையே தொழிலாகக் கொண்டவளே! எல்லோரது துயரத்தையும் துடைப்பவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று வணங்குகிறார்கள்.

விஷ்ணுவின் மாயா சக்தியான மகாலட்சுமியே எல்லாவற்றுக்கும் முதற் காரணமானவள். அவள் முக்குண முடையவள். உருவமாகவும் அருவமாகவும் இருந்து அவள் அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்கிறாள்.

பரமேச்வரியான மகாலட்சுமி, உலகனைத்தும் சூன்யமா யிருக்கக் கண்டு தனது தமோகுணத்தால் ஒரு சிறந்த பெண்ணுருவை எடுத்துக் கொண்டாள். அந்தப் பெண்ணரசியை 'மகாமாயை, மகா காளி, மகா மாரி' என்று பெயரிட்டழைத்தாள். எவராலும் வெல்ல முடியாமல், காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் **காலராத்திரி** அவள்.

அடுத்து, மகாலட்சுமி சத்துவ குணத்தால் சந்திரன் போல் ஒளி பொருந்திய மற்றோர் உருக் கொண்டாள். அவளை 'ஸ்ரீவித்யா, மகாவாணி, மகா சரஸ்வதி' என்று பெயரிட்டு அழைத்தாள்.

முக்குண வடிவான பராசக்தி, மகாலட்சுமியாகவும் மகா காளியாகவும், மகா சரஸ்வதியாகவும் மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறப்படுகிறாள். அவளே சர்வா, சண்டிகா, துர்க்கா, பத்ரா, பகவதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறாள்.

மகா காளி, விஷ்ணு பகவானின் யோக நித்திரையாகக் கருதப்படுகிறாள். இந்த மகா காளியே வைஷ்ணவி மாயையாகிறாள். தன்னை வழிபடுபவர்களுக்கு அண்ட சராசரமனைத்தையும் வசமாக்குகிறாள்.

காஷ்மீரிலுள்ள திரிகூட மலைக் குகையில் ஆதிசக்தியான மகாலட்சுமி தனது அம்ச தேவதையான மகா காளி, மகா சரஸ்வதியுடன் நித்திய வாசம் செய்கிறாள். அரூபமாக இருந்தாலும், அவரவர்களுக்குரிய மூர்த்தியுடன் நாம் தியானிக்க வேண்டும்.

தேவி மகாத்மியத்தின் உத்தர பாகத்தில் கூறியுள்ளபடி, வைஷ்ணவி குகையில், மத்தியில் மகாலட்சுமியும், வலப்புறம் மகா காளியும், இடப்புறம் மகா சரஸ்வதியும் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள்.

மகிஷாசுரனைக் கொன்ற ஜகன்மாதாவான மகாலட்சுமி, கணக்கற்ற கைகளுடையவளானாலும் அவள் பதினெட்டு கைகள் உடையவளாக பூஜிக்கத்தக்கவள். அவள் கைகளில் அட்சரமாலை, தாமரை, அம்பு, கத்தி, வஜ்ரம், கதை, சக்கரம், திரிசூலம், கோடரி, சங்கம், மணி, பாசம், வேல், தண்டம், கேடயம், வில், பான பாத்திரம், கமண்டலு ஆகிய பதினெட்டு ஆயுதங்களை ஏந்தி யிருக்கிறாள்.

திரிகூட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் மகா சக்தியை இவ்வாறு உருவகப்படுத்தி, 'திரிகூடேச்வரி'யாக ஓவியம் தீட்டி யிருக்கிறார்கள்.

எல்லா தேவர்களின் வடிவாகியவளும், எல்லோரையும் ஆள்பவளுமான இந்த மகாலட்சுமியைப் பூஜிப்பவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா தேவர்களுக்கும் பிரபு ஆவான்.

மகா சரஸ்வதி தனது எட்டுக் கரங்களில் அம்பு, உலக்கை, சூலம், சக்கரம், சங்க்கம், மணி, கலப்பை, வில் இவற்றை ஏந்தி யிருக்கிறாள். நிசும்பனை வதைத்தவளும், சும்பாசுரனைக் கொன்றவளுமான இந்த தேவியைப் பக்தியுடன் வழிபட்டால் அனைத்தையும் அறியும் திறமையைப் பெறலாம்.

திருவண்ணாமலையில் தொடங்கிய வரலாறு, திருமுல்லைவாயிலுக்கு வந்து நம்மைத் திரிகூட மலைக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டது. கடலில் விழுந்த சிறு கட்டை, அலைகளால் அங்குமிங்கும் அலைக்கழிக்கப்படுவது போல், கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்தி, மனித முயற்சிகளைத் திசை திருப்பி, தன் திட்டத்திற்கேற்ப நம்மை அழைத்துச் செல்லும் விந்தையை நினைக்க நினைக்க நம் சிறுமை தெரியும்; அந்த மகா சக்தியின் மகிமையும் புரியும்.

'கற்றது கைம்மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு' என்ற பழமொழியில் புதைந்துள்ள உண்மையை நாம் ஒவ்வொருவரும் நம் அனுபவத்தில்

மிக நன்ருக உணருகிருேம். அதைப் போன்றே நாம் பார்த்தது கைம்மண் ணளவு, பார்க்காதது உலகளவு. ஒரு பிறவியில் எல்லாவற்றையும் கற்ற வர்களோ, பார்த்தவர்களோ இருக்கவே முடியாது. அது முடியவும் முடியாது. ஆனல், உள்ளத் தூய்மையோடு நாம் வணங்கும் தெய்வத்தின் அருளாசி நமக்கு இருந்தால், நம்மாலான முயற்சி யெல்லாம் செய்தால், கற்க வேண்டியவையும், அறிய வேண்டியவையும், பார்க்க வேண்டியவை யும் நம்மைத் தேடி வருகின்றன. 'அருணுசல மகிமை'யைத் தொடங்கிய திலிருந்து எத்தனையோ விதமான எதிர்பாராத அதிசய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று, சமயத்தில் எனக்குக் கை கொடுத்து உதவி யிருக்கின்றன. நடைபெறும் போது அந்த நிகழ்ச்சிகள் சாதாரணமானவை போல் தோன்றினுலும், நடைபெற்ற பின் அவற்றை வரிசைப்படுத்தி, சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது அருவ சக்திகளின் அற்புத சாதனைகள் நன்ருகப் புலப் படுகின்றன. இந்த அனுபவங்களே என்னுள்ளிருக்கும் நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்தி வருகின்றன.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளிடம் திருப்புகழ் உபதேசம் பெற்று, ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியிடம் அருளாசி பெற்று, வள்ளிமலேக்கு வந்த ஸ்ரீசச்சிதா னந்த சுவாமிகள், காஷ்மீருக்குப் போகிருர். அங்கு வைஷ்ணவியைத் தரிசிக்கிருர். சென்னேக்குத் திரும்புகிருர். மயிலே எஸ். பார்த்தசாரதியின் தோட்டத்தில் இருந்த மூர்த்தியை 'வைஷ்ணவி' என்று அழைக்கிருர். பின்னர் தேவி, திருமுல்லேவாயிலில் குடியேறி திருக் கோயில் கொள்கிருள். ஆலயம் தோன்றி, வெள்ளி விழா கொண்டாடும் நேரத்தில் 'அருணுசல மகிமை' என்னே அங்கு அழைத்துச் செல்கிறது.

திருமயிலேயில் எஸ். பார்த்தசாரதியின் இல்லத்தில் ஒரு மகிழ மரத்தடியில் வீற்றிருந்த லட்சுமி தேவியின் விக்ரகத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீ வள்ளிமலேத் திருப்புகழ் சச்சிதானந்த சுவாமிகள், ''வைஷ்ணவி மிக அழகாக இருக்கிருளே'' என்று வியந்தார். அவர் அடிக்கடி அப்படிக் கூறியதைக் கேட்ட பார்த்தசாரதி, ''ஏன் இந்த விக்ரகத்தைப் பார்த்து வைஷ்ணவி என்று கூறுகிறீர்கள், சுவாமி?'' என்று விளக்கம் கேட்ட போது, ''நான் காஷ்மீரில் பார்த்த வைஷ்ணவியைப் போலவே இந்தத் தேவி இருக்கிருள்'' என்று விடையளித்தார் சுவாமிகள்.

ஆனல், காஷ்மீரிலுள்ள திரிகூட மலேயில் உறையும் அம்பிகையோ அருவமாக, லிங்க வடிவில் காட்சி தருகிருள். அவ்வாறு இருக்கும் போது, வள்ளிமலே சுவாமிகள் தேவியின் உருவத்தைப் பார்த்ததாக எப்படிக் கூறினுர்?

நம்மைப் போன்ற சாதாரண மக்களின் கண்களுக்குப் புலப்படாத காட்சிகளே யோக சித்தர்கள் காண்பார்கள். அருவமாக அமர்ந்திருக்கும் அம்பிகையின் அருளே மட்டும் நாம் உணரலாம். மகான்கள், அம்பிகை யையே தரிசிப்பார்கள். அன்னேயின் புன்சிரிப்பைக் கண்டு மகிழ்வார்கள். அவளுடன் பேசவும் செய்வார்கள்.

ஸ்ரீ வள்ளிமலே சுவாமிகள் அன்னே வைஷ்ணவியை, குமரிப் பெண்ணு கத் திரிகூடமலேக் காடுகளில் கண்டு களித்திருக்க வேண்டும். ஆலயக்

சாது பார்த்தசாரதி - சாதுராம்

குகையில் அவளை மெய் தவத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் யோகீஸ்வரியாக நேருக்கு நேர் தரிசித்திருக்க வேண்டும். அந்த அற்புத வடிவழகைத் திருமயிலையில் பார்த்தசாரதி வணங்கிய உருவச் சிலையிலும் கண்டிருக்க வேண்டும். அந்த சக்திக்கு அவர் 'வைஷ்ணவி' என்ற திருநாமம் சூட்டியிருக்க வேண்டும்.

அருட்கவி
சேதுராமன்

வள்ளிமலைக்கும் திரிகூடமலைக்கும் இடையேயும் சில பொருத்தங்களைப் பார்க்கிறோம். வள்ளிமலையைப் போலவே, திரிகூட மலையிலும் புனிதமும் அருளும் சூழ்ந்த குகையொன்று இருக்கிறது. வள்ளிமலை குகையில் பல யோக சித்தர்கள் தவமியற்றி யிருக்கிறார்கள். சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் தம் திருக்கரங்களால் மண்ணைத் தோண்டிப் பெரிதாக்கி, காலமெல்லாம் திருப்புகழ் பாராயணம் செய்ததனால் மகிமை பெற்ற குகை இது.

திரிகூடமலையிலுள்ள குகையில் உலக மாந்தர் உய்ய, அன்னை பராசக்தி நித்திய தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். தேவி தங்குவதற்காக சிம்மராஜன் தன் நகங்களால் பாறையைப் பிறாண்டி, குடைந்து உருவாக்கிய குகை அது என்று கூறப்படுகிறது. சிம்மம் குகையைப் பிறாண்டிய அடையாளங்களை இன்றும் அங்கே காண முடிகிறதாம்!

வள்ளிமலையைப் போலவே திரிகூடமலையிலும் சக்தி தேவி அருளாட்சி புரிகிறாள். இங்கு 'பொங்கி' வன தேவதையாக நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அங்கு 'வைஷ்ணவி' வன தேவதையாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வள்ளிமலையில் கணேச கிரி இருக்கிறது. அதைப் போலவே திரிகூட மலையிலும் 'ஹாத்தி மத்தா' என்று, யானை உருவில் ஒரு பாறை அமைந்திருக்கும் அதிசயத்தைக் காண்கிறோம்.

திரிகூடமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் வைஷ்ணவி, அம்பாபுரி என்னும் அம்பத்தூருக்கருகில் உள்ள வட திருமுல்லைவாயிலிலும் ஓர் ஆலயம் அமைத்துக் கொண்டு விட்டாள். வள்ளிமலை வள்ளலால் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட தேவியாதலால், வள்ளிமலைக்கும் வைஷ்ணவி ஆலயத்திற்கும் நீங்காத் தொடர்பு இருந்து வருகிறது. ஒவ்வோர் ஆண்டும், போகிப் பண்டிகை அன்றும், தீபாவளியன்றும், குருபூஜை அன்றும், மற்றும் விசேஷ தினங்களிலும் தேவியின் அபிஷேகத்திற்காக வள்ளிமலையிலுள்ள குமரி தீர்த்தத்திலிருந்து புனித நீர் கொண்டு வரப்படுகிறது.

திருவருணைத்தலத்தில் தோன்றிய அருணகிரிநாதர் இயற்றிய திருப் புகழைப் பாரெல்லாம் பரப்பினூர் சச்சிதாநந்த சுவாமிகள். சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சீடராக வள்ளிமலைக்குச் சென்று, அங்கிருந்து திருமயிலை வந்து, வைஷ்ணவியைக் கண்டு அவளுக்கோர் ஆலயம் அமைத்தார். இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளிலும் ஓர் அதிசயமான ஒற்றுமை இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

திருவருணை அண்ணுமலையார் ஆலயத்தின் தலவிருட்சம், மகிழ மரம். திருமயிலையில் வைஷ்ணவி தேவி எட்டாண்டுகள் எழுந்தருளி யிருந்தது மகிழ மரத்தடியில். திருமுல்லைவாயில் வைஷ்ணவி ஆலயத் தின் தல விருட்சமும் மகிழ மரமே!

உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, இத்தகைய பல அதிசய ஒற்றுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டினூர் சாது பார்த்தசாரதி. வறண்ட அந்த பூமியில் வற்ருத கங்கை பொங்கிய அதிசயத்தையும், முட் புதர்கள் மண்டிக் கிடந்த அந்தப் பண்ணை, தேவியின் கடாட்சத்தால் வனப்பு மிகு சோலையாக மாறியுள்ள ஆச்சரியத்தையும் விவரித்தார். ''நான் இங்கு முதன் முதலில் வந்த போது இது திருமுள் வாயிலாகத்தான் இருந்தது'' என்று நகைச்சுவையுடன் கூறினூர் அவர்.

ஆச்ரமத்தில் சாது பார்த்தசாரதிக்கு வலக்கரமாக இருப்பவர் சாது ப்ரம்மண்யம். இருவரும் நெடு நாளைய நண்பர்கள். மருத்துவத்துறையில் அரசு அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற டாக்டர் சுப்பிரமணிய மும் சந்நியாசம் மேற்கொண்டு, நற்பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிருர்.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளிடமும், ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமிகளிடமும் எல்லையற்ற பக்தி கொண்டவர் அவர். ரமணுச்ரமத்தில் தங்கி, அருட் தொண்டாற்றியவர். தற்போது வைஷ்ணவி தேவியின் திருத் தொண் டிற்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருப்பவர். நெருங்கிப் பழகுகிற வர்கள் 'டாக்டர் மாமா' என்று அவரை அன்புடன் அழைக்கிருர்கள்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலய ஆச்ரமத்தில் நான் ஓர் இளம் துறவியைக் காண நேர்ந்தது. அவருக்கு முப்பத்தைந்து வயது இருக்கும். பூர்வாச்ர மத்தில் அவர் எனக்கு அறிமுகமானவர். ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமி களின் தரிசனத்திற்காகச் சென்றிருந்த போது ஸ்ரீ மடத்தில் ஒரிரு சமயங் களில் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன்.

அப்போது அவருக்கு சேதுராமன் என்பது திருநாமம். எல்.ஐ.சி. யில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். சாந்தம் தவழும் முகம், பண்புடன் பழகும் குணம். தேவாரம், திருப்புகழ் பாக்களை அவர் பக்தியுடன் பாடக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அவர் ஓர் அருட் கவி. உள்ளே பொங்கிய அருள், கவிதை வெள்ள மாகப் பாய்ந்தது. அருட்பாக்கள் மழையெனப் பொழிந்தன. எல்லா தெய்வங்களும் அவர் மூலம் தங்கள் புகழ் பாடிக் கொண்டனர். எண்ணற்ற ஆலயங்களுக்குச் சென்று, பல சந்நிதிகளில் நின்று, அவர்

நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களைப் பாடி யிருக்கிறார். எங்கும் அவரை நிழலாகத் தொடர்ந்து சென்ற அவரது பூர்வாச்ரம தமையன் மணி என்ற சுப்பிரமணியன், அருள் வடித்துத் தந்த அந்த வரிகளை, உடனுக்குடன் எழுதிக் கொள்வார். பின்னர் அவை அருட் கவிகளாக அச்சு ஏறும்.

சொல்லாகவும் பொருளாகவும் இருக்கும் பராசக்தி, அவர் வாக்கில் புகுந்து, பக்திப் பெருக்கின் வற்றாத பாமாலைகளாக வடிவெடுக்கும் அற்புதத்தை நான் கண்டதில்லை. கேள்விதான் பட்டிருந்தேன். அவருடன் பல கோயில்களுக்குச் சென்று அருட் கவி பொழியும் அதிசயத்தைக் கண்டு ஆனந்தித்த தம் அனுபவங்களைக் கண்ணீர் மல்க நண்பர் டன்லப் கிருஷ்ணன் கூறியபொழுதெல்லாம் மெய் சிலிர்த்திருக்கிறேன் நான்.

முதன் முறையாக வைஷ்ணவி ஆலயத்திற்குச் சென்றபோது அங்கு நண்பர் சேதுராமனை நான் துறவுக் கோலத்தில் கண்டதும் சற்று அயர்ந்து போனேன். அவருடன் எப்படிப் பேச்சைத் தொடங்குவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

''எப்போது தங்கள் ஆச்ரமம் மாறியது? எனக்குத் தெரியவே தெரியாதே'' என்றேன், ஆச்சரியமும் பணிவும் கலந்த குரலில்.

அவர் பதிலுக்குப் புன்னகை புரிந்தார். அது பெரிய கதை என்பது போல் சைகை காட்டினார். ''சௌக்கியமா?'' என்று கை ஜாடையால் என்னை விசாரித்தார். பின்னர், ''நான் நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் மௌன விரதம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். பிறகு விவரமாகப் பேசுவோம். இருந்து பூஜையைப் பார்த்து விட்டுப் போங்கள்'' என்று எழுதிக் காட்டினார். அன்று ஆலயத்திற்கு வந்திருந்த மயிலை டாக்டர் ராமமூர்த்தியிடம் என்னை சாது பார்த்தசாரதிக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும்படி கூறி விட்டு, தன் குடிலுக்குச் சென்று விட்டார்.

பின்னர் சில நண்பர்களிடமிருந்து அருட்கவியின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட வியத்தகு மாற்றத்தைக் கேட்டறிந்தேன். அவரது பூர்வாச்ரம தமையன் சில முக்கிய விவரங்களைக் கூறினார். தம் துறவுக்கு முன் நடைபெற்ற சில அதிசய நிகழ்ச்சிகளை சாதுராமே விவரித்தார். சாது பார்த்தசாரதியிடமிருந்தும் சில தகவல்களை அறிந்து கொண்டேன்.

சேதுராமன், 'சாதுராம்' ஆன வரலாற்றைக் கேட்டறிந்த போது நான் வியப்படையவில்லை. ஆத்திக எண்ணமும், இறைப் பணியும், ஆலய வழிபாடும் கண்டனத்திற்கும் கேலிக்கும் உரியவை என்ற கருத்து நிலவும் இந்நாளில், எல்லாமே மூடநம்பிக்கை என்று அலட்சியப்படுத்தும் பகுத்தறிவாளர்கள் இருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தில், ''இதோ நான் இருக்கிறேன். கண் இருப்பவர்கள் என்னைக் காணலாம். நம்புகிறவர்கள் என் சக்தியை உணரலாம். அமைதியும் ஆனந்தமும் நிறைந்த பெரு வாழ்வைத் தேடிக் கொள்ளலாம்'' என்று தெய்வம் பறை சாற்றுவதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு சான்றாகவே தோன்றுகிறது. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும், அருணகிரிநாதரும், தாயுமானவரும், பட்டினத்தடிகளும், ராமலிங்க சுவாமிகளும் தோன்றிய மண்ணில் தெய்வ ஒளி மங்காது என்றும், பக்தி வெள்ளம் வற்றாது என்றும் எடுத்துக் காட்ட இறைப் புகழ் பாடும்

மெய்யன்பர்கள் தோன்றிக் கொண்டே யிருப்பார்கள். நாத் தழும்பேற நாத்திகம் பேசினாலும், பகுத்தறிவின் பெயரால் பக்தர்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தினாலும், இத்தகைய பண்பட்ட உள்ளங்களில் பக்தியைப் பயிராக்கி, அருட் கவி அமுதை வாரி வழங்கி, ஆத்திக அரண் எழுப்பி, நம்புகிற நல்லோர் கூட்டத்தைப் பெருக்கி, எல்லோருக்கும் நல் வழியைக் காட்டி, நம்மை ஆட்கொள்ளும் பேரருளை நினைக்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சம் நெகிழ்கிறது; நன்றிக் கண்ணீர் பொங்குகிறது.

1942-ம் ஆண்டில், லிங்கிச் செட்டித் தெருவில், தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளையவர்களின் வீட்டில் ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகள் தங்கி யிருந்தார்கள். அச் சமயத்தில் அவரை நாடி வந்த குடும்பங்களில் திரு எஸ். வி. சேதுராமனின் குடும்பமும் ஒன்று.

சேதுராமனின் தாயார் தர்மாம்பாள், சுவாமிகளிடம் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். தன் பெண் பர்வதவர்த்தனியையும், மூத்த மகன் சுப்ரமணியனையும் திருப்புகழ் கற்றுக் கொள்ள அவரிடம் அனுப்பி வைத்தார். அவரது கணவர் வேங்கடசாமி ஐயர் வேலை இழந்து திண்டாடிய போது, சுவாமிகள், வள்ளிமலையில் மகள் பர்வதத்தை ஒரு மண்டலம் பூஜை செய்யச் சொல்லி அவருக்கு மீண்டும் அந்த வேலையை வாங்கிக் கொடுத்தார். சுவாமிகளின் அருளால் வீட்டில் திருமணங்கள் நடந்தன. அவ்வப்போது குழந்தைகளை வாட்டிய நோயையும் அவர் கருணையோடு தீர்த்து வைத்தார்.

சேதுராமன், தர்மாம்பாளின் இரண்டாவது மகன். ஏழு வயதாக இருக்கும் போது அச் சிறுவன் முதன் முறையாக சுவாமிகளைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றான். 1944-ம் ஆண்டு பழநியில் நடைபெற்ற திருப்புகழ் மாநாட்டிற்கு உறவினருடன் சென்றிருந்தான் சேது. அச் சமயம் எல்லோரையும் பழநியாண்டவனைத் தரிசித்து வரும்படி மலைக்கு அனுப்பி விட்டு, சேதுவை மட்டும் தம்முடன் இருக்கும்படி கூறினார் சுவாமிகள்.

எல்லோருடனும் பழநியாண்டவரைத் தரிசிக்கச் செல்லவில்லையே என்ற குறை சேதுவுக்கு. அதனால் அழுது கொண்டிருந்த சிறுவனை அன்புடன் அரவணைத்து அருகில் அமர்த்திக் கொண்டார் சுவாமிகள். 'உம்பர் தரு...' எனத் தொடங்கும் விநாயகர் திருப்புகழையும், 'மதியால் வித்' தெனத் தொடங்கும் கருவூர்த் திருப்புகழையும் ராக தாளங்களுடன் பதம் பதமாகப் பிரித்து அப்போது அவனுக்குச் சொல்லி வைத்தார். அதுவே சுவாமிகள் அவனுக்கு அளித்த உபதேச தீட்சையாகும்.

பின்னர் ஒரு சமயம், சேதுராமனுக்குச் சுவாமிகளுடைய ஹஸ்த தீட்சையும் கிடைத்தது. சுவாமிகளுக்கு வயதாகி விட்டதால் அவருக்கு சரியாகக் காது கேட்காது என்று நினைத்த சேது, ஒரு சமயம் அவர் காதருகில் சென்று உரத்த குரலில் 'தாத்தா' என்று கத்தி விட்டான்.

அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. ''என்னைச் செவிடு என்று நினைத்தாயா, என்ன?'' என்று கேட்டு நறுக்கென்று அவன் தலையில் குட்டி விட்டார். வலி தாங்க முடியாமல் சிறுவன் அழுது விட்டான். ஆனால், புனித கரம் தீண்டியதால் அவன் புண்ணியம் பெற்றான்.

மணி — தர்மாம்பாள் — சேதுராமன்

எட்டாவது வயதில் சேதுராமனுக்கு வயிற்றில் கட்டி வந்தது. நோய் முற்றி விடவே, அவனை உடனே மருத்துவ மனையில் சேர்த்து விடும்படிக் கூறினர், டாக்டர். தர்மாம்பாள், சுவாமிகளிடம் அதற்கு அனுமதி கேட்டார். சுவாமிகளோ, ''அதெல்லாம் தேவையில்லை. உன் குடும்பம் இருக்கும் நிலையில், ஆஸ்பத்திரி வைத்திய மெல்லாம் செய்ய முடியாது. நீ ஒன்றும் பயப்படாதே. எருமைச் சாணியைக் கொண்டு வந்து வாணலியில் போட்டு சூடு செய்து, ஆறு முறை ஒத்தடம் கொடுத்து, அதையே அடி வயிற்றிலும் இடுப்பிலும் பத்து மாதிரி போட்டு, துணியால் கட்டி விடு. காலையில் கட்டை அவிழ்த்து, நன்ருகக் கழுவி விடு'' என்று கூறினர். அத்துடன் வேல் வகுப்பு, தேவேந்திர சங்க வகுப்பு, இன்னும் சில திருப்புகழ் பாடல்களையும் தெய்வ நம்பிக்கையோடு தினமும் பாராயணம் செய்யும்படியும் கூறினர். சுவாமிகள் கூறியபடியே இரண்டு மூன்று மாதங்கள் செய்து வந்தார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டி கரைந்து, சிறுவனும் பூரண குணம் அடைந்தான்.

1950-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம், ஸ்கந்த சஷ்டி ஆறு நாட்களிலும், வள்ளிமலை சுவாமிகள், தம்புச் செட்டித் தெருவில் சீனுவாச முதலியார் வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து, 'வள்ளி கல்யாணம்' கதை செய்தார். அப்போது சிறுவன் சேதுராமனும் உடனிருந்து பாடினன்.

இறுதி நாளன்று சுவாமிகள் மிக உருக்கமாகப் பாடினர். பக்திப் பரவசத்தில் லயித்துப் போய், சமாதியில் ஆழ்ந்து விட்டார். பின்னர் அவருக்கு நினைவு திரும்பவே யில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்கள் வீட்டில் ஏதேதோ சிகிச்சைகள் செய்து விட்டு, பொது மருத்துவ மனையில் சேர்த்தார்கள். 'தாத்தா'வைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று சேதுராமன் துடித்தான். அவனுக்குக் காய்ச்சலாக இருந்ததால் வீட்டில் எல்லோரும் அவனைத் தடுத்து விட்டார்கள்.

சேதுவின் சகோதரர் சுப்ரமணியம், சுவாமிகளைப் பார்ப்பதற்காக மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். அருகிலிருந்த தெரிந்தவர் வீட்டிலிருந்து ஒரு கண்ணாடித் தம்ளரைப் பெற்றுக் கொண்டு, எதிரிலுள்ள ஓர் ஓட்டலில் காப்பி வாங்கிக் கொண்டார். பக்கத்துக் கடையில் இரண்டு சாக்லெட்டும் வாங்கிக் கொண்டு, சுவாமிகள் படுத்திருக்கும் அறைக்குச் சென்றார். அவருக்குச் சரியான நினைவு இல்லை. தன்னை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டதாகக் கூட சுப்ரமணியத்துக்குத் தோன்றவில்லை. சுவாமிகளின் வாயை மெல்லத் திறந்து, காப்பியை ஊற்றினர். முக்கால் பகுதி குடித்து விட்டு, கொஞ்சம் மீற்று விட்டார்.

பின்னர் ஒரு சாக்லெட்டை அவர் வாயில் போட்டார் மணி. அதை நன்றாக மென்று தின்றார் சுவாமிகள். இரண்டாவது சாக்லெட்டையும் அவர் வாயில் போட்டார். அதைக் கொஞ்சம் மென்று விட்டு, சைகையால் சுப்ரமணியத்தை அருகில் அழைத்து, அவர் கையில் துப்பினர். வாய் குளறியபடி ''சேதுவுக்குக் கொடு'' என்று கூறினர் சுவாமிகள்.

ஒரு கையில் காப்பித் தம்ளருடனும் ஒரு கையில் ஈரச் சாக்லெட்டுடனும் நின்ற சுப்ரமணியத்திற்கு என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. வீட்டிலிருக்கும் சேதுவுக்கு அவற்றை எப்படிக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பது என்று யோசித்தார். சுயநினைவற்ற நிலையில் இருக்கும் சுவாமிகள் ஏதோ கூறி யிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய சுப்ரமணியம், காப்பியைத் தானே குடித்து விட்டு, சாக்லெட்டையும் தின்று விட்டார்.

அன்று இரவு தூக்கத்தில் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்தான் சேது. ''என்ன நடந்தது?'' என்று கேட்டதற்கு, ''டேய், சேது! எழுந்திரு... என்று தாத்தா என்னை எழுப்பினர். பயந்து கொண்டு விட்டேன்'' என்றான் சேது. அவன் உடம்பெல்லாம் வியர்த்து விட்டிருந்தது.

மறு நாள் காலை சுவாமிகள் மகா சமாதி அடைந்தார். அன்று மாலை பூத உடலை வள்ளிமலைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு முன்பு, சிறுவன் சேதுராமன் காய்ச்சலையும் பொருட்படுத்தாமல், தாயோடும் சகோதரரோடும் மருத்துவ மனைக்குச் சென்று சுவாமிகளின் திருமேனியைத் தரிசித்து விட்டு வந்தான்.

வள்ளிமலை சுவாமிகள் மறைந்த பின்னர், சேதுராமன் வாழ்க்கையில் பெரிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. அவனுக்குப் படிப்பில் கவனம் செல்லவில்லை. ''டேய், சேது! எழுந்திரு'' என கனவில் சுவாமிகள் அழைத்து, உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவன் நல்லுணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பி யிருக்க வேண்டும். ஆன்மிகத் துறையில் அவனால் ஆன பணி புரியவும், பக்தி நெறியைப் பரப்ப ஆசுகவிகள் படைக்கவும் சேதுராமனுக்கு வள்ளிமலை சுவாமிகள் ஆசி வழங்கியதாகவே தோன்றுகிறது.

சுவாமிகள் சமாதியடைந்து ஒரு மாதம் ஆகியிருக்கும். ஒன்பதாவது படித்துக் கொண்டிருந்த சேது, கணக்குப் பரீட்சை எழுதப் பள்ளிக்குச் சென்றான். ஆனால், அன்று இரவு அவன் வீடு திரும்பவேயில்லை.

வீட்டிலுள்ளோர் எங்கெல்லாமோ அவனைத் தேடினர். நண்பர்கள் வீட்டிற்கெல்லாம் சென்று விசாரித்தனர். ஏதாவது விபத்தில் சிக்கி யிருப்பானோ என்று அஞ்சி, மருத்துவ மனைகளுக்கெல்லாம் சென்று பார்த்து விட்டு வந்தனர். மறு நாள் முழுவதும் தேடி அலைந்தனர். சேது சென்றவிடம் ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை.

ஏழு நாட்கள் கழித்து வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. சேதுராமன் தான் எழுதியிருந்தான். இடம் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதில் 'என்னை மறந்து விடுங்கள்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

சேதுராமனின் தாய்க்கு ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. திருத்தணிகை முருகன்தான் தன் பிள்ளையை அழைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். தன் மூத்த மகனை அழைத்துக் கொண்டு ஜனவரி முதல் தேதி, திருத்தணி-திருப்படி விழாவுக்குச் சென்று சேதுவைச் சல்லடை போட்டுத் தேடிப் பார்த்தாள் தாய். மகனைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியவில்லை.

உண்மையில் சேது அன்று திருத்தணிகையில்தான் தங்கி யிருந்தான். தலையை மொட்டை அடித்துக் கொண்டு, திருப்புகழ் அடியார்கள் கண்ணில் படாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தவன், மறு நாள் ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்துடன் காரில் திருப்பதிக்குச் சென்று விட்டான். வேங்கடாசலபதியின் தரிசனமும் அவனுக்குக் கிட்டியது. அங்கிருந்து காளஹஸ்தி வந்து, ஐந்து நாட்கள் தங்கி, கோயம்புத்தூருக்குச் சென்று விட்டு, தஞ்சைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கு அவன் தங்கியிருந்த ஓர் ஓட்டலின் சொந்தக்காரர் அவனைப் பற்றி விசாரிக்க, சேது எதுவும் கூருமல் மறைத்து விட்டான். பின்னர், அவன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்த சமயம் பார்த்து, அவனுடைய பையைத் திறந்து பார்த்தார் ஓட்டல்காரர். அதில் இருந்த ஒரு புத்தகத்தில் 'எஸ். வி. சேதுராமன், ஒன்பதாவது வகுப்பு, செயிண்ட் கேப்ரியல் ஹைஸ்கூல்'... என்று எழுதி யிருப்பதைக் கண்டு, அந்தப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டார். அக் கடிதத்தைத் தலைமை ஆசிரியர், சேதுவின் வீட்டாருக்குக் கொடுத்து அனுப்பினர். சேதுவின் மாமா அன்று இரவே தஞ்சைக்குப் பயணமாகி, சேதுவைச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்து விட்டார்.

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததும், திருப்பதியிலுள்ள மைசூர் மகாராஜா சத்திரத்தில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த போது, தான் கண்ட கனவைத் தாயிடம் விளக்கிக் கூறினன் சேது:

பெற்றோரைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு, வீட்டைவிட்டு ஓடி வந்து விட்டோமே என்று வருத்தப்பட்டு, சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் சேது. குருநாதரான வள்ளிமலை சுவாமிகள் எதிரிலுள்ள தூணில் சாய்ந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் இதயபாகத்தில் திருத்தணிகேசர் தோன்றினர். ''என்னப்பா...என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?'' என்று சேதுவைப் பார்த்துக் கேட்டார் முருகர்.

''சுவாமி, என்ன பாவம் செய்ததற்காக நான் இவ்வாறு அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன்? பிள்ளையைப் பிரிந்து கஷ்டப்படுவதற்கு என்

பெற்ளுேர் என்ன பாவம் செய்தார்கள்?'' என்று சேது, திருத்தணி கேசரிடம் கேட்டான்.

அப்போது தணிகேசர் சேதுவின் முற்பிறவியை நினைவுபடுத்தி சில நிகழ்ச்சிகளைக் கூறினுர்.

''அப்பனே, நீ முன் ஜென்மத்தில் இடையர் குலத்தில் பிறந்திருந் தாய். இப்போது உன் தாயாக இருப்பவள், முன் பிறவியிலும் பிராம்மண குலத்தில் பிறந்திருந்தாள். அவள் தன் மாடுகளை மேய்ப்பதற்கு ஆள் தேடியபோது நீயே அந்த வேலைக்கு வந்து அமர்ந்தாய். ஒரு நாள் நீ மாடு களை மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் அவற்றை வீட்டுக்கு ஓட்டி வரும்போது, கன்றுக்குட்டி ஒன்று ஒரு பெரிய குழியில் விழுந்து, கத்திற்று. நீ அதை வெளியே தூக்கி விடாமல் தாய்ப் பசுவை மட்டும் தனியாக அழைத்து வந்து தொழுவத்தில் கட்டி விட்டு, நடந்ததை எஜமானியிடமும் சொல்லாமல் போய் விட்டாய். குழியில் விழுந்து விட்ட கன்றைத் தாயிடம் கொண்டு சேர்க்காத பாவத்திற்காகத்தான் நீ இப்போது உன் பெற்ளுேரைப் பிரிந்து துன்பப்படுகிருய்'' என்று கூறினுர்.

''அது சரி, என்னைப் பிரிந்து வாட என் தாயார் முன் பிறவியில் என்ன கொடுமை செய்தார்?'' என்று கேட்டான் சேது.

அதற்கான காரணத்தையும் தணிகேசர் கூறினுர்:

''முன் பிறவியில் உன் தாய்க்குக் குழந்தைச் செல்வம் இல்லை. அவள் வசித்த தெருவில் ஒருத்திக்கு ஐந்தாறு குழந்தைகள். திடீரென்று ஒரு நாள் ஒரு குழந்தை இறந்து விட்டது. அதைக் குறித்துப் பெற்றவள் கதறி அழுதாள். நினைத்து நினைத்துக் குமுறினுள். அவள் அழுததைக் கண்ட உன் தாயார், ''ஏனம்மா இப்படி அழுது கொண்டிருக்கிருய்? இறந்த குழந்தை மீண்டும் வருமா? இருக்கும் குழந்தைகளின் முகங்களைப் பார்த்து ஆறுதல் பெறு'' என்று சமாதானம் கூறினுள். குழந்தையைப் பறி கொடுத்த வளோ பொங்கி யெழுந்தாள். ''உனக்கொரு குழந்தை இருந்து, அது இறந்து போயிருந்தால் நீ இப்படிப் பேச மாட்டாய். குழந்தையே இல்லாததால் உன் மனம் கல்லாய் இருக்கிறது'' என்று கடிந்து கொண் டாள். உடனே உன் தாயார், ''தெரியாத்தனமாகச் சொல்லி விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடம்மா'' என்று அவளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து மன்னிப்புக் கேட்டாள். அப்போது அம் மாதிரி மன்னிப்புக் கேட்டதனுல் தான் இப்போது நீ உயிருடன் இருக்கிருய். இல்லாவிட்டால் உன் உயிருக்கே ஆபத்து நேரிட்டிருக்கும்......''

இவ்வாறு திருத்தணிகேசர் கூறியதும் சேது, ''இனி நான் என் பெற்ளுேரிடம் போய்ச் சேருவேனு மாட்டேனு?'' என்று கேட்டான்.

''நிச்சயம் போய்ச் சேருவாய். குழியில் விழுந்த கன்றுக் குட்டியை அவர்களே வந்து அழைத்துச் சென்றது போல் உன்னையும் உன் வீட்டாரே வந்து அழைத்துச் செல்வார்கள். கவலைப்படாதே'' என்று கூறி, திருத் தணிகேசரும் வள்ளிமலை சுவாமிகளும் மறைந்து விட்டார்கள்.

பள்ளிச் சிறுவன்
சேதுராமன்

அரையாண்டுப் பரீட்சை எழுதாமல் வீட்டை விட்டுச் சென்ற சேது, ஆண்டுத் தேர்வில் எப்படியோ தேறிவிட்டான். குருநாதரின் ஆசியாலேயே தேர்வில் வெற்றி பெற்றதாக எண்ணினுன் சிறுவன் சேது.

1952-ம் ஆண்டில் சேதுராமன், எஸ். எஸ். எல். சி. தேர்வு எழுத வேண்டும். பரீட்சைக்குப் பணம் கட்ட வீட்டில் பதினைந்து ரூபாய் கொடுத்தார்கள். ஆனுல், அவன் அதைக் கட்டவில்லை. ஒரு ரூபாயை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, மீதி பதினுன்கு ரூபாயைப் பெட்டியில் வைத்து விட்டான். ஒரு சீட்டில், ''எனக்கு இந்தப் படிப்புப் படிக்க இஷ்டமில்லை. இதற்காகப் பதினைந்து ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டாம்'' என்று எழுதி அத்துடன் பெட்டியில் வைத்து விட்டு யாரிடமும் கூருமல் காஞ்சீபுரத்திற்குச் சென்று விட்டான்.

பின்னர், அங்கிருந்து எங்கெல்லாமோ சென்று, மகாபலிபுரத்தில் இருந்த ஒரு சத்திரத்தில் படுத்து உறங்கும்போது வள்ளிமலை சுவாமிகள் கனவில் தோன்றினுர்.

''சேது, நீ வீட்டை விட்டு வந்தது நன்மையும் தீமையும் கலந்தது. நடமாடும் தெய்வங்களான தாய் தந்தையரைத் துயரத்துக்குள்ளாக்கிப் பிரிந்து வந்தது தவறு. நீ நாளைக்குத் திருப்போரூருக்குப் போ. கந்தசுவாமி ஆலயத்தில் ஒரு கிழவரைக் காண்பாய். அவர் உனக்கு நல்வழி காட்டுவார்'' என்று கூறி மறைந்தார்.

வீட்டில் யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வெளியே புறப்பட்டு வந்த சிறுவன் சேதுராமன், மகாபலிபுரம் சத்திரத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது கனவு ஒன்று கண்டான். அந்தக் கனவு அவன் வாழ்க்கைப் பாதையையே மாற்றி யமைத்தது.

கனவு கலைந்ததும் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்டான் சேதுராமன். 'நீ திருப்போரூருக்குப் போ' என்று குருநாதரான ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகள் கனவில் கூறியதைப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தான். முதல் நாள் திருப்போரூருக்குச் சென்று முருகனை வழிபட்டுத் திரும்பியதை அவன் நினைவுபடுத்திக் கொண்டான். சுவாமிகளோ அவனை மீண்டும் அங்கு போகச் சொல்கிருர். குருவின் கட்டளையை மீற முடியுமா? பொழுது விடிந்ததும் திருப்போரூருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ருன்.

திருக்குளத்தில் நீராடிவிட்டு, வேட்டியை உலர்த்தி உடுத்திக் கொண்டு, திருநீறு பூசி, ஆலய தரிசனத்திற்குச் சென்ருன். கண்கண்ட தெய்வமாம் முருகனை வழிபட்டான். ஏழைக்கிரங்கும் பெருமானின் பெருங் கருணையை நினைத்து, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து கண்ணீர் உகுத்தான். கருவறையை வலம் வந்தான். அரை மணிக்கு மேல் சந்நிதியில் தங்கியிருந்தான். வள்ளிமலை சுவாமிகள் கூறியது போல், அங்கு ஒரு கிழவரையும் காணவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினுன்.

கோபுர வாசலை நெருங்கி யிருப்பான் சேதுராமன். பின்னால் யாரோ நடந்து வரும் ஒலி கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். என்ன ஆச்சரியம்!

குருநாதர் கூறியது போலவே அங்கு ஒரு கிழவர் தென்பட்டார்! அவருக்கு எண்பது வயதிருக்கும். மெலிந்த உருவம். நல்ல உயரம். நீண்ட வெண்தாடி அவர் மார்பில் புரண்டது. நெற்றியில் திருநீறு துலங்கியது. வெண்மை நிறத்தில் ஓர் அங்கி அணிந்திருந்தார். அந்த உருவத்தைப் பார்த்ததும் மெய்ம்மறந்து நின்று விட்டான் சேதுராமன். சிறுவனின் உடல் சற்று நடுங்கியது. அவனுக்குப் பேச நா எழவில்லை.

கிழவர் அவனை அன்புடன் அருகில் அழைத்தார். ஆதரவோடு முதுகில் தடவிக் கொடுத்தார். ''உன் பையை என்னிடம் கொடு'' என்றார். பதில் பேசாமல் தன் கைப் பையை அவரிடம் கொடுத்தான் சேது. கிழவர் தன் கையில் மடித்து வைத்திருந்த ஒரு காகிதத்தை அந்தப் பையில் போட்டுவிட்டு, அதைச் சிறுவனிடமே திருப்பிக் கொடுத்தார்.

பின்னர், சேதுவை கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்று அவன் பார்க்காத இடங்களை யெல்லாம் சுற்றிக் காட்டினார். நன்றாக சுவாமி தரிசனம் செய்து வைத்தார். சிறுவனின் பேரானந்தத்தைக் கேட்கவா வேண்டும்?

திருப்போரூரிலுள்ள உணவு விடுதி யொன்றில் சேதுவுக்கு ஆகாரம் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு, அவனைத் திருக்கழுக்குன்றத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார் அந்தக் கிழவர். மலைக் கோயிலில் தரிசனம் செய்து வைத்தார். மதியத்தில் பறவைகள் வந்து அமுதுண்ணும் அதிசயத்தையும் சிறுவனுக்குக் காட்டினார். இவன் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேது?

குன்றிலிருந்து இறங்கி வந்து ஒரு வீட்டினுள் நுழைந்து, ''அம்மா, சாதம் போடம்மா'' என்றார் கிழவர். ஏற்கெனவே ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தது போல் அந்த அம்மாள் இரு நுனி இலைகள் போட்டு, தயாரித்து வைத்திருந்த உணவு வகைகளைப் பரிமாறினாள். சேதுராமனுக்கு நல்ல பசி. வயிறார உண்டான். கிழவரும் ரசித்துச் சாப்பிட்டார்.

அடுத்து இருவரும் பஸ் ஏறி செங்கல்பட்டுக்கு வந்தனர். அங்கிருந்து மாலை ரயிலில் சென்னைக்குப் புறப்பட்டனர். சேதுவுக்குத் தின்பண்டங்களெல்லாம் வாங்கித் தந்தார் கிழவர். அவனைப் பற்றியும் வீட்டிலுள்ளோரைப் பற்றியும் அக்கறையுடன் விசாரித்தார்.

எழும்பூர் ரயில் நிலையத்தில் வந்து இறங்கி, இருவரும் சிந்தாதரிப் பேட்டை மங்கபதி நாயக்கன் தெருவை யடைந்தனர். தமது கையில் இருந்த மீதி சில்லறையை சேதுவின் பையில் போட்டார் கிழவர். ''வேண்டாம் தாத்தா'' என்று அவன் எவ்வளவு தடுத்தும் அவர் கேட்கவில்லை. ''சேது, உன் வீடு எங்கே யிருக்கிறது?'' என்று கேட்டார் கிழவர். ''அடுத்த தெருவில் இருக்கு தாத்தா'' என்று கூறி, கிழவரை வேதகிரி மேஸ்திரி தெருவுக்கு அழைத்து வந்து, தன் வீட்டைக் காட்டினான் சேது. கிழவர் வெளியே நின்று கொண்டு, ''உள்ளே போ'' என்றார். தன் பெற்றோரும் பிறரும் அந்த அதிசயத் தாத்தாவைக் காண வேண்டும் என்ற

கொள்ளை ஆசை சேதுவுக்கு. ''தாத்தா, நீங்களும் எங்க வீட்டுக்கு வாங்கோ'' என்று அழைத்தான். தாத்தா மறுத்தார். சிறுவன் பிடிவாதம் பிடித்தான். அவர் மசியவில்லை. ''நீ போய் உன் பையை வைத்து விட்டு வரப் போகிறாயா, இல்லையா?'' என்று சற்று உரிமையோடு கடிந்து கொண்டார் கிழவர். சேது துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடினான்.

காணாமற் போன பிள்ளையைக் கண்டதும் தர்மாம்பாளின் பெற்ற வயிற்றில் பால் வார்த்தது போலாயிற்று. ''சேது, வந்துட்டியாடா கண்ணே? எங்கேடா போயிருந்தே? எப்படிடா வந்தே?'' என்று கேட்டாள் உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாய்.

''அம்மா, எல்லாம் அப்புறம் சொல்றேன். சீக்கிரம் வாசலுக்கு வாயேன். என்னைக் கொண்டு வந்துவிட்ட தாத்தாவைப் பாரும்மா. அவரை நீ உள்ளே கூப்பிடேன். நான் கூப்பிட்டா வர மாட்டேங்கிறார்'' என்று உற்சாகத்துடன் கூவிக் கொண்டே வாசல் பக்கம் ஓடி வந்தான் சேது. வீட்டிலிருந்தவர்கள் அவன் பின்னால் ஓடி வந்து தெருவில் எட்டிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், அங்கு கிழவரைக் காணவில்லை. அதற்குள் அவர் எங்கோ போய் விட்டார். இந்த ஏமாற்றத்தை சேதுராமனால் தாங்க முடியவில்லை. தனக்குப் பெரும் ஆதரவாகவும் அருந் துணையாகவும் இருந்த கிழவரைப் பிரிந்திருக்க அவனால் முடியவில்லை. ''தாத்தா, தாத்தா, என்னை விட்டுட்டு எங்கே தாத்தா போயிட்டே'' என்று கதறிக் கொண்டே நடுத் தெருவில் ஓடினான். தாயும் சகோதரனும் பின்னால் ஓடிச் சென்று, அவனைக் கட்டிப் பிடித்து, வலுக்கட்டாயமாக வீட்டுக்குள் அழைத்து வந்தனர்.

இரவு சாப்பிடாமலேயே உறங்கி விட்டான் சேதுராமன்.

கனவில் ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகள் தோன்றினார். ''உன்னுடன் வேறு யார் வருவார்கள்? நான்தான் வந்தேன். உன்னை உன் வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கலாம் என்று வந்தால்,எல்லாருக்கும் தரிசனம் கொடுக்கச் சொல்கிறாயே? உன் பொருட்டுதான் வந்தேன். அதனால்தான் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் சென்று விட்டேன். பைக்குள் நான் வைத்த காகிதத்தைப் பிரித்துப் பார். நாளை மாலை, குத்து விளக்கின் ஐந்து முகங்களையும் ஏற்றி வைத்து, வீட்டிலுள்ளவர்களெல்லாம் காகிதத்திலுள்ள பாடல்களைக் கும்மியடித்துப் பாடுங்கள். உங்களுக்கு எல்லாவித நன்மைகளும் உண்டாகும்'' என்று குருநாதர் கூறிவிட்டு மறைந்து விட்டார்.

மறு நாள் ஆவலுடன் அந்தக் காகிதத்தை எடுத்துப் பார்த்தான் சேதுராமன். அதில் நூற்றெட்டு 'ஹர ஹரோ ஹர' நாமாவளிகள் எழுதியிருக்கக் கண்டான். திரு முருகனின் பெருமை பேசும் அந்தக் கும்மிப் பாடல்கள் தன் கையெழுத்திலேயே இருந்த அதிசயத்தையும் கண்டு வியந்தான். திருப்போரூர் முருகர், கிழவராக வேடம் புனைந்து வந்து, தந்தருளிய அந்த நாமாவளியை வீட்டிலுள்ளோர் அனைவரும் பக்தி சிரத்தையுடன் கும்மியடித்துப் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

இந்தப் பாடல்களே சாதாரண சேதுராமனை 'அருட்கவி' சேதுராமன் ஆவதற்கு மூல காரணமாக அமைந்தன. இந்தக் கும்மி கிடைத்த சில நாட்களுக்குள் சேதுராமன் ஆசு கவிகள் பாடத்_தொடங்கினன்.

சேதுராமன், அருட்கவியாவதற்குக் காரணமாக அமைந்த கும்மிப் பாடலைக் கீழே காணலாம்.

திருமுருகன் ஹர ஹரோ ஹரா கும்மி:

திருப்பரங்குன்றத் தெய்வத்திற்கு ஹர ஹரோ ஹரா
விருப்புறுவார் வினையறு வேற்(கு) ,,
திருப்புகழ்த் தமிழ்த் தெய்வத்திற்கு ,,
பொருப்புதொறும் இருப்பவற்கு ,,

திருமாலார் மருமகனுக்கு ,,
பெருமால்கீழ்ப்பரமர் பிள்ளைக்(கு) ,,
தருமால் கட்டலையாள் தோன்றற்(கு) ,,
வருமால் திரு குருநாதற்கு ,,

திருச்செந்தூர்த் தலைவனுக்கு ஹர ஹரோ ஹரா
செருச்சென்றசெல்வன் தனக்(கு) ,,
அருச்சுனனின் அதிபர் மருகற்(கு) ,,
திருச்சூருறை முருகன் தனக்(கு) ,,

கடம்பணியும் கந்தனுக்கு ,,
திடம்பணியும் தீரனுக்கு ,,
விடம்பணிதாம் அணிந்தார் குருவுக்(கு) ,,
நடம்புரிவார் நல்கியவற்கு ,,

பழநி வாழுங் கிழவனுக்கு ,,
மழலைக் குழவி குருபரற்கு ,,
தழல்நிறத்தார் தந்தை என்றூற்(கு) ,,
கழலணியும் குமர வேட்கு ,,

வடபழநிவாழ் வேலவற்கு ,,
மடப்பிடியாள் மணவாளற்கு ,,
படர்கொடியின் பாகனுக்கு ,,
தடம்புயத்தான் தணிகையானுக்(கு) ,,

குருமலைதனில் மருவியவற்(கு) ,,
திருமுருகன் தேவ தேவற்(கு) ,,
ஒருபிரமனை உளைய வைத்தாற்(கு) ,,
பெருபரமற்கு உபதேசித்தாற்(கு) ,,

பொய்யா மொழியைப் பொய்க்கச் செய்தாற்(கு)
மெய்யாய் வள்ளியைப் பணிந்தவற்கு ,,
செய்யா வினைதீர் செவ்வேளவற்கு ,,
உய்யாறுதந்து உம்பரைக் காத்தாற்(கு) ,,

திருத்தணியில் உதித்தவற்கு ஹர ஹரோ ஹரா
உருத்திர சன்மன் ஊமைப்பிள்ளைக்(கு) ,,
விருத்தனான வள்ளி மணாளற்(கு) ,,
திருத்திய புனத் தருவானாற்கு ,,

சம்பந்தனாய் அன்றுதித்தாற்(கு) ,,
சம்பந்தமே தெளிய வைப்பாற்(கு) ,,
சம்பந்தமாய்த் தோன்றியவற்(கு) ,,
சம்பந்தமாய் உளரைச் சேராற்(கு) ,,

வள்ளி மலைவாழ் வேந்தனுக்கு ,,
வள்ளிதனை வந்தணைந்தாற்(கு) ,,
கள்ள வேடத்தில் உள்ளே வைத்தாற்(கு) ,,
தெள்ளமுதமும் மாவு முண்டாற்(கு) ,,

அருணகிரி அருட் புகழுருவுக்(கு) ,,
வருணனாகப்பொழிந்தார் குருவுக்(கு) ,,
கருணைாகக் கொடுத்தார் திருவுக்(கு) ,,
தருண மிதெனத் தந்து போந்தார்க்(கு) ,,

பழமுதிர் சோலை யுடையோனுக்கு ,,
மழமுதிர்களி றழைத்தோனுக்(கு) ,,
கிழவன் திருப்புகழ்ச் சாமி தோழற்(கு) ,,
குழவியுங்கொள் குமர நாதற்(கு) ,,

சிக்கல் சிங்கார வேலவனுக்(கு) ,,
விக்க லெடுக்கையில் தக்க நீருண்டவற்(கு) ,,
பக்கல் யானையைப் பரிவுடன் பெற்றவற்(கு) ,,
சிக்கல்தீர்த்துச் சேவடிசேர்ப்பவற்(கு) ,,

கிரிவதஞ் செய்திரி சரவண பவற்(கு) ,,
கரியுருவானவர் கணபதி இளவற்கு ,,
நரிபரி யாக்கினார் எரிதனிற் றோன்றினாற்(கு) ,,
புரிதவன் குறுமுனி தனக்கருள் புரிபவற்(கு) ,,

அறுவர் முலையுண்ட அறுமுகத்தோனுக்கு ,,
உறுபவம் ஒழித்தருள் ஓங்காரரூபற்கு ,,
குறிஞ்சிக் கோட்டத்துக் குமரவேள்தனக்(கு)
செறிதரு விரிஞ்சைச் செல்வச்செழியற்(கு) ,,

எட்டிகுடி வேலன் எம்குல தெய்வத்திற்கு ,,
மட்டறு புகழுங்கொள் சக்திச் சரவணற்(கு) ,,
கட்டழகன் கந்தன் குளத்திற் பிறந்தவற்(கு)
சிட்டரும் பாடிடும் சடாக்ஷர ரூபற்(கு) ,,

கந்தகோட்டத்துறை கந்த பிரானுக்கு ,,
தந்தியின் கொம்பைப் புணர்ந்தவர் தமக்(கு)
தந்தைதனக்கே தாம்குருவானவற்(கு) ,,
சந்ததமும் பந்தத் தொடரறுப் பார்தமக்(கு)

போரூரிலே வாழும் புண்ணியனுக்கு ஹர ஹரோ ஹரா
ஆரூரிலே தேரும் ஆண்டவனுக்கு ,,
ஈரிரண்டோ டிரண்டு வீடற்கு ,,
யாரும் போற்றிடும் கலி வரதற்(கு) ,,

எண்கணிலும் இருப்பவற்கு ,,
எங்கனுமே வாழ்பவற்கு ,,
தங்கமயில் வாகனற்கு ,,
சங்கரியும் பழமென் றுரைத்தாற்(கு) ,,

குகவேலன் குருப ரோத்தமற்(கு) ,,
இகபரமும் இன்பம் தருவாற்(கு) ,,
சகமுழுதும் சாற்று புகழோற்(கு) ,,
மகமாயை பெற்றெடுத்தவற்(கு) ,,

குமர கோட்டத்துக் குக தேவனுக்(கு) ,,
அமரரும் போற்றும் அன்பனவற்(கு) ,,
சமர்தனில் வென்ற சண்முகற்(கு) ,,
சமய வாதம் தீர்த்தவற்(கு) ,,

செங்கோட்டுக் கார்த்திகேயற்(கு) ,,
செங்கோட்டு யானை கணவற்(கு) ,,
பொங்கேட்டிற் பாதம் பதித்தாற்(கு) ,,
நங்கேட்டை யுடனே தீர்ப்பாற்(கு) ,,

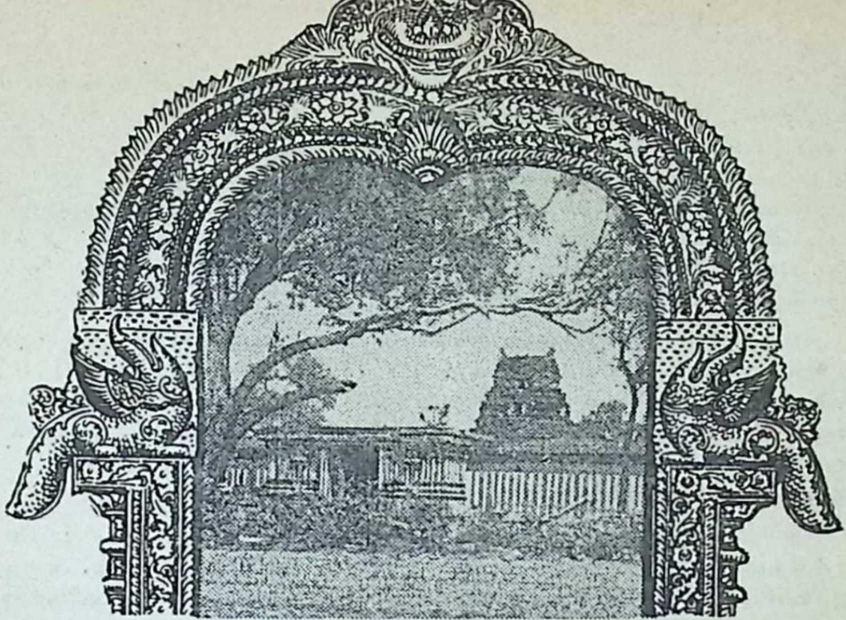
நாகை வாழும் நம்பெருமாற்(கு) ,,
வாகை சூடும் வெற்றி வேலற்(கு) ,,
தோகை மயிலன் திருவருணையோற்(கு) ,,
கேகையமும் வேலுங் கொண்டாற்(கு) ,,

அரசவையில் அன்று நின்றாற்(கு) ,,
சிரசதனிற் கால்வைத்தார் மருகற்(கு) ,,
சரசமாகச் சண்டை தீர்த்தாற்(கு) ,,
முரசமொலிக்க மரத்தை யறுத்தாற்(கு) ,,

பச்சை மாலின் மருகோன் தனக்(கு) ,,
இச்சா சக்தி தெய்வ வள்ளிக்கு ,,
சச்சிதானந்த ஞான சக்திவேற்(கு) ,,
வச்சிரனேல் கிரியா சக்திக்(கு) ,,

ஓங்கார ரூப மயிற்(கு) ,,
தாங்காத புகழுரை சேவற்(கு) ,,
காங்கேயன் காலரவத்திற்(கு) ,,
நீங்கேதும் வாராதருள்வாற்(கு) ,,

திருப்போரூர் முருகரே பாடித் தந்துள்ள இந்த நாமாவளிகள், ஜபத்துக்குரிய நூற்றெட்டு என்னும் எண்ணில் அமைந்திருப்பதால் இதைப் பாராயணம் செய்வதும், பெண்மணிகள் கும்மியடித்துப் பாடுவதும், மண்ணுலக நல்வாழ்வுக்கும் விண்ணுலகப் பெரு வாழ்வுக்கும் உறுதுணையாய் அமையும்.

ஸ்ரீ சோமநாதேச்வரர் ஆலயம் (மேல்பாடி)

அருட்கவி சேதுராமனின் உள்ளியங்கிய தெய்விகப் பேராற்றலைக் கேட்டு உளம் மகிழ்ந்தார், தமிழ்ப் பேரறிஞரான தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளையவர்கள். பெரும் பேறு பெற்ற அந்தப் பிள்ளை, தெய்வ சந்நிதிகளின் முன் அருட்பாக்களை வழங்கும் அதிசயக் காட்சியை நேரில் காண வேண்டும் என்று விழைந்தார். அவரைத் தமது இல்லத்திற்கு அழைத்தார். பூஜை அறையில் கொலுவீற்றிருக்கும் குல தெய்வமாம் தணிகேசன் மீது பாடல்கள் இயற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டார். தணிகேசனும் சேதுராமனைக் கருவியாகக் கொண்டு தன் பெருமையை அருட்புகழாகப் பாடிக் கொண்டார். ராக, தாளத்தோடு, வெள்ளமெனப் பாய்ந்து பெருகிய அந்தப் பாக்களையும், விருத்தங்களையும், கீர்த்தனங்களையும் கேட்டுக் கேட்டு உருகிப் போனார் பிள்ளையவர்கள். பலவற்றைத் தமது கையாலேயே எழுதிக் கொண்டார். தமது முதிர்ந்த அறிவைக் கொண்டு அவற்றை ஆராய்ந்தார். இணையிலா அந்தப் படைப்புக்களில் இழையோடிய அருள் லயத்தையும் பொருள் நயத்தையும் கண்டு

23

அதிசயித்தார். முருகனின் பெருங் கருணையை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் கரைந்தார். இறைப் பணியாற்றும் சேதுராமனிடம் பெற்றோர்க்குரிய பாசமும் பரிவும் காட்டி, அன்போடு அரவணைத்து, ஆதரவோடு போற்றி வந்தார். ஐந்தாறு ஆண்டுகளில் அன்னார் இல்லத்தில் மட்டும் ஆயிரம் பாடல்களுக்கு மேல் தோன்றின. அவற்றில், முதல் ஆறு மாதங்களில் பாடப்பெற்ற 233 பாடல்களைத் தொகுத்து, 'திருத்தணித் திருவிதிகை அருட்புகழ்' என்ற தலைப்பில், பிள்ளையவர்கள் ஒரு நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

அருளமுதம் வற்றாமல் பொங்கியது. சேதுராமன் பல தலங்களுக்குச் சென்றார். பல தெய்வங்களை வழிபட்டார். தெய்வப் பணி புரியும் நல்லோர் கூட்டம் அவரை நாடி வந்து, 'எங்கள் ஊர் ஆலயத்திற்கு வாருங்கள்' 'எங்கள் ஊர் பெருமானைத் தரிசனம் செய்யுங்கள். அவர் புகழ் பாடுங்கள்' என்று வருந்தி அழைத்துச் சென்று திருத்தொண்டாற்றினார்கள்.

இவ்வாறு திருவருளால் உந்தப்பட்டு பல்வேறு ஆலயங்களில் பத்தாயிரத்திற்கும் அதிகமான பாடல்களைப் பாடியருளினார் சேதுராமன். அன்னாரது அன்புச் சகோதரர் அருளிசைமணி சுப்ரமணியமும் உடனிருந்து, அவற்றை எழுதி வைத்துக் கொண்டார். சில அன்பர்களது நன்முயற்சியாலும், இவரது நல்லாதரவாலும் அவ்வப்போது சில பாடல்கள் நூல் வடிவத்தில் வெளி வந்திருக்கின்றன. இன்னும் எண்ணாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் அச்சேறாமல் நோட்டுப் புத்தகங்களிலேயே இருக்கின்றன. செல்வம் படைத்துள்ளவர்கள் முன் வந்து இப்பாடல்கள் நூல் வடிவம் பெற உதவினால் செந்தமிழுக்கும் நம் சமயத்திற்கும் சன்மார்க்கத்திற்கும் அரும்பணி யாற்றியவர்களாவார்கள். ஆத்திக உலகம் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தும்; நாட்டில் தெய்வ நெறி தழைக்கும்; அருட் செல்வர் கூட்டம் பெருகும்; அறம் வளரும்; அன்பு சூழும்; அமைதி நிலவும்.

அருட்கவி சேதுராமனை வைஷ்ணவி தேவி ஆட்கொண்டாள். தன் பக்தனைத் திருவடி தேடி வந்த அன்பரைத் தன் அடிமை ஆக்கிக் கொண்டதோடு அவர் ஆச்ரமத்தையும் மாற்றி அமைத்து, அருட்பணிக்குக் கருவியாக்கிக் கொண்டாள் வைஷ்ணவி தேவி. தேவியின் அதிசய சக்தியை நினைத்துப் பார்க்கும் போது, பக்திப் பரவசமாகி, மெய் சிலிர்க்க, கண்ணீர் மல்கி, அப் பெருங் கருணைக் கடலில் நீந்தித் திளைத்து, கரைந்து, மறைந்து விடுகின்றோம்.

எஸ். பார்த்தசாரதி, இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனியின் அதிபராக இருந்த போது அவருக்குக் கீழ் ஓர் ஊழியராகப் பணியாற்றி வந்தார் சேதுராமன். அப்போது ஏற்பட்ட தொடர்பு, தெய்வச் சேர்க்கையாகி, வைஷ்ணவியின் சந்நிதியில் அன்புப் பிணைப்பால் இறுகியது. ஆலயத்திற்கு வந்து போன சேதுராமனை உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்தார் சாது பார்த்தசாரதி. தமக்குப் பின் தம்மைத் தொடர்ந்து வைஷ்ணவி தேவிக்குத் தொண்டு புரியப் பிறந்திருப்பவராகவே சேதுராமனைக் கருதினார். குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு, வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக உத்தியோகம்

பார்த்தாலும், சில ஆண்டுகளில் அவரும் சந்நியாசம் மேற்கொள்வார் என பார்த்தசாரதிக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தது. அந்த ரகசியத்தை அவர் யாரிடமும் கூறவில்லை. 1957-ம் ஆண்டில் சேதுராமனுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில், ஆன்மிக வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும்படியும் அதற்காகத் தமிழிலுள்ள பக்தி இலக்கியங்களை நன்கு படித்து உணரும்படியும், நமது புராண இதிகாசங்களையும் பகவத்கீதையையும் வடமொழியிலேயே படித்தறியும் திறன் பெறும்படியும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டார். இதற்கெல்லாம் அவருடைய அலுவலகப் பணி தடையாக இருக்கும் என்பதையும் அதில் எடுத்துக் கூறியிருந்தார்.

அதற்கு அடுத்த ஆண்டு, ஒரு நாள் தியானத்தில் இருந்தபோது வைஷ்ணவி தேவியின் திருவுளப்பாங்கை அறிந்து, அதை மற்ருெரு கடிதத்தின் மூலம் சேதுராமனுக்குத் தெரிவித்திருந்தார் பார்த்தசாரதி. குடும்பத்திற்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளைச் செய்த பிறகு, தேவியின் தொண்டிற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு, இறுதியில் அன்னையுடனேயே ஐக்கியமாகி விடப் போவதைப் பற்றி அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. கடிதங்கள் எழுதியதோடு நேரிலும் தேவியின் கருத்தையும் தமது எண்ணத்தையும் சேதுராமனுக்கு மிகவும் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார் பார்த்தசாரதி. ஆனுல், சேதுராமன் எதற்கும் செவி சாய்க்கவில்லை. சாது கூறியதற்கு இணக்கம் தெரிவிக்கவில்லை. தமக்குப் பிறகு வைஷ்ணவி ஆலயத்தின் நிர்வாகத்தை எப்படி நடத்துவது என்பதைப் பற்றித் தீர்மானிப்பதற்காக 1968-ம் ஆண்டு தொடக்கத்தில், 'ஸ்ரீவைஷ்ணவி தொண்டர் படை' என்ற குழு ஒன்றை அமைத்தார் சாது பார்த்தசாரதி. தம்முடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த தேவி பக்தர்களில் முப்பது பேரை அதில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தார். அப் பட்டியலில் சேதுராமனின் பெயர் இல்லாதது அவருக்குப் பெருங் குறையாக இருந்தது. ''இவன் இப்படிப் பராமுகமாக இருக்கிருனே, இவன் சற்று அக்கறை காட்டியிருந்தால் இவன் பெயரையல்லவா முதலில் எழுதி யிருப்பேன்'' என்று ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டார் பார்த்தசாரதி.

தமிழ் வருடப் பிறப்புக்கு முதல் நாள். பௌர்ணமி புண்ணிய தினம். 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவி தொண்டர் படை'யின் பெயர்கள் அடங்கிய பட்டியலையும் அந்த அமைப்பின் விதி முறைகளையும் எழுதி பூஜையின்போது அன்னையின் பாதங்களில் வைத்து அவளது ஆசியைக் கோரினுர் பார்த்தசாரதி. பின்னர், அப் புத்தகத்தைத் தமது அறையில் கொண்டு வந்து வைத்தார்.

மறு நாள் புத்தாண்டு பிறந்தது. கண் விழித்து, அறையிலிருந்து வெளியே வந்த பார்த்தசாரதி, வெளித் திண்ணையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த சேதுராமனைக் கண்டு பேராச்சரியம் அடைந்தார். அவரை எழுப்பி, முதல் நாள் இரவு அவர் அங்கு வந்து சேர்ந்த விவரத்தை அறிந்தார். ஆலயத்திற்குள் சென்று தேவியைத் தரிசித்து, கற்பூரார்த்தி காட்டி விட்டு, ''அம்மா, இது உன்னுடைய திருவிளையாடல்தான். இனி என் கவலை விட்டது'' என்று கூறி மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார் சாது பார்த்தசாரதி. பின்னர், தாம் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் அங்கு

வந்த சேதுராமனைத் 'தொண்டர் படை'யில் 31-வது நபராகச் சேர்த்துக் கொண்டு அவர் கையெழுத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பௌர்ணமியன்று தேவி தரிசனம் செய்யப் புறப்பட்டு வந்த சேது ராமன், நேரத்தில் பஸ் கிடைக்காததால், நேரம் கழித்து ஆலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். கோயில் பூட்டியிருந்தபடியால், திருவிளக்கு எரிவதை ஜன்னல் வழியாகக் கண்டு, தேவியையே தரிசித்து விட்டதாகத் திருப்தி அடைந்து, அன்றிரவு ஆச்ரமத்திலேயே தங்கி விட்டார். மறு நாள் விடுமுறையானதால் புத்தாண்டு பூஜையைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என்ற எண்ணத்தில் ஆலயத்தில் ஓரிரவு தங்கியவரை, தேவி தன்னிழலி லேயே தங்கி விடும்படி செய்து கொண்டு விட்டாள்.

''சேது, நீ ஆச்ரமத்திலேயே தங்கி, இங்கிருந்து ஆபீஸ் போய் வரு கிறாயா?'' என்று சாது கேட்டதற்கு, ''சரி, தங்கள் இஷ்டப்படியே செய் கிறேன்'' என்று சேதுராமன் கூறவே, அன்று முதல் 'ஸ்ரீனிவாஸ் குடி' ரில் ஓர் அறையில் தங்கினார். இரண்டு மாதங்கள் கழித்து அவருக்கு சமைத் துப் போட அவரது தாயார் தர்மாம்பாள் வந்து சேர்ந்தார். ஒரு வாரத் திற்கெல்லாம் பெரிய தாயாரும் வந்து உடன் தங்கினார்.

அந்த ஆண்டு ஆடி அமாவாசை தினத்தன்று (25-7-68) சேதுராமன் விடியற்காலையில் ஒரு கனவு கண்டார். அது அவர் துறவறம் மேற் கொள்வதற்கு முதற் கட்டமாக அமைந்தது.

ஆச்ரமத் தோட்டத்திலுள்ள திருக்குளத்தில் சேதுராமன் நீராடிக் கொண்டிருக்கிறார். திருத்தணிக்கோ, திருப்பதிக்கோ சென்று பிரார்த் தனை செலுத்திவிட்டு வந்தவர் போல் தலை மொட்டை அடிக்கப்பட்டிருந் தது. நீந்தி விளையாடியதில் அவருடைய கடைசி ஆடையும் உடலை விட்டுப் பிரிந்து விட்டது. பூணூலும் கழன்று எங்கோ விழுந்து விட்டது.

சேதுராமனை வெட்கம் பற்றிக் கொண்டது. அரையில் வேட்டி யில்லாமல் எப்படிக் கரை ஏறுவது? குளக்கரையில் நாற்புறமும் பெருங் கூட்டமாக மக்கள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். 'இத்தனை பேர் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்களே, யாராவது எனக்கு ஓர் ஆடை கொடுத்து உதவக் கூடாதா?' என்று சேதுராமன் மனத்திற்குள் நினைத்துக் கொள்கிறார்.

அப்போது வடப்புறத்திலுள்ள படிகளின் வழியே சாது பார்த்த சாரதி இறங்கி வருகிறார். அவர் கையில் எட்டு முழம் காவித் துணி இருக் கிறது. ''இந்தா சேது, இதை உடுத்திக் கொள்'' என்கிறார் சாது.

சேதுராமனுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. ''இதென்ன, காவித் துணி தருகிறீர்களே. எனக்குப் பெற்றோர் இருக்கின்றனர். அவர்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறது. உத்தியோகத்தில் இருக்கும் என்னைத் திடீரென்று சந்நியாசம் வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்களே, முடியவே முடியாது'' என்று சேதுராமன் சாதுவுடன் வாதாடுகிறார்.

அடுத்த கணம், பார்த்தசாரதிக்குப் பின்னால் வள்ளிமலை சுவாமிகள் கம்பீரமாகக் காட்சி தருகிறார். சேதுராமனைப் பார்த்து சற்றுக் கடுமையா கவே பேசுகிறார்:

''பார்த்தசாரதிதாண்டா உனக்குக் குரு. அவனிடம் போய்ச் சிறு பிள்ளைத்தனமாக ஏதோ வாதாடிக் கொண்டிருக்கிறாயே. பெரியவா ஒரு பொருளைக் கொடுத்தால் பதில் பேசாமல் அதை வாங்கிக் கொள்வதுதான் சிறியவர்களுக்கு அழகு. அசடு, அவன் கொடுக்கும் துணியைப் பேசாமல் வாங்கிக் கொள்'' என்று கூறிவிட்டு, சுவாமிகள் மறைந்து விடுகிறார். சேதுராமன் கூச்சத்துடன் கரையேறி வந்து, சாது பார்த்தசாரதியிட மிருந்து காவித் துணியைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். அத்துடன் கனவும் கலைகிறது.

அடி முடி காண முடியாத பரம்பொருள், ஞான ஒளியாய்த் தரிசனம் தந்த திருத்தலம் திருவண்ணாமலை. ஒவ்வோர் ஆண்டும் கார்த்திகை மாதத்தில் கிருத்திகை நட்சத்திரத்தன்று மாலையில், மலைவடிவிலிருக்கும் அண்ணாமலையார், மனிதகுலம் வாழ செஞ்சுடர் சோதியாய்த் தோற்றமளிக்கிறார். மலையுச்சியில் தோன்றும் அத் தீப தரிசனத்தைக் காணக் கொடுத்து வைத்தவர்கள் 'அண்ணாமலைக்கு அரோஹரா' என்று விண்ணதிர முழக்கமிடுகிறார்கள்.

1968-ம் ஆண்டு அருணாசலத்தில் கார்த்திகை தீப தரிசனத்தைக் கண்ட லட்சக்கணக்கானவர்களில் அருட்கவி சேதுராமனும் ஒருவர். உலக பந்தங்களிலிருந்து சிறுகச் சிறுக விலகிச் சென்று, உள்ளொளி பளிச்சிட்டதன் காரணமாக, சத்திய ஒளி காட்டும் பாதையில் நற்பயணம் தொடங்கி விட்டதற்கு அடையாளமாக ஞானச் சுடரைத் தரிசித்தார். கூப்பிய கரத்தை சிரமேல் உயர்த்தி, இமை மூடி, 'அண்ணாமலைக்கு அரோஹரா' என்று நெஞ்சம் கரைய, புண்ணியம் சேர, உடல் குலுங்க உரக்கக் கூவினார். அருவமாய் அருகில் நின்றிருந்த ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரும், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளும், ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியும், ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகளும் அருட் செல்வருக்கு அருளாசி வழங்கினார்கள்.

பின்னர், சேதுராமன் தம் நண்பர் ஒருவருடன் கிரிவலம் செய்யப் புறப்பட்டார். அண்ணாமலையார் ஆலயத்திலிருந்து புறப்பட்டவர், தித்திக்கும் திருப்புகழ் உள்ளத்தில் பொங்கி வர, தம் குருநாதருக்குத் திருப்புகழ் உபதேசம் செய்த ஸ்ரீ சேஷாத்ரி சுவாமிகளின் சமாதி ஆலயத்திற்குச் சென்றார். அங்கு வழக்கமாக வழிபாடு செய்யும் பாஸ்கராசாரிய அருணாசலம், அன்று ஏனோ சேதுராமனையே தீபாராதனை காட்டச் சொன்னார். எதிர்பாராமல் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதி சேதுராமன், பரமகுருவின், சமாதி ஆலயத்திற்குப் பூஜை செய்து, குருஸ்துதிகள் சொல்லிக் கற்பூரார்த்தி காட்டினார்.

அடுத்து, ரமணாச்ரமத்திற்குச் சென்று மகரிஷியின் சமாதி ஆலயத்தைத் தரிசனம் செய்து கொண்டு, கிரிவலத்தைத் தொடர்ந்தார். தேவார,

ஸ்ரீ ஞானானந்த கிரி சுவாமிகள்

திருப்புகழ் பாக்களை ஓதிக் கொண்டு, அருட்பெருஞ் சோதியை திருவலம் செய்து முடித்தார் அருட்கவி சேதுராமன்.

அருணசல ஒளி, திருக்கோயிலூருக்கு வழி காட்டியது. மறு நாள், தபோவனத்திலிருக்கும் ஞானப்பழத்தைத் தரிசிக்கச் சென்றார் சேதுராமன். அருள் விழியாலும், புன்சிரிப்பாலும் இன்சொல்லாலும் தம்மை நாடி வருபவர்களுக்கு நற்கதி காட்டும் அப் பெருந்தகை, சேதுராமனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருளினார்.

அன்று சேதுராமனுடன் ஞானனந்தகிரி சுவாமிகளைத் தரிசித்த ரிடையர்டு தாசில்தார் சிவராமகிருஷ்ண ஐயருக்கு ஓர் ஆசை தோன்றியது. பேரருளாளரின் திருச்சந்நிதியில் சேதுராமன் திருப்புகழ் பாட வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். அதற்காக சுவாமிகளிடம் ஹார்மோனியப் பெட்டியைக் கேட்டு வாங்கி வர இருவரும் புறப்பட்டனர்.

சுவாமிகள் எதிரில் வந்து கொண்டிருந்தார். சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் அவரை அணுகி, ''சுவாமி அனுக்கிரகம் செய்தால், சேதுராமனை சிறிது நேரம் திருப்புகழ் பாடச் சொல்லலாம் என்று உத்தேசம்'' என்றார் சற்றுத் தயங்கியவாறே.

சுவாமிகள் புன்முறுவல் பூத்தார்: ''சும்மா பாடிப்பாடி என்ன செய்வது? பாடியதெல்லாம் போதும். ஆடிப் பாடியது அடங்க வேண்டாமா? பாட்டு எங்கிருந்து பிறக்கிறது என்று பாட்டின் மூலத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து அதைக் கண்டு பிடிக்க முயற்சி பண்ணட்டும். அது தெரியாமல் சும்மா பாடிக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை'' என்று சொல்லி விட்டு வேகமாக நடந்து சென்று விட்டார் சுவாமிகள்.

அருட்கவிக்கு இந்த அமுத சொற்கள் அருளுபதேசமாகத் தோன்றின. 'நான் யார்?' என்ற ஆன்மிக ஆராய்ச்சியில் இனி ஈடுபட்டு, ஆன்ம ஞான சர்ச்சையில் மனம் லயித்து, மோன நிலை எய்த சுவாமிகள் அருளாசி வழங்கி விட்டதாகவே நினைத்தார்.

சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் சுவாமிகளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். எப்படியோ மன்றாடி சுருதிப் பெட்டியை வாங்கி வந்து, தரிசன மண்டபத்தில் அன்று சேதுராமனைத் திருப்புகழ் பாட வைத்தார். சுவாமிகளும் வந்து தமது ஆசனத்தில் சிறிது நேரம் வீற்றிருந்தார். விநாயகர் துதி முடிந்ததும் எழுந்து சென்றவர், ஒன்றரை மணி நேரம் நடை பெற்ற பாராயணத்திற்குக் கடைசி வரை வரவேயில்லை.

தபோவனத்திலிருந்து புறப்பட மறுநாள்தான் சேதுராமனுக்கு உத்தரவு கிடைத்தது.

விடை பெறுவதற்கு முன் சேதுராமன் ஞானனந்தரை வணங்கி விட்டுப் பணிவுடன், ''சுவாமி, நேற்று தாங்கள் கூறிய பொன்மொழிகள் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே யிருக்கின்றன. அந்த உபதேச வார்த்தைகள் என் இதயத்தில் ஆழப் பதிந்து விட்டன. நான் பாடுவது அடங்கி, ஆன்மஞானம் பெற தாங்கள்தான் ஆசி வழங்க வேண்டும். அந்த நிலை சீக்கிரமே ஸித்திக்கும்படி தாங்கள் அனுக்கிரகம் புரிய வேண்டும்''

என்று கேட்டுக் கொண்டார். அதைக் கேட்டு ஞானனந்த சுவாமிகள் மீண்டும் புன்னகைத்தார்.

''அப்படியொரு நிலை ஏற்பட வேண்டுமா? எங்கே யிருந்து ஸித்திப்பது? அது அங்கேயேதானே இருக்கிறது. அது, அதுவாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே உள்ளதைச் சீக்கிரமே நீ உணருவாய். கவலைப்படாதே. முருகனை வேண்டுவோம். அமைதியும் சாந்தியும் ஏற்படப் பிரார்த்திப்போம்'' என்று ஞானனந்தர், சேதுராமனுக்கு உள்ளன்புடன் ஆசி கூறி, விடை கொடுத்தனுப்பினர்.

தபோவனத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட சேதுராமன், கலசப்பாக்கத்திற் கருகிலுள்ள பூண்டி கிராமத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஆற்று சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றர். வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள மேல்மாயில் ஸ்ரீ விலட்சணனந்தாச்ரமத்தில் அருட்பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த அன்பர் சீனுவாசன்தான் சேதுராமனைப் பூண்டி சுவாமிகளிடம் அழைத்துச் சென்றர்.

உலகத்தை மறந்து, உன்மத்தரைப் போல் திண்ணையில் அமர்ந் திருந்த அந்த மகானைக் கண்டதும் சேதுராமன் அவரிடம் தம் உள்ளத் தைப் பறி கொடுத்தார். ஒருவரிடமும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல், வருவோர் போவோரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த பரதேசியின் தோற்றம் சேதுராமனின் கண்களைக் கலங்கச் செய்தது. தம் கையிலிருந்த பூவன் வாழைப் பழத்தைப் பிட்டு மகானின் வாயில் திணித் தார். அவர் அதை மென்று தின்று சிறிய பகுதியை வெளியே துப்பி விட் டார். அது தனக்களிக்கப்பட்ட பிரசாதமாகக் கருதிய சேதுராமன், சிறிதும் அருவருப்பில்லாமல் அந்த அமுதை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.

பூண்டி மகானின் கண்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சேதுராமன். 'பளிச் பளிச்'சென்று மின்னெளி போல் அம் மகானின் பார்வை தன்னைத் தாக்கிய போதெல்லாம், ஆன்மிக அதிர்ச்சிக்கு ஆளாகிய அற்புதத்தை உணர்ந்தார் அவர்.

தபோவனத்தில் ஞானேபதேசம் பெற்றர். பூண்டியில் நயன தீட்சை பெற்றரோ?

மகானிடம் இரண்டு வார்த்தைகளாவது பேச வேண்டும், அவரது ஆசி மொழிகளைக் கேட்க வேண்டும் என்று துடித்தார் சேதுராமன். ஆனல், பேசுவதற்குத் தைரியம் வரவில்லை. அன்பர் சீனுவாசன், சுவாமிகளிடம் இரண்டு வார்த்தைகள் பேசிய பிறகே இவருக்குச் சற்றுத் தைரியம் வந்தது. ''சுவாமி, தாங்கள் அடியேனை ஆசீர்வதிக்க வேண் டும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டார். முதலில் அதை சுவாமிகள் காதில் போட்டுக் கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. எங்கோ நிலைத்து விட்ட பார்வையைச் சட்டென்று திருப்பி, பேசினர்:

''காடு, மேடு, நாடு, வீடெல்லாம் தேடித் தேடி ஓடி அலைந்து என்ன பண்ணுவது? ஆடிப்பாடிய தெல்லாம் அடங்கி, ஓர் இடத்தில் அமைதியாய், உறுதியாய் அமர்ந்து, நல்லதையே நினைத்து, நல்ல தையே பண்ணிக் கொண்டு வந்தால், நல்லதே நடக்கும்.''

ஒரு கிராமவாசிக்கே உரிய நடையில், எளிய மொழியில், அரிய கருத்தைக் கூறி விட்டார் பூண்டி சுவாமிகள்.

அதையே அருளாசியாக ஏற்றுக் கொண்ட சேதுராமன், ''நான் ஊருக்குப் போய் வரேன், சுவாமி'' என்று உத்தரவு கேட்டார்.

''நல்லது, போய் வா'' என்று அன்புடன் விடை கொடுத்து அனுப்பினுர் பூண்டி சுவாமிகள்.

சென்னைக்குத் திரும்பிய சேதுராமன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்திக் கொண்டிருந்தார். திருவண்ணமலையிலும், திருக்கோயிலூரிலும், பூண்டியிலும் தமக்கேற்பட்ட அனுபவங்களை சாது பார்த்தசாரதியிடம் கூறிக் கூறித் திளைத்துப் போனுர். ''எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான் அறிகுறி'' என்று சுருக்கமாகப் பதில் கூறினுர் சாது.

அடுத்த தை அமாவாசை (18-1-69) விடியற்காலை சேதுராமன் ஒரு கனவு கண்டார்.

அவர் வைஷ்ணவி தேவியின் சந்நிதியில் நின்று கொண்டிருக்கிருர். சாது பார்த்தசாரதி அனைவருக்கும் பால் பிரசாதம் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிருர். சேதுராமனின் அருகில் வந்ததும், அவருக்குப் பால் வழங்கிவிட்டு, எல்லோர் காதிலும் விழும்படி, ''நீ சிவராத்திரி அன்றே ஏன் சந்நியாசம் மேற்கொள்ளக் கூடாது''என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்கிருர். இதைச் சற்றும் எதிர்பாராத சேதுராமனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போடுகிறது. ''இப்படி திடீரென்று கேட்டால் நான் எப்படிப் பதில் சொல்ல முடியும்? நான் இதைப் பற்றி உடனே முடிவு செய்ய இயலாது. யோசித்து நிதானமாகப் பதில் சொல்கிறேன்'' என்று கூறுகிருர். உடனே கனவு கலைந்து விடுகிறது. விழித்துக் கொண்டு விட்டார்.

சிவராத்திரியன்று சேதுராமன் சந்நியாசி ஆக வேண்டும் என்று வைஷ்ணவி தேவி முடிவு செய்து விட்டாள். தன் முடிவுக்கேற்ப, தன் பக்தர் சாது பார்த்தசாரதியை இயக்கிக் கொண்டிருந்தாள் அன்னை.

சந்நியாசம் மேற்கொள்வதற்கு முன் குருநாதரான வள்ளிமலை சுவாமிகள் பிறந்த மண்ணை மிதித்து, புண்ணியம் பெற்று வந்தார் சேதுராமன். கோவையிலுள்ள பூநாச்சிபுதூருக்குச் சென்று, சுவாமிகள் அவதார ஸ்தலத்தைப் புகைப்படம் எடுத்து வரும்படி சேதுராமனைச் சாது பார்த்தசாரதி அனுப்பியதற்கு அதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். வைஷ்ணவி தேவியின் பக்தர்களில் ஒருவரான ரஞ்சித் சிங்குடன் பூநாச்சிபுதூருக்குச் சென்று திரும்பி வந்த சேதுராமனின் உள்ளத்தில் பெரும் புயல் வீசத் தொடங்கியது. அமைதிக்கு முன் வீசும் புயலாகவே அது அமைந்தது.

சில நாட்களாகவே சேதுராமனுக்கு அலுவலகத்தில் வேலையே ஓடவில்லை. அடிக்கடி தேவியும் சாதுவும் அவருடைய எண்ண ஓட்டத்தின் குறுக்கே வந்து, அவர் மனத்தைக் குழப்பினுர்கள். எந்நேரமும் ஏதோ நினைவாக இருந்த அவர், தப்பும் தவறுமாக எதையோ எழுதி, மேலதிகாரிகளின் கோபத்திற்கு ஆளானுர். நண்பர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்

கோவையாக இல்லாமல் விபரீத அர்த்தங்களைக் கொடுத்தன. அவர் நினைத்தது ஒன்று, எழுதியது வேறொன்றாக இருந்தது. தனக்கு சீக்கிரத்திலேயே சித்தம் தடுமாறி, பைத்தியம் பிடித்து விடப் போகிறது என்று சேதுராமன் அஞ்சினார். மன நோய் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு, எல்லோருக்கும் மனக் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பது போன்ற காட்சியைக் கூடக் கற்பனையில் கண்டு வேதனைப் பட்டார் அவர்.

இனி ஒரு கணமும் பொறுக்க முடியாது என்று உணர்ந்தார் சேதுராமன். சாது பார்த்தசாரதியிடம் போய் முறையிட்டார். சந்நியாச ஆச்ரமம் மேற்கொள்ள எப்படியாவது தமக்கு அனுமதியளிக்கும்படி மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கான வேளை வந்து விட்டது. சாது பார்த்தசாரதியும் தமது சம்மதத்தைத் தந்து விட்டார்.

தேவியின் உத்தரவையும் பெற்றுத் தரும்படி சேதுராமன் கேட்டதற்கு, தியானத்தில் ஆழ்ந்த சாது பார்த்தசாரதி, தேவியின் அனுக்ரகமான பதிலையும் எழுதிக் கொடுத்தார்.

அன்று மாலை, ஸ்ரீ சிருங்கேரி சங்கராசாரிய சுவாமிகளைத் தரிசித்து ஆச்ரமம் மேற்கொள்வதற்கு முன் அவரது ஆசியையும் பெற்றுக் கொண்டார் சேதுராமன்.

ஆச்ரமம் மாறப் போகிற சேதுராமன், குடும்பத்தாரிடமும், நண்பர்களிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டார். அவர்களை நமஸ்கரித்து ஆசியைப் பெற்றார். அப்போது அருமை நண்பர் டன்லப் கிருஷ்ணன் அவருக்கு ஒரு யோசனையைக் கூறினார்:

''சேது, உன் முடிவுக்குக் குறுக்கே நிற்பதற்கு நான் யார்? இருந்தாலும் எனக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றுகிறது. நீ வைஷ்ணவி தேவியின் சந்நிதியில் நின்று அருட்புகழ் பாடு. அவள் உத்தரவு எப்படி அமைகிறதோ, அதன்படி நடந்து கொள்'' என்றார்.

தம் தெய்வப் பணிக்கு என்றுமே உற்ற துணையாயிருந்து வருபவரும், உயரிய எண்ணங்கள் கொண்டவரும், தூய்மையான உள்ளம் படைத்தவருமான அன்பர் கூறியதை வேதவாக்காக ஏற்றுக்கொண்டார் அருட்கவி சேதுராமன்.

சிவராத்திரிக்கு முதல் நாள். இல்லறத்தை வெறுத்து, நல்லறமாம் துறவறம் வேண்டி வடமுல்லை வாழ் வைஷ்ணவி தேவியின் முன் பாடுகிறார் அருட்கவி சேதுராமன். 'அறுசீரடி ஆசிரிய விருத்தத்தில் பதினைந்து பாட்டுக்கள், பத்தரைமாற்றுத் தங்கக் கவிகளாகப் பொங்கிப் பெருகுகின்றன. முதற் பாட்டில் தேவியின் கடைக்கண் அருளை வேண்டித் துதிக்கிறார்:

உள்ளத் துறவும் உடற்றுறவும்
உண்மைத் துறவாய் உயர, அவை
கள்ளத் துறவாய் அமையாமைக்
காப்பாய்! உன்றன் கடைக்கணருள்

வெள்ளத் துறவை ஒரு போதும்
விட்டுப் பிரியா விதமெனையாள்!
பள்ளத் துறவை விழை புனல்போற்
பாயும் கருணை வைஷ்ணவியே!

தேவியே அவரைத் துறவறம் மேற்கொள்ளுமாறு பணிக்கிருள் என்பதை இரண்டாம் பாட்டில் அறிகிருேம்:

மாணியாக வாழ்வேனை
மாயைக் கடலாம் ஸமுசாரம்
நாணித் துரீயாச் சிரமத்தை
நண்ணுமாறு பணிக்கின்ருய்!
தோணி யாமுன் மலரடியால்
துக்கப் பிறவிக் கடல் கடத்திக்
கோணி டாநன் னெறிப்படுத்திக்
கூவிக்கொள்ளாய்! வைஷ்ணவியே!

சிவராத்திரி புண்ணிய தினம். பகலவன் கிழக்கே தோன்றிவிட்டான். திருமாலுக்குகந்த திருவோண நட்சத்திரத் திருநாளன்று, சிவனுக்குகந்த புனித நாளன்று, தேவியின் மலரடிகளிலும் குருநாதர் வள்ளிமலை சுவாமி களின் படத்தின் முன்னும் படைக்கப்பட்ட காவியாடைகளை, சாது பார்த்தசாரதி எடுத்துக் கொடுக்க, சேதுராமனின் தாயாரும், பெரிய தாயாரும் அவற்றை உடுத்துக் கொண்டனர். பின்னர் சேதுராமன் துறவுக் கோலத்திற்கு அடையாளமாக முண்டநம் செய்து கொண்டு, முன்பு கனவு கண்ட அதே திருக் குளத்தில் நீராடி விட்டு, ஆலயத்தினுள் வந்தார். அங்கு, தேவி, பரமகுரு சேஷாத்ரி சுவாமிகள், குரு ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகள் இவர்கள் திருமுன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட காவி ஆடையை, சாது பார்த்தசாரதி அவர்கள் திருக்கரம் தொட்டுக் கொடுக்க, சேதுராமன் அவற்றைப் பணிவுடன் பெற்றுக் கொண்டு, அன்னையரிடம் தந்தார். பின்னர், குளத்தில் மூழ்கி, நீரில் நின்றபடியே தமையனர், புத்தகத்திலிருந்து படித்த மந்திரங்களை மும்முறை கூறி, பூணூலைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு, மீண்டும் நீரில் மூழ்கினர். உற்ருரும் சுற்ருரும் கரையில் சுற்றி நிற்க, அன்னையரிடமிருந்து காவித் துணிகளை வாங்கி, உடுத்திக் கொண்டு, சேதுராமன், சுவாமி சாதுராமாக மாறி, வைஷ்ணவி தேவியின் திருச் சந்நிதிக்கு வந்தார். சற்று நேரம் இமைகளை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்து விட்டு, 'சின்னமாம் ஏகதாரை திருக் கையிலேந்தி' என்ற குரு தோத்திரத்துடன், 'உம்பர்தரு', 'வங்கார மார்பிலணி', 'உருவாய் அருவாய்', 'காவியுடுத்தும்' முதலிய அருணகிரியாரின் திருப்புகழ்ப் பாக்களையும் பாடித் துதித்து, உருகித் தொழுது, நமஸ்கரித்து எழுந்தார். பின்னர் ஆச்ரமத்தில் உள்ள சாதுக்களுக்கும் சாதுநிகளுக்கும் ஒவ்வொருவராக நமஸ்காரம் செய்து அவர்களது ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அன்று சிவராத்திரி விரதம் இருந்து ஸ்ரீ தட்சிணுமூர்த்திக்கு நடைபெற்ற நான்கு கால பூஜைகளிலும் கலந்து கொண்டதோடு, தேவியின் சிவாலங்காரத்திலும் ஈடுபட்டு மனத்தைப் பறி கொடுத்தார் சுவாமி

சாதுராம். தேவார, திருவாசகத் திருமுறைகளைப் பாடி, திருப்புகழ் ஓதி, அபேதானந்தா பஜனை கோஷ்டியாருடன் கலந்து நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து, நான்காம் கால பூஜையைத் தரிசிக்க மாசிலாமணீச்வரர் ஆலயத்திற்குச் சென்றார். அங்கு திருக்குளத்தில் நீராடி, சிவ சின்னங்கள் தரித்து, சுவாமியின் முன்பு பஞ்ச புராணம் பாடி, அம்பிகையின் முன்பு அபிராமி அந்தாதி பாடி, சுந்தரரின் பதிகங்களை வாய் மணக்க, மனங் குளிரப் பாடி, சிவப் பிரசாதம் பெற்று, வைஷ்ணவி ஆச்ரமத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

சாதுராம் வள்ளிமலைக்குக் கிழக்கே ஒரு மைல் தொலைவில் இருக்கும் மேல்பாடி என்ற அழகிய கிராமத்தில் தங்கி, அங்கு தேவாரத் திருப்புகழ் வகுப்புகள் நடத்தி வருவதாக அறிந்தேன். அங்கு பழம் பெரும் சிவாலயம் ஒன்றிருப்பதாகவும் அதற்குத் திருப்பணி செய்ய அவ்வூர் மக்கள் பெரு முயற்சி எடுத்து வருவதாகவும் அறிந்திருந்த நான், சாதுராம் அங்கு தங்கியிருக்கும் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அந்த ஆலயத்தைத் தரிசித்து விட்டு வரலாம் என்று சென்றேன்.

பாலாற்றின் கிளை நதியான, நீவா நதி யென்னும் பொன்னையாற்றின் மேற்குக் கரையில் இருக்கும் மேல்பாடி, சரித்திரச் சிறப்பும், புராணப் பெருமையும் கொண்ட அழகிய கிராமம். கந்த புராணத்தில், வள்ளி திருமணப் படலத்தின் தொடக்கத்தில் கச்சியப்ப சிவாசாரியார்,

அயன்படைத்திடும் அண்டத்துக் காவியாய்ப்
பயன்படைத்த பழம்பதி என்பரால்
நயன்படைத்திடு நற்றொண்டை நாட்டினுள்
அயன்படைத்து விளங்குமேற்பாடியே

என்று வியந்து பாடியுள்ளார்.

'மேல்பாடி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டதற்குச் செவி வழி வந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காரணமாகக் கூறுகிறார்கள்.

தேவாரம் பாடிய மூவர் இவ்வூருக்கு அருகில் வந்த போது, ஆற்று நீர் கரை புரண்டு ஓடியதால் அவர்களால் ஆற்றைக் கடந்து மேல்பாடிக்கு வர முடியவில்லையாம். அதனால் 'சோமநாதீச்வரரை இனிமேல் பாட

ஸ்ரீ சோமநாதீச்வரர் ஆலயத்திலுள்ள சப்த கன்னியர் சிலைகள்

வருவோம்' என்று கூறி அந்தக் கிராமத்திற்கு வராமலே சென்று விட்டனராம்! அன்றையிலிருந்து 'இனிமேல் பாடலாம்' என்பது, 'மேல் பாடலாம்' என்ருகி, இறுதியில் 'மேல்பாடி' என்று மருவி, நாளடைவில் அதுவே ஊர் பெயராகவும் வழங்கப்பட்டு வருகிறதாம்!

அந்தக் காலத்தில் போர்ப் படைகள் முகாமிட்டிருந்ததால் அது 'பாடி' யானதாகவும், ஆற்றுக்கு மேற்புறமாக இருந்ததால் மேல்பாடி யானதாகவும் அங்கிருந்த நண்பர் ஒருவர் வேருெரு விளக்கம் தந்தார்.

ஸ்ரீ சோம நாதேச்வரர் ஆலயத்தைக் காணச் செல்கிருேம்.

தெற்குப் பார்த்த நுழைவாயில். மொட்டைக் கோபுரத்தைக் கடந்து சென்ருல், இடப்புறம் வாகன மண்டபமும், வலப்புறம் வசந்த மண்டபமும் காணப்படுகின்றன. தெற்கு நோக்கியுள்ள கோபுர வாயிலைக் கடந்து, உள்ளே நுழைந்தால் வெளிப் பிராகாரத்தை அடைகிருேம். வலப்புறம் கம்பிகளால் அடைக்கப்பட்ட தாழ்வாரம் ஒன்று இருக்கிறது.

''இதோ பாருங்கள், நாகராஜ யக்ஞோபவீத கணபதி. எவ்வளவு அழகாக இருக்கிருர்? தலையில் கிரீடம் இல்லாமல் இம்மாதிரிப் பிள்ளையாரைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?'' என்று உற்சாகத்துடன் எங்களுக்குக் காட்டினுர் சாதுராம்.

வழு வழுப்பான கல்லில் வடித்தெடுக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த விநாயக ரைத் தொட்டு மகிழ வேண்டும் என்ற ஆவல் பிறக்கிறது. ஆகா! நாகப் பாம்பினுல் ஆன அந்தப் பூணூல்தான் பார்க்க எத்தனை அழகாக இருக் கிறது! அவரது வலது மேல் கையில் மழுவும்,இடது மேல் கையில் அங்குச மும் உள்ளன. வலது கீழ்க் கையில் உடைந்த தந்தமும், இடது கீழ்க் கையி லுள்ள பாத்திரத்தில் கொழுக்கட்டையும் இருக்கின்றன. அந்தப் பணி யாரத்தை ஆசையுடன் துதிக்கையால் அவர் எடுக்கும் பாவம் மிக அருமையாயிருக்கிறது.

ஸ்ரீ விநாயகரை வணங்கி விட்டுத் திரும்பியவுடன் நம் பார்வை அங்கு வரிசையாக வீற்றிருக்கும் சப்த கன்னியர் சிலைகள் மீது படிகிறது. ''வாகனங்களுடன் கூடிய சப்த மாதாக்களைப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு சிலையும் தனிக் கலையழகுடன் திகழ்கிறது'' என்று சுவாமி சாதுராம் ஆர்வத்துடன் ஒவ்வொன்ருக விளக்கிக் காட்டுகிருர்.

கன்னியர் எழுவரும் இடது காலை மடித்து வலது காலைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு ஒய்யாரமாக அமர்ந்திருக்கின்றனர். எல்லோருக்கும் வலது கீழ்க்கரம் அபயமாக அமைந்திருக்க, இடது கீழ்க்கரத்தை துடை யில் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். சாமுண்டியைத் தவிர, மற்ற அறுவரும் திருமார்பில் கச்சையணிந்திருக்கின்றனர்.

மிகப் பழைய சிலைகளாதலால், அங்குமிங்குமாக காலத்தின் கைவரிசையைக் காண முடிகிறது. சற்றுக் கூர்ந்து கவனித்த பிறகுதான் பீடத்தில் தனியே செதுக்கப்பட்டுள்ள வாகனங்களையும் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

பிராம்மிக்கு அன்னப் பறவையும், மகேச்வரிக்கு ரிஷபமும், கௌமாரிக்கு மயிலும், வைஷ்ணவிக்கு கருடனும், வாராஹிக்கு

எருமையும், இந்திராணிக்கு ஐராவதமும், சாமுண்டிக்குப் பூதமும் வாகனங்களாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சப்த கன்னியரைத் தவிர, அங்கு வேறு சில தெய்வங்களின் உருவச் சிலேகளும் காணப்படுகின்றன. மேற்குக் கோடியிலிருக்கும் மகா கணபதி பார்க்க கம்பீரமாக இருக்கிருர்.

காலபைரவர், சந்திரன், ரிஷபாரூடர் முதலிய கற்சிலேகளுடன், அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாத வேறு சில தேவியரின் சிலேகளே யும் அங்கு காண்கிறேம். இடுப்புக்கருகில் விரிசல் கண்டு, கரங்கள் மூளியான நிலேயில் ஒரு கணபதியைக் காணும்போது நம் மனம் உடைந்து போகிறது.

வலது கரத்தில் தண்டாயுதத்தை ஏந்தி,மடக்கிய இடது காலுடனும் இடுப்புடனும் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட யோகப்பட்டத்துடன் வீற்றி ருக்கும் மகா சாஸ்தா, பின்னம் ஏதுமின்றி, நம் கண்ணேயும் கருத்தை யும் கவருகிருர். எங்கெல்லாமோ இருந்த உருவச் சிலேகளே அங்கு பாது காப்பாகக் கொண்டு வந்து வைத்துள்ள புண்ணியவான்களே வாயார வாழ்த்திக் கொண்டே அந்த மேடையை விட்டு இறங்கி, பிராகாரத்தில் மேற்கு நோக்கி நடக்கிறேம்.

வடமேற்கு மூலேயிலிருக்கும் அம்பிகையின் ஆலயத்திற்குள் நுழை கிறேம். பாவம், உலகநாயகி கவனிப்பாரற்று ஏழைமைக் கோலத்தில் ஒரு பச்சைத் துணியால் உடலே மறைத்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு நெஞ்சம் குமுறுகிறேம். நகையாக அன்னேக்கு ஒரு திருகாணியைக் கூடக் காணேம்.

அழகுத் தமிழில் அம்பிகைக்கு 'அருந்தவம் பயில் உமை' என்று பெயரிட்டிருக்கிருர்கள். வட மொழியில் அவளே 'தபஸ்க்ரூதீ தேவி' என்று விளிக்கிருர்கள். யோக நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருக்கும் அன்னே, ஜடை முடியுடன் தோற்றமளிக்கிருள். மோன தவம் மேற்கொண்டிருப்பதால், அவள் உள்ளத்தில் நிலவும் பேரமைதி, திருமுகத்தில் சாந்தமாகத் தவழ் கிறது. மேற் கரங்களில் பாசாங்குசம் ஏந்தியிருக்க, அபயவரதங்களான கீழ்க் கரங்களால் அன்னே அருள்பாலிக்கிருள். சாதுராம் பாடிய அருட் புகழ் தேனுக ஒலிக்க, தேவியைத் தரிசிக்கிறேம். 'சர்வ அணியலங்காரங் களுடன், கண்ணேப் பறிக்கும் எழில் தோற்றத்துடன் விரைவிலேயே நீ எங்களுக்குக் காட்சி தர வேண்டுமம்மா' என்ற பிரார்த்தனேயுடன் வெளியே வருகிறேம்.

வாயிற்படியின் வடப்புறத்தில், தேவி பாகவத நிகழ்ச்சிகளும், தென் புறத்தில் கிருஷ்ண லீலேகளும் சின்னஞ் சிறு சுவர் சிற்பங்களாக வடிக்கப் பட்டிருக்கும் பேரழகைக் காணக் கண்கோடி வேண்டும்.

அம்பிகையின் சந்நிதிக்கு நேரே, ஈசானிய மூலேயில் யாகசாலே யிருக்கி றது. மண்டபத் தூண் ஒன்றில், கிழக்கு நோக்கி யிருக்கும் ஸ்ரீ பாலசுப்பிர மணியர் சிற்பத்தை மூலவராக்கி, ஸ்ரீ முருகருக்கு ஒரு சந்நிதி ஏற்படுத்தி

யிருக்கிருர்கள். அந்தக் கோயிலில் முருகருக்கு தனியாக வேறு சந்நிதி கிடையாது. அந்த மண்டபத் தூண்களில் ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் சிற்பங்களும் காட்சியளிக்கின்றன.

கொடி மரம் நெடிதுயர்ந்து கம்பீரமாக நிற்கிறது. அதன் பீடத்தி னருகில், நாற்புறமும் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் மரத்தில் செதுக்கப் பட்ட சிறு உருவங்கள் இருக்கின்றன. கிழக்கில் வல்லப கணபதி, தெற்கே உமாமகேச்வரர், வடக்கே வள்ளி, தேவசேனு சமேத ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் காட்சி தருகின்றனர். மேற்கில் சூலம் காணப்படுகிறது. நந்தியும் பலிபீட மும் உள்ளன.

பிராகாரத்தின் தென்கிழக்குப் புறத்தில் மடைப்பள்ளி யிருக்கிறது. அங்கிருக்கும் கருங்கல் அண்டாக்களையும், சாதம் வடித்துக் கொட்டும் மேடையையும், அதிலுள்ள பட்டை போடும் குழிகளையும் பார்க்கும் போது ஒரு காலத்தில் அந்தக் கோயில் எத்தனை செழிப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது நமக்கு நன்ருகப் புரிகிறது. அங்கிருக்கும் கருங்கல் கிணற்றின் அமைப்பையும், சூரிய ஒளிபடுவதற்கும், மழை நீர் வடிவதற்கும் தக்கவாறு செய்யப்பட்டுள்ள வசதிகளையும் பார்க்கும் போது அக்காலக் கட்டடக் கலைஞர்களின் நுண்ணறிவை நாம் வியந்து பாராட்டுகிருேம்.

பின்னர், நாம் சுவாமி சந்நிதி இருக்கும் மண்டபத்தின் பக்கம் திரும்பு கிருேம். வெளியில் நவக்கிரக சந்நிதி இருக்கிறது. அதற்கு மேற்கேயுள்ள அறையைக் காட்டி 'இதுதான் சண்முகர் மண்டபம்' என்கிருர் ஒருவர். எட்டிப் பார்த்தேன். அங்கு ஒரு சிலையுமில்லாமல் வெறிச்சோடிக்கிடந்தது.

''இங்கு ஒரு காலத்தில் முருகர் சந்நிதி இருந்திருக்கும் போலிருக் கிறது'' என்றேன் நான்.

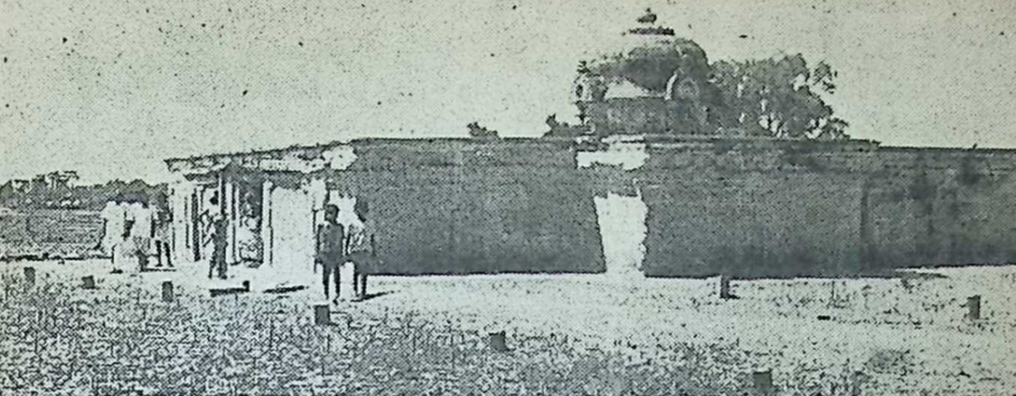
''அதென்னமோ நிச்சயமாகத் தெரியாது. இதை சண்முகர் மண்ட பம் என்று தான் சொல்லுகிருர்கள்'' என்று கூறி, சுவாமி சந்நிதிக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்ருர் சாதுராம்.

கருங்கல் தூண்களான பதினுறுகால் மண்டபத்தினுள் நுழைகிருேம். தூண்களில் சிற்பங்கள் கிடையாது. கிழக்குக் கோடியில், மூலவரை நோக்கி நந்திகேச்வரர் இருக்கிருர். நடராஜர் மேடை யிருக்கிறது. ஆனுல், சிலையைக் காணவில்லை. அதற்கடுத்த மண்டபத்தில் நுழைகிருேம், கருவறை பிராகாரத்தைச் சுற்றுகிருேம்.

கோஷ்ட கணபதிக்கும் தட்சிணுமூர்த்திக்கும் இடையில் கீழே காசி விசுவநாதர் லிங்கமும், அதன் எதிரே முகம் பின்னமான சிறு நந்தியொன் றும் காணப்படுகின்றன.

தட்சிணுமூர்த்தி பெரிய ஜடையுடன் சாந்தமூர்த்தியாக வீற்றிருக்கி ருர். கீழே இரண்டு முனிவர்கள்தான் கண்ணுக்குத் தெரிகிருர்கள்.

தென் மேற்கு மூலையில் வடக்கு நோக்கி பிட்சாடனரின் அற்புத உரு வச்சிலை நம் கவனத்தைக் கவருகிறது. அவரைச் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்து விட்டு, கன்னி மூலைக் கணபதியை வழிபட்டு விட்டு, திருமாலைத் தரிசித்து விட்டு, வடக்குப் பிராகாரத்திற்கு வருகிருேம்.

அருஞ்சயேச்வரர் ஆலயம் (மேல்பாடி)

அங்குள்ள துர்க்கையம்மன் 'வா வா' என்று கருணையோடு நம்மை அருகில் அழைக்கிறுள். எருமைக் கடா பீடத்தில் நின்றிருக்கும் திருக் கோலத்தில் அம்மன் சங்கு சக்கரம் ஏந்திய வைஷ்ணவி, துர்க்கையாக ஒய்யார எழிலுடன் தோற்றமளிக்கிறுள்.

கருவறைப் பிராகாரச் சுவர்களில் சிறிய ரகசியப் பாதுகாப்பு அறைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் காலத்தில் மத விரோதிகளின் தாக்கு தலிலிருந்து, விக்ரகங்களையும் நகைகளையும் காப்பதற்காக நம் முன் னேர்கள் முன் யோசனையுடன் இம்மாதிரியான ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்திருக்கிறுர்கள் என்று ஒருவர் கூறினர். இந்தக் காலத்தில் நம் ஆலயங்களில் இதை விடப் பாதுகாப்பான ரகசிய அறைகள் அமைக் கப்பட வேண்டிய அவல நிலை உருவாகி வருவதை நினைத்துக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டேன் நான்.

கருவறையின் வெளிப்புறச் சுவர்களில் பாலி, தமிழ் கலந்த கல்வெட் டுக்குள் இருக்கின்றன. முன் மண்டபத்தில், வடபுறத்திலுள்ள மேடையில் ஒரு பாதாள அறை இருக்கிறது. எல்லாக் கோயில்களிலும் காட்டுவது போல் இங்கும் ஒரு சுரங்கப் பாதையைக் காட்டுகிறுர்கள்.

ஸ்ரீ சோமநாதேச்வரரின் கருவறையை நெருங்கி, சுவாமியின் முன்பு பயபக்தியுடன் நிற்கிறேம்.அப்பெரிய சிவலிங்கம் சிந்தையைக் கவர்ந்து, பக்தியைப் பெருக்குகிறது.ஆவுடையாரின் சுற்றளவும், லிங்கத்தின் உயர மும், தரிசிப்பவர் எண்ணங்களை உயர்த்தும்;சிறிய மனத்தையும் பெரிதாக் கும். சந்தேகமில்லை. சுவாமியின் மேலேயுள்ள மண்டப தளம்,ஆறு மரத் துண்டுகள் குறுக்கே போடப்பட்டு, எண்கோண வடிவத்தில் மிக நேர்த்தி யாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கருவறைக்கு முன்னுள்ள சிறிய மண்டபத்திலும் ஓர் ஓரமாக ஒரு லிங்கம் காணப்படுகிறது. பகைவர் படையெடுத்து வந்தால், மூலவரை சுவரால் மறைத்து விட்டு, இந்த லிங்கத்தை வைத்து ஏமாற்றி விடுவார்க ளாம்! ஏதோ அவர்கள் கேள்விப்பட்டதைக் கூறுகிறுர்கள். வேறு வழி யின்றி நாமும் அதைக் கேட்டுக் கொள்கிறேம்.

ஆலயத்தை விட்டு வெளியே வரும் போது, தெற்கேயுள்ள மொட்டை மண்டபத்தில் மறைந்தும் மறையாமலும் இருக்கும் சிற்பங்களை ஒவ்வொன்ருக விளக்கிக் கூறுகிருர் சாதுராம்.

காமாட்சியன்னை, ஏகாம்பரநாதரை வழிபடுவது, கண்ணப்பநாயனர், காளத்தியப்பனைத் தொழுவது, ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர், சிவலிங்கத்தை ஆராதிப்பது, காமதேனு, சிவலிங்கத்தின்மீது பால் சுரப்பது, கருடவாகனப் பெருமாள் போன்ற கலை வடிவங்களைக் கண்டு களிக்கிருேம்.

சோமநாதேச்வரர் ஆலயத்திலிருந்து பார்த்தால் தெற்கே சற்றுத் தொலைவில் மற்ருெரு சிறு கோயில் தெரிகிறது.

'அது என்ன கோயில்?' என்று அருகிலிருந்த அந்த ஊர்வாசி ஒருவரைக் கேட்டேன். அவரிடமிருந்து சில சரித்திர நிகழ்ச்சிகளைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

மேல்பாடி கிராமம் ஒரு காலத்தில் சோழ மன்னர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. அப்போது அதற்கு இராசாச்ரயபுரம் என்ற பெயர் வழங்கி வந்தது. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டிய இராஜ இராஜ சோழனின் காலத்தில் கட்டப்பட்டதுதான் சோமநாதேச்வரர் ஆலயம். ஆலயத்தில் உறையும் இறைவனுக்கும் சோழேந்திர சிம்மேச்வரர் என்ற திருநாமமும் வழங்கப்பட்டது. அந்த மன்னனின் நினைவாக மேல்பாடியில் அருள்மொழி தேவர் வீதியும், மும்முடிச் சோழ வீதியும் இருந்திருக்கின்றன.

இராஜராஜ சோழனின் பாட்டனர் அருஞ்ச சோழன். அவன் வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள ஆற்றூர் என்ற இடத்தில் போரிட்டு உயிர் நீத்தான். அதனுல் அவனுக்கு 'ஆற்றூர் துஞ்சிய சோழன்' என்ற பெயரும் உண்டு. தன் பாட்டனுரின் நினைவாக இராஜராஜ சோழன் மேல்பாடியில் ஒரு கலைக் கோயில் எழுப்பினுன். அங்கு உறையும் இறைவனுக்கு அருஞ்சயேச்வரர் என்றும் சோழேச்வரர் என்றும் மகாதேவர் என்றும் காரணப் பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

போரில் மாண்ட பாட்டனுரை அங்கு சமாதி வைத்து, அதன் மீது லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து இராஜராஜன் கோயில் கட்டினுன் என்றும், அது சமாதிக் கோயில் அல்ல, அருஞ்ச சோழனின் நினைவாகக் கட்டிய கோயில்தான் என்றும் இருவிதக் கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

இதெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குரிய பிரச்னைகள். நாம் சுவாமி தரிசனம் செய்து விட்டு வருவோம்.

மகாதேவர் கோயிலுக்குள் நுழைந்த பிறகுதான், அது தற்போது பூஜையற்ற ஒரு கலைக் கூடமாகத்தான் இருக்கிறது என்றும் தெரிந்து கொள்கிருேம். பசுமை இழையோடும் அற்புதக் கருங்கல்லில், அருமையானதொரு கலையுணர்வோடு மா மன்னர் எழுப்பிய நினைவுச் சின்னத்தில், சிவலிங்கம் மட்டுமே இருக்கிறது. அம்மனுக்குச் சந்நிதியில்லை. பிராகாரத்திலுள்ள தட்சிணுமூர்த்தி சிலை மூளியாகிக் கிடக்கிறது.

கருவறை மண்டபத்தின் வெளிப்புறத்தில் நிறைய கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. விமானத்தின் கீழ்ப் பகுதியில் விமானத்தை தாங்கு வது போல் பல கோணங்களில் பல முகபாவங்களுடன் சுற்றிலும் பூத கணங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் ஓர் அருமையான 'கேலிச் சிற்பம்'. பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்,ரசித்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.

கருவறையின் பின்புறச் சுவரில், அருஞ்சய சோழர் போர்புரிவது போன்ற சிறு சுவர்ச் சிற்பமும், வடப்புறத்தில், வாலி-சுக்ரீவ சிற்பங் களும் கண்டு அதிசயிக்கத் தக்கவை.

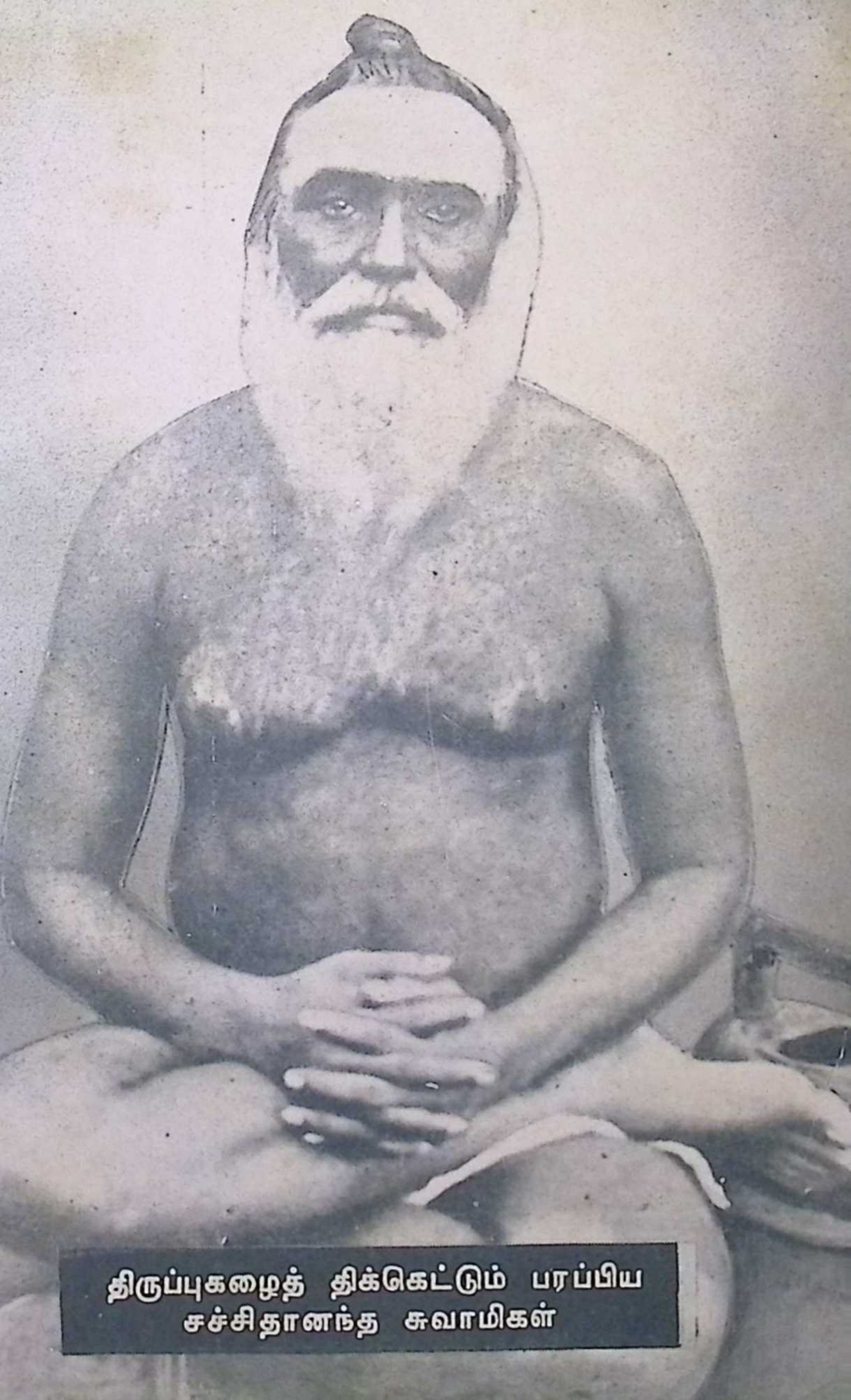
கருவறை விமானமும், கோயில் மதிற் சுவரும் கருங்கல்லால் ஆனவை. விமானத்தின் கிழக்கில் யானை மீது ஏறிய அருஞ்சய சோழனும், வடக்கில் பிரமனும், தெற்கில் வீணாதர தட்சிணாமூர்த்தியும், திருமாலும் சிலா மூர்த்திகளாக வீற்றிருக்கின்றனர்.

பொன்னையாற்றின் மேற்கரையில், இயற்கையன்னை கோலோச்சும் பகுதியில், அமைதியான சூழ்நிலையில் தோற்றமளிக்கும் அவ்விரு கோயில் களையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே எல்லோரும் வீராஞ்ச நேய சுவாமி ஆலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். ஆஞ்சநேயரின் உருவச் சிலை, நதிப்படுகையில் கிடைத்ததாகவும், அது சோமநாதேச்வரர் கோயிலைச் சேர்ந்ததாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார்கள். அவ்வூர் மக்கள் வீராஞ்சநேயருக்கு சிரத்தையுடன் லட்சார்ச்சனையும், உற்சவங்களும் செய்து வருகிறார்கள். அந்தச் சிறு கோயிலில்தான் சேக்கிழார் சங்கத்தின் சார்பில் தேவார திருப்புகழ் வகுப்புக்களும் நடை பெறுவதாகக் கூறினார்கள்.

மேல்பாடியிலுள்ள தோழர்களின் அன்புப் பிணைப்பிலிருந்து பிரிய மனமில்லாமல் விடைபெற்றுக் கொள்கிறோம். சுவாமி சாதுராம் வழி காட்ட, தங்கால் என்ற இடத்தில் தற்போது ஆச்ரமம் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ வள்ளிமலை மௌனகுரு சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றோம்.

இரண்டாம் பாகம் நிறைவுற்றது

A. No. 16139
LIBRARY, KÖVILOOR

திருப்புகழைத் திக்கெட்டும் பரப்பிய
சச்சிதானந்த சுவாமிகள்

நூற்றியோரு பகுதிகளாக, இரண்டாண்டுகள் தொடர்ந்து விகடனில் பிரசுரமான போது வாசகர்களிடையே மகத்தான வரவேற்பைப் பெற்ற 'அருணசல மகிமை' புத்தக வடிவில் மூன்று பாகங்களாக வெளிவருகின்றன. முதல் முப்பத்தோரு பகுதிகள் முதல் பாகமாகவும், அறுபத்தைந்து பகுதிகள் வரை இரண்டாம் பாகமாகவும், மிகுதியுள்ளவை மூன்றும் பாகமாகவும் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

